KISHA E JEZU KRISHTIT E SHENJTORËVE TË DITËVE TË MËVONSHME • MAJ 2011

Liahona

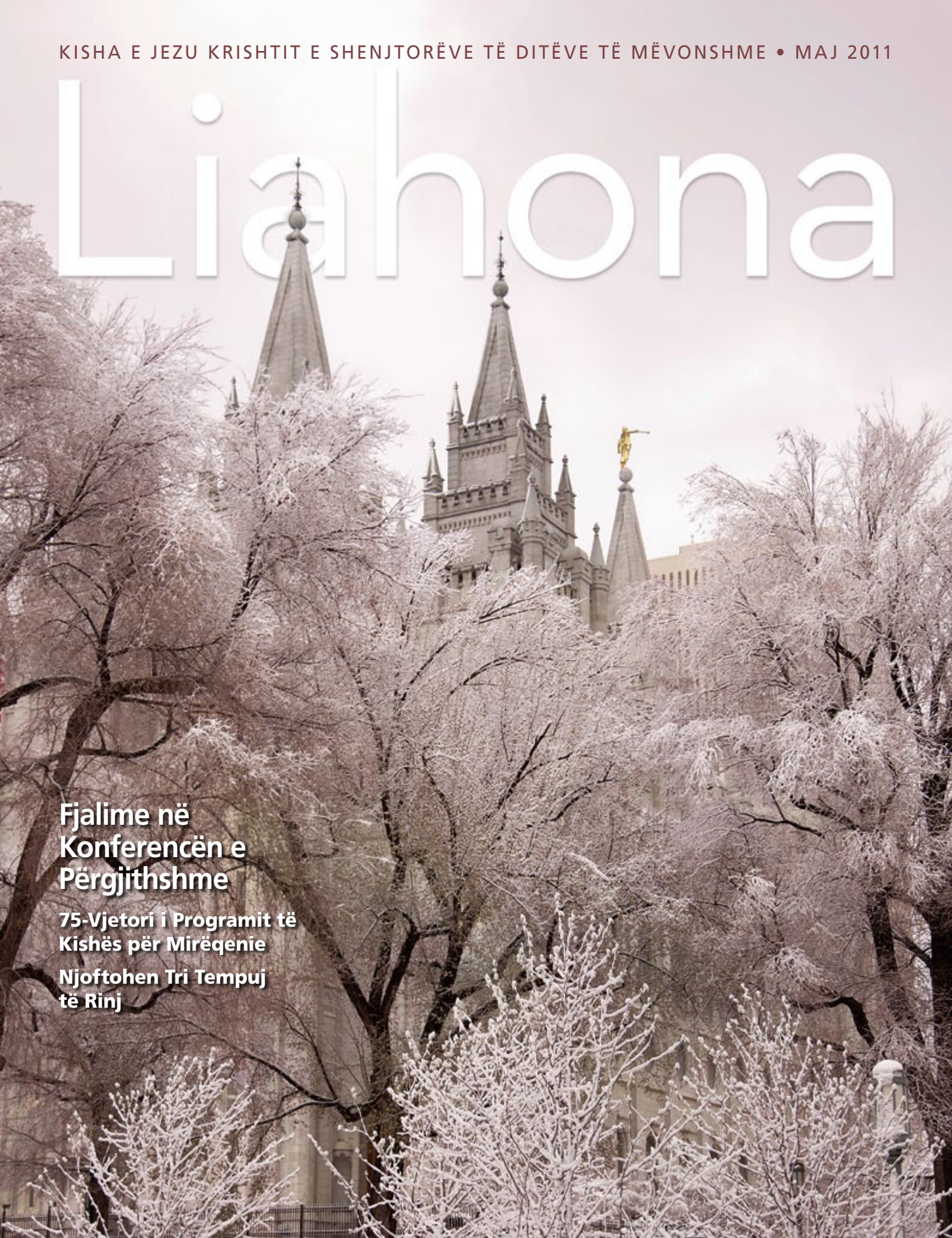

Fjalime në Konferencën e Përgjithshme

75-Vjetori i Programit të Kishës për Mirëqenie

Njoftohen Tri Tempuj të Rinj

ME MIRËSINË E MUZEUT TË HISTORISË SË KISHËS

Atë që Kam po ta Jap, nga Walter Rane

"Një njeri i çalë që prej lindjes . . . e linin afër derës së tempullit . . . ;
Ai, kur pa se Pjetri dhe Gjoni po hynin në tempull, u kërkoi lëmoshë. . . .
Por Pjetri tha: 'Unë nuk kam as argjend, as ar, por atë që kam po ta jap:
në emër të Jezu Krishtit Nazarenas, çohu dhe ec!
Dhe [Pjetri,] si e kapi [njeriun e çalë] nga dora e djathtë, e ngriti në këmbë;
dhe në atë çast iu forcuan këmbët dhe nyjet" (Veprat e Apostujve 3:2–3, 6–7).

Përmbajtja – Maj 2011

Vëllimi 13 • Numri 2

2 Përmbledhje për Konferencën e Përgjithshme Vjetore të 181-të

SESIONI I PARADITES TË SË SHTUNËS

4 Është Konferencë Sërish
Presidenti Tomas S. Monson

6 Shabati dhe Sakramenti
Plaku L. Tom Peri

10 Bëhu si një Fëmijë i Vogël
Xhin A. Stivens

13 Pasues të Krishtit
Plaku Uolter F. Gonzáles

15 Shlyerja Mbulon të Gjitha Dhembjet
Plaku Kent F. Riçards

18 Gratë SHDM Janë të Hatashme!
Plaku Kuentin L. Kuk

22 Mundësi për të Bërë Mirë
Presidenti Henri B. Ajring

SESIONI I PASDITES TË SË SHTUNËS

26 Mbështetja e Drejtuesve të Kishës
Presidenti Diter F. Uhtdorf

28 Raporti i Departamentit të Kontrollit Financiar të Kishës, 2010
Robert W. Kentuell

29 Raporti Statistikor, 2010
Bruk P. Hejls

30 Të Drejtuar nga Shpirti i Shenjtë
Presidenti Bojd K. Paker

34 Të Përballosh të Ardhmen me Besim
Plaku Rasëll M. Nelson

37 Të Ngremë një Shtëpi të Përqendruar tek Krishti
Plaku Riçard J. Meinis

40 Dëshmia
Plaku Sesil O. Samuelson i Riu

42 Dëshirë
Plaku Dallin H. Ouks

46 Duke Gjetur Gëzim përmes Shërbimit Të Përzemërt
Plaku M. Rasëll Ballard

SESIONI I PRIFTËRISË

49 Të Përgatisësh Botën për Ardhjen e Dytë
Plaku Nil L. Andersen

53 Shpresa
Plaku Stiven E. Snou

55 Çelësa të Shenjtë të Priftërisë Aarone
Leri M. Gibson

58 Potenciali Juaj, Privilegji Juaj
Presidenti Diter F. Uhtdorf

62 Të Mësosh në Priftëri
Presidenti Henri B. Ajring

66 Fuqia e Priftërisë
Presidenti Tomas S. Monson

SESIONI I PARADITES TË SË DIELËS

70 Duke Pritur në Rrugën për Damask
Presidenti Diter F. Uhtdorf

78 Më Shumë se Fitimtarë për Hir të Atij që na Deshi
Plaku Pol V. Xhonson

81 Puna Shenjtëruese e Mirëqenies
Peshkopi H. Dejvid Barton

84 Thelbi i të Qenit Dishepull
Silvia H. Ollred

87 Shpirti i Zbulesës
Plaku Dejvid A. Bednar

90 Tempulli i Shenjtë – Një Fener për Botën
Presidenti Tomas S. Monson

SESIONI I PASDITES TË SË DIELËS

94 Bekimet e Përjetshme të Martesës
Plaku Riçard G. Skot

97 "Unë të Gjithë Ata që i Dua, i Qortoj dhe i Ndëshkoj"
Plaku D. Tod Kristoferson

101 Bekimet më me Vlerë të Zotit
Plaku Karl B. Prat

103 Çfarë Lloj Burrash dhe Grash Duhet të Jeni?
Plaku Lin G. Robins

106 Të Thirrur për të Qenë Shenjtorë
Plaku Benjamín De Hojos

108 Mrekullia e Shlyerjes
Plaku C. Skot Grou

111 Një Flamur për Kombet
Plaku Xhefri R. Holland

114 Në Lamtumirë
Presidenti Tomas S. Monson

MBLEDHJA E PËRGJITHSHME E TË REJAVE

115 Unë Besoj në Qenien të Ndershme dhe të Vërteta
En M. Dib

118 "Vetes . . . gjithmon' i them: Mir'sia Fillon Te Ti"
Meri N. Kuk

121 Ruajtëse të Virtytit
Elen S. Dalton

125 Një Dëshmi e Gjallë
Presidenti Henri B. Ajring

72 Autoritetet e Përgjithshme të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme

129 Treguesi i Ngjarjeve në Konferencë

130 Ata na Folën Neve: Ta Bëjmë Konferencën Pjesë të Jetës Sonë

132 Presidencat e Përgjithshme të Organizatave Ndihmëse

132 Mësime për Kohën Tonë

133 Lajme të Kishës

Përmbledhje për Konferencën e Përgjithshme Vjetore të 181-të

SESIONI I PËRGJITHSHËM I PARADITES TË SË SHTUNËS, 2 PRILL 2011

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson. Drejtimi: Presidenti Diter F. Uhtdorf. Lutja e hapjes: Plaku Alan F. Paker. Lutja e mbylljes: Plaku Dejl G. Renlund. Muzika nga Kori i Tabernakullit; Mak Uilberg dhe Rajën Mërfi, drejtues; Klei Kristiansen, në organo: "Rejoice, the Lord Is King!" ["Gëzohuni, Zoti Është Mbret!"] *Hymns,* nr. 66; "Glory to God on High" ["Lavdi Perëndisë atje Lart"], *Hymns*, nr. 67; "We Listen to a Prophet's Voice" ["Dëgjojmë Zërin e një Profeti"], *Hymns,* nr. 22, përshtatur nga Murphy, i pabotuar; "E di se Rron Shëlbuesi im", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve,* f. 38; "I Know That My Savior Loves Me" ["E Di se Shpëtimtari Im më Do"], Creamer/Bell, përshtatur nga Murphy, i pabotuar; "Lart në Majën e Malit", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve,* f. 30, përshtatur nga Wilberg, i pabotuar.

SESIONI I PËRGJITHSHËM I PASDITES TË SË SHTUNËS, 2 PRILL 2011

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson. Drejtimi: Presidenti Diter F. Uhtdorf. Lutja e hapjes: Plaku Kevin W. Pirson. Lutja e mbylljes: Plaku Majkëll T. Ringud. Muzika nga një kor i bashkuar nga Universiteti Brigam Jang–Ajdaho; Eda Eshbi dhe Randall Kempton, drejtues; Boni Gudlajf, në organo: "Sa i Fortë Një Themel", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 6, përshtatur nga Ashby, i pabotuar; "Oh, sa Urti dhe Dashuri", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 19; "Press Forward, Saints" ["Ecni Përpara, Shenjtorë"] *Hymns,* nr. 81; "Let Zion in Her Beauty Rise" ["Le të Ngrihet Sioni në Bukurinë e Tij"] *Hymns,* nr. 41, përshtatur nga Kempton, i pabotuar.

SESIONI I PRIFTËRISË I MBRËMJES TË SË SHTUNËS, 2 PRILL 2011

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson. Drejtimi: Presidenti Henri B. Ajring. Lutja e hapjes: Plaku Rafael E. Pino. Lutja e mbylljes: Plaku Xhozef W. Sitati. Muzika nga një kor priftërie nga Institutet e Ogdenit dhe Loganit në Juta; Xherald F. Sajmon, J. Najls Salmond dhe Alan T. Saunders, drejtues; Endrju Ansuorth, në organo: "See the Mighty Priesthood Gathered ["Shihni të Mbledhur Priftërinë e Fuqishme"], *Hymns,* nr. 325; "Guide Me to Thee ["Më Udhëhiq te Ti"], *Hymns,* nr. 101, përshtatur nga Unsworth, i pabotuar; "Shëlbuesi i Izraelit", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve,* f. 5; "For the Strength of the Hills ["Për Forcën e Kodrave"], *Hymns,* nr. 35, përshtatur nga Durham, botuar nga Jackman.

SESIONI I PËRGJITHSHËM I PARADITES TË SË DIELËS, 3 PRILL 2011

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson. Drejtimi: Presidenti Henri B. Ajring. Lutja e hapjes: Plaku Geri E. Stivenson. Lutja e mbylljes: Plaku Ted R. Kelister. Muzika nga Kori i Tabernakullit; Mak Uilberg, drejtues; Riçard Eliot dhe Endrju Ansuorth, në organo: "O Thou Rock of Our Salvation" ["O Ti Shkëmb i Shpëtimit Tonë"], *Hymns,* nr. 258; "Sabbath Day" ["Ditë Shabati"], *Hymns,* nr. 148; "Hark, All Ye Nations!" ["Dëgjoni, të Gjithë Ju Kombe!"] *Hymns,* nr. 264, përshtatur nga Wilberg, i pabotuar; "Punës Le t'i Vihemi", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve,* f. 10; "Have I Done Any Good?" ["A Kam Bërë Ndonjë të Mirë?"] *Hymns,* nr. 223, përshtatur nga Zabriskie, botuar nga Plum; "Shpirti i Perëndisë", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve,* nr. 28, përshtatur nga Wilberg, i pabotuar.

SESIONI I PËRGJITHSHËM I PASDITES TË SË DIELËS, 3 PRILL 2011

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson. Drejtimi: Presidenti Henri B. Ajring. Lutja e hapjes: Plaku Zhozé A. Teisheira. Lutja e mbylljes: Plaku Kent D. Uatson. Muzika nga Kori i Tabernakullit; Mak Uilberg dhe Rajën Mërfi, drejtues; Linda Margets dhe Boni Gudlajf, në organo: "I Saw a Mighty Angel Fly" ["Pashë një Engjëll të Fluturonte"], *Hymns,* nr. 15, përshtatur nga Wilberg, i pabotuar "I'm Trying to Be like Jesus" ["Po përpiqem të jem si Jezusi"], *Children's Songbook*, f. 78–79, përshtatur nga Bradford, botuar nga Nature Sings; "Eni, F'mij të Zotit", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve,* f. 4; "More Holiness Give Me" ["Më Shumë Shenjtëri më Jep"], *Hymns,* nr. 131, përshtatur nga Staheli, botuar nga Jackman.

MBLEDHJA E PËRGJITHSHME E TË REJAVE, E MBRËMJES TË SË SHTUNËS, 26 MARS 2011

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson. Drejtimi: Elen S. Dalton. Lutja e hapjes: Emili Ljuis. Lutja e mbylljes: Betani Rajt. Muzika nga një kor Të Rejash nga kunje në zonën e Solt-Lejk-Sitit; Merili Ueb, drejtuese; Linda Margets dhe Boni Gudlajf, në organo: "Lart në Majën e Malit", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve,* f. 30; "Guardians of Virtue" ["Ruajtës të Virtytit"], *Strength of Youth Media 2011: We Believe,* i pabotuar (violinçel: Xhesika Hant); "E di se Rron Shëlbuesi im", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve,* f. 38, përshtatur nga Lyon, botuar nga Jackman (në harpë: Hana Kop); "Sa i Fortë Një Themel", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 6, përshtatur nga Wilberg, i pabotuar.

MUNDËSOHEN REGJISTRIME TË KONFERENCËS

Për të gjetur biseda të konferencës së përgjithshme në shumë gjuhë, vizitoni faqen conference.lds.org. Pastaj zgjidhni një nga gjuhët. Përgjithësisht, brenda dy muajve pas konferencës, regjistrime zanore mundësohen edhe në qendrat e shpërndarjes.

MESAZHET E MËSIMIT TË SHTËPISË DHE TË VIZITËS MËSIMORE

Për mesazhet e mësimit të shtëpisë dhe të vizitës mësimore, ju lutemi zgjidhni atë fjalim që u përgjigjet më mirë nevojave të atyre që vizitoni.

NË KOPERTINË

Përpara: Fotografia nga Weston Colton.
Prapa: Fotografia nga Les Nilsson.

FOTOGRAFIMI I KONFERENCËS

Pamjet nga konferenca e përgjithshme në Solt-Lejk-Siti u morën nga Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smith, Cody Bell, Les Nilsson, Weston Colton, Sarah Jensen dhe Derek Israelsen; në Argjentinë nga Marcelino Tossen; në Brazil nga Laureni Fochetto, Ana Claudia Souza de Oliveira dhe Veruska Oliveira; në Ekuador nga Alex Romney; në Gjermani nga Mirko Kube; në Xhamajkë nga Alexia Pommells; në Meksikë nga Ericka González Lage; në Filipine nga Wilmore La Torre; në Portugali nga Juliana Oliveira; në Rumani nga Matei Florin; në Slloveni nga Ivan Majc; në Afrikën e Jugut nga Kevin Cooney; në Ukrainë nga Marina Lukach; në Merilend, SHBA, nga Sasha Rose; dhe në Zambia nga Tawanda Maruza.

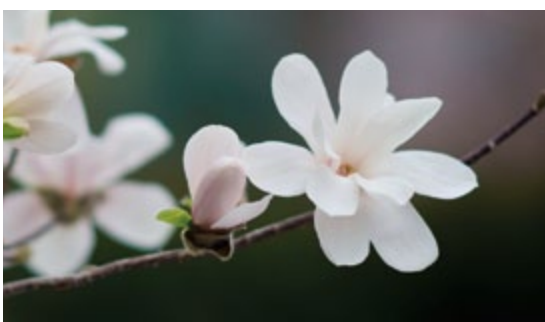

MAJ 2011 VËLLIMI 13 NR. 2
LIAHONA 09685 101

Revista ndërkombëtare zyrtare e Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme

Presidencia e Parë: Tomas S. Monson, Henri B. Ajring, Diter F. Uhtdorf

Kuorumi i Dymbëdhjetë Apostujve: Bojd K. Paker, L. Tom Perri, Rasëll M. Nelson, Dallin H. Ouks, M. Rasëll Ballard, Riçard G. Skot, Robert D. Hejls, Xhefri R. Holland, Dejvid A. Bednar, Kuentin L. Kuk, D. Tod Kristoferson

Botues: Paul B. Pieper
Këshilltarë: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden Jr., Yoshihiko Kikuchi

Drejtor Administrues: David L. Frischknecht
Drejtor i Artikujve: Vincent A. Vaughn
Drejtor i Grafikës: Allan R. Loyborg

Redaktor Administrimi: R. Val Johnson
Ndihmësredaktorë Administrimi: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson
Zëvendësredaktor: Susan Barrett , Ryan Carr
Personeli i Redaksisë: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Larry Hiller, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Judith M. Paller, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Melissa Zenteno
Kryesekretare: Laurel Teuscher

Drejtor Administrues i Artit: J. Scott Knudsen
Drejtor Arti: Scott Van Kampen
Administruese e Prodhimit: Jane Ann Peters
Modelistë Sipërorë: C. Kimball Bott, Thomas S. Child, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy
Personeli i Punimit Artistik dhe i Prodhimit: Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson
Përgatitja për Shtyp: Jeff L. Martin

Drejtor i Prodhimit: Craig K. Sedgwick
Drejtor i Shpërndarjes: Evan Larsen

Mbikëqyrës i Përkthimit Shqip: Attila Borocz

Për pajtimet dhe për çmimet jashtë Shteteve të Bashkuara dhe Kanadasë, ju lutemi të lidheni me qendrën tuaj vendore të shpërndarjes të Kishës ose me udhëheqësin e lagjes apo degës.

Dërgoni dorëshkrime dhe pyetje në *Liahona*, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; ose e-mail: liahona@ldschurch.org.

Liahona (një term nga Libri i Mormonit, që do të thotë "busull" apo "drejtues") botohet në anglisht, armenisht, bislamisht, bullgarisht, çekisht, danisht, estonisht, fixhisht, finlandisht, frëngjisht, greqisht, gjermanisht, holandisht, hungarisht, indonezisht, islandisht, italisht, japonisht, kamboxhisht, kinezisht, kiribatisht, koreanisht, kroatisht, letonisht, lituanisht, malagasisht, marshallisht, mongolisht, norvegjisht, polonisht, portugalisht, rumanisht, rusisht, samoaisht, sebuanisht, sllovenisht, spanjisht, suedisht, shqip, tagalogisht, tahitisht, taisht, tongaisht, ukrainisht, urduisht dhe vietnamisht. (Periodiciteti ndryshon sipas gjuhës.)

© 2011 nga Intellectual Reserve, Inc. I rezervohen të gjitha të drejtat. Shtypur në Shtetet e Bashkuara të Amerikës.

Lënda e shkruar dhe ajo figurative e *Liahonës* mund të kopjohet për ta përdorur me raste në kishë ose në shtëpi, jo për tregti. Lënda figurative nuk mund të kopjohet nëse ajo shoqërohet me kufizime te shënimi i meritave për punën artistike. Çështjet e së drejtës së autorit duhet të adresohen te: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; adresa elektronike: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada: May 2011 Vol. 13 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480) Albanian (ISSN 1521-4753), is published four times a year (April, May, October and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $3.00 per year; Canada, $3.60 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

FOLËSIT SIPAS RENDIT ALFABETIK

Ajring, Henri B., 22, 62, 125
Andersen, Nil L., 49
Ballard, M. Rasëll, 46
Barton, H. Dejvid, 81
Bednar, Dejvid A., 87
Dalton, Elen S., 121
De Hojos, Benjamín, 106
Dib, En M., 115
Gibson, Leri M., 55
González, Uolter F., 13
Grou, C. Skot, 108
Holland, Xhefri R., 111
Kristoferson, D. Tod, 97
Kuk, Kuentin L., 18
Kuk, Meri N., 118
Meinis, Riçard J., 37
Monson, Tomas S., 4, 66, 90, 114
Nelson, Rasëll M., 34
Ollred, Silvia H., 84
Ouks, Dallin H., 42
Paker, Bojd K., 30
Peri, L. Tom, 6
Prat, Karl B., 101
Riçards, Kent F., 15
Robins, Lin G., 103
Samuelson, Sesil O., i Riu, 40
Skot, Riçard G., 94
Snou, Stiven E., 53
Stivens, Xhin A., 10
Uhtdorf, Diter F., 26, 58, 70
Xhonson, Pol V., 78

TREGUES TEMATIK

Adhurimi, 6
Ardhja e Dytë, 49
Bekimet, 34, 78, 101
Besëlidhjet, 13, 90, 94, 115
Besimi, 18, 34, 42, 53, 70, 78, 87, 101, 106, 125
Bindja, 10, 34, 40, 87, 97, 101, 103, 125
Dashuria, 13, 22, 46, 62, 84, 94
Dashuria hyjnore, 46, 53, 81
Dëshirat, 42
Dëshmia, 40, 66, 125
Detyra, 55, 62
Dishepullimi, 13, 84, 111
Divorci, 66
Drita, 87
Durimi, 15, 78
Dhiata e Re, 6
E dhjeta, 10, 34, 101
E vërteta, 40, 121
Familja, 10, 18, 37, 90, 94
Fatkeqësia, 15, 34, 78, 106
Fëmijët, 10, 37, 103
Fryma e Shenjtë, 30, 40, 58, 70, 87, 111
Gratë, 18
Jezu Krishti, 6, 13, 15, 30, 78, 103, 108, 114
Këshillat, 18
Konferenca e përgjithshme, 111, 114
Korrigjimi, 97
Liria e Zgjedhjes, 42
Lutja, 125
Martesa, 42, 66, 94
Mbështetja tek vetja, 22, 81, 84
Mëmësia, 18
Mësimdhënia, 37
Mirëdashja, 118
Mirësjellja, 118
Ndershmëria, 121
Ndihma humanitare, 4
Pashka, 114
Pendimi, 40, 97, 108
Përgatitja, 49
Përparësitë, 42
Përulësia, 10, 15
Pionierët, 53
Priftëria, 30, 49, 58, 62, 66
Priftëria Aarone, 55
Prindërimi, 37, 94, 103
Profetët, 111
Programi për mirëqenie, 22, 81, 84
Puna, 84
Puna misionare, 4, 46, 49
Sakramenti, 6
Sakrifica, 90
Standardet, 111
Shabati, 6
Shembulli, 10, 121, 125
Shenjtorët, 106
Shërbimi, 22, 46, 55, 58, 70, 81, 84, 118
Shkrimet e Shenjta, 30
Shlyerja, 15, 40, 53, 106, 108, 114
Shoqata e Ndihmës, 84
Shpresa, 53
Tempujt, 4, 90, 115
Udhëheqja, 55, 62
Virtyti, 115, 121
Zbulesa, 30, 87

Nga Presidenti Tomas S. Monson

Është Konferencë Sërish

Faleminderit për besimin dhe përkushtimin tuaj ndaj ungjillit, për dashurinë dhe kujdesin që i shfaqni njëri-tjetrit dhe për shërbimin që jepni.

Kur kjo ndërtesë u projektua, ne menduam se nuk do ta mbushnim kurrë atë. Pa shiheni atë tani.

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, sa mirë është të jemi sërish së bashku ndërsa fillojmë Konferencën e Përgjithshme Vjetore të 181-të të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme.

Gjashtë muajt e shkuar duket se kanë kaluar shpejt ndërsa unë kam qenë i zënë me shumë përgjegjësi. Një nga bekimet e mëdha gjatë kësaj kohe ka qenë të ripërkushtoja Tempullin e bukur të Laie-s në Havai, i cili i është nënshtruar rinovimit të gjerë për gati dy vite. Unë shoqërohesha nga Presidenti e Motra Henri B. Ajring, Plaku e Motra Kuentin L. Kuk dhe Plaku e Motra Uilliam R. Uolker. Gjatë mbrëmjes përpara ripërkushtimit, që ndodhi në nëntor, ne vështruam 2.000 të rinj nga distrikti i tempullit tek mbushën Qendrën e Aktiviteteve Kanon në kompleksin universitar të UBJ–Havait dhe dhanë shfaqje për ne. Shfaqja e tyre titullohej "Vendi i Mbledhjes" dhe tregonte në mënyrë krijuese dhe mjeshtërore ngjarje nga historia vendore e Kishës dhe historia e tempullit. Çfarë mbrëmje e mrekullueshme qe ajo!

Dita vijuese qe një gosti shpirtërore

ndërsa tempulli u ripërkushtua në tre sesione. Shpirti i Zotit qe me ne me shumë bollëk.

Ne vazhdojmë të ndërtojmë tempuj. Është privilegji im këtë mëngjes të njoftoj tre tempuj të tjerë për të cilët janë siguruar vendet e ndërtimit dhe të cilët, në muajt dhe vitet e ardhshëm do të ndërtohen në vendet në vijim: Fort Kolins në Kolorado; Meridian në Ajdaho dhe Uinipeg i Manitobës në Kanada. Ata sigurisht do të jenë një bekim për anëtarët tanë në ato zona.

Çdo vit, miliona ordinanca kryhen në tempuj. Vazhdofshim të jemi besnikë në kryerjen e ordinancave të tilla, jo vetëm për vete, por gjithashtu për njerëzit tanë të dashur që kanë vdekur, të cilët nuk janë në gjendje ta bëjnë këtë për veten.

Kisha vazhdon të japë ndihmë humanitare në kohë fatkeqësish. Më së fundi, zemrat dhe ndihma jonë kanë shkuar në Japoni pas tërmetit e cunamit shkatërrues dhe sfidave bërthamore që rezultuan. Ne kemi shpërndarë më shumë se 63 tonë furnizime, përfshirë ushqim, ujë, batanije, shtresa shtrati, artikuj higjiene, veshje dhe lëndë djegëse. Të rinjtë

tanë në moshë madhore beqarë kanë dhënë vullnetarisht kohën e tyre për të gjetur anëtarët e humbur duke përdorur internetin, teknologji komunikimi shoqërore dhe mjete të tjera moderne të komunikimit. Anëtarët po shpërndajnë ndihma, me motoçikleta të siguruara nga Kisha, në zona që është e vështirë të arrihen me automjete. Projekte shërbimi për të paketuar komplete higjiene dhe komplete pastrimi janë organizuar në kunje e lagje të shumta në Tokio, Nagoja dhe Osaka. Deri tani, më shumë se 40.000 orë shërbimi janë dhuruar nga më shumë se 4.000 vullnetarë. Ndihma jonë do të jetë e vazhdueshme në Japoni dhe në cilatdo zona ku ka nevojë.

Vëllezërit dhe motrat e mia, unë ju falënderoj për besimin dhe përkushtimin tuaj ndaj ungjillit, për dashurinë dhe kujdesin që i shfaqni njëri-tjetrit dhe për shërbimin që jepni në lagjet, degët, kunjet dhe distriktet tuaja. Faleminderit, gjithashtu, për besnikërinë tuaj në pagimin e të dhjetave e ofertave tuaja dhe për bujarinë në kontributin për fonde të tjera të Kishës.

Në fund të vitit 2010 ishin 52.225 misionarë që shërbenin në 340 misione në mbarë botën. Puna misionare është lëngu jetësor i mbretërisë. Më lejoni t'ju sugjeroj që, nëse jeni në gjendje, të mund të merrni parasysh të jepni një kontribut për Fondin e Përgjithshëm të Misionarëve të Kishës.

Tani, vëllezër dhe motra, ne mezi po presim të dëgjojmë mesazhet që do të na paraqiten sot dhe nesër. Ata që do të na flasin, kanë kërkuar ndihmë dhe drejtim nga qielli, kur kanë përgatitur mesazhet e tyre. Që ne të mund të mbushemi me Shpirtin e Zotit dhe të lartësohemi e të frymëzohemi ndërsa dëgjojmë e mësojmë, është lutja ime. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Plaku L. Tom Perri,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Shabati dhe Sakramenti

Le të mbushet familja juaj me dashuri ndërsa respekton Shabatin gjatë gjithë ditës dhe përjeton bekimet e tij shpirtërore gjatë gjithë javës.

Vëllezër dhe motra të mia kudo në botë, këtë mëngjes ne kemi ardhur të dëgjojmë zërin e një profeti. Unë dëshmoj se zëri që ne sapo kemi dëgjuar është zëri i profetit të gjallë të Perëndisë sot në tokë, Presidentit Tomas S. Monson. Sa të bekuar që jemi nëpërmjet mësimeve dhe shembullit të tij!

Këtë vit të gjithë ne kemi rastin të studiojmë fjalët e profetëve në Dhiatën e Re. Ndërsa Dhiata e Vjetër është një studim i profetëve dhe i një populli, Dhiata e Re është përqendruar në jetën dhe ndikimin e të vetmit Njeri që erdhi në vdekshmëri me qytetari të dyfishtë në qiell dhe në tokë – Shpëtimtarit dhe Shëlbuesit tonë, Jezu Krishtit.

Bota sot është aq e ngarkuar me doktrina të njeriut saqë është e lehtë të harrosh dhe të humbasësh besimin në atë tregim të fuqishëm për jetën dhe shërbesën e Shpëtimtarit – Dhiatën e Re. Ky libër i shenjtë është pjesa qendrore e historisë së shkrimeve të shenjta, pikërisht ashtu si Vetë Shpëtimtari është pjesë qendrore e jetës sonë. Ne duhet t'i futemi vetë studimit dhe përvetësimit të tij!

Ka perla të paçmueshme urtësie që duhet t'i gjejmë me studimin tonë në Dhiatën e Re. Unë gjithmonë pëlqej të lexoj tregimet për Palin kur ai udhëtonte dhe organizonte Kishën, sidomos mësimet e tij për Timoteun. Në kapitullin e katërt të shkrimeve të Palit për Timoteun, ne lexojmë: "Urdhëro këto gjëra dhe mëso këto gjëra, . . . bëhu shembull për besimtarët në fjalë, në sjellje, në dashuri, në Frymë, në besim dhe në dëlirësi"[1]. Unë nuk mendoj dot mënyrë më të mirë që të fillojmë apo vazhdojmë të jemi shembull për besimtarët sesa duke respektuar ditën e Shabatit.

Duke filluar me krijimin e botës, një ditë u veçua nga të gjitha të tjerat. "Dhe Perëndia bekoi ditën e shtatë dhe e shenjtëroi."[2] Edhe Perëndia pushoi nga punët e Tij në këtë ditë dhe Ai pret që fëmijët e Tij të bëjnë po ashtu. Për fëmijët e Izraelit Ai dha urdhërimin:

"Mbaje mend ditën e shtunë për ta shenjtëruar.

Do të punosh gjashtë ditë dhe në ato do të bësh të gjithë punën tënde;

por dita e shtatë është e shtuna, e shenjtë për Zotin, Perëndinë tënd, . . .

. . . prandaj Zoti e ka bekuar ditën e shabatit dhe e ka shenjtëruar atë.”[3]

Modeli i respektimit të ditës së Shabatit duhet kurdoherë të përfshijë adhurimin. Pasi Adami dhe Eva erdhën në vdekshmëri, ata u urdhëruan të “adhuronin Zotin, Perëndinë e tyre, dhe t’i ofronin të parëlindurit e tufave të tyre si flijim për Zotin . . . në ngjashmëri me flijimin e të Vetëmlindurit të Atit”[4]. Sakrifica e kafshëve u kujtonte pasardhësve të Adamit se një ditë Qengji i Perëndisë, Jezu Krishti, do të bënte fli jetën e Tij për ne.

Gjatë gjithë jetës së Tij Shpëtimtari foli për atë sakrificë.[5] Në prag të Kryqëzimit të Tij, fjalët e Tij filluan të përmbushen. Ai i mblodhi dishepujt e tij së bashku në dhomën sipër, larg ngacmimeve nga bota. Ai filloi sakramentin e Darkës së Zotit.

“Dhe ndërsa po hanin, Jezusi mori bukën, e bekoi, e theu, dhe ua dha dishepujve dhe tha: ‘Merrni, hani; ky është trupi im’.

Pastaj mori kupën, dhe falënderoi, dhe ua dha atyre duke thënë: ‘Pini prej tij të gjithë,

sepse ky është gjaku im, gjaku i besëlidhjes së re, i cili është derdhur për shumë për faljen e mëkateve’.”[6]

Qysh nga ajo kohë, Shlyerja e Shpëtimtarit u bë sakrifica më e madhe dhe e fundit. Kur Ai u shfaq në kontinentin amerikan pas Ringjalljes së Tij, Ai u dha priftërinë e Tij dishepujve të Vet dhe paraqiti sakramentin duke thënë:

“Dhe këtë gjë ju do të përpiqen ta bëni gjithmonë, . . . madje, ashtu si e copëtova unë bukën dhe e bekova dhe jua dhashë juve.

. . . Dhe do të jetë një dëshmi për Atin, që ju më kujtoni gjithnjë. Dhe në qoftë se ju më kujtoni gjithnjë, ju do të keni Shpirtin tim që të jetë me ju”.[7]

Është e mrekullueshme që edhe nëpër periudhën e errët të braktisjes,

vazhdoi të praktikohej në shumë forma ky model i adhurimit në ditën e Shabatit dhe sakramenti.

Kur ungjilli u rivendos, tre nga Apostujt, Pjetri, Jakobi dhe Gjoni, që morën të parët sakramentin nga Shpëtimtari, iu shfaqën Jozef Smithit dhe Oliver Kaudrit. Nën drejtimin e tyre u rivendos autoriteti i priftërisë, i nevojshëm për të administruar sakramentin tek anëtarët e Kishës.[8]

E dhënë nga Shpëtimtari te profetët dhe apostujt e Tij dhe prej tyre te ne, ai autoritet priftërie vazhdon sot në tokë. Mbajtësit e rinj të priftërisë nëpër botë kualifikojnë veten për të ushtruar fuqinë e priftërisë duke mbajtur me zell urdhërimet dhe duke jetuar standardet e ungjillit. Ndërsa këta të rinj mbajnë shpirtërisht duar të pastra dhe zemër të dëlirë, ata përgatiten dhe bekojnë sakramentin sipas mënyrës së Shpëtimtarit – një mënyrë e përcaktuar nga ajo që Ai bëri më shumë se 2.000 vite përpara.

Marrja e sakramentit është thelbi i respektimit të ditës sonë të Shabatit. Në Doktrina e Besëlidhje, Zoti na urdhëron të gjithëve:

“Dhe që të mund ta ruash veten më tepër të panjollë nga bota, duhet të shkosh në shtëpinë e lutjes dhe t’i ofrosh sakramentet e tua në ditën time të shenjtë;

Sepse në të vërtetë kjo është një ditë e caktuar për ty që të prehesh nga punët e tua dhe t’i drejtosh lutje Më të Lartit. . . .

Dhe në këtë ditë ti s'duhet të bësh asgjë tjetër."[9]

Ndërsa mendojmë modelin e Shabatit dhe të sakramentit në vetë jetën tonë, duket që janë tre gjëra që Zoti kërkon nga ne: së pari, ta mbajmë veten të panjollosur nga bota; së dyti, të shkojmë në shtëpinë e lutjes dhe të ofrojmë sakramentet tona; dhe së treti, të ndërpresim punët tona.

Është një gjë e lavdishme të jesh i krishterë, të jetosh si dishepull i vërtetë i Krishtit. Për ne Ai tha: "Ata nuk janë nga bota, sikurse unë nuk jam nga bota"[10]. Për ta mbajtur veten tonë të pastër nga bota, Ai pret që ne të shmangim shpërqendrime të tilla të botës si biznesi dhe vendet argëtuese në ditën e Shabatit.

Unë besoj se Ai gjithashtu dëshiron që ne të vishemi siç duhet. Rinia jonë mund të mendojë se thënia e vjetër "Veshja më e mirë e së dielës" ka dalë mode. Përsëri, ne e dimë se kur veshja e së dielës përfundon te veshjet e përditshme, qëndrimet dhe veprimet e pasojnë atë. Sigurisht, mund të mos jetë e nevojshme për fëmijët tanë që të mbajnë rroba formale të së dielës deri në perëndim të diellit. Gjithsesi, nëpërmjet rrobave që i nxisim të veshin dhe veprimtarive që planifikojmë, ne i ndihmojmë të përgatiten për sakramentin dhe të gëzojnë bekimet e tij gjatë gjithë ditës.

Çfarë do të thotë t'i ofrojmë sakramentet tona Zotit? E pranojmë dimë se ne të gjithë bëjmë gabime. Secili prej nesh ka nevojë t'i rrëfejë dhe braktisë mëkatet e gabimet te Ati ynë Qiellor dhe te të tjerë që mund t'i kemi ofenduar. Shabati na jep një mundësi të çmuar për t'ia ofruar këto – sakramentet tona – Zotit. Ai tha: "Por kujto se në këtë, ditën e Zotit, ti do t'i japësh blatimet e tua dhe sakramentet e tua Më të Lartit, duke ua rrëfyer mëkatet e tua vëllezërve të tu dhe përpara Zotit"[11].

Plaku Melvin J. Ballard ka sugjeruar: "Ne duam që çdo shenjtor i ditëve të mëvonshme të vijë në tryezën e sakramentit sepse atje është vendi për të shoshitur veten, për të kontrolluar veten, ku ne mund të mësojmë të korrigjojmë drejtimin tonë dhe ta bëjmë jetën tonë të drejtë, duke e sjellë veten në përputhje me mësimet e Kishës dhe me vëllezërit dhe motrat tona"[12].

Kur marrim denjësisht nga sakramenti, ne dëshmojmë se jemi të gatshëm të marrim mbi vete emrin e Shpëtimtarit dhe të zbatojmë urdhërimet e Tij dhe gjithmonë *vërtet* ta kujtojmë Atë, që të mund të kemi Shpirtin e Tij me ne. Në këtë mënyrë ripërtërihet besëlidhja e pagëzimit tonë. Zoti i siguroi dishepujt e Tij: "Sepse aq shpesh sa do ta bëni këtë, ju do të kujtoni këtë orë që isha me ju"[13].

Ndonjëherë e mendojmë lënien e punëve si thjesht të mos merremi me profesionin apo me punën që na paguhet. Përsëri në botën e sotme, të punuarit përfshin punën e përditshme të jetës sonë. Kjo mund të përfshijë veprimtari biznesi që mund të kryejmë nga shtëpia, gara atletike dhe

veprimtari të tjera që na largojnë nga adhurimi i ditës së Shabatit dhe nga mundësia për t'u shërbyer të tjerëve.

"Mos luaj me gjëra të shenjta"[14], u zbuloi Zoti shenjtorëve të ditëve të mëvonshme, si të na kujtonte për atë që u tha dishepujve të Tij.: "E shtuna është bërë për njeriun dhe jo njeriu për të shtunën"[15].

Vëllezër dhe motra, në [këto] ditë të mëvonshme, kundërshtari ia del mbanë kur ne dobësojmë zotimin tonë ndaj Shpëtimtarit, shpërfillim mësimet e Tij në Dhiatën e Re dhe shkrime të tjera të shenjta dhe ndalojmë së ndjekuri Atë. Prindër, tani është koha t'u mësojmë fëmijëve tanë që të jenë shembuj si besimtarë duke marrë pjesë në mbledhjen e sakramentit. Kur vjen mëngjesi i së dielës, ndihmojini ata të kenë pushuar mirë, të jenë veshur si duhet dhe të jenë shpirtërisht të përgatitur për të marrë nga simbolet e sakramentit dhe të marrin fuqinë ndriçuese, lartësuese dhe fisnikëruese të Frymës së Shenjtë. Le të mbushet familja juaj me dashuri ndërsa respekton Shabatin gjatë gjithë ditës dhe përjeton bekimet e tij shpirtërore gjatë gjithë javës. Ftojini bijtë dhe bijat tuaja që të "[ngrihen] e [shkëlqejnë]," duke e mbajtur të shenjtë ditën e Shabatit, që "drita [e tyre] të mund të jetë një flamur për kombet"[16].

Ndërsa vitet kalojnë, unë vazhdoj të reflektoj për ditët e Shabatit të rinisë dhe të pjekurisë sime të hershme. Unë ende kujtoj ditën e parë kur shpërndava sakramentin si dhjak dhe kupat e vogla prej xhami që ua kaloja anëtarëve të lagjes sonë. Disa vite më parë, një ndërtesë e Kishës në qytetin tim të lindjes u rimodelua. Një ndarje në katedër ishte mbyllur me vulë. Kur u hap, atje ishin disa nga këto kupa të vogla xhami që patën mbetur të fshehura për vite. Një nga ato ma dhanë mua për kujtim.

Unë gjithashtu kujtoj një kasë me çelës që e merrnim me vete në Korpusin e Marinës të Shteteve të Bashkuara. Brenda asaj kase ishte një tabaka druri dhe pako me kupa sakramenti, kështu që të mund të ishim të bekuar nga paqja dhe shpresa e Darkës së Zotit edhe në konfliktin dhe dëshpërimin e luftës.

Ndërsa mendoj rreth atyre kupave të sakramentit nga rinia ime, njëra në luginën me banesa në shtëpinë e fëmijërisë sime dhe tjetra me mijëra kilometra larg në Paqësor, unë mbushem me mirënjohje që Shpëtimtari i botës ishte i gatshëm të pinte nga ajo "kupë e hidhur"[17] për hirin tim. Dhe ngaqë Ai e bëri, unë mund të them me Psalmistin: "kupa ime po derdhet"[18] nga bekimet e Shlyerjes së Tij të pafund dhe të përjetshme.

Në këtë ditë përpara Shabatit, ndërsa po fillojmë këtë konferencë të mrekullueshme, le të kujtojmë bekimet dhe mundësitë që janë për ne, kur marrim pjesë në mbledhjen e sakramentit çdo javë në lagjet dhe degët tona. Le të përgatitemi dhe të sillemi në Shabat në një mënyrë që do të sjellë ato bekime që na janë premtuar vetë neve dhe familjeve tona. Unë lë dëshminë time të veçantë se gëzimi më i madh që ne marrim në këtë jetë është në ndjekjen e Shpëtimtarit. I mbajtshim urdhërimet e Tij duke mbajtur ditën e Tij hyjnore të shenjtë kjo është lutja ime në emër të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. 1 Timoteut 4:11–12.
2. Zanafilla 2:3.
3. Eksodi 20:8–11.
4. Moisiu 5:5, 7.
5. Shih për shembull, Marku 10:32–34; Gjoni 2:19; 10:17; 12:32.
6. Mateu 26:26–28.
7. 3 Nefi 18:6–7.
8. Shih Joseph Smith—Historia 1:68–69, 72; shih gjithashtu Doktrina e Besëlidhje 27:12–13.
9. Doktrina e Besëlidhje 59:9–10, 13.
10. Gjoni 17:16.
11. Doktrina e Besëlidhje 59:12.
12. Në Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard* (1949), f. 150.
13. Joseph Smith Translation, Mark 14:21, në Bible appendix.
14. Doktrina e Besëlidhje 6:12.
15. Marku 2:27.
16. Doktrina e Besëlidhje 115:5.
17. 3 Nefi 11:11.
18. Psalmet 23:5.

Kiev, Ukrainë

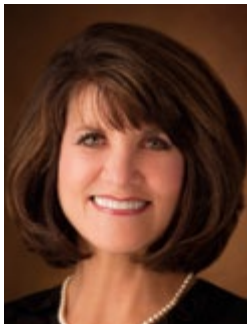

Nga Xhin A. Stivens,
Këshilltare e Parë në Presidencën e Përgjithshme të Fillores

Bëhu si një Fëmijë i Vogël

Nëse kemi një zemër për të mësuar dhe një gatishmëri për të ndjekur shembullin e fëmijëve, cilësitë e tyre hyjnore mund të mbajnë një çelës për të çelur vetë rritjen tonë shpirtërore.

Ati ynë në Qiell, në urtësinë dhe dashurinë e Tij të madhe, i dërgon bijtë dhe bijat e tij shpirtërore në këtë tokë si fëmijë. Ata u vijnë familjeve si dhurata të çmuara me një natyrë dhe të ardhme hyjnore. Ati ynë në Qiell e di që fëmijët janë mjete thelbësore për të na ndihmuar të bëhemi si Ai. Ka kaq shumë gjëra që mund të mësojmë nga fëmijët.

Kjo e vërtetë thelbësore u vu në dukje disa vite me parë, kur një anëtar i Të Shtatëdhjetëve ishte me detyrë në Hong-Kong. Ai vizitoi një lagje shumë të varfër, që po përpiqej në shumë mënyra, në pamundësi për të përmbushur vetë nevojat e saj. Kur peshkopi përshkroi gjendjen e tyre, Autoriteti i Përgjithshëm pati përshtypjen se anëtarët duhet të nxiteshin për të paguar të dhjetën. Peshkopi, duke i njohur rrethanat e tyre të skajshme, ishte i shqetësuar për mënyrën se si do ta ndiqte këtë këshillë. Ai mendoi rreth asaj dhe vendosi që t'u afrohej disa prej anëtarëve më besimplotë të lagjes së tij dhe t'u kërkonte atyre të paguanin të dhjetën. Të dielën e ardhshme, ai shkoi në klasën e Fillores. Ai i mësoi fëmijët rreth ligjit të Zotit për të dhjetën dhe i pyeti nëse ata do të ishin të gatshëm të paguanin të dhjetën me paratë që fitonin. Fëmijët thanë se do ta bënin. Dhe ata e bënë.

Më pas, peshkopi shkoi tek të rriturit e lagjes dhe u tha atyre që për gjashtë muajt e kaluar, fëmijët e tyre besnikë kishin paguar të dhjetën. Ai i pyeti nëse do të ishin të gatshëm të ndiqnin shembullin e këtyre fëmijëve dhe të bënin të njëjtën gjë. Njerëzit u prekën kaq shumë nga sakrificat që fëmijët e tyre qenë të gatshëm të bënin, saqë bënë ç'ishte e nevojshme për të paguar të dhjetën. Dhe pragjet e qiellit u hapën. Nga shembulli i këtyre fëmijëve besnikë, një lagje u rrit në bindje dhe në dëshmi.

Ishte Vetë Jezu Krishti që na mësoi t'i shohim fëmijët si një shembull. Dhiata e Re shënon përgjigjen e Tij kur Apostujt diskutuan se kush duhet të jetë më i madhi në mbretërinë e qiejve. Jezusi iu përgjigj pyetjes së tyre me një mësim të vogël me objekt konkret, por megjithatë të fuqishëm. Ai thërriti një fëmijë të vogël pranë Vetes dhe e vendosi në mesin e tyre dhe tha:

"Në qoftë se nuk ktheheni dhe nuk bëheni si fëmijët e vegjël, ju nuk do të hyni fare në mbretërinë e qiejve.

Kush, pra, do të përulet si ky fëmijë i vogël, do të jetë më i madhi në mbretërinë e qiejve" (Mateu 18:3–4).

Çfarë është ajo që duhet të mësojmë nga fëmijët? Çfarë cilësish kanë ata dhe çfarë shembujsh tregojnë ata që mund të na ndihmojnë në vetë zhvillimin tonë shpirtëror?

Këta fëmijë të çmuar të Perëndisë vijnë drejt nesh me zemra mirëbesuese. Ata janë plot besim e pranues ndaj ndjenjave të Shpirtit. Ata janë shembuj të cilësive të përulësisë, bindjes dhe dashurisë. Ata janë shpesh të parët që duan dhe të parët që falin.

Më lejoni të ndaj disa përvoja rreth mënyrës se si fëmijët mund të bekojnë jetën tonë me shembujt e tyre të pafajshëm, por megjithatë të fuqishëm, të cilësive si të Krishtit.

Todi, një djalë i vogël, vetëm dy vjeç, shkoi së fundi me nënën e tij në një muze artesh që po paraqiste nje ekzpozitë të veçantë pikturash të bukura të Shpëtimtarit. Ndërsa kalonin mes këtyre pamjeve të shenjta, ajo dëgjoi djalin e saj të vogël duke thënë me nderim emrin "Jezus". Ajo hodhi vështrimin poshtë dhe e pa atë duke mbledhur krahët dhe duke ulur kokën ndërsa shihte pikturat. A mund të mësojmë ne diçka nga Todi rreth qëndrimit me përulësi, nderimi dhe dashuri ndaj Zotit?

Vjeshtën e kaluar, unë pashë shembullin e një djaloshi 10-vjeçar në Armeni. Ndërsa prisnim që të fillonte mbledhja e sakramentit, ai vuri re anëtaren më të moshuar të degës që po vinte. Ai ishte i vetmi që shkoi me shpejtësi pranë saj, duke i zgjatur krahun e tij që ajo të mbahej ndërsa çapitej . Ai e ndihmoi atë për në rreshtin e parë të kishës, ku ajo mund të dëgjonte. A mund të na mësojë ne gjesti i tij i vogël i mirësjelljes, se ata që janë më të mëdhenj në mbretërinë

e Zotit, janë ata që kërkojnë mundësi për t'u shërbyer të tjerëve?

Keti, një vajzë e vogël, na mësoi ne ndërsa pamë ndikimin e saj në familje. Ajo ndoqi Filloren dhe e tërhoqën mësimet e ungjillit. Me besim dhe dëshmi në rritje, Keti la një shënim mbi jastëkun e prindërve të saj. Ajo shkroi se të vërtetat e ungjillit kishin gjetur një "shtëpi në zemrën e saj". Ajo ndau dëshirën e saj për të qenë pranë Atit Qiellor, për të qenë e bindur ndaj urdhërimeve të Tij dhe për ta pasur familjen të vulosur në tempull. Dëshmia e thjeshtë e bijës së tyre të ëmbël i preku zemrat e prindërve të saj në një mënyrë të fuqishme. Keti dhe familja e saj morën vërtet ordinancat e shenjta në tempull që e lidhën familjen e tyre përgjithmonë. Zemra e Ketit plot besim dhe shembulli i saj i besimit ndihmuan për t'i sjellë bekime të përjetshme familjes së saj. A mund të na drejtojë ne dëshmia e saj e sinqertë dhe dëshira e saj për të ndjekur planin e Zotit, që të shohim më qartë atë që ka më shumë rëndësi?

Familja jonë po mëson nga një i afërm i ngushtë, 6-vjeçari Liam. Gjatë vitit të kaluar ai ka luftuar me një kancer të rëndë në tru. Pas dy ndërhyrjeve të vështira kirurgjikale, u vendos se terapia e rrezatimit do të ishte gjithashtu e nevojshme. Gjatë këtyre trajtimeve me rrezatim, atij iu kërkua të ishte plotësisht vetëm dhe të qëndronte krejt pa lëvizur. Liami nuk dëshironte të merrte qetësues, pasi nuk i pëlqente mënyra sesi ata e bënin të ndihej. Ai ishte i vendosur se nëse thjesht do të dëgjonte zërin e të atit nga citofoni, ai mund të qëndronte pa lëvizur pa qetësues.

Gjatë atyre kohëve plot ankth, babai i tij i foli me fjalë inkurajimi dhe dashurie. "Liam, megjithëse ti nuk më sheh dot, unë jam këtu. Unë e di se ti mund t'ia dalësh. Unë të dua." Liami i përfundoi me sukses të 33 trajtimet e nevojshme me rrezatim duke qendruar plotësisht pa lëvizur, një arritje kjo, të cilën mjekët e menduan të pamundur pa qetësues, për dikë kaq të ri në moshë. Përgjatë muajve me dhembje dhe vështirësi, optimizmi përhapës i Liamit ka qenë një shembull i fuqishëm i përputhjes së fatkeqësise me shpresën e madje edhe me lumturinë. Mjekët e infermierët e tij dhe shumë të tjerë janë frymëzuar nga guximi i tij.

Ne të gjithë po mësojmë mësime të rëndësishme nga Liami – mësime rreth zgjedhjes së besimit dhe mirëbesimit tek Zoti. Njësoj si Liami, ne nuk mund ta shohim Atin tonë Qiellor, por ne mund të dëgjojmë zërin e Tij që të na japë forcën që na duhet për të duruar sfidat e jetës.

A mundet të na ndihmojë shembulli i Liamit, për të kuptuar më mirë fjalët e mbretit Benjamin për t'u bërë si një fëmijë – të nështruar, të bindur, të përulur, të duruar dhe plot me dashuri? (shih Mosia 3:19).

Këta fëmijë po japin shembuj të disa cilësive fëmijërore që ne duhet të zhvillojmë ose të rizbulojmë brenda vetes, në mënyrë që të hyjmë në mbretërinë e qiellit. Ata janë shpirtra të ndritur që janë të panjollosur nga bota – të mësueshëm dhe plot besim.

Per'ndia familjet na dha
Që ne t'bëhemi siç do Ai—
Kështu na shfaq dashuri
Se familja vjen prej Tij.
("Familja Vjen prej Perëndisë", *Liahona,* tetor 2008, M12–13.)

Është këtu në familjet tona, në një mjedis dashurie, ku ne shohim dhe vlerësojmë në një mënyrë më vetjake cilësitë hyjnore të fëmijëve të Tij shpirtërorë. Është këtu në familjet tona, ku zemrat tona mund të zbuten dhe ku në përulësi ne dëshirojmë të ndryshojmë, të bëhemi më shumë si fëmijë. Është një proces nëpërmjet të cilit ne mund të bëhemi më shumë si Krishti.

A jua kanë marrë disa nga përvojat e jetës zemrën mirëbesuese dhe besimin prej fëmije që kishit dikur? Nëse po, hidhni një sy rreth fëmijëve në jetën tuaj. Dhe pastaj shikoni përsëri. Ata mund të jenë fëmijë në familjen tuaj, matanë rrugës apo në Filloren në lagjen tuaj. Nëse kemi një zemër për të mësuar dhe një gatishmëri për të ndjekur shembullin e fëmijëve, cilësitë e tyre hyjnore mund të mbajnë një çelës për të çelur vetë rritjen tonë shpirtërore.

Unë do të jem gjithmonë mirënjohës që jam bekuar me vetë fëmijët e mi. Shembulli i secilit prej tyre më ka mësuar mësimet që më duhen. Ata më kanë ndihmuar të ndryshoj për më mirë.

Unë jap dëshminë time të përulur por të sigurt që Jezusi është Krishti. Ai është Biri i vetëm i përkryer – i nënshtruar, i bindur, i përulur, i duruar dhe kaq plot me dashuri. Le të ketë secili prej nesh një zemër për të ndjekur shembullin e Tij, për t'u bërë si një fëmijë i vogël dhe në këtë mënyrë të kthehemi në shtëpinë tonë qiellore, për këtë lutem në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Nuk është çudi që Shpëtimtari ka një dashuri dhe vlerësim të veçantë për fëmijët e vegjël.

Midis ngjarjeve të mrekullueshme nga vizita e Shpëtimtarit në Amerikë, shërbesa e Tij e dhembshur ndaj fëmijëve, qëndron më vete. Në një mënyrë të dhembshur, Ai u afrua drejt çdo fëmije.

"Dhe ai i mori fëmijët e tyre të vegjël, një nga një, dhe i bekoi dhe iu lut Atit për ta.

Dhe pasi e bëri këtë gjë ai qau. . . .

Dhe i foli turmës dhe u tha atyre: Vini re të vegjlit tuaj" (3 Nefi 17:21–23).

Plaku M. Rasëll Ballard na ka mësuar rëndësinë e këshillës së Shpëtimtarit që të "vini re të vegjlit tuaj" kur tha: "Vini re që Ai nuk tha 'hidhini një sy', as 'vëzhgojini ata me raste', as 'hidhni një vështrim në drejtimin e tyre të përgjithshëm'. Ai tha t'i *vini re* ata. Për mua kjo do të thotë që ne duhet t'i rrethojmë ata me sytë tanë dhe zemrat tona; ne duhet t'i shohim dhe t'i vlerësojmë ata për atë që janë në të vërtetë: fëmijë shpirtërorë të Atit tonë Qiellor me cilësi hyjnore" ("Behold Your Little Ones," *Tambuli,* tetor 1994, f. 40; theksimet janë shtuar).

Nuk ka vend më të përkryer për të "vënë re të vegjlit tanë" sesa në familjet tona. Shtëpia është një vend ku ne të gjithë mund të mësojmë dhe të rritemi së bashku. Një nga këngët tona të bukura të Fillores na mëson këtë të vërtetë:

Nga Plaku Uolter F. Gonzáles,
i Presidencës së Të Shtatëdhjetëve

Pasues të Krishtit

Pasuesit e Krishtit e modelojnë jetën e tyre sipas Shpëtimtarit që të ecin në dritë.

Tetorin e kaluar, unë dhe gruaja ime shoqëruam Plakun dhe Motrën Nil L. Andersen për ceremoninë e fillimit të ndërtimit të një tempulli të ri në Kordova të Argjentinës. Siç është bërë zakon, një konferencë për shtyp pasoi ceremoninë. Një gazetare, jo anëtare e Kishës sonë, komentoi se ajo kishte vënë re se sa mirë burrat i trajtonin bashkëshortet e tyre. Pastaj, papritmas, ajo pyeti: "A është kjo realitet apo trillim?" Jam i sigurt që ajo pa dhe ndjeu diçka të ndryshme ndër anëtarët tanë. Ajo mund të ketë perceptuar dëshirën e anëtarëve tanë për të ndjekur Krishtin. Anëtarë kudo nëpër botë kanë një dëshirë të tillë. Në të njëjtën kohë, miliona që nuk janë anëtarë të Kishës, kanë gjithashtu një dëshirë për ta ndjekur Atë.

Kohët e fundit, gruas sime dhe mua na bënë përshtypje njerëzit që pamë në Ganë dhe Nigeri. Shumica nuk ishin anëtarë të kishës sonë. Ne qemë të lumtur të shihnim dëshirën e tyre për të ndjekur Krishtin që shprehej në shumë prej bisedave të tyre në shtëpitë e tyre, në makinat e tyre, mbi muret e tyre dhe mbi tabelat e tyre. Kurrë nuk kishim parë kaq shumë kisha të krishtera pranë njëra-tjetrës.

Si shenjtorë të ditëve të mëvonshme, detyra jonë është që të ftojmë miliona [njerëz] si këta, që të vijnë e të shohin atë që kisha jonë mund t'u shtojë gjërave të mira që ata kanë tashmë. Cilido individ nga cilido kontinent, klimë apo kulturë mund ta dijë për veten e vet se Profeti Jozef Smith pa Atin dhe Birin në një vegim. Ai apo ajo mund ta dijë që lajmëtarë qiellorë rivendosën priftërinë dhe se Libri i Mormonit është një dëshmi tjetër e Jezu Krishtit. Me fjalët e Enokut: "Drejtësi [është dërguar] nga qiejt; dhe [e] vërtetë [është dërguar] nga toka, për të [dëshmuar] për të Vetëmlindurin [e Atit]"[1].

Shpëtimtari ka premtuar: "Kush më ndjek nuk do të ecë në errësirë, por do të ketë dritën e jetës"[2]. Pasuesit e Krishtit e modelojnë jetën e tyre sipas Shpëtimtarit që të ecin në dritë. Dy karakteristika mund të na ndihmojnë që të dallojmë shkallën në të cilën po e ndjekim Atë. Së pari, pasuesit e Krishtit janë njerëz të dashur. Së dyti, pasuesit e Krishtit bëjnë dhe mbajnë besëlidhje.

Karakteristika e parë e të qenit të dashur, është ndoshta një gjë që gazetarja në Kordova vuri re ndër anëtarët e Kishës sonë. Ne e ndjekim Krishtin sepse e duam Atë. Kur e ndjekim Shëlbuesin nga dashuria, ne jemi duke ndjekur vetë shembullin e Tij. Nga dashuria, Shpëtimtari qe i bindur ndaj vullnetit të Atit në çfarëdo rrethanë. Shpëtimtari ynë qe i bindur edhe kur kjo donte të thoshte dhimbje të madhe fizike dhe emocionale; edhe kur kjo do të thoshte që do të fshikullohej e përqeshej; edhe kur kjo do të thoshte që armiqtë e Tij do ta torturonin ndërsa miqtë e Tij e braktisnin Atë. Sakrifica shlyese, e cila është unike në misionin e Shpëtimtarit, është shprehja më e madhe e dashurisë ngaherë. "Ndëshkimi për të cilin kemi paqen është mbi të, dhe për shkak të vurratave të tij ne jemi shëruar."[3]

Ashtu si Krishti ndoqi Atin në çfarëdo rrethane, ne duhet të ndjekim Birin e Tij. Nëse veprojmë kështu, nuk ka rëndësi lloji i mjerimit, vuajtjes apo "gjembit në mish"[4] me të cilin përballemi. Ne nuk jemi vetëm. Krishti do të na ndihmojë. Mëshirat e Tij të dhembshura do të na bëjnë të pushtetshëm në çfarëdo rrethane[5].

Ndjekja e Krishtit mund të thotë të braktisësh shumë gjëra të dashura siç bëri Ruthi, moabitja. Si një e kthyer e re në besim, nga dashuria për Perëndinë dhe Naomin, ajo la pas gjithçka që të jetonte sipas besimit të saj[6].

Mund të thotë gjithashtu t'i bësh ballë fatkeqësisë dhe tundimit. Në rininë e tij, Jozefi u shit si skllav. Atij iu mor gjithçka që donte. Më vonë ai u tundua për të qenë jo i dëlirë. Ai i rezistoi tundimit dhe tha: "Si mund ta bëj unë këtë të keqe të madhe dhe të kryej një mëkat kundër?"[7] Dashuria e Tij për Perëndinë ishte më e fuqishme se çfarëdo fatkeqësie apo tundimi.

Sot, ne kemi Ruth-ë dhe Jozef-ë të ditëve tona kudo nëpër botë. Kur vëllai Xhimi Olvera nga Guajakuli i Ekuadorit, mori thirrjen e tij të misionit, familja e tij po luftonte [për jetesën] së tepërmi. Ditën që po largohej, iu tha se nëse dilte nga dera [e shtëpisë], ai do të humbiste familjen e tij. Me zemër të thyer, ai doli nga ajo derë. Kur ishte në mision, e ëma i kërkoi të qëndronte më gjatë në terrenin

[e misionit] nga që ata po merrnin aq shumë bekime. Sot, vëllai Olvera shërben si patriark i kunjit.

Dashuria e vërtetë për Krishtin, siguron forcën që kërkohet për ta ndjekur Atë. Vetë Zoti e tregoi këtë kur e pyeti Pjetrin tre herë: "A më do ti mua?" Pasi Pjetri ia ripohoi dashurinë e vet me forcë, Zoti i tregoi Pjetrit rreth vështirësive të ardhshme. Atëherë erdhi këshillimi: "Ndiqmë". Pyetja e Shpëtimtarit parashtruar Pjetrit mund të na bëhet edhe ne: "A më do ti mua", pasuar nga thirrja për veprim: "Ndiqmë"[8].

Dashuria është një ndikim i fuqishëm në zemrën tonë në përpjekjen tonë për të qenë të bindur. Dashuria për Shpëtimtarin tonë na frymëzon që të mbajmë urdhërimet e Tij. Edhe dashuria për nënën, babanë ose bashkëshortin apo bashkëshorten, mund të frymëzojnë bindjen tonë ndaj parimeve të ungjillit. Mënyra se si i trajtojmë të tjerët pasqyron shkallën në të cilën ne ndjekim Shpëtimtarin tonë në dashurinë ndaj njëri-tjetrit[9]. Ne e tregojmë dashurinë tonë për Të, kur ndalojmë për të ndihmuar të tjerët, kur jemi "krejtësisht të ndershëm dhe të drejtë për çdo gjë"[10] dhe kur bëjmë e mbajmë besëlidhje.

Karakteristika e dytë, që kanë pasuesit e Krishtit, është që bëjnë e mbajnë besëlidhje siç bëri Ai. Moroni nxori në pah se "[derdhja] [e] gjakut të Krishtit . . . është në besëlidhjen e Atit për heqjen e mëkateve tuaja, që ju të bëheni të shenjtë, pa njollë"[11].

Profeti Jozef Smith dha mësim se, edhe përpara organizimit të kësaj toke, në qiell u bënë besëlidhje.[12] Profetë dhe patriarkë të lashtë bënë besëlidhje.

Vetë Shpëtimtari dha shembullin. Ai u pagëzua nga një [person] me autoritetin e duhur, që të plotësonte të gjithë drejtësinë. Nëpërmjet pagëzimit të Vet, Shpëtimtari i dëshmoi Atit se do të ishte i bindur në mbajtjen e të gjitha urdhërimeve të Atit.[13] Si në kohët e lashta, edhe ne e ndjekim Krishtin dhe bëjmë besëlidhje përmes ordinancave të priftërisë.

Bërja e besëlidhjeve është diçka që miliona njerëz që nuk janë anëtarë të Kishës sonë mund t'ia shtojnë gjërave shumë të mira që ata kanë tashmë. Të bësh besëlidhje, është shprehje e dashurisë. Është një mënyrë për t'i thënë Atij: "Po, unë do të të ndjek Ty sepse të dua".

Besëlidhjet përfshijnë premtime, "madje të jetës së përjetshme"[14]. Gjithë gjërat do të punojnë së bashku për të mirën tonë nëse kujtojmë besëlidhjet tona.[15] Besëlidhjet duhet të bëhen dhe mbahen që të arrijmë plotësisht premtimet që ato sigurojnë. Dashuria për Shpëtimtarin dhe mbajtja mend e besëlidhjeve tona do të na ndihmojnë që t'i mbajmë ato. Marrja e sakramentit është një mënyrë për t'i kujtuar ato.[16] Një mënyrë tjetër është ta frekuentojmë tempullin shpesh. Më kujtohet një çift i ri, i martuar në Amerikën e Jugut, që donin të ndaheshin sepse nuk shkonin mirë. Një udhëheqës i priftërisë i këshilloi që të vizitonin tempullin dhe t'i kushtonin vëmendje të veçantë fjalëve e premtimeve të besëlidhjeve të bëra aty. Ata e bënë këtë dhe martesa e tyre u shpëtua. Fuqia e besëlidhjeve tona është më e madhe se çdo sfidë që përballojmë apo mund të përballojmë.

Atyre anëtarëve që nuk janë aktivë në ungjill, ju lutem kthehuni. Ndieni bekimin e të kujtuarit dhe të rinovimit të besëlidhjeve përmes sakramentit dhe frekuentimit të tempullit. Të bërit e kësaj është shprehje e dashurisë

dhe tregon një gatishmëri për të qenë pasues i vërtetë i Krishtit. Kjo do t'ju kualifikojë për të marrë të gjitha bekimet e premtuara.

Atyre që nuk janë anëtarë të Kishës sonë, ju ftoj të ushtroni besim, të pendoheni e cilësoheni për të marrë besëlidhjen e pagëzimit në Kishën e Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme. Duke e bërë këtë, do t'i tregoni dashurinë tuaj Atit tonë Qiellor dhe gatishmërinë tuaj për të ndjekur Krishtin.

Dëshmoj se ne jemi më të lumtur kur ndjekim mësimet e ungjillit të Jezu Krishtit. Ndërsa përpiqemi ta ndjekim Atë, bekimet e qiellit do të vijnë te ne. E di se premtimet e Tij do të plotësohen, kur bëjmë e mbajmë besëlidhje dhe bëhemi pasues të vërtetë të Krishtit. Dëshmoj për dashurinë e Tij të madhe për secilin prej nesh dhe e bëj këtë në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Mosia 7:62.
2. Gjoni 8:12.
3. Isaia 53:5.
4. 2 Korintasve 12:7.
5. Shih 2 Nefi 1:20.
6. Shih Ruthi 1:16.
7. Shih Zanafilla 39:7–9.
8. Shih Gjoni 21:15–19.
9. Shih Gjoni 13:15.
10. Alma 27:27.
11. Moroni 10:33.
12. Shih *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), f. 42; shih edhe Spenser W. Kimball, "Be Ye Therefore Perfect" (fjalim i takimit shpirtëror, Insitituti i Fesë i Solt-Lejkut, 10 janar 1975): "Ne bëmë betime, betime solemne, në qiejt përpara se të vinim në këtë jetë të vdekshme. . . . Ne kemi bërë besëlidhje. Ne i bëmë ato përpara se të pranonim pozitën tonë këtu në tokë."
13. Shih 2 Nefi 31:5–7.
14. Abrahami 2:11. Shih edhe John A. Widtsoe, "Temple Worship" (leksion, Assembly Hall, Solt-Lejk-Siti, 12 tetor 1920), f. 10: "Besëlidhja i jep jetë të vërtetës dhe bën të mundur bekimet që shpërblejnë të gjithë ata që e përdorin si duhet njohurinë."
15. Shih Doktrina e Besëlidhje 90:24.
16. Shih, për shembull, 3 Nefi 18:7–11.

Nga Plaku Kent F. Riçards,
i Të Shtatëdhjetëve

Shlyerja Mbulon të Gjitha Dhembjet

Sfida jonë e madhe vetjake në vdekshmëri është të bëhemi "shenjtorë nëpërmjet shlyerjes së Krishtit".

Kur punoja si kirurg, pashë se një pjesë e rëndësishme e kohës sime profesionale përpihej nga tema e dhembjes. Nga nevoja unë me operacion e godisja atë thuajse përditë – dhe shumë nga përpjekja ime shpenzohej atëherë duke u përpjekur të kontrolloja dhe të lehtësoja dhembjen.

Unë kam menduar rreth qëllimit të dhembjes. Asnjë nga ne nuk është i imunizuar nga përjetimi i dhembjes. Unë kam parë njerëz të përballen me të në mënyra shumë të ndryshme. Disa i kthejnë shpinën Perëndisë të zemëruar, ndërsa të tjerë e lejojnë dhembjen e tyre që t'i çojë më afër Perëndisë.

Si dhe ju, unë e kam përjetuar dhembjen vetë. Dhembja është një mjet i procesit shërues. Ajo shpesh na mëson neve durimin. Ndoshta kjo është përse ne përdorim termin *pacient/i duruar* kur përmendim të sëmurin.

Plaku Orson F. Uitni shkroi: "Asnjë dhembje që ne vuajmë, asnjë provë që ne përjetojmë nuk shkon kot. Ajo na edukon dhe i shërben zhvillimit të cilësive të tilla si durimi, besimi, qëndresa dhe përulësia. . . . Ndodh nëpërmjet brengës dhe vuajtjes, mundit dhe fatkeqësisë që ne fitojmë edukatën për të cilën vijmë këtu që ta arrijmë."[1]

Po ashtu, Plaku Robert D. Hejls ka thënë:

"Dhembja ju sjell në një përulësi që ju lejon të mendoni thellë. Ajo është një përjetim që unë jam mirënjohës që e kam duruar. . . .

Unë mësova se dhembja fizike dhe shërimi i trupit pas një operacioni të rëndësishëm janë shumë të ngjashme me dhembjen shpirtërore dhe shërimin e shpirtit në procesin e pendimit."[2]

Shumë nga vuajtja jonë nuk është domosdoshmërisht për fajin tonë. Ngjarje të papritura, rrethana kundërshtie apo zhgënjyese, sëmundje bllokuese dhe madje vdekja na rrethon ne dhe ndikon në përjetimin tonë tokësor. Përveç këtyre, ne mund të vuajmë goditje për shkak të veprimeve të të tjerëve.[3] Lehi vërejti se Jakobi pati "vuajtur shumë hidhërime për shkak të paudhësisë së vëllezërve [të tij]"[4]. Kundërshtia është pjesë e planit të Atit Qiellor për lumturinë. Ne të gjithë do të ndeshim mjaft kundërshti për të arritur në dijen mbi dashurinë e Atit tonë dhe nevojën tonë për ndihmën e Shpëtimtarit.

Shpëtimtari nuk është një vëzhgues i qetë. Ai vetë e njeh personalisht dhe pafundësisht dhembjen që ne përballojmë.

"Ai vuan dhembjet e të gjithë njerëzve, po, vuajtjet e çdo krijese të gjallë, si burra, gra ashtu edhe fëmijë."[5]

"Le t'i afrohemi . . . me guxim fronit të hirit, që të marrim mëshirë e të gjejmë hir, për të pasur ndihmë në kohë nevoje."[6]

Ndonjëherë në thellësinë e dhembjes, ne tundohemi të pyesim: "A nuk ka vallë ndonjë balsam në Galaad, a nuk ka atje ndonjë mjek?"[7] Unë dëshmoj se përgjigjja është po, ka një mjek. Shlyerja e Jezu Krishtit i mbulon të gjitha këto kushte dhe qëllime të vdekshmërisë.

Ka një tjetër lloj dhembjeje për të cilën ne *jemi* përgjegjës. Dhembja shpirtërore shtrihet thellë në shpirtrat tanë dhe mund të ndihet e pashueshme, madje duke qenë "tortur[uese]" me një "tmerr [të] papërshkrueshëm" siç e përshkroi Alma.[8] Kjo vjen nga veprimet tona mëkatare dhe mungesa e pendimit. Për këtë dhembje gjithashtu ka një kurë që është universale dhe absolute. Ajo vjen prej Atit, nëpërmjet Birit dhe është për secilin prej nesh që dëshiron të bëjë gjithçka që është e nevojshme për t'u penduar. Krishti tha: "A nuk do të ktheheni tani tek unë . . . dhe të ktheheni në besim, që të mund t'ju shëroj?"[9]

Krishti Vetë na mësoi:

"Dhe, Ati im më dërgoi që të mund të ngrihesha në kryq; dhe *pasi* u ngrita në kryq, që t'i tërheq të gjithë njerëzit tek unë. . . .

Prandaj, sipas *fuqisë* së Atit, unë do t'i tërheq të gjithë njerëzit tek unë."[10]

Ndoshta puna më e rëndësishme e Tij është në punën në vazhdim me secilin prej nesh individualisht për të na ngritur, bekuar, forcuar, mbështetur, drejtuar dhe falur.

Siç e pa Nefi në një vegim, shumë nga shërbesa tokësore e Krishtit iu përkushtua bekimit dhe shërimit të të sëmurëve me të gjitha llojet e sëmundjeve – fizike, emocionale dhe shpirtërore. "Dhe unë vura re turma njerëzish të cilët ishin të sëmurë dhe të cilët ishin të prekur nga të gjitha llojet e sëmundjeve. . . . Dhe ata u shëruan nga fuqia e Qengjit të Perëndisë."[11]

Alma profetizoi gjithashtu se "ai do të shkojë përpara, duke vuajtur dhimbje dhe hidhërime dhe tundime të çdo lloji; dhe . . . ai do të marrë përsipër dhembjet dhe sëmundjet e popullit të tij." . . .

Që zemra *e tij* të mund të mbushet me mëshirë, . . . që *ai* të mund të dijë, sipas mishit, sesi të ndihmojë popullin e tij sipas dobësive të tyre."[12]

Një natë vonë shtrirë në shtratin e një spitali, këtë herë si pacient dhe jo si mjek, unë i lexova ato vargje përsëri dhe përsëri. Unë mendova: "Si bëhet kjo? Për kë? Çfarë kërkohet për t'u kualifikuar për të? A është si falje mëkati? A na duhet ta fitojmë dashurinë dhe ndihmën e tij?" Ndërsa mendoja, unë arrita të kuptoja se gjatë jetës së tij të vdekshme Krishti *zgjodhi* të përjetojë dhembjet dhe dobësitë me qëllim që të na kuptojë ne. Ndoshta ne gjithashtu kemi nevojë të përjetojmë thellësitë e vdekshmërisë me qëllim që ta kuptojmë Atë dhe qëllimet tona të përjetshme.[13]

Presidenti Henri B. Ajring na mësoi: "Ne do të kemi ngushëllim kur do të na duhet të presim në dëshpërim për ndihmën e premtuar të Shpëtimtarit që Ai e di, nga përvoja, si të na shërojë dhe ndihmojë ne. . . . Dhe besimi në atë fuqi do të na japë durim ndërsa lutemi dhe punojmë dhe presim për ndihmë. Ai mund ta kishte ditur se si të na ndihmojë thjesht me anë të zbulesës, por Ai *zgjodhi të mësojë nëpërmjet përvojës së Tij personale*."[14]

Unë ndjeva "rrethimin e krahëve të dashurisë së Tij atë natë.[15] Lotët lagën jastëkun tim në mirënjohje. Më vonë, ndërsa lexoja Mateun mbi shërbesën tokësore të Krishtit, unë bëra një zbulim tjetër: "Dhe kur u ngrys, i sollën shumë . . . dhe ai . . . i shëroi *të gjithë* të sëmurët"[16]. Ai i shëroi *të gjithë* ata që erdhën tek Ai. Asnjë nuk u kthye mbrapsht.

Siç na ka mësuar Plaku Dallin H. Ouks: "Bekimet e shërimit vijnë në

Guajakil, Ekuador

shumë mënyra, secila e përshtatur me nevojat tona vetjake, siç janë të njohura për Atë që na do më shumë. Ndonjëherë një 'shërim' kuron sëmundjen tonë ose ngre barrën tonë. Por ndonjëherë ne 'shërohemi' duke na u dhënë forcë dhe kuptim apo durim për të duruar barrët e vendosura mbi ne."[17] Të gjithë që do të vijnë mund të "[merren] në krahët e Jezusit"[18]. Të gjithë shpirtrat mund të shërohen nëpërmjet fuqisë së Tij. Gjithë dhembjet mund të lehtësohen. Në Të, ne mund të "[gjejmë] prehje për shpirtrat [tanë]"[19]. Rrethanat tona në vdekshmëri mund të mos ndryshojnë menjëherë, por dhembja, shqetësimi, vuajtja dhe frika jonë mund të gëlltiten në qetësinë dhe balsamin e Tij shërues.

Unë kam vënë re se fëmijët janë shpesh më natyrshëm pranues të dhembjes dhe vuajtjes. Ata durojnë qetësisht me përulësi dhe butësi. Unë kam ndier një shpirt të mrekullueshëm, të ëmbël që i rrethon këta të vegjël.

Sheri trembëdhjetëvjeçare iu nënshtrua një operacioni 14-orësh për një tumor në shtyllën e saj kurrizore. Kur rifitoi vetëdijen në repartin e reanimacionit, ajo tha: "Babi, teze Sheril është këtu, dhe . . . gjyshi Norman . . . dhe gjyshja Braun janë këtu. Dhe, babi, kush është ai që qëndron pranë teje? . . . Ai ngjan si ty, vetëm më i gjatë. . . . Ai thotë se ai është vëllai yt, Xhimi." Ungji i saj Xhimi kish vdekur në moshën 13 vjeç nga një fibrozë cistike.

"Për afro një orë, Sheri . . . përshkroi vizitorët e saj, të gjithë pjesëtarë të vdekur të familjes. E rraskapitur, ajo ra pastaj në gjumë."

Më vonë ajo i tregoi babait të saj: "Babi, të gjithë fëmijët këtu në repartin e reanimacionit kanë engjëj që i ndihmojnë ata"[20].

Të gjithëve Shpëtimtari na tha:

"Ju jeni fëmijë të vegjël dhe nuk mund t'i mbani të gjitha gjërat tani; ju duhet të rriteni në hir dhe në diturinë e së vërtetës.

Mos kini frikë, fëmijë të vegjël, sepse ju jeni të mitë. . . .

Si rrjedhim, unë jam në mesin tuaj dhe unë jam bariu i mirë."[21]

Sfida jonë e madhe vetjake në vdekshmëri është të bëhemi "shenjtor nëpërmjet shlyerjes së Krishtit"[22]. Dhembja që ju dhe unë përjetojmë mund të jetë atje ku ky proces matet më shumë. Në fund, ne mund të bëhemi si fëmijë në zemrën tonë, ta përulim veten dhe "të lutemi dhe të punojmë dhe të presim"[23] me durim për shërimin e shpirtit dhe të trupit tonë. Si Jobi, pasi të jemi pastruar nëpërmjet provave tona, ne do të "[dalim] si ari"[24].

Unë jap dëshmi se Ai është Shëlbuesi ynë, Miku ynë, Avokati ynë, mjeku ynë, Shëruesi i madh. Në Të ne mund të gjejmë paqe dhe ngushëllim në dhe nga dhembja jonë dhe mëkatet tona vetëm nëse ne do të vijmë tek Ai me zemër të përulur. "Hiri [i Tij] është i mjaftueshëm."[25] Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Orson F. Whitney, në Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), f. 98.
2. Robert D. Hales, "Healing Soul and Body", *Ensign,* nëntor 1998, f. 14.
3. Shih Alma 31:31, 33.
4. 2 Nefi 2:1.
5. 2 Nefi 9:21.
6. Hebrenjve 4:16. Pali na mësoi të shohim Shpëtimtarin si një shembull në trajtimin e "kundërshtim[eve] . . . nga ana e mëkatarëve kundër [nesh], që të mos lodhe[mi] dhe të ligështohe[mi] në shpirtin [tonë]" (Hebrenjve 12:3).
7. Jeremia 8:22.
8. Alma 36:14.
9. 3 Nefi 9:13.
10. 3 Nefi 27:14–15; kursivet janë shtuar.
11. 1 Nefi 11:31.
12. Alma 7:11–12; kursivet janë shtuar.
13. Shih John Taylor, *The Mediation and Atonement* (1882), f. 97. Presidenti Tejlor shkruan për një 'besëlidhje' të futur midis Atit dhe Birit në këshillat paratokësore për plotësimin e shëlbimit shlyes të njerëzimit. Vuajtja e tij e vullnetshme gjatë jetës iu shtua vuajtjes në kopsht dhe në kryq (shih Mosia 3:5–8).
14. Henry B. Eyring, "Adversity", *Liahona* dhe *Ensign,* maj 2009, f. 24; kursivet janë shtuar.
15. Shih Doktrina e Besëlidhje 6:20.
16. Mateu 8:16; kursivet janë shtuar.
17. Dallin H. Oaks, "He Heals the Heavy Laden", *Liahona* dhe *Ensign,* nëntor 2006, f. 7–8.
18. Moroni 5:11.
19. Mateu 11:29.
20. Shih Michael R. Morris, "Sherrie's Shield of Faith", *Ensign*, qershor 1995, f. 46.
21. Doktrina e Besëlidhje 50:40–41, 44.
22. Mosia 3:19.
23. Henry B. Eyring, "Adversity", *Liahona* dhe *Ensign,* maj 2009, f. 24;.
24. Jobi 23:10
25. 2 Korintasve 12:9; shih gjithashtu Ethëri 12:26; Doktrina e Besëlidhje 18:31.

Nga Plaku Kuentin L. Kuk,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Gratë SHDM Janë të Hatashme!

Shumë nga ajo që përmbushim në Kishë është në saje të shërbimit vetëmohues të grave.

Autori dhe historiani Vallas Stegner shkruajti rreth migrimit mormon dhe grumbullimit në Luginën e Solt-Lejkut. Ai nuk e pranoi besimin tonë dhe në shumë drejtime ishte kritik; gjithsesi ai ishte habitur me përkushtimin dhe heroizmin e anëtarëve tanë të hershëm, sidomos me gratë. Ai deklaroi: "Gratë e tyre ishin fantastike"[1]. Unë i bëj jehonë sot atij mendimi. Gratë tona shenjtore të ditëve të mëvonshme janë të jashtëzakonshme!

Përëndia vendosi te gratë cilësi hyjnore të forcës, virtytit, dashurisë dhe vullnetin për të sakrifikuar për të ritur breza të ardhshëm të fëmijëve të Tij shpirtërorë.

Një studim i kohëve të fundit në Shtetet e Bashkuara pohon se gratë e të gjitha besimeve "besojnë më thellësisht në Perëndi", dhe marrin pjesë në më shumë shërbime fetare sesa burrat. "Në thuajse çdo drejtim ato janë më fetare."[2]

Unë nuk u befasova nga ky përfundim, sidomos pasi unë mendova mbi një rol të pakalueshëm të familjeve dhe të grave në besimin tonë. Doktrina jonë është e qartë: Gratë janë bija të Atit tonë Qiellor, që i do ato. Bashkëshortet janë të barabarta me bashkëshortët e tyre. Martesa kërkon një bashkëpjesëmarrje të plotë ku bashkëshortet dhe bashkëshortët punojnë së bashku për të plotësuar nevojat e familjes.[3]

Ne e dimë se ka shumë sfida për gratë, përfshirë ato që përpiqen të jetojnë ungjillin.

Trashëgimi e Motrave Pioniere

Një cilësi mbizotëruese në jetën e paraardhësve tanë pionierë është besimi i motrave. Gratë nga natyra hyjnore kanë një dhuratë dhe përgjegjësi më të madhe për shtëpinë dhe fëmijët dhe ushqimin atje dhe në vende të tjera. Duke patur parasysh këtë, besimi i motrave që të ishin të gatshme të linin shtëpitë e tyre për të kapërcyer rrafshina për të panjohurën ishte frymëzues. Nëse do të duhej të karakterizoje cilësinë e tyre më të rëndësishme, ajo do të ishte besimi i tyre i palëkundur te ungjilli i rivendosur i Zotit Jezu Krisht.

Tregimet historike të asaj që këto gra pioniere sakrifikuan dhe përmbushën ndërsa kapërcenin rrafshinat, është një trashëgimi e paçmueshme për Kishën. Unë jam mallëngjyer nga tregimi i Elizabeth Xhekson, bashkëshorti i së cilës, Aaroni, vdiq pas kalimit të fundit të lumit Platte me kompaninë Martin të karrocave të dorës. Ajo shkruante:

"Unë nuk do të përpiqem t'i përshkruaj ndjenjat e mia kur mbeta e ve me tre fëmijë, në rrethana kaq torturuese. . . . Unë besoj . . . se vuajtjet e mia për hir të ungjillit do të konsiderohen si akte hyjnore ndaj meje për të mirën time. . . .

Unë [i thirra] Zotit, . . . Atij që pati premtuar të ishte bashkëshort për të venë dhe baba për jetimin. Unë i thirra Atij dhe Ai më erdhi në ndihmë."[4]

Elisabeta tha se ajo po shkruante historinë në emër të atyre që kaluan skena të ngjashme me shpresën se pasardhësit do të kenë vullnet të vuajnë dhe të sakrifikojnë të gjitha gjërat për Mbretërinë e Perëndisë.[5]

Gratë në Kishë janë të Forta dhe të Guximshme

Unë besoj se gratë e Kishës sot e plotësojnë atë sfidë dhe janë deri në një po aq të forta dhe besnike. Udhëheqja e priftërisë së kësaj Kishe në të gjitha nivelet me mirënjohje njeh shërbimin, sakrificën, angazhimin dhe ndihmesën e motrave.

Shumë nga ajo që përmbushim në Kishë është në sajë të shërbimit vetëmohues të grave. Qoftë në Kishë apo në shtëpi, është një gjë e mrekullueshme të shohësh priftërinë dhe Shoqatën e Ndihmës të punojnë në një harmoni të përsosur. Një marrëdhënie e tillë është si një orkestër e drejtuar mirë dhe simfonia përfundimtare na frymëzon të gjithë.

Kur u caktova kohët e fundit në një konferencë në Misionin e Viejos të Kunjit të Kalifornisë, u preka nga një tregim për vallëzimin e tyre të Pragut të Vitit të Ri me të rinj nga të katër kunjat. Pas vallëzimit u gjet një

çantë dore, që nuk mund të identifikohej nga jashtë. Unë po ju tregoj një pjesë të asaj që motra Monika Sedguik, presidentja e Të Rejave në kunjin e Laguna Niguelit, shënoi: "Ne nuk donim të bëheshim kureshtare; ky ishte një send vetjak i dikujt! Kështu me kujdes e hapëm dhe kapëm gjënë e parë që ishte sipër – me shpresë se do ta identifikonte atë. Ajo e bëri, por në një mënyrë tjetër – ajo ishte një pamflet *Për Forcën e Rinisë*. Ou! Kjo na tregoi diçka rreth saj. Pastaj e hapëm për sendin tjetër, një bllok shënimesh. Me siguri ky do të na jepte përgjigje, por jo të llojit që prisnim. Faqja e parë ishte një listë e shkrimeve të shenjta të parapëlqyera. Kishte edhe pesë faqe të tjera të shkrimeve të shenjta të shkruara me kujdes dhe shënime vetjake."

Motrat menjëherë donin ta takonin këtë të re besnike. Ato u kthyen te çanta e dorës për të identifikuar pronaren e saj. Ato nxorrën disa mente, sapun, locion dhe një furçë. Unë i pëlqeva komentet e tyre: "Oh, gjëra të mira dalin prej gojës së saj; ajo ka duar të pastra dhe të buta dhe ajo kujdeset për veten."

Ato me padurim pritën thesarin tjetër. Doli një qese e vogël mjeshtërore monedhash punuar në shtëpi me kuti kartoni të lëngut të frutave dhe disa para në një xhep me zinxhir. Ato thirrën: "Ah, ajo është krijuese dhe e përgatitur!" Ato u ndien si fëmijë të vegjël në një mëngjes Krishtlindjesh. Ajo që ato nxorrën pastaj i befasoi edhe më shumë. Një recetë për ëmbëlsirë çokollate Bllek Forest dhe një shënim për ta bërë ëmbëlsirën për një ditëlindje miku. Ato gati bërtitën: "Ajo është AMVISË! E vëmendshme ndaj të tjerëve dhe me mendje për shërbim." Atëherë, po, më në fund, njëfarë identifikimi. Udhëheqëset e të rejave thanë se ndiheshin shumë të bekuara "të vëzhgonin shembullin e qetë të një zonjusheje që jetonte ungjillin"[6].

Ky tregim ilustron zotimin e Të Rejave tona ndaj standardeve të Kishës[7]. Ai është gjithashtu një shembull i udhëheqëseve dashamirëse, të interesuara, të përkushtuara të Të Rejave kudo në botë. Ato janë të jashtëzakonshme!

Motrat kanë role kyç në Kishë, në jetën e familjes dhe si individë që janë thelbësorë në planin e Atit Qiellor. Shumë nga këto përgjegjësi nuk sigurojnë shpërblim ekonomik, por sigurojnë kënaqësi dhe janë përjetësisht të rëndësishme. Kohët e fundit një grua e mahnitshme dhe shumë e aftë në një komision redaksie gazete kërkoi për një përshkrim të rolit të grave në Kishë. U shpjegua se të gjitha udhëheqëset në grupimet tona janë *të papaguara*. Ajo ndërpreu për të thënë se interesi i saj qe zvogëluar shumë. Ajo tha: "Unë nuk besoj se gratë kanë nevojë për më shumë punë *të papaguara*."

Ne theksuam se organizata më e rëndësishme në tokë është familja ku "baballarët dhe nënat janë . . . bashkëpjesëmarrës të barabartë"[8]. Asnjë nuk shpërblehet financiarisht, por bekimet janë përtej çdo përshkrimi. Ne, sigurisht, i treguam asaj rreth organizatave të Shoqatës së Ndihmës, të Të Rejave dhe të Fillores që drejtohen nga presidente gra. Ne shënuam se nga historia jonë më e hershme edhe burrat edhe gratë luten, luajnë muzikë, japin predikime dhe këndojnë në kor, madje në mbledhjen e sakramentit, mbledhja jonë më e rëndësishme.

Libri i kohëve të fundit, shumë i vlerësuar *American Grace* (Hijeshia Amerikane), raportonte mbi gratë në shumë besime. Ai shënonte se gratë SHDM janë të vetmet që janë jashtëzakonisht të kënaqura me rolin e tyre në udhëheqjen e Kishës[9]. Për më tepër, shenjtorët e ditëve të mëvonshme si një e tërë, burra dhe gra, kanë dashurinë më të fortë te feja e tyre sesa në cilëndo nga fetë e studiuara.[10]

Gratë tona nuk janë të jashtëzakonshme ngaqë kanë arritur të shmangin vështirësitë e jetës – krejt e kundërta. Ato janë të jashtëzakonshme për shkak të mënyrës me të cilën përballin sprovat e jetës. Megjithë sfidat dhe provat që jeta duhet t'u ofrojë – që nga martesa apo mungesa e martesës, zgjedhjet e fëmijëve, shëndeti i dobët, mungesa e mundësive dhe shumë probleme të tjera – ato qëndrojnë mrekullisht të forta dhe të patundura dhe

të vërteta në besim. Motrat tona kudo në Kishë vazhdimisht "ndihmojnë të dobëtit, ngrenë duar që janë varur dhe forcojnë gjunjë të pafuqishëm"[11].

Një presidente Shoqate Ndihme që e njohu këtë shërbim të jashtëzakonshëm tha: "Edhe kur motrat shërbejnë, ato mendojnë: 'Sikur të mund të kisha bërë më shumë!'" Edhe pse ato nuk janë të përsosura dhe të gjitha përballen me përpjekje vetjake, besimi i tyre në Atin e dashur në Qiell dhe siguria nga sakrifica shlyese e Shpëtimtarit përshkojnë jetën e tyre.

Roli i Motrave në Kishë

Gjatë tre viteve të fundit Presidenca e Parë dhe Kuorumi i të Dymbëdhjetëve kanë kërkuar drejtim, frymëzim dhe zbulesë ndërsa ne u këshilluam me udhëheqësit e priftërisë dhe të udhëheqësit e organizatave ndihmëse dhe punuam për manualet e rinj të Kishës. Në këtë proces ne kemi përjetuar ndjesi të një vlerësimi të jashtëzakonshëm për rolin thelbësor që motrat, si të martuarat edhe beqaret, historikisht kanë luajtur dhe luajnë tani si në familje edhe në Kishë.

Të gjithë anëtarët e Kishës së Jezu Krishtit janë për "të punuar në vreshtin e tij për shpëtimin e shpirtrave të njerëzve"[12]. "Puna e shpëtimit përfshin punën misionare të anëtarit, mbajtjen e të kthyerve, aktivizimin e anëtarëve më pak aktivë, punën për tempullin dhe historinë familjare, . . . mësimdhënien e ungjillit"[13] dhe kujdesin për të varfërit dhe nevojtarët.[14] Kjo drejtohet kryesisht nga këshilli i lagjes.[15]

Veçanërisht, në Manualet e rinj synohet që peshkopët, të ndjeshëm ndaj kërkesave ekzistuese, të ndajnë më shumë përgjegjësitë. Anëtarët duhet të pranojnë se peshkopi është udhëzuar që të përfaqësohet. Anëtarët duhet ta mbështesin dhe ndihmojnë atë në zbatimin e kësaj këshille. Kjo do t'i lejojë peshkopit të shpenzojë më shumë kohë me të rinjtë, të rinjtë e të rejat e rritur beqarë dhe familjen e tij. Ai do të delegojë përgjegjësi të tjera të rëndësishme tek udhëheqësit e priftërisë, presidentët e organizatave ndihmëse dhe burra e gratë e veçanta. Në Kishë roli i gruas në shtëpi është shumë i respektuar[16]. Kur nëna merr një thirrje Kishe që kërkon kohë të konsiderueshme, babait shpesh, do t'i jepet një thirrje që kërkon më pak me qëllim që të ruhet drejtpeshimi në jetën e familjes.

Disa vite më parë unë ndoqa një konferencë kunji në Tonga. Të dielën në mëngjes tre rreshtat e para të kishës ishin mbushur me burra të moshës midis 26 dhe 35 vjeç. Unë mendova se ata ishin kori i burrave. Por kur po drejtoheshin punimet e konferencës, secili nga këta burra, 63 gjithsej, u ngritën kur po u lexoheshin emrat e tyre dhe u mbështetën për shugurim në priftërinë Melkizedeke. Unë edhe u kënaqa edhe u hutova.

Pas seancës unë pyeta Presidentin Mateaki, presidenti i kunjit, se si ishte përmbushur kjo mrekulli. Ai më tregoi se në një mbledhje të këshillit të kunjit ishte diskutuar mbi riaktivizimin. Presidentja e Shoqatës së Ndihmës së kunjit të tij, Motra Leinata Va'enuku pyeti nëse do të ishte e përshtatshme që ajo të thoshte diçka. Ndërsa ajo fliste, shpirti i vërtetoi presidentit se çka po sugjeronte ajo ishte e vërtetë. Ajo shpjegoi se kishte një numër të madh të rinjsh të mrekullueshëm në fundin e të 20-ave dhe 30-ave në kunjin e tyre që nuk kishin shërbyer nëpër misione. Ajo tha se shumë prej tyre e dinin se patën zhgënjyer peshkopë dhe udhëheqës të priftërisë, që i kishin nxitur fort të shërbenin në një mision dhe ata tani ndiheshin si anëtarë të kategorisë së dytë në Kishë. Ajo theksoi se këta të rinj e kishin kaluar moshën për mision. Ajo shprehu dashurinë dhe shqetësimin e saj për ta. Ajo shpjegoi se të gjitha ordinancat shpëtuese ishin ende të mundshme për ta dhe përqendrimi duhet të ishte tek ordinancat e priftërisë dhe tek ordinancat e tempullit. Ajo vërejti se ndërsa disa nga këta të rinj ishin ende beqarë, shumica e tyre qenë martuar me gra të mrekullueshme – disa aktivë, disa jo aktivë dhe disa jo anëtarë.

Pas një diskutimi të gjithanshëm në këshillin e kunjit, u vendos që burrat e priftërisë dhe gratë e Shoqatës së Ndihmës të ndihmonin për të shpëtuar këta burra dhe bashkëshortet e tyre, ndërsa peshkopët shpenzuan më shumë nga koha e tyre me të rinjtë dhe të rejat në lagjet. Ata që u përfshinë në shpëtimin u përqendruan kryesisht në përgatitjen e tyre për

Kiev, Ukrainë

priftërinë, martesën e përjetshme dhe ordinancat shpëtuese në tempull. Gjatë dy viteve të tjerë thuajse të gjithë prej 63 burrave që qenë mbështetur për priftërinë Melkizedeke në konferencën ku isha i pranishëm morën indaumentin në tempull dhe u vulosën me bashkëshortet e tyre. Ky tregim nuk është veçse një shembull se sa vendimtare janë motrat tona në punën e shpëtimit në lagjet dhe kunjat tona dhe se si ato lehtësojnë zbulesën, veçanërisht në këshillat e Kishës.[17]

Roli i Motrave në Familje

Ne dallojmë që ka forca gjigante të rreshtuara kundër grave dhe familjeve. Studime të fundit kanë përcaktuar se ka përkeqësim në përkushtimin ndaj martesës me një zvogëlim në numrin e të rriturve të martuar[18]. Për disa, martesa dhe familja po bëhen "një zgjedhje menuje më shumë se një parim qendror organizimi të shoqërisë sonë"[19]. Gratë përballen me shumë mundësira dhe duhet të shqyrtojnë me lutje zgjedhjet që bëjnë dhe si e ndikon kjo familjen.

Kur isha në Zelandën e Re vitin e kaluar, unë lexova në gazetën e Oklendit për gra, jo të fesë sonë, që luftonin me këto çështje. Një nënë tha se kuptonte që në rastin e saj, zgjedhja nëse duhej të punonte apo të rrinte në shtëpi, lidhej me një qilim të ri dhe një makinë të dytë për të cilat ajo në të vërtetë nuk kishte nevojë. Një grua tjetër, gjithsesi, ndiente se armiku më i madh i "një jete familjare të lumtur ishte puna pa pagesë – ishte televizioni." Ajo tha se familjet janë të pasura në kohë për TV dhe të varfra në kohë për njëri-tjetrin.[20]

Këto janë vendime shumë emocionale, vetjake, por ka dy parime që duhet t'i mbajmë gjithnjë në mendje. I pari, asnjë grua nuk duhet kurrë të ndiejë nevojën të kërkojë falje apo të ndiejë se ndihmesa e saj është më pak e rëndësishme ngaqë ajo po ia kushton përpjekjet e saj kryesore rritjes dhe edukimit të fëmijëve. Asgjë nuk mund të jetë më e rëndësishme në planin e Atit tonë në Qiell. I dyti, ne duhet të gjithë të jemi të kujdesshëm që të mos jemi gjykues apo të mendojmë se motrat janë më pak të guximshme, nëse vendosin të punojnë jashtë shtëpie. Ne rrallë i kuptojmë apo vlerësojmë plotësisht rrethanat e njerëzve. Bashkëshortët dhe bashkëshortet duhet me lutje të këshillohen së bashku duke kuptuar se ata janë përgjegjës përpara Perëndisë për vendimet e tyre.

Ju motra të përkushtuara që jeni prindër të vetëm për çfarëdo arsyeje, zemrat tona drejtohen te ju me vlerësim. Profetët e kanë bërë të qartë "që shumë duar qëndrojnë gati që t'ju ndihmojnë. Zoti nuk është i shkujdesur ndaj jush. As Kisha e Tij"[21]. Unë shpresoj se shenjtorët e ditëve të mëvonshme do të jenë në ballë për krijimin e një mjedisi më mirëkuptues dhe më të gjindshëm edhe për gratë edhe për burrat në vendin e punës në përgjegjësitë e tyre si prindër.

Ju motra të guximshme dhe besnike beqare, ju lutemi dijeni se ne ju duam dhe ju vlerësojmë dhe ju sigurojmë se asnjë bekim i përjetshëm nuk do t'ju ndalohet.

Gruaja pioniere e shkëlqyer, Emili H. Udmansi, shkroi tekstin e himnit: "As Sisters in Zion" ("Si Motra në Sion"). Ajo me të drejtë siguron se "detyra e engjëjve u jepet grave"[22]. Kjo është përshkruar si "asgjë më pak se lidhja e drejtpërdrejtë dhe e menjëhershme me Atin tonë në Qiell, dhe 'kjo është një dhuratë që . . . motrat . . . e kërkojnë'"[23].

Të dashura motra, ne ju duam dhe ju admirojmë. Ne e vlerësojmë shërbimin tuaj në mbretërinë e Zotit. Ju jeni të jashtëzakonshme! Unë shpreh vlerësim të veçantë për gratë në jetën time. Unë dëshmoj për vërtetësinë e Shlyerjes, hyjninë e Shpëtimtarit dhe Rivendosjen e Kishës së Tij, në emër të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail* (1971), f. 13.
2. Robert D. Putnam and David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (2010), f. 233.
3. Shih *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 1.3.1; shih gjithashtu Moisiu 5:1, 4, 12, 27.
4. Në Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), f. 445.
5. Shih "Leaves From the Life of Elizabeth Horrocks Jackson Kingsford", Historical Society, Manuscript A 719. "Remembering the Rescue," *Ensign*, gusht 1997, f. 47.

6. Ndërthurur dhe shkurtuar nga një e-mail shkruar nga Monika Sedguik, presidente e Të Rejave të Kunjit të Laguna Niguel në Kaliforni, dhe një bisedë dhënë nga Lesli Mortensen, presidente e Të Rejave të Kunjit të Misionit Viejo të Kalifornisë.
7. Në një artikull të titulluar, "Why Do We Let Them Dress Like That?" (Përse i Lejoni Ato të Vishen Ashtu?) (*Wall Street Journal,* 19–20 mars 2011, C3), një nënë e vëmendshme hebreje mbron standardet e veshjes dhe virtytin dhe vlerëson shembullin e grave mormone.
8. "Familja: Një Proklamatë Drejtuar Botës", *Liahona,* nëntor 2010, f. 129.
9. Shih Putnam and Campbell, *American Grace,* f.244—245.
10. Shih Putnam and Campbell, *American Grace,* f.504.
11. Doktrina e Besëlidhje 81:5; shih gjithashtu Mosia 4:26.
12. Doktrina e Besëlidhje 138:56.
13. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), f. 22.
14. Shih *Handbook 2,* 6.1.
15. Shih *Handbook 2,* 4.5.
16. Shih Emily Matchar, "Why I Can't Stop Reading Mormon Housewife Blogs", salon.com/life/feature/2011/01/15/feminist_obsessed_with_mormon_blogs. Kjo e vetëshpallur si feministe dhe ateiste e njeh këtë respekt dhe thotë se asaj i është bërë mani të lexojë shënimet kronologjike vetjake online të shtëpiakeve mormone (blog-et).
17. Nga bisedat me Presidentin Leonitai Mateaki të Nuku'alofa Tonga Ha'akame (i cili më pas shërbeu si president misioni në Misionin e Port Moresbit në Papua të Guinesë së Re) dhe presidenten e Shoqatës së Ndihmës së Kunjit Leinata Va'enuku.
18. Shih D'Vera Cohn and Richard Fry, "Women, Men, and the New Economics of Marriage", Pew Research Center, Social and Demographic Trends, pewsocialtrends.org. Numri i fëmijëve që lindin është ulur gjithashtu ndjeshëm në shumë vende. Kjo është quajtur Dimri Demografik.
19. "A Troubling Marriage Trend", *Deseret News,* 22 nëntor 2010, A14, citim nga një raport në msnbc.com
20. Shih Simon Collins, "Put Family before Moneymaking Is Message from Festival", *New Zealand Herald,* 1 shkurt 2010, A2.
21. Gordon B. Hinckley, "Women of the Church", *Ensign,* nëntor 1996, f. 69; shih gjithashtu Spencer W. Kimball, "Our Sisters in the Church", *Ensign,* nëntor 1979, f. 48–49.
22. "As Sisters in Zion" (Si Motra në Sion), *Hymns,* nr. 309.
23. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-day Hymns: The Stories and the Messages,* botim i rishikuar (2009), f. 338–339.

Nga Presidenti Henri B. Ajring,
Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë

Mundësi për të Bërë Mirë

Mënyra e Zotit, për t'u dhënë ndihmë atyre në nevojë nga ana materiale, kërkon njerëz të cilët, nisur nga dashuria, ia përkushtojnë veten dhe atë që kanë, Perëndisë dhe punës së Tij.

Vëllezër dhe motra të mia të dashura, qëllimi i mesazhit tim është që të nderoj dhe kremtoj atë që Zoti ka bërë dhe po bën për t'u shërbyer të varfërve dhe nevojtarëve mes fëmijëve të Tij në tokë. Ai i do fëmijët e Tij që janë në nevojë, dhe gjithashtu ata që duan të japin ndihmë. Dhe Ai ka krijuar mënyra për të bekuar si ata që kanë nevojë për ndihmë; edhe ata që do të japin ndihmë.

Ati ynë Qiellor i dëgjon lutjet e fëmijëve të Tij nëpër tokë, që luten për ushqim për të ngrënë, për rroba për të mbuluar trupat e tyre dhe për dinjitetin që do të rridhte nga të qenët në gjendje për të siguruar për vete. Këto lutje kanë arritur te Ai që kur vendosi burrat dhe gratë mbi tokë.

Ju merrni vesh rreth këtyre nevojave aty ku jetoni dhe nëpër botë. Zemra shpesh ju preket me ndjenja të keqardhjes. Kur takoni dikë që po përpiqet të gjejë punë, ju ndieni atë dëshirën për të ndihmuar. E ndieni atë dëshirë, kur shkoni në shtëpinë e një të veje dhe shihni që ajo nuk ka ushqim. E ndieni kur shihni fotografi të fëmijëve që qajnë, të ulur në rrënojat e shtëpisë së tyre, të shkatërruar nga një tërmet ose nga zjarri.

Ngaqë Zoti i dëgjon thirrjet e tyre dhe ndien dhembshurinë tuaj të thellë për ta, Ai ka krijuar, që prej fillimit të kohës, mënyra për dishepujt e Tij për të dhënë ndihmë. Ai i ka ftuar fëmijët e Tij të përkushtojnë kohën e tyre, mjetet e tyre dhe veten për t'u bashkuar me Të në shërbimin ndaj të tjerëve.

Nganjëherë, mënyra e Tij e dhënies së ndihmës është quajtur të zbatosh ligjin e përkushtimit. Në një periudhë tjetër, mënyra e Tij [e ndihmës] u quajt urdhri i bashkuar. Në kohën tonë është quajtur programi i Kishës për mirëqenien.

Emrat dhe detajet e veprimtarisë janë ndryshuar për t'iu përshtatur nevojave dhe kushteve të njerëzve. Por përherë, mënyra e Zotit, për t'u dhënë ndihmë atyre në nevojë nga ana materiale, kërkon njerëz të cilët, nisur nga dashuria, ia përkushtojnë veten dhe atë që kanë, Perëndisë dhe punës së Tij.

Ai na ka ftuar dhe urdhëruar që të marrim pjesë në punën e Tij për të

lartësuar ata në nevojë. Ne bëjmë një besëlidhje për ta bërë këtë, në ujërat e pagëzimit dhe në tempujt e shenjtë të Perëndisë. Ne e rinovojmë besëlidhjen të dielave, kur marrim sakramentin.

Sonte, qëllimi im është që të përshkruaj disa nga mundësitë, të cilat na ka ofruar Ai, për t'i ndihmuar të tjerët në nevojë. Nuk mund të flas për të gjitha ato në kohën tonë të shkurtër së bashku. Shpresa ime është që të përtërij dhe forcoj zotimin tuaj për të vepruar.

Ka një himn rreth ftesës së Zotit në këtë punë, që e kam kënduar që kur isha djalë i vogël. Në fëmijërinë time, i kushtoja më shumë vëmendje melodisë së gëzuar sesa fuqisë së fjalëve. Lutem që ju do t'i ndieni vargjet në zemrën tuaj sot. Le t'i dëgjojmë sërish fjalët:

A kam bër' ndonjë të mir' n'bot' sot?
A kam ndihmuar ndonjë n'nevoj'?
A e kam inkurajuar të trishtuarin dhe a e kam bër' dikë t'ndihet i gëzuar?
Nëse jo, vërtet' kam dështuar.
A ësht' leht'suar barra e ndonjërit sot
Për shkak se isha gati t'ndihmoja?
A jan' ndihmuar i s'muri e i lodhuri udhës së tyre?
A isha gati kur donin ndihmën time?
Atëher' zgjohu dhe bëj diçka më shum'
Më mir' sesa t'ëndërrosh për banesën tënde atje lart.
Të bësh mir' është kënaq'si, g'zim pa mas',
Një bekim detyre e dashurie.[1]

Zoti rregullisht na nis mesazhe zgjimi të gjithëve ne. Ngandonjëherë mund të jetë një ndjenjë e papritur keqardhjeje për dikë në nevojë. Një baba mund ta ketë ndier atë kur pa një fëmijë të rrëzohej e të gërricte një gju. Një nënë mund ta ketë ndier atë kur dëgjoi të qarën e frikësuar të fëmijës së saj natën. Një bir ose bijë mund të ketë ndier keqardhje për dikë që dukej i trishtuar ose i frikësuar në shkollë.

Të gjithë ne jemi prekur nga ndjenja keqardhjeje për të tjerë që as nuk i njohim. Për shembull, kur dëgjuat njoftimet për valët që vërsuleshin përmes Paqësorit pas tërmetit në Japoni, ju ndiet shqetësim për ata që mund të ishin dëmtuar.

Ndjenja keqardhjeje u erdhën mijërave prej jush, që morët vesh për përmbytjen në Kuinslend të Australisë. Njoftimet e lajmeve ishin kryesisht vlerësime mbi numrin e individëve në nevojë. Por, shumë prej jush ndien dhimbjen e njerëzve. Mesazhit të zgjimit iu përgjigjën 1.500 ose më shumë vullnetarë, anëtarë të Kishës në Australi, të cilët erdhën për të ndihmuar e ngushëlluar.

Ata i kthyen ndjenjat e tyre të keqardhjes në një vendim për të vepruar sipas besëlidhjeve të tyre. I kam parë bekimet që i vijnë individit në nevojë i cili merr ndihmë; dhe individit që e kap mundësinë për të dhënë ndihmë.

Prindër të mençur shohin, në çdo nevojë të të tjerëve, një mënyrë për të sjellë bekime në jetën e bijve dhe bijave të tyre. Kohët e fundit, tre fëmijë mbartën deri tek dera jonë e përparme, kuti që përmbanin një darkë të shijshme. Prindërit e tyre e dinin se kishim nevojë për ndihmë dhe përfshinë fëmijët e tyre në mundësinë për të na shërbyer.

Prindërit bekuan familjen tonë nëpërmjet shërbimit të tyre bujar. Nëpërmjet zgjedhjes së tyre për t'i lënë fëmijët që të merrnin pjesë në [procesin e] dhënies, ata i shtrinë bekimet tek nipërit e mbesat e tyre. Buzëqeshjet e fëmijëve teksa u larguan nga shtëpia jonë, më dhanë siguri që këto bekime do të ndodhnin. Ata do t'u tregojnë fëmijëve të tyre për gëzimin që ndien kur dhanë shërbim me dashuri për Zotin. Më kujtohet nga fëmijëria, ajo ndjenjë e kënaqësisë së qetë kur, me kërkesë të babait tim, shkula barëra të këqij për një fqinj. Kurdo që më kërkojnë të jem dorëdhënës, më kujtohet dhe besoj vargjet: "E ëmbël është puna, Per'ndi, Mbreti im"[2].

E di se ato vargje u shkruan për të përshkruar gëzimin që vjen nga adhurimi i Zotit gjatë Shabatit. Por ata fëmijë me ushqimin te dera jonë, po e ndienin gëzimin e bërjes së punës së Zotit, në një ditë jave. Dhe prindërit e tyre panë mundësinë që të bënin mirë dhe të përhapnin gëzim përtej brezave.

Mënyra e Zotit e përkujdesjes për nevojtarët, ofron një mundësi tjetër për prindërit që të bekojnë fëmijët e tyre. E pashë këtë në një godinë kishtare një të diel. Përpara mbledhjes së sakramentit, një fëmijë i vogël i dha zarfin e kontributeve të familjes së tij

peshkopit, kur ky hyri në godinën kishtare.

E njihja familjen dhe djalin. Familja sapo kishte marrë vesh për dikë në nevojë në lagje. Babai i kishte thënë diçka të tillë fëmijës kur vendosi një ofertë agjërimi më bujare se zakonisht në zarf: "Ne agjëruam sot dhe u lutëm për ata në nevojë. Të lutem jepja këtë zarf peshkopit nga ana jonë. E di se ai do ta japë që të ndihmojë ata me nevoja më të mëdha se tonat."

Në vend të ndonjë vuajtjeje nga uria atë të diel, djali do ta kujtojë ditën me një ndjenjë lumturie të ngrohtë. Mund të kuptoja nga buzëqeshja e tij dhe mënyra se si e mbante zarfin aq shtrënguar, se ndjeu besimin e madh të të atit që ta mbante ai ofertën familjare për të varfrit. Ai do ta kujtojë atë ditë kur të jetë dhjak dhe ndoshta përgjithmonë.

Vite më parë, pashë po të njëjtën lumturi në fytyrat e njerëzve që ndihmuan në Ajdaho në emër të Zotit. Diga e Tetonit shpërtheu të shtunën, më 5 qershor 1976. Njëmbëdhjetë njerëz u vranë. Mijëra duhej të linin shtëpitë e tyre brenda pak orësh. Disa shtëpi u shkatërruan nga përmbytja. Dhe qindra vendbanime u mundësua të bëheshin të banueshme vetëm nëpërmjet përpjekjes dhe mjeteve përtej mundësive të të zotëve.

Ata që dëgjuan për tragjedinë, ndien keqardhje dhe ndien thirrjen për të bërë mirë. Fqinjë, peshkopë, presidente të Shoqatës së Ndihmës, udhëheqës të kuorumeve, mësues të shtëpisë dhe mësuese vizitore lanë shtëpitë e punët për të boshatisur shtëpitë e përmbytura të të tjerëve.

Një çift u kthye në Reksburg nga pushimet pak pas përmbytjes. Ata nuk shkuan të shikonin vetë shtëpinë e tyre. Në vend të kësaj, ata gjetën peshkopin e tyre që ta pyesnin se ku mund të jepnin ndihmë. Ai i dërgoi te një familje në nevojë.

Pas pak ditësh, ata shkuan që të kontrollonin shtëpinë e tyre. Kishte ikur, shkatërruar në përmbytje. Ata thjesht u kthyen te peshkopi dhe pyetën: "Çfarë do të donit që të bënim tani?"

Kudo që jetoni, e keni parë atë mrekulli të kthimit të keqardhjes në veprim bujar. Mund të mos ketë qenë si pasojë e një katastrofe të madhe natyrore. E kam parë në një kuorum të priftërisë, ku një vëlla ngrihet për të përshkruar nevojat e një burri apo gruaje që kërkon mundësi që të punojë për të mbështetur veten dhe familjen e tij apo saj. Mund të ndieja keqardhje në dhomë, por disa sugjeruan emra të njerëzve që mund ta punësonin individin të cilit i duhej punë.

Ajo që ndodhi në atë kuorum të priftërisë dhe ajo që ndodhi në shtëpitë e përmbytura në Ajdaho, është një shfaqje e mënyrës së Zotit për të ndihmuar ata në nevojë të madhe që të bëhen [sërish] vetëmbështetës. Ne ndiejmë dhembshuri dhe dimë se si të veprojmë sipas mënyrës së Zotit për të dhënë ndihmë.

Këtë vit, ne festojmë përvjetorin e 75-të të programit të Kishës për mirëqenie. Ai u fillua për të plotësuar nevojat e atyre që humbën punë, ferma dhe madje shtëpi për shkak të atij që u bë i njohur si Depresioni i Madh.

Nevoja të mëdha materiale të fëmijëve të Atit Qiellor kanë ngjarë sërish në kohën tonë, siç kanë ngjarë dhe do të ngjasin në të gjitha kohët. Parimet në themel të programit të Kishës për mirëqenien, nuk janë vetëm për një kohë apo një vend. Ato janë për të gjitha kohët dhe të gjitha vendet.

Ato parime janë shpirtërore dhe të përjetshme. Për këtë arsye, të kuptuarit e tyre dhe vënia e tyre me vendosmëri në zemrën tonë, do të na bëjnë të mundur që të shohim dhe shfrytëzojmë mundësi për të ndihmuar, kudo dhe kurdo, që Zoti na fton.

Ja disa parime që më udhëhoqën kur doja që të jepja ndihmë sipas mënyrës së Zotit dhe kur jam ndihmuar nga të tjerët.

Së pari, të gjithë njerëzit janë më të lumtur dhe ndiejnë më tepër vetërespekt, kur mund të sigurojnë për veten e tyre dhe familjet e tyre; dhe pastaj arrijnë që të kujdesen për të tjerët. Kam qenë mirënjohës për ata që më ndihmuan të plotësoja nevojat e mia. Dhe gjatë viteve, kam qenë edhe më mirënjohës për ata që më ndihmuan të bëhesha vetëmbështetës. Dhe për më tepër, kam qenë më shumë mirënjohës për ata që më treguan se si t'i përdorja disa prej tepricave të mia për të ndihmuar të tjerët.

Kam mësuar se mënyra për të pasur tepricë, është që të shpenzoj më pak sesa fitoj. Me atë tepricë, kam qenë në gjendje të mësoj se me të vërtetë është më mirë të japësh se sa të marrësh. Kjo, pjesërisht, ndodh sepse kur japim ndihmë sipas mënyrës së Zotit, Ai na bekon.

Presidenti Marion G. Romni tha për punën për mirëqenie: "Në këtë punë, nuk mund të japësh aq shumë sa të varfërohesh". Pastaj, ai citoi presidentin e tij të misionit, Melvin J. Ballard, në këtë mënyrë: "Një individ nuk mund t'i japë as një thërrime Zotit, pa marr në kthim shumë bekime prej Tij"[3].

Në jetën time kam zbuluar se kjo është e vërtetë. Kur jam bujar ndaj fëmijëve në nevojë të Atit Qiellor, Ai është bujar ndaj meje.

Një parim i dytë i ungjillit, që ka qenë udhërrëfyes për mua në punën për mirëqenie, është fuqia dhe bekimi i unitetit. Kur ne bashkojmë duart për t'u shërbyer njerëzve në nevojë, Zoti bashkon zemrat tona. Presidenti J. Ruben Klark i Riu, e tha në këtë mënyrë: "Dhënia e shërbimit . . . [ka] sjellë . . . një ndjenjë të vëllazërisë së përbashkët ndërsa njerëz nga të gjitha kualifikimet e profesionet kanë punuar, krah për krah, në një kopsht të Mirëqenies apo projekt tjetër"[4].

Ajo ndjenjë e rritur e vëllazërisë është e vërtetë si për marrësin, edhe për dhënësin. Deri më sot, ndien afri me mua, një burrë me të cilin, krah për krah, hapa me lopatë baltën në shtëpinë e tij të përmbytur në Reksburg. Dhe ai ndien një dinjitet vetjak më të madh për shkak se bëri gjithçka që mundi për veten dhe për familjen e tij. Nëse do kishim punuar vetëm, të dy do të kishim humbur një bekim shpirtëror.

Kjo, për mua, të çon tek parimi i tretë i veprimit në punën për mirëqenie: Përfshijeni familjen tuaj në punë me ju, në mënyrë që të mund të mësojnë që të kujdesen për njëri-tjetrin siç kujdesen për të tjerët. Bijtë dhe bijat tuaja që punojnë me ju për t'u shërbyer të tjerëve ne nevojë, ka më të ngjarë që ta ndihmojnë njëri-tjetrin kur të jenë në nevojë.

Parimin e katërt me vlerë të Kishës për mirëqenien, e mësova kur isha peshkop. Rrodhi nga ndjekja e urdhrit të shkrimit të shenjtë për të gjetur të varfrin. Është detyra e peshkopit që të gjejë dhe sigurojë ndihmë për ata që kanë ende nevojë për ndihmë, pas gjithçkaje që ata [vetë] dhe familjet e tyre mund të bëjnë. Kam zbuluar se Zoti dërgon Frymën e Shenjtë që të bëjë të mundur [shkrimin] "kërkoni dhe do të gjeni"[5], në përkujdesjen për të varfrin, tamam siç bën me zbulimin e të vërtetës. Por gjithashtu mësova të përfshija presidenten e Shoqatës së Ndihmës në [atë] kërkim. Ajo mund ta marrë zbulesën përpara jush.

Disave prej jush do t'ju duhet ai frymëzim në muajt e ardhshëm. Për të përkujtuar përvjetorin e 75-të të programit të Kishës për mirëqenien, anëtarë kudo në botë do të ftohen që të marrin pjesë në një ditë shërbimi. Udhëheqës dhe anëtarë do të kërkojnë zbulesë ndërsa planifikojnë, çfarëdo qofshin projektet.

Do t'ju bëj tre sugjerime ndërsa planifikoni projektin tuaj të shërbimit.

Së pari, përgatitni shpirtërisht veten dhe ata që udhëhiqni. Vetëm nëse zemrat zbuten nga Shlyerja e Shpëtimtarit, mund ta shihni qartë se qëllimi i projektit është që të bekojë, si nga ana shpirtërore edhe tokësore, jetën e fëmijëve të Atit Qiellor.

Sugjerimi im i dytë është që të zgjidhni si marrës të shërbimit të njerëzve tuaj, [ata] njerëz brenda mbretërisë ose në komunitet, nevojat e të cilëve, do të prekin zemrën e atyre që do të japin shërbimin. Njerëzit, të cilëve do t'u shërbejnë, do ta ndiejnë dashurinë e tyre. Siç premtoi kënga, kjo mund të bëjë më shumë për t'i bërë që të ndihen të lumtur sesa do të bënte plotësimi vetëm i nevojave të tyre tokësore.

Sugjerimi im i fundit është që të planifikoni të përdorni fuqinë e lidhjeve familjare, të kuorumeve, organizatave ndihmëse dhe njerëzve që njihni në komunitetet tuaja. Ndjenjat e unitetit do të shumëfishojnë rezultatet e mira të shërbimit që jepni. Dhe ato ndjenja të unitetit në familje, në Kishë dhe në komunitete do të rriten e bëhen një trashëgimi që zgjat gjatë pasi përfundon projekti.

Kjo është mundësia ime për t'ju treguar se sa shumë ju çmoj. Nga shërbimi i dashur që keni dhënë për Zotin, unë kam qenë marrësi i falënderimeve të njerëzve që keni ndihmuar, kur i kam takuar nëpër botë.

Ju gjetët një mënyrë për t'i lumturuar ata, kur i ndihmuat sipas mënyrës së Zotit. Ju dhe dishepuj të përulur të Shpëtimtarit si ju, u keni dhënë shërbim bujarisht të tjerëve dhe njerëzit që ndihmuat, si kthim, më kanë dhënë mirënjohjen e tyre me tepri.

Paraqitur nga Presidenti Diter F. Uhtdorf
Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë

Mbështetja e Drejtuesve të Kishës

Marr të njëjtën shprehje vlerësimi nga njerëzit që kanë punuar me ju. Më kujtohet, një herë, po qëndroja pranë Presidentit Ezra Taft Benson. Ne kishim folur rreth shërbimit për mirëqenie në Kishën e Zotit. Më habiti me energjinë e tij rinore, kur tha, duke lëvizur dorën me emocion: "E dua këtë punë dhe është punë!"

Në emër të Mësuesit, jap falënderime për punën tuaj në shërbim të fëmijëve të Atit tonë Qiellor. Ai ju njeh dhe Ai shikon përpjekjet, zellin dhe sakrificën tuaj. Lutem që Ai do t'ju dhurojë bekimin e të shikuarit të frytit të punëve tuaja në lumturinë e atyre që keni ndihmuar dhe të atyre me të cilët keni ndihmuar në emër të Zotit.

E di se Perëndia, Ati, jeton dhe i dëgjon lutjet tona. E di se Jezusi është Krishti. Ju dhe ata të cilëve u shërbeni, mund të pastroheni dhe forcoheni duke i shërbyer Atij dhe duke mbajtur urdhërimet e Tij. Ju mund të dini, siç e di unë, nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë, se Jozef Smithi qe profeti i Perëndisë për të rivendosur Kishën e vërtetë dhe të gjallë, e cila është kjo. Dëshmoj se Presidenti Tomas S. Monson është profeti i gjallë i Perëndisë. Ai është shembull i mrekullueshëm i asaj që bëri Zoti: duke shkuar andej–këndej për të bërë mirë. Lutem që të mund të kapim mundësitë tona për të "[ngritur] duart që varen poshtë dhe [forcuar] gjunjët e këputur"[6]. Në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. "Have I Done Any Good?", *Hymns,* nr. 223.
2. "E Ëmbël Është Puna", Himne dhe Këngë të Fëmijëve, f. 13; Parimet e Ungjillit, f. 319; *Hymns,* nr. 147.
3. Marion G. Romni, "Welfare Services: The Savior's Program", *Ensign,* nëntor 1980, f. 93.
4. J. Ruben Klark i Riu, në Conference Report, tetor 1943, f. 13.
5. Shih Mateu 7:7–8; Luka 11:9–10; 3 Nefi 14:7–8.
6. Doktrina e Besëlidhje 81:5.

Propozohet që ne të mbështesim Tomas Spenser Monson, si profet, shikues dhe zbulues, si dhe si President të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme; Henri Benion Ajring, si Këshilltar të Parë në Presidencën e Parë; dhe Diter Fridrih Uhtdorf, si Këshilltar të Dytë në Presidencën e Parë.

Ata që janë dakord, mund ta tregojnë.

Ata që janë kundër, nëse ka, mund ta tregojnë.

Propozohet që ne të mbështesim Bojd Kenet Paker, si President të Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, dhe ata që vijojnë si anëtarë të atij kuorumi: Bojd K. Paker, L. Tom Peri, Rasëll M. Nelson, Dallin H. Ouks, M. Rasëll Ballard, Riçard G. Skot, Robert D. Hejls, Xhefri R. Holland, Dejvid A. Bednar, Kuentin L. Kuk, D. Tod Kristoferson dhe Nil L. Andersen.

Ata që janë dakord, ju lutem ta tregojnë.

Ndonjë kundër mund ta tregojë këtë.

Propozohet që ne të mbështesim këshilltarët në Presidencën e Parë dhe Dymbëdhjetë Apostujt si profetë, shikues e zbulues.

Të gjithë që janë dakord, ju lutem tregojeni atë.

Kundër, në qoftë se ka, me të njëjtën shenjë.

Propozohet që ne të lirojmë sa vijojnë si të Shtatëdhjetë Zonalë, duke filluar nga data 1 maj 2010: Hozé L. Alonso, Nelson L. Altamirano, Xhon S. Anderson, Jan S. Ardern, Serxhio E. Avila, David R. Braun, D. Fraser Bullok, Donald J. Batler, Vladimiro J. Kampero, Daniel M. Canjoles, Karl B. Kuk, I. Poloski Kordon, J. Devn Kornish, Federiko F. Kostales, LeGrand R. Kurtis i Riu, Heber O. Diaz, Endriu M. Ford, Hulio G. Gaviola, Manuel Gonzalez, Daniel M. Xhons, Donald J. Kejes, Domingos S. Linhares, B. Renato Maldonado, Rajmundo Morales, J. Mishel Paja, Stefen D. Posei, Huan M. Rodrigez, Gerardo L. Rubio, Xhei L. Siterud, Dirk Smibert, Eivind Sterri, Israel A. Tolentino, W. Kristofer Uadell dhe Geri W. Uolker.

Ata që dëshirojnë të bashkohen me ne për t'u shprehur mirënjohjen tonë për shërbimin e tyre të shkëlqyer, ju lutem ta tregojnë.

Propozohet që ne të mbështesim si anëtarë të rinj të Kuorumit të Parë të Të Shtatëdhjetëve Don R. Klarke, Hozé L. Alonso, Jan S. Ardern, Karl B. Kuk, LeGrand R. Kurtis i Riu, W. Kristofer Uadell dhe Kazuhiko

Jamashita; dhe si anëtarë të rinj të Kuorumit të Dytë të Të Shtatëdhjetëve Randall K. Benet, J. Devn Kornish, O. Vinsent Halek dhe Leri Y. Uilson.

Të gjithë që janë dakord, ju lutem tregojeni atë.

Ata kundër, me të njejtën shenjë.

Propozohet që të mbështesim personat që vijojnë si të Shtatëdhjetë Zonalë të rinj: Kent J. Alen, Stefen B. Alen, Uinsor Balderama, R. Randall Bluth, Hans T. Bum, Patrik M. Butuaj, Marselo F. Kape, Eleazer S. Kolado, Xhefri D. Kamings, Nikolas L. Di Xhovani, Horge S. Domingez, Geri B. Doksi, David G. Fernandes, Hernán D. Fereira, Rikardo P. Giménez, Alen D. Hajni, Daglas F. Higham, Robert W. Himas, Lester F. Xhonson, Mati T. Zhutenus, Çang Ho Kim, Alfred Kyungu, Remexhio E. Maim i Riu, Ismael Mendoza, Sezar A. Morales, Rulon D. Mans, Ramon C. Nobleza, Abenir V. Paharo, Geri B. Porter, Hozé L. Reina, Esteban G. Resek, Xhorxh F. Rodes i Riu, Lin L. Samerhejs, Kreig B. Teri, David J. Tomson, Ernesto R. Toris, Arnulfo Valenzuela, Rikardo Valadares, Fabian I. Valejo, Emer Vilalobos dhe Teri L. Vade.

Të gjithë që janë dakord, ju lutemi tregojeni.

Ndonjë kundër.

Propozohet që ne të mbështesim Autoritetet e tjera të Përgjithshme, Të Shtatëdhjetët Zonalë dhe presidencat e përgjithshme të organizatave ndihmëse me përbërjen e tyre të tanishme.

Ata që janë dakord, ju lutem ta tregojnë.

Ndonjë kundër mund ta tregojë.

Presidenti Monson, për aq sa kam mundur të vërej, votimi në Qendrën e Konferencave ka qenë unanim në favor të propozimeve të bëra.

Faleminderit, vëllezër dhe motra, për votimin tuaj mbështetës dhe për besimin, përkushtimin dhe lutjet tuaja të vazhdueshme. ■

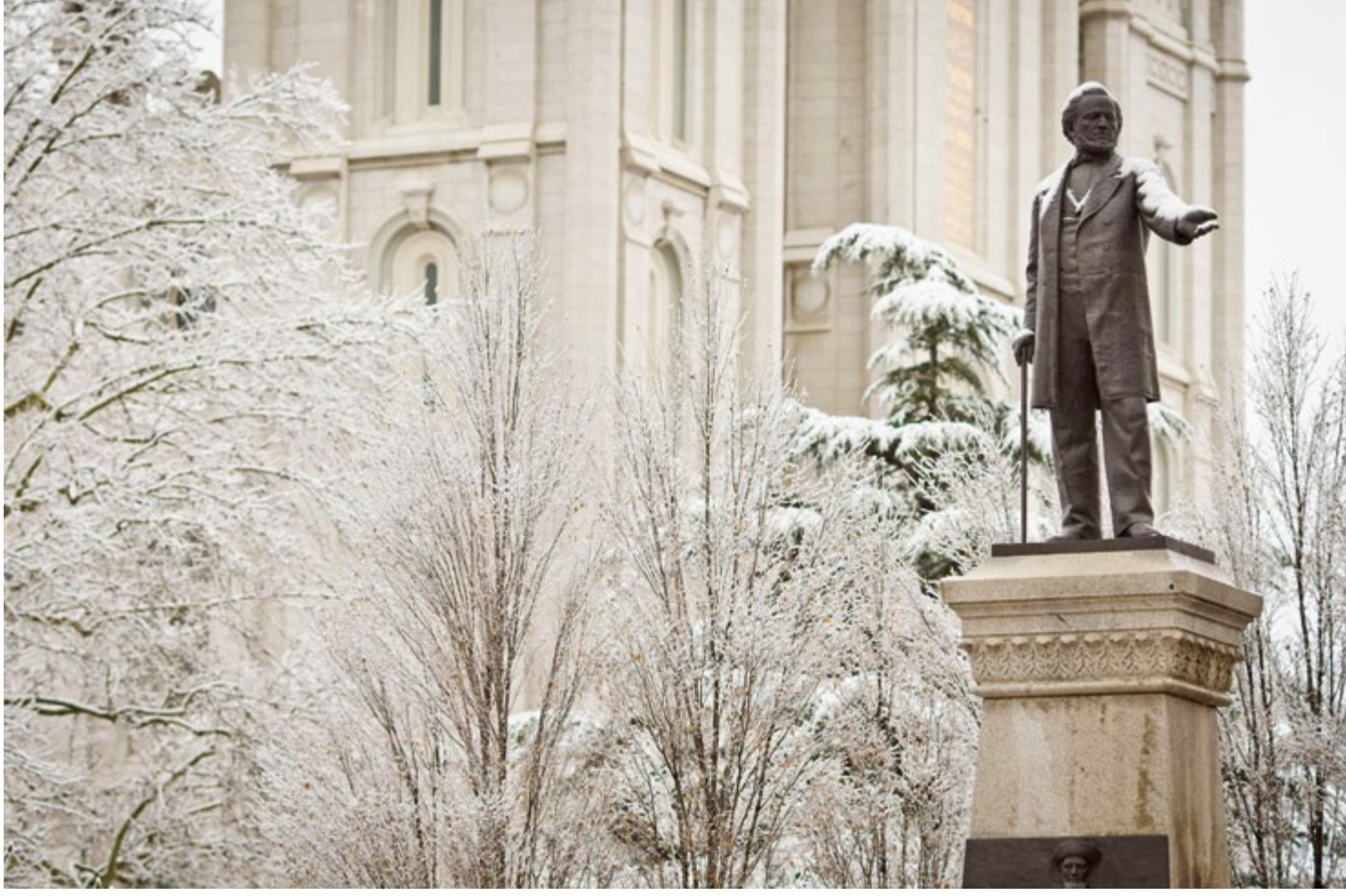

Raporti i Departamentit të Kontrollit Financiar të Kishës, 2010

Paraqitur nga Robert W. Kentuell
Drejtor Administrimi, Departamenti i Kontrollit Financiar të Kishës

Drejtuar Presidencës së Parë të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme

Të dashur Vëllezër: Siç përshkruhet me anë të zbulesës në Seksionin 120 të Doktrinës e Besëlidhjeve, Këshilli mbi Planifikimin e të Dhjetave autorizon shpenzimin e fondeve të Kishës. Ky këshill përbëhet nga Presidenca e Parë, Kuorumi i Dymbëdhjetë Apostujve dhe Peshkopata Kryesuese. Ky këshill miraton buxhetet për departamentet e veprimtaritë e Kishës dhe shpërndarjet përkatëse për njësitë kishtare. Departamentet e Kishës i shpenzojnë fondet në përputhje me buxhetet e miratuara dhe në harmoni me politikat dhe procedurat e Kishës.

Departamentit të Kontrollit Financiar të Kishës i është dhënа e drejta e disponimit të të gjitha dokumenteve dhe sistemeve të nevojshme për të vlerësuar se sa i përshtatshëm është kontrolli ynë mbi fondet e marra, shpenzimet, si dhe mbrojtjen e pasurive të Kishës. Departamenti i Kontrollit Financiar të Kishës është i pavarur nga të gjitha departamentet dhe veprimtaritë e tjera të Kishës dhe stafi përbëhet nga llogaritarë publikë të liçensuar, revizorë të brendshëm të liçensuar, revizorë të liçensuar të sistemeve të informacionit dhe nga profesionistë të tjerë të liçensuar.

Bazuar mbi kontrollet financiare të kryera, Departamenti i Kontrollit Financiar të Kishës është i mendimit se, të gjithë vlerat materiale, kontributet e marra, shpenzimet e bëra dhe pasuritë e Kishës për vitin 2010, janë regjistruar dhe administruar në harmoni me praktika të përshtatshme llogaritëse, buxhete të aprovuara dhe politika e procedura të Kishës.

I paraqitur me respekt nga,

Departamenti i Kontrollit Financiar të Kishës

Robert W. Kentuell

Drejtor Administrimi ■

Raporti Statistikor, 2010

Paraqitur nga Bruk P. Hejls
Sekretar i Presidencës së Parë

Presidenca e Parë ka nxjerrë raportin statistikor që vijon, mbi Kishën për vitin 2010. Deri më 31 dhjetor 2010 kishte 2.896 kunje, 340 misione, 614 distrikte dhe 28.660 lagje e degë.

Anëtarësia totale e Kishës në fund të vitit 2010 ishte 14.131.467 anëtarë.

Ishin 120.528 fëmijë të rinj të regjistruar në Kishë dhe 272.814 të kthyer në besim u pagëzuan në vitin 2010.

Numri i misionarëve kohëplotë, që po shërbenin në fund të vitit, ishte 52.225.

Numri i misionarëve në shërbim të Kishës, që po shërbenin ishte 20.813, shumë prej të cilëve jetojnë në shtëpi dhe janë thirrur të mbështesin një larmi funksionesh të Kishës.

Katër tempuj u përkushtuan gjatë vitit: Tempulli i Vankuverit në Kolumbian Britanike në Kanada; Tempulli i Gila-Vellit në Arizonë në Shtetet e Bashkuara; Tempulli i Sebu-Sitit në Filipine; dhe Tempulli i Kievit në Ukrainë.

Tempulli i Laies në Havai në Shtetet e Bashkuara u ripërkushtua në vitin 2010.

Numri total i tempujve në funksionim në mbarë botën ishte 134.

Ish-Drejtues të Përgjithshëm të Kishës dhe të Tjerë që Kanë Ndërruar Jetë që nga Konferenca e Përgjithshme e Prillit të Shkuar

Pleqtë W. Grant Bangerter, Adnei Y. Komatsu, Hans B. Rinxher, LeGrand R. Kurtis, Riçard P. Lindsei, Donald L. Shtaheli dhe Riçard B. Uirthlin, ish-anëtarë të Kuorumit të Të Shtatëdhjetëve; Barbara B. Smith, ish-Presidente e Përgjithshme e Shoqatës së Ndihmës; Ruth H. Funk, ish-Presidente e Përgjithshme e Të Rejave; Norma Xhejn B. Smith, ish-këshilltare në Presidencën e Përgjithshme të Të Rejave; Helen Fians, e veja e Plakut J. Tomas Fians, Autoritet i Përgjithshëm nderi; Arnold D. Friberg, artist dhe ilustrues; dhe J. Eliot Kameron, ish-Komisioner i Kishës për Arsimimin. ■

Nga Presidenti Boyd K. Packer,
President i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Të Drejtuar nga Shpirti i Shenjtë

Secili prej nesh mund të drejtohet nga shpirti i zbulesës dhe dhurata e Frymës së Shenjtë.

Kanë kaluar 400 vite nga botimi i versionit të Mbretit Xhejms të Biblës, me ndihmesat e rëndësishme nga Uilliam Tindall, një hero i madh në sytë e mi.

Kleri nuk donte që Bibla të botohej në anglishten e thjeshtë. Ata e përndoqën Tindallin nga një vend në tjetrin. Ai u tha atyre: "Nëse Perëndia do të ma kursejë jetën, pa kaluar shumë vite, unë do të bëj që një djalë që nget parmendën do të dijë më shumë nga shkrimet e shenjta sesa ju"[1].

Tindalli u tradhëtua dhe u fut në një burg të errët e të akullt në Bruksel për më shumë se një vit. Veshja e tij ishte e rreckosur. Ai iu lut ndaluesve të tij për pallton e kapelen e tij dhe një qiri, duke thënë: "Është vërtet rraskapitëse të qëndrosh vetëm në errësirë"[2]. Këto iu ndaluan. Më në fund, atë e morën nga burgu dhe përpara një turme të madhe e mbytën dhe e dogjën të lidhur në një hu. Por vepra dhe vdekja prej martiri e Uilliam Tindallit nuk shkuan kot.

Përderisa fëmijët shenjtorë të ditëve të mëvonshme mësojnë qysh në rini shkrimet e shenjta, ata në një masë përmbushin profecinë e bërë katër shekuj përpara nga Uilliam Tindalli.

Shkrimet tona të shenjta sot përbëhen nga Bibla, Libri i Mormonit: Një Dëshmi Tjetër e Jezu Krishtit, Perla me Vlerë të Madhe dhe Doktrina e Besëlidhje.

Për shkak të Librit të Mormonit, ne shpesh quhemi Kisha Mormone, një emër që nuk e kemi bezdi, por që vërtet nuk është i saktë.

Në Librin e Mormonit, Zoti vizitoi përsëri nefitët ngaqë ata iu lutën Atit në emrin e Tij. Dhe Zoti tha:

"Çfarë doni që t'ju jap?

Dhe ata i thanë atij: Zot, ne do të donim që ti të na tregosh emrin me të cilin ta quajmë këtë kishë; pasi ka debate mes njerëzve në lidhje me këtë çështje.

Dhe Zoti u tha: . . . , përse njerëzit duhet të mërmëritin dhe të bëjnë debat për këtë gjë?

A nuk i kanë lexuar shkrimet e shenjta të cilat thonë që ju duhet të merrni mbi vete emrin e Krishti . . . ? Pasi, me këtë emër, ju do të thirreni në ditën e fundit. . . .

Prandaj, çdo gjë që do të bëni, do ta bëni në emrin tim; prandaj ju do ta quani kishën në emrin tim; dhe do t'i thërrisni Atit në emrin tim, që ta bekojë kishën për hirin tim.

Dhe si do të ishte kisha ime nëse nuk do të quhej me emrin tim? Pasi, në qoftë se një kishë quhet me emrin e Moisiut, atëherë do të jetë kisha e Moisiut; ose në qoftë se quhet me emrin e një njeriu, atëherë do të jetë kisha e një njeriu; por në qoftë se quhet me emrin tim, atëherë është kisha ime, në qoftë se ata janë ndërtuar mbi ungjillin tim."[3]

Të bindur ndaj zbulesës, ne e quajmë veten Kisha e e Jezu Krishtit e Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme më mirë se Kisha Mormone. Është tjetër gjë që të tjerët ta përmendin Kishën si Kisha Mormone ose ne si mormonë; është krejt tjetër për ne që ta bëjmë këtë.

Presidenca e Parë deklaroi:

"Përdorimi i emrit të zbuluar, Kisha e Jezu Krishtit e Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme. (DeB 115:4), është shumë i rëndësishëm në përgjegjësinë tonë për të shpallur emrin e Shpëtimtarit nëpër gjithë botën. Po kështu, ne kërkojmë që, kur t'i referohemi Kishës, ne të përdorim emrin e saj të plotë kudo që është e mundur. . . .

Kur përmendim anëtarët e Kishës, ne sugjerojmë 'anëtarë të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme'. Si përmendje e shkurtuar, parapëlqehet 'shenjtorë të ditëve të mëvonshme'."[4]

"[Ne si shenjtorë të ditëve të mëvonshme] flasim për Krishtin, ne gëzohemi në Krishtin, ne predikojmë për Krishtin, ne profetizojmë mbi Krishtin dhe shkruajmë sipas profecive tona, që fëmijët tanë të mund të dinë se cilit burim t'i drejtohen për heqjen e mëkateve të tyre."[5]

Bota do të na përmendi si të dojë, por në të folurën tonë gjithmonë kujtoni që ne i përkasim Kishës së *Jezu Krishtit*.

Disa pretendojnë se ne nuk jemi të krishterë. Ata ose nuk na njohin

fare ose na keqkuptojnë.

Në Kishë, çdo ordinancë bëhet me autoritetin dhe në emër të Jezu Krishtit.[6] Ne kemi po atë organizim që pati Kisha në lashtësi me apostuj dhe profetë.[7]

Në kohët e lashta Zoti thirri dhe shuguroi Dymbëdhjetë Apostuj. Atë e tradhtuan dhe e kryqëzuan. Pas Ringjalljes së Tij, Shpëtimtari u mësoi dishepujve të Tij për 40 ditë dhe pastaj u ngjit në qiell.[8]

Por diçka u mungonte. Disa ditë më vonë, të Dymbëdhjetët u mblodhën në një shtëpi dhe "befas nga qielli erdhi një ushtimë, si ajo e një ere që fryn furishëm, dhe e mbushi gjithë shtëpinë. . . . Gjuhë, si prej zjarri, [qëndronin] . . . mbi secilin prej tyre. [Dhe] . . . të gjithë u mbushën me Frymën e Shenjtë."[9] Apostujt e Tij kishin tani fuqi. Ata e kuptuan se autoriteti i dhënë nga Shpëtimtari dhe dhurata e Frymës së Shenjtë ishin thelbësore për krijimin e Kishës. Ata u urdhëruan të pagëzojnë dhe të japin dhuratën e Frymës së Shenjtë.[10]

Përfundimisht apostujt dhe priftëria që ata mbanin, shkuan. Autoriteti dhe fuqia për të administruar duhej të rivendoseshin. Për shekuj njerëzit prisnin për rikthimin e autoritetit dhe krijimin e Kishës së Zotit.

Në 1829-ën priftëria u rivendos mbi Jozef Smithin dhe Oliver Kaudrin nga Gjon Pagëzori dhe Apostujt Pjetri, Jakobi dhe Gjoni. Tani anëtarë të denjë meshkuj të Kishës shugurohen në priftëri. Ky autoritet dhe dhurata shoqëruese e Frymës së Shenjtë, që u jepet të gjithë anëtarëve të Kishës pas pagëzimit, na veçojnë ne nga kishat e tjera.

Një zbulesë e hershme udhëzon që "çdo njeri të mund të flasë në emër të Perëndisë, Zotit, madje Shpëtimtarit të botës"[11]. Puna në Kishë sot kryhet nga burra dhe gra të zakonshme të thirrur dhe të mbështetur për të kryesuar, dhënë mësim dhe administruar. Është me anë të fuqisë së zbulesës dhe të dhuratës së Frymës së Shentë që ata që janë thirrur të drejtohen për të ditur vullnetin e Zotit. Të tjerë mund të mos i pranojnë gjëra të tilla si profecia, zbulesa dhe dhurata e Frymës së Shenjtë, por nëse ata do të na kuptojnë plotësisht, ata duhet ta kuptojnë se ne i pranojmë ato gjëra.

Zoti i zbuloi Jozef Smithit një kod shëndeti, Fjalën e Urtësisë, shumë më përpara se rreziqet të bëheshin të njohura për botën. Të gjithëve u mësohet të shmangin çajin, kafenë, likerin, duhanin dhe sigurisht morinë e drogave dhe të lëndëve vartësuese, që janë gjithmonë të pranishme përpara të rinjve tanë. Atyre që i binden kësaj zbulese, u është premtuar se ata "do të marrin shëndet në kërthizën e tyre dhe palcë në kockat e tyre;

Dhe do të gjejnë urtësi dhe thesare të mëdha diturie, madje thesare të fshehura;

Dhe do të vrapojnë e nuk do të lodhen, dhe do të ecin e nuk do të këputen."[12]

Në një zbulesë tjetër, standardi i moralit të Zotit urdhëron që forcat e shenjta të krijimit të jetës duhet të përdoren vetëm midis burrit dhe gruas bashkëshort e bashkëshorte.[13]

Keqpërdorimi i kësaj fuqie kapërcehet për nga rëndësia vetëm nga derdhja e një gjaku të pafajshëm dhe nga mohimi i Frymës së Shenjtë.[14] Nëse një person shkel ligjin, doktrina e pendimit mëson si të fshihet efekti i kësaj shkeljeje.

Kushdo vihet në provë. Njeriu mund të mendojë se është e padrejtë që vetëm ai të bëhet objekt i një tundimi të veçantë, por ky është qëllimi i jetës së vdekshme – të provohesh. Dhe përgjigjja është e njëjtë për cilindo: ne duhet dhe ne mundemi t'u rezistojmë tundimeve të çfarëdolloji.

"Plani i madh i lumturisë"[15] përqendrohet te jeta familjare. Bashkëshorti është kreu i shtëpisë dhe bashkëshortja zemra e shtëpisë. Dhe martesa është një bashkëpjesëmarrje e barabartë. Një shenjtor i ditëve të mëvonshme është burrë përgjegjës për familjen, besnik në ungjill. Ai është një bashkëshort dhe atë i dashur dhe i përkushtuar. Ai nderon grarinë. Bashkëshortja e mbështet bashkëshortin e saj. Të dy prindërit ushqejnë rritjen shpirtërore të fëmijëve të tyre.

Shenjtorët e ditëve të mëvonshme mësohen ta duan njëri-tjetrin dhe të falin sinqerisht ofendimet.

Jeta ime u ndryshua nga një patriark i drejtë. Kur ishte i ri ai u martua me vajzën që dashuronte. Ata ishin thellësisht në dashuri dhe shpejt ajo po priste fëmijën e tyre të parë.

Natën që lindi fëmija, pati ndërlikime. I vetmi mjek ishte diku në fshat duke u kujdesur për një të sëmurë. Pas shumë orësh me fëmijën, gjendja e nënës u bë e dëshpëruar. Më në fund, doktori u gjend. Në gjendjen kritike, ai veproi menjëherë dhe shpejt fëmija lindi dhe kriza, dukej, kaloi. Por disa ditë më vonë, nëna e re vdiq nga po ai infeksion që mjeku pati trajtuar te një shtëpi tjetër atë natë.

Jeta e të riut u rrënua. Ndërsa javët kalonin, mjerimi i tij rritej. Ai mendonte pak për gjëra të tjera dhe në hidhërimin e tij u bë kërcënues. Sot, pa dyshim, ai do të ishte shtyrë të bënte padi për keqpërdorim të profesionit, sikur paratë të zgjidhnin ndonjë gjë.

Një natë në derën e tij dikush trokiti. Një vajzë e vogël thjesht tha: "Babi ju dëshiron të vini te shtëpia jonë. Ai do që të bisedojë me ju."

"Babi" ishte presidenti i kunjit. Këshilla nga ai udhëheqës i urtë ishte thjesht: "Xhon, lëre atë. Asgjë që bën për të, nuk do ta kthejë përsëri. Çfarëdo që ti bën do ta përkeqësojë. Xhon, lëre atë."

Kjo pati qenë prova e mikut tim. Si mund ta linte ai atë? Një gabim i tmerrshëm ishte bërë. Ai luftoi që ta mbledhë veten dhe më në fund vendosi që të ishte i bindur dhe të ndiqte këshillën e atij presidenti të urtë kunji. Ai do ta linte atë.

Ai tha: "Unë isha i moshuar kur kuptova dhe munda më në fund të kuptoj që, një mjek i varfër fshati – i mbingarkuar me punë, i paguar pak, vraponte i rraskapitur nga një i sëmurë tek tjetri, me pak ilaçe, pa spital, pak mjete, duke u përpjekur të shpëtojë jetë dhe me sukses në të shumtën. Ai pati ardhur në një moment krize, kur dy jetë ishin në teh dhe pati vepruar pa vonesë. Më në fund e kuptova!" Ai tha: "Unë do të kisha rrënuar jetën time dhe jetën e të tjerëve".

Shumë herë ai pati falënderuar Zotin për udhëheqësin e urtë të priftërisë që e këshilloi thjesht: "Xhon, lëre atë".

Përreth nesh shohim anëtarë të Kishës që janë ofenduar. Disa ofendohen nga rastësi në historinë e Kishës ose të udhëheqësve të saj dhe vuajnë gjithë jetën e tyre, të paaftë t'i shohin të kapërcyera gabimet e të tjerëve. Ata nuk i lënë ato. Ata bëhen jo aktivë në Kishë.

Ai qëndrim është diçka si një burrë që goditet nga një dajak. I fyer, ai merr një dajak dhe godit veten në kokë gjatë gjithë ditëve të jetës së tij. Sa i pamend! Sa i dëshpëruar! Ajo lloj hakmarrjeje është vetëdëmtuese. Nëse jeni fyer, falni, harrojeni, lëreni atë.

Libri i Mormonit sjell këtë

San-Luis, Brazil

paralajmërim: "Dhe tani, në qoftë se ka gabime, ato janë gabime të njerëzve; prandaj mos dënoni gjërat e Perëndisë, që të mund të gjendeni pa njollë në fronin e gjykimit të Krishtit"[16].

Një shenjtor i ditëve të mëvonshme është vetëm një njeri i zakonshëm. Ne jemi tani kudo në botë 14 milionë. Ky është vetëm fillimi. Ne jemi mësuar të jemi në botë, por jo të jemi prej botës.[17] Prandaj, ne bëjmë jetë të zakonshme në familje të zakonshme të përzier me njerëzit e tjerë.

Ne jemi mësuar të mos gënjejmë apo të vjedhim apo të mashtrojmë.[18] Ne nuk përdorim gjuhë vulgare. Ne jemi pozitivë e të lumtur dhe jo të trembur nga jeta.

Ne jemi "të gatshëm të [vajtojmë] me ata që vajtojnë . . . dhe të [ngushëllojmë] ata që kanë nevojë të ngushëllohen dhe të [qëndrojmë] si dëshmitarë të Perëndisë në të gjitha kohërat dhe në të gjitha gjërat dhe në të gjitha vendet"[19].

Nëse dikush po kërkon për një kishë që kërkon shumë pak, kjo nuk është ajo. Nuk është e lehtë të jesh shenjtor i ditëve të mëvonshme, por në afat të gjatë kjo është rruga e vërtetë.

Pavarësisht nga kundërshtimi apo "[luftërat, zhurmat e luftërave dhe tërmetet] në vende të ndryshme"[20], asnjë forcë apo ndikim nuk mund ta ndalojë këtë punë. Secili prej nesh mund të drejtohet nga shpirti i zbulesës dhe dhurata e Frymës së Shenjtë. "Po aq sa njeriu mundet ta shtrijë krahun e tij të dobët për të ndaluar lumin Misuri në udhën e tij të përcaktuar ose t'ia kthejë mbrapsht rrjedhën, aq mund të pengohet i Plotfuqishmi nga derdhja e diturisë së tij prej qiellit mbi kokat e Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme".[21]

Nëse po mbani një barrë, harrojeni, lëreni atë. Bëni shumë falje dhe pak pendesë dhe ju do të vizitoheni nga Shpirti i Frymës së Shenjtë dhe do të siguroheni nga dëshmia që ju nuk e dinit se ekzistonte. Ju do të mbroheni dhe do të bekoheni – ju dhe njerëzit tuaj. Kjo është një ftesë për të ardhur tek Ai. Kjo kishë – Kisha e Jezu Krishtit e Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme, "[e vetmja] kishë [e] vërtetë dhe [e] gjallë mbi faqen e tërë dheut"[22], sipas vetë deklaratës së Tij – është vendi ku ne gjejmë "planin e madh të lumturisë"[23]. Për këtë unë sjell dëshmi në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Te David Daniell, hyrje në *Tyndale's New Testament* (1989), f. viii.
2. Te David Daniell, hyrje në *Tyndale's New Testament* f. ix.
3. 3 Nefi 27:2–5, 7–8.
4. First Presidency letter, 23 shkurt 2001.
5. 2 Nefi 25:26.
6. Shih Moisiu 5:8; pagëzimi: shih 2 Nefi 31:12; 3 Nefi 11:27; 18:16; bekimi i të sëmurëve: shih Doktrina e Besëlidhje 42:44; dhënia e Frymës së Shenjtë: shih Moroni 2:2; shugurimi i priftërisë: shih Moroni 3:1–3; sakramenti: shih Moroni 4:1–3; mrekullitë: shih Doktrina e Besëlidhje 84:66–69.
7. Shih Nenet e Besimit 1:6.
8. Shih Veprat e Apostujve 1:3–11.
9. Veprat e Apostujve 2:2–4.
10. Shih Veprat e Apostujve 2:38.
11. Doktrina e Besëlidhje 1:20.
12. Doktrina e Besëlidhje 89:18–20.
13. Shih "Familja: Një Proklamatë Drejtuar Botës", *Liahona*, nëntor 2010, f. 129.
14. Shih Alma 39:4–6.
15. Alma 42:8.
16. Faqja e titullit e Librit të Mormonit.
17. Shih Gjoni 17:14–19.
18. Shih Eksodi 20:15–16.
19. Mosia 18:9.
20. Mormoni 8:30.
21. Doktrina e Besëlidhje 121:33.
22. Doktrina e Besëlidhje 1:30.
23. Alma 42:8.

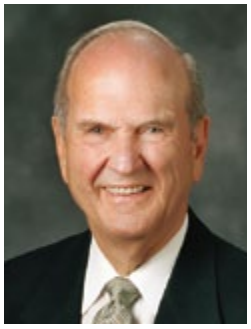

Nga Plaku Rasëll M. Nelson,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Të Përballosh të Ardhmen me Besim

E vërteta, besëlidhjet dhe ordinancat e Tij na mundësojnë të mposhtim frikën dhe ta përballojmë të ardhmen me besim!

Vëllezër dhe motra të mia të dashura, ju falënderoj për ndikimin tuaj mbështetës, jo vetëm nëpërmjet dorës suaj të djathtë të ngritur lart, por nëpërmjet shërbimit tuaj lartësues në shtëpi, në Kishë dhe në komunitetet tuaja. Ne na pëlqen të jemi me ju dhe t'ju shohim mes familjeve e miqve tuaj. Kudo që jetoni, ne i vëmë re përpjekjet tuaja për ta bërë këtë botë një vend më të mirë. Ne ju mbështesim! Ne ju duam! Ashtu si ju luteni për ne, po ashtu lutemi ne për ju!

Ne përfytyrojmë familjet tuaja të mbledhura rreth televizorit ose në internet, për të ndjekur zhvillimet e konferencës së përgjithshme në shtëpi. Një nënë e baba të kujdesshëm më dërguan një kopje të një fotografie që bënë gjatë periudhës së një konference. Ata vunë re reagimin e birit të tyre, atëherë 18-muajsh, i cili njohu tiparet e fytyrës dhe zërin e folësit. Fëmija filloi të jepte puthje në drejtim të televizorit. Ai donte që të afrohej. Kështu që motra e tij më e madhe, e kujdesshme, e ngriti vëllain e saj të vogël mbi shpatulla dhe e afroi. Ja ku është ajo fotografi.

Po, pamja në televizor është e imja dhe ata fëmijë janë nipi e mbesa jonë. Në pak vite, ky djalë do të jetë një plak, me indaumentin e tempullit dhe gati për misionin e tij. Më vonë, ai do të vuloset me një shoqe të përjetshme që do ta zgjedhë vetë. A mund ta imagjinoni atë, një ditë, si burrë dhe baba me vetë fëmijët e tij? Dhe një ditë, ai do t'i japë lamtumirën gjyshërve të tij, me një njohuri të sigurt se vdekja është pjesë e jetës.

Kjo është e vërtetë. Ne jetojmë për të vdekur dhe vdesim për të jetuar përsëri. Nga një perspektivë e përjetshme, e vetmja vdekje, që është me të vërtetë e parakohshme, është vdekja e njeriut që nuk është përgatitur për të takuar Perëndinë.

Si apostuj dhe profetë, ne jemi të shqetësuar jo vetëm për fëmijët dhe nipërit e mbesat tanë, por gjithashtu për ju – dhe për secilin prej fëmijëve të Perëndisë. Gjithçkaje, që e ardhmja rezervon për secilin fëmijë të shenjtë të Perëndisë, do t'i jepet formë nga prindërit, familja, miqtë dhe mësuesit e tij apo saj. Kështu, besimi ynë *tani,* bëhet *më vonë,* pjesë e besimit të pasardhësve tanë.

Secili individ do të përshkojë udhën e tij apo saj, në një botë vazhdimisht në ndryshim – një botë me ideologji në garë për të pasur vëmendjen tonë. Forcat e së ligës do të jenë përherë në kundërshtim me forcat e së mirës. Satani vazhdimisht përpiqet të na ndikojë që të ndjekim udhët e tij dhe të na bëjë të mjeruar, madje siç është vetë.[1] Dhe rreziqet e zakonshme të jetës, të tilla si sëmundja, dëmtimi dhe aksidenti, do të jenë përherë të pranishme.

Ne jetojmë në një periudhë trazire. Tërmetet dhe cunamet shkaktojnë shkatërrim, qeveritë rrëzohen, shqetësimet ekonomike janë të rënda, familja është nën kërcënim dhe përqindjet e divorcit janë në rritje. Ne kemi arsye të madhe për t'u shqetësuar. Por, ne nuk duhet t'i lejojmë pasiguritë tona të zëvendësojnë besimin tonë. Ne mund t'i luftojmë ato pasiguri nëpërmjet forcimit të besimit tonë.

Filloni me fëmijët tuaj. Prindërit tuaj kanë përgjegjësinë parësore që të forcojnë besimin e tyre. Lërini të ndiejnë besimin tuaj, edhe kur ju vijnë sprova të vështira. Lëreni besimin tuaj të përqendrohet tek Ati ynë i dashur Qiellor dhe Biri i Tij i dashur, Zoti Jezu Krisht. Mësojini me bindje të thellë, që të kenë këtë lloj besimi. Mësojeni secilin djalë ose vajzë të çmuar, që ai ose ajo është fëmijë i Perëndisë, krijuar sipas shëmbëlltyrës së Tij, me një qëllim dhe potencial të shenjtë. Secili ka lindur për të kapërcyer sfida dhe për të zhvilluar besim.[2]

Mësojini rreth besimit në planin e shpëtimit të Perëndisë. Mësojini që udhëtimi ynë në vdekshmëri është një periudhë prove, një kohë vështirësie dhe sprove, për të parë nëse ne do të bëjmë çfarëdo Zoti na urdhëron që të bëjmë.[3]

Mësojini rreth besimit për të mbajtur *të gjitha* urdhërimet e Perëndisë, duke ditur se ato janë dhënë që të bekojnë fëmijët e Tij dhe t'u sjellin gëzim.[4] Paralajmërojini se do të hasin njerëz,

që përzgjedhin se cilat urdhërime do të mbajnë dhe nuk i marrin parasysh [urdhërimet e] tjera, të cilat vendosin t'i shkelin. Unë e quaj këtë ta trajtosh bindjen si përzgjedhja e ushqimeve në një vakt tip bufe. Ky zakon i përzgjedhjes dhe i të vendosurit, nuk do të funksionojë. Do të udhëheqë drejt mjerimit. Që të përgatitet të takohet me Perëndinë, një njeri i mban *të gjitha* urdhërimet e Tij. Duhet besim për t'ju bindur atyre; dhe mbajtja e urdhërimeve të Tij do ta përforcojë atë besim.

Bindja bën të mundur që bekimet e Perëndisë të rrjedhin pa kufizim. Ai do t'i bekojë fëmijët e Tij të bindur, me liri nga robëria dhe mjerimi. Dhe Ai do t'i bekojë me më tepër dritë. Për shembull, një njeri e mban Fjalën e Urtësisë ngaqë e di se bindja, jo vetëm, që do të sjellë liri prej varësisë, por gjithashtu do të shtojë bekime të urtësisë dhe thesare diturie.[5]

Mësojini rreth besimit që të dinë se bindja ndaj urdhërimeve të Perëndisë do të sigurojë mbrojtje fizike e shpirtërore. Dhe kujtoni, engjëjt e shenjtë të Perëndisë janë gjithmonë gati për të na ndihmuar. Kështu shpalli Zoti: "Unë do të shkoj përpara fytyrës suaj. Unë do të jem në të djathtën e në të majtën tuaj dhe Shpirti im do të jetë në zemrat tuaja e engjëjt e mi përreth jush, për t'ju ngritur lart."[6] Çfarë premtimi! Kur jemi besnikë, Ai dhe engjëjt e Tij do të na ndihmojnë.

Besimi i pashtershëm fuqizohet nëpërmjet lutjes. Lutjet tuaja të çiltra janë të rëndësishme për Të. Mendoni për lutjet e dendura dhe të flakta të Profetit Jozef Smith gjatë ditëve të tij të tmerrshme të burgosjes në Burgun e Libertisë. Zoti u përgjigj duke ndryshuar pikëpamjen e Profetit. Ai tha: "Dije, biri im, se gjithë këto gjëra do të të japin përvojë dhe do të jenë për të mirën tënde"[7].

Nëse lutemi duke mbajtur parasysh përjetësinë, ne nuk duhet të pyesim veten nëse po dëgjohen apo jo lutjet tona më të përlotura dhe të çiltra. Ky premtim nga Zoti është regjistruar në seksionin 98 të Doktrina e Besëlidhje:

"Lutjet tuaja kanë hyrë në veshët e Zotit . . . dhe janë regjistruar me këtë vulë dhe dëshmi – Zoti është betuar dhe ka shpallur se ato do të përmbushen.

Si rrjedhim, ai jua jep këtë premtim, me një besëlidhje të patundshme, që ato do të përmbushen dhe të gjitha gjërat me të cilat jeni munduar, do të veprojnë së bashku për të mirën tuaj dhe për lavdinë e emrit tim, thotë Zoti"[8].

Zoti zgjodhi fjalët e Tij më të fuqishme për të na dhënë siguri! *Vulë! Dëshmi! Betuar! Shpallur! Besëlidhje të patundshme!* Vëllezër dhe motra, besojeni Atë! Perëndia do t'ia vërë veshin lutjeve tuaja të sinqerta e të çiltra; dhe besimi juaj do të forcohet.

Që të zhvillojmë një besim të qëndrueshëm, është thelbësor një zotim i qëndrueshëm për të qenë pagues i plotë i së dhjetës. Fillimisht kërkohet besim për të paguar të dhjetën. Pastaj paguesi i së dhjetës krijon më shumë besim deri në pikën sa e dhjeta bëhet një privilegj i çmuar. E dhjeta është një ligj i lashtë nga Perëndia.[9] Ai i bëri një premtim fëmijëve të Tij se Ai do të hapte "pragjet e qiellit dhe . . . do të [derdhte] . . . aq shumë bekime, sa nuk do të [kishin] vend të mjaftueshëm ku ta [shtinin]"[10]. Jo vetëm kaq, e dhjeta do ta mbajë emrin tuaj të regjistruar mes njerëzve të Perëndisë dhe do t'ju mbrojë në "[ditën e] hakmarrjes dhe të djegies"[11].

Përse na duhet një besim kaq i patundur? Sepse përpara kemi ditë të vështira. Në të ardhmen, rrallë do të jetë e lehtë apo në modë që të jesh një shenjtor besnik i ditëve të mëvonshme. Secili prej nesh do të provohet. Apostulli Pal paralajmëroi se në ditët

e mëvonshme, ata që e ndjekin Zotin me zell "do të përndiqen"[12]. Se shumë persekutime mund, ose t'ju dërrmojnë deri në dobësi të heshtur, ose t'ju motivojnë për të qenë më shembullor dhe të guximshëm në jetën tuaj të përditshme.

Mënyra se si përballeni me sprovat e jetës, është pjesë e rritjes së besimit tuaj. Forcë vjen kur kujtoni që keni natyrë hyjnore, një trashëgimi me vlerë të pafundme. Zoti ju ka kujtuar ju, fëmijët dhe nipërit e mbesat tuaja, që ju jeni trashëgimtarë të ligjshëm, që jeni ruajtur në qiell për periudhën e vendin tuaj të veçantë për t'u lindur, për t'u rritur dhe bërë përfaqësuesit dhe populli i besëlidhjes së Tij. Ndërsa ecni në shtegun e drejtësisë të Zotit, ju do të bekoheni të vazhdoni në mirësinë e Tij dhe të jeni një dritë dhe një shpëtimtar për popullin e Tij.[13]

Vëllezër e motra, të disponueshme për secilin prej jush janë bekimet e fituara nëpërmjet fuqisë së Priftërisë së shenjtë Melkizedeke. Këto bekime mund të ndryshojnë rrethanat e jetës suaj, në çështje të tilla si shëndeti, shoqërimi i Frymës së Shenjtë, marrëdhëniet vetjake dhe mundësitë për të ardhmen. Fuqia dhe autoriteti i kësaj priftërie mbajnë çelësat e të gjitha bekimeve shpirtërore të Kishës.[14] Dhe më e mrekullueshmja, Zoti ka shpallur se Ai do t'i mbështesë ato bekime, sipas vullnetit të Tij.[15]

Më të mëdhatë e të gjitha bekimeve të priftërisë jepen në tempujt e shenjtë të Zotit. Besnikëria ndaj besëlidhjeve të bëra aty, do t'ju cilësojnë ju dhe familjen tuaj për bekimet e jetës së përjetshme.[16]

Shpërblimet tuaja nuk vijnë vetëm në jetën tjetër. Shumë bekime do të jenë tuajat në këtë jetë, mes fëmijëve dhe nipërve e mbesave tuaj. Juve, Shenjtorë besnikë, nuk ju duhet t'i luftoni të vetëm betejat e jetës. Mendojeni këtë! Zoti shpalli: "Unë vetë do të luftoj me atë që lufton me ty dhe do të shpëtoj bijtë e tu"[17]. Më vonë erdhi ky premtim për popullin e Tij besnik: "Unë, Zoti, do t'i luftoja betejat e tyre dhe betejat e fëmijëve të tyre, dhe të fëmijëve të fëmijëve të tyre, . . . deri në brezin e tretë dhe të katërt"[18].

Presidenti ynë i dashur Tomas S. Monson na ka dhënë dëshminë e tij profetike. Ai tha: "Unë ju dëshmoj se bekimet e premtuara janë të pamatshme. Megjithëse retë e stuhishme mund të mblidhen, megjithëse shirat mund të derdhen mbi ne, dija jonë për ungjillin dhe dashuria jonë për Atin Qiellor dhe për Shpëtimtarin tonë do të na ngushëllojnë e mbështesin dhe do t'i sjellin gëzim zemrave tona, kur ecim drejtësisht dhe mbajmë urdhërimet".

Presidenti Monson vijoi: "Vëllezër dhe motra të mi të dashur, mos u frikësoni. Merrni zemër. E ardhmja është po aq e ndritur sa besimi juaj."[19]

Shpalljes së fuqishme të Presidentit Monson, i shtoj vetë timen. Dëshmoj se Perëndia është Ati ynë. Jezusi është Krishti. Kisha e Tij është rivendosur në tokë. E vërteta, besëlidhjet dhe ordinancat e Tij na mundësojnë të mposhtim frikën dhe ta përballojmë të ardhmen me besim! Unë dëshmoj për këtë, në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih 2 Nefi 2:27.
2. Pjetri e dha mësim atë koncept, kur shprehu shpresën që [do] "të bëheni pjesëtarë të natyrës hyjnore, duke i shpëtuar prishjes që është në botë" (2 Pjetrit 1:4).
3. Shih Abrahami 3:25.
4. Shih 2 Nefi 2:25.
5. Shih Doktrina e Besëlidhje 89:19; shih edhe Isaia 45:3.
6. Doktrina e Besëlidhje 84:88.
7. Doktrina e Besëlidhje 122:7. Një shembull tjetër i ndryshimit të pikëpamjes është shënuar te Psalmet: "Ruaje jetën time . . . Perëndia im; shpëtoje shërbëtorin tënd që ka besim te ti. Ki mëshirë për mua, o Zot, sepse të këlthas ty tërë ditën. . . . Unë do të të lëvdoj ty, o Zot, Perëndia im, me gjithë zemër, dhe do ta përlëvdoj emrin tënd përjetë" (Psalmet 86:2–3, 12).
8. Doktrina e Besëlidhje 98:2–3.
9. E dhjeta përmendet në tetë libra të Dhiatës së Vjetër: Zanafilla, Levitiku, Numrat, Ligji i Përtërirë, 2 Kronikave, Nehemia, Amosi dhe Malakia.
10. Malakia 3:10.
11. Doktrina e Besëlidhje 85:3.
12. 2 Timoteut 3:12.
13. Shih Doktrina e Besëlidhje 88:8–11.
14. Shih Doktrina e Besëlidhje 107:18.
15. Shih Doktrina e Besëlidhje 132:47, 59.
16. Shih Abrahami 2:11.
17. Isaia 49:25; shih edhe Doktrina e Besëlidhje 105:14.
18. Doktrina e Besëlidhje 98:37.
19. Tomas S. Monson, "Merrni Zemër", *Liahona,* maj 2009, f. 92.

Nga Plaku Richard J. Meinis,
i Të Shtatëdhjetëve

Të Ngremë një Shtëpi të Përqendruar tek Krishti

Ne e kuptojmë dhe besojmë në natyrën e përjetshme te familjes. Ky kuptim dhe besim duhet të na frymëzojë për të bërë gjithçka që është në fuqinë tonë për të ngritur një shtëpi të përqendruar tek Krishti.

Herët gjatë shërbimit tim si një misionar i ri në Uruguaj dhe Paraguaj, kuptova se një nga tërheqjet më të mëdha të atyre që po kërkonin të dinin më shumë rreth Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme, ishte interesi i tyre për doktrinën tonë lidhur me familjen. Në fakt, që prej rivendosjes së Ungjillit të Jezu Krishtit , kërkuesit e së vërtetës janë tërhequr nga doktrina që familjet mund të jenë së bashku përgjithmonë.

Parimi i familjeve të përjetshme është një përbërës thelbësor në planin e madh të Atit Qiellor për fëmijët e tij. Për këtë plan është kryesor të kuptuarit që ne kemi një familje *qiellore* si dhe një familje *tokësore*. Apostulli Pal na mëson se Ati Qiellor është ati i shpirtrave tanë.

"Që të kërkojnë Zotin . . . dhe ta gjejnë atë, . . .

Sepse në të ne jetojmë, lëvizim dhe jemi; . . . Sepse jemi edhe ne pasardhës të tij."[1]

Të qenit fëmijë të një Ati të dashur Qiellor është një parim kaq themelor i ungjillit të Jezu Krishtit saqë edhe fëmijët tanë e shpallin të vërtetën e tij ndërsa këndojnë këngën e fillores "Fëmi' i Per'ndis' Jam". I mbani mend fjalët?

Fëmi' i Per'ndis' jam,
Këtu ai më çoi,
Në tok' më dha o një shtëpi
Me prindër kaq të mir'.

Tregom' drejtom' pran' ti më rri,
Rrugën që ta gjej.
Çfar' të bëj ti më mëso
Të rroj me të në qiej.[2]

Të pranuarit që ne kemi një familje *hyjnore* na ndihmon që të kuptojmë natyrën e përjetshme të familjeve tona *tokësore*. Doktrina e Besëlidhje na mëson se familja është thelbësore për rendin e qiellit: "Dhe po ai shoqërim që ekziston mes nesh këtu, do të ekzistojë mes nesh atje, veçse do të jetë me lavdi të përjetshme"[3].

Të kuptuarit e natyrës së përjetshme të familjes është një përbërës vendimtar për të kuptuar planin e Atit Qiellor për fëmijët e tij. Kundërshtari, nga ana tjetër, dëshiron të bëjë gjithçka që është në fuqinë e tij për të shkatërruar planin e Atit Qiellor. Në përpjekjen e tij për të mposhtur planin e Perëndisë, ai po udhëheq një sulm të pashembullt mbi institucionin e familjes. Disa nga armët më të fuqishme që ai përdor gjatë sulmit të tij janë egoizmi, lakmia dhe pornografia.

Lumturia jonë e përjetshme *nuk* është një nga synimet e Satanit. Ai e di që një përbërës kyç në të bërin e burrave dhe grave të mjerë si vetja, është t'i privojë ata nga marrëdhëniet familjare të cilat kanë një potencial *të përjetshëm*. Për shkak se Satani e kupton që lumturia e vërtetë në këtë jetë dhe në përjetësitë bazohet tek gjendja e familjes, ai bën gjithçka që është në fuqinë e tij për ta shkatërruar atë.

Profeti i lashtë Alma, e quan planin e Perëndisë për fëmijët e Tij, "plani i madh i lumturisë"[4]. Presidenca e parë dhe Kuorumi i Dymbëdhjetë Apostujve, që ne i mbështesim si profetë, shikues dhe zbulues, na kanë ofruar këtë këshillë frymëzuese lidhur me lumturinë dhe jetën familjare: "Familja shugurohet nga Perëndia. Martesa midis burrit dhe gruas është thelbësore në planin e Tij të përjetshëm. Fëmijët kanë të drejtën të lindin nga prindër brenda lidhjeve të martesës dhe të rriten nga një atë dhe një nënë të cilët i nderojnë me besnikëri të plotë betimet e martesës. Lumturia në jetën familjare është e mundur të arrihet më mirë kur bazohet në mësimet e Zotit Jezu Krisht."[5]

Kjo lumturi për të cilën ka folur Alma dhe së fundi nga Presidenca e Parë dhe Kuorumi i Dymbëdhjetë Apostujve do të gjendet më me siguri në shtëpi me familjen. Do të gjendet me bollëk nëse ne bëjmë gjithçka që është në fuqinë tonë, për të ngritur një shtëpi të përqendruar tek Krishti.

Motra Meinis dhe unë mësuam disa parime të rëndësishme kur filluam procesin e ngritjes së një shtëpie të përqendruar tek Krishti herët në martesën tonë. Ne filluam duke ndjekur këshillën e udhëheqësve tanë të Kishës. Ne i mblodhëm fëmijët tanë dhe mbajtëm mbrëmje familjare javore si dhe lutje e studim ditor të shkrimeve të shenjta. Nuk ishte gjithmonë e lehtë, e volitshme apo e suksesshme, por me kohë këto mbledhje të thjeshta u shndërruan në tradita të çmuara të familjes.

Ne mësuam se fëmijët tanë ndoshta nuk do të mbanin mend çdo gjë rreth mësimit të mbrëmjes familjare më vonë gjatë javës, por ata do ta mbanin mend se *ne e mbajtëm atë*. Ne mësuam se më vonë gjatë ditës në shkollë, ata ndoshta nuk do të kujtonin fjalët e sakta të shkrimeve të shenjta ose lutjes, por ata do të kujtonin që ne *njëmend lexuam* shkrimet e shenjta dhe ne *njëmend bëmë* lutje. Vëllezër dhe motra, ka një fuqi e mbrojtje të madhe për ne dhe për rininë tonë në krijimin e traditave të shenjta në shtëpi.

Të mësuarit, mësimdhënia dhe zbatimi i parimeve të ungjillit të Jezu Krishtit në shtëpitë tona, na ndihmon të krijojmë një kulturë ku Shpirti mund të banojë. Nëpërmjet krijimit të këtyre traditave të shenjta në shtëpitë tona, ne do të jemi të aftë të kapërcejme traditat false të botës dhe të mësojmë të vendosim të parat nevojat dhe shqetësimet e të tjerëve.

Përgjegjësia për ngritjen e një shtëpie të përqendruar tek Krishti qëndron njëkohësisht mbi prindërit edhe fëmijët. Prindërit janë përgjegjës për t'i mësuar fëmijët e tyre në dashuri dhe drejtësi. Prindërit do të jenë përgjegjës përpara Zotit për mënyrën se si i përmbushin përgjegjësitë e tyre të shenjta. Prindërit i mësojnë fëmijët e tyre *me* fjalë dhe *nëpërmjet* shembullit. Kjo poezi nga S. S. Miller e titulluar

"Jehona", ilustron rëndësinë dhe efektin që kanë prindërit ndërsa ndikojnë mbi fëmijët e tyre:

Ishte një dele, jo një qengj
që humbi në shëmbëlltyrën që
Jezusi tha,
Një dele e rritur që iku larg
Nga të nëntëdhjetë e nëntat në tufë.
E pse për delen ne duhet të kërkojmë
E me zell të shpresojmë e të lutemi?
Sepse ka rrezik se kur delet gabojnë:
I drejtojnë qengjat në rrugë të gabuar.
Qengjat, e dini, do të ndjekin delet,
Kudo që delet të enden.
Kur delet gabojnë,
S'do kalojë shumë para se dhe qengjat
të gabojnë si to.
Dhe kështu me delen ne lutemi me zell
Për hir të qengjave sot,
Sepse kur delet humbasin
Çfarë çmimi të tmerrshëm
Qengjat do të paguajnë.[6]

Pasojat për prindërit që i drejtojnë fëmijët e tyre në rrugë të gabuar, na janë shpjeguar nga Zoti në Doktrinën e Besëlidhjet: "Dhe përsëri, për aq sa prindërit kanë fëmijë në Sion . . . të cilët *nuk* i mësojnë të kuptojnë doktrinën e pendimit, të besimit në Krishtin, Birin e Perëndisë së gjallë, dhe të pagëzimit e të dhuratës së Frymës së Shenjtë me anë të vënies së duarve, . . . mëkati qoftë mbi kokat e prindërve"[7].

Është e vështirë ta teprosh me theksimin e rëndësisë që kanë prindërit për t'u mësuar fëmijëve të tyre traditat e shenjta përmes fjalës dhe shembullit. Fëmijët, gjithashtu, kanë një rol të rëndësishëm për ngritjen e një shtëpie të përqendruar tek Krishti. Më lejoni të ndaj me ju një bisedë të shkurtër të dhënë së fundi nga Uilli, nipi im tetëvjeçar, që sqaron këtë parim:

Mua më pëlqen të ngas kuajt dhe të luaj me litar me babin. Një litar ka disa fije të endura bashkë për ta bërë atë të fortë. Nëse litari do të kishte vetëm një fije, ai nuk do të mund të mbaronte punë. Por për shkak se ka më shumë fije që punojnë së bashku, ne jemi të aftë ta përdorim atë në shumë mënyra të ndryshme dhe ai është i fortë.

Familjet mund të jenë si litarët. Kur një person i vetëm po punon shumë fort dhe po bën atë që është e drejtë, familja nuk do të jetë njësoj e fortë sa kur të gjithë janë duke u përpjekur për të ndihmuar njëri-tjetrin.

Unë e di se kur bëj atë që është e drejtë, unë po ndihmoj familjen time. Kur po sillem mirë me motrën time Izabelën, ne të dy kënaqemi dhe kjo e bën mamin dhe babin të lumtur. Nëse mamit i duhet të bëjë diçka, unë mund ta ndihmoj atë duke luajtur me vëllanë tim të vogël, Xhoin. Une gjithashtu mund ta ndihmoj familjen duke e mbajtur dhomën time të pastër dhe duke ndihmuar kurdo që mundem me një qëndrim të mirë. Meqë unë jam fëmija më i madh në familjen time, unë e di se të qenit një shembull i mirë është e rëndësishme. Unë mund të bëj më të mirën time për të zgjedhur të drejtën dhe për të zbatuar urdhërimet.

"Unë e di se fëmijët mund të ndihmojnë familjet të bëhen të forta si një litar i fortë. Kur çdokush bën më të mirën dhe punohet së bashku, familjet mund të jenë të lumtura dhe të forta."

Kur prindërit e drejtojnë familjen në dashuri dhe drejtësi dhe u mësojnë fëmijëve të tyre ungjillin e Jezu Krishtit *me* fjalë dhe *nëpërmjet* shembullit e kur fëmijët i duan dhe i mbështesin prindërit e tyre duke mësuar dhe duke zbatuar parimet që u mësojnë prindërit, rezultati do të jetë ngritja e një shtëpie të përqendruar tek Krishti.

Vëllezër e motra, si anëtarë të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme, ne kuptojmë dhe besojmë në natyrën e përjetshme të familjes. Ky kuptim dhe besim duhet të na frymëzojë për të bërë gjithçka që është në fuqinë tonë për të ngritur një shtëpi të përqendruar tek Krishti. Unë ndaj dëshminë time me ju se, ndërsa përpiqemi ta bëjmë këtë, ne do të zbatojmë më plotësisht dashurinë dhe shërbimin që na u tregua si shembull përmes jetës dhe shlyerjes së Shpëtimtarit tonë, Jezu Krishtit, e si rezultat ne në shtëpitë tona mund të ndiejmë parajsën mbi tokë, në emrin e Jezu Krishtit, amen. Për këtë unë dëshmoj në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Dortmund, Gjermani

SHËNIME

1. Shih Veprat e Apostujve17:27–28.
2. "Fëmi' i Per'ndis' Jam" *Himne dhe Këngë të Fëmijëve,* f. 58.
3. DeB 130:2; shih edhe Robert D. Hales, "The Eternal Family", *Ensign,* nëntor 1996, f. 64.
4. Alma 42:8.
5. "Familja: Një Proklamatë Drejtuar Botës", *Liahona,* nëntor 2010, f. 129.
6. C. C. "The Echo", në *Best-Loved Poems of the LDS People,* red. Jack M. Lyon dhe të tjerë (1996), f. 312–313.
7. Doktrina e Besëlidhje 68:25; theksimi është shtuar.

Plaku Sesil O. Samuelson i Riu,
i Të Shtatëdhjetëve

Dëshmia

Thelbi i marrjes dhe mbajtjes së një dëshmie mbi ungjillin e Jezu Krishtit është i drejtpërdrejtë, i qartë dhe brenda aftësive të çdo njeriu.

Një nga bekimet më të mëdha të jetës sime për shumë vite ka qenë mundësia për të qenë i rrethuar dhe për të punuar për të rinjtë e Kishës. Unë i mendoj këto shoqërime dhe miqësi për të qenë midis njerëzve më të ëmbël dhe më të vlefshëm të jetës sime. Ata gjithashtu, janë baza për pjesën më të madhe të optimizmit që unë kam për të ardhmen e Kishës, njerëzimit dhe botës.

Gjatë këtyre ndërveprimeve pata gjithashtu privilegjin të diskutoj me disa që kanë patur dyshime apo sfida të ndryshme me dëshmitë e tyre. Ndërsa veçoritë kanë qenë të ndryshme dhe me raste edhe të pashembullta, shumë nga pyetjet dhe shkaqet për ngatërrese kanë qenë krejt të ngjashme. Po kështu, këto janë çështje dhe shqetësime pa ndonjë kufizim demografik apo grup-moshe. Ato mund të prekin ata që janë anëtarë Kishe prej shumë brezash, anëtarë relativisht të rinj të Kishës dhe gjithashtu, ata që sapo janë njohur me Kishën e Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme. Pyetjet e tyre janë zakonisht rezultat i një kërkimi apo kurioziteti të ndershëm. Ngaqë pasojat janë aq të rëndësishme dhe serioze për secilin prej nesh, mendoni rreth çështjes së dëshmive tona. Në kuadrin tonë të shenjtorëve të ditëve të mëvonshme ne u referohemi dëshmive tona si dëshmisë sonë të sigurt të vërtetësisë së ungjillit të Jezu Krishtit, gjë që fitohet nga zbulesa nëpërmjet Frymës së Shenjtë.

Ndërsa një dëshmi është e thjeshtë dhe e qartë në këtë deklaratë përkufizuese, nga ajo ngrihen disa pyetje të mundshme, të tilla si: Kush ka të drejtën të ketë dëshmi? Si e arrin një person zbulesën e nevojshme? Cilat janë hapat për të arritur një dëshmi? A është marrja e një dëshmie një ngjarje apo një proces në vijim? Secila nga këto pyetje dhe të tjera kanë nënpyetjet e tyre, por thelbi i marrjes dhe mbajtjes së një dëshmie mbi ungjillin e Jezu Krishtit është i drejtpërdrejtë, i qartë dhe brenda aftësive të çdo njeriu.

Më lejoni t'u përgjigjem shkurt këtyre pasigurive të mundshme dhe pastaj t'ju paraqes disa thellime që janë dhënë kohët e fundit nga miq të besuar të rinj në moshë madhore që kanë patur përvojë vetjake në marrjen e dëshmive të tyre. Ata kanë patur gjithashtu mundësi t'u shërbejnë të tjerëve që ishin me sfida apo vështirësi në disa aspekte të fesë dhe besimit të tyre.

Së pari, kush ka të drejtë të ketë dëshmi? Kushdo që do të paguajë çmimin – domethënë të mbajë urdhërimet – mund të ketë një dëshmi. "Prandaj zëri i Zotit shkon te fundet e dheut që, gjithkush që do të dëgjojë le të dëgjojë" (DeB 1:11). Një shkak themelor për rivendosjen e ungjillit është pra "që çdo njeri të mund të flasë në emër të Perëndisë, Zotit, madje Shpëtimtarit të botës; Që besimi gjithashtu të mund të rritet në tokë" (DeB 1:20–21).

Së dyti, si e merr njeriu zbulesën e nevojshme dhe cilët janë hapat themelorë për ta arritur atë? Modeli ka qenë i thjeshtë dhe i qëndrueshëm gjatë gjithë historisë. Premtimi i dhënë për marrjen e një dëshmie për Librin e Mormonit zbatohet edhe në përgjithësi:

"Dhe kur ju t'i merrni këto gjëra" – domethënë keni dëgjuar, lexuar, studiuar dhe menduar për çështjen në fjalë – "pyesni Perëndinë, Atin e Amshuar, në emrin e Krishtit, në qoftë se këto gjëra nuk janë të vërteta" – domethënë që ju do të luteni me vëmendje, për gjëra konkrete dhe me nderim me një zotim të qëndrueshëm për të ndjekur përgjigjen ndaj lutjes suaj – "dhe në qoftë se ju do të kërkoni me një zemër të sinqertë, me qëllim të vërtetë duke pasur besim në Krisht, ai do t'ju tregojë të vërtetën, nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë.

Dhe nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë, ju mund të dini të vërtetën e të gjitha gjërave" (Moroni 10:4–5).

E treta, a është fitimi i një dëshmie një ngjarje e izoluar apo një proces në vijim? Dëshmia është e ngjashme me një organizëm të gjallë që rritet dhe zhvillohet kur trajtohet si duhet. Ajo kërkon ushqim, kujdes dhe mbrojtje të vazhdueshme për t'u zhvilluar dhe përparuar. Po kështu, nëse shpërfillim apo nuk përmbushim hapat e nevojshëm për mbajtjen e një dëshmie të fortë, dëshmia jonë do të dobësohet ose do të humbasë. Shkrimet e shenjta

Kajelitsha, Afrika e Jugut

paralajmërojnë se mëkatimi apo shkelja e urdhërimeve të Perëndisë mund të çojë në humbjen e Shpirtit dhe madje edhe që njeriu të mohojë dëshminë që ai apo ajo ka patur (shih DeB 42:23).

Më lejoni tani t'ju tregoj 10 nga vëzhgimet dhe sugjerimet nga miqtë e mi të çmuar dhe besnikë. Idetë që ata ndajnë kanë një të përbashkët në mendim e përvojë; kështu, ngjashëm ata nuk do të jenë befasues për ndonjë nga ne. Fatkeqësisht dhe sidomos në raste të luftës apo dëshpërimit tonë, ne mundet përkohësisht të harrojmë apo të zvogëlojmë zbatueshmërinë e tyre te vetë ne.

Së pari, secili ka vlerë sepse ne jemi të gjithë fëmijë të Perëndisë. Ai na njeh ne, na do ne dhe do që ne të kemi sukses dhe të kthehemi tek Ai. Ne duhet të mësojmë të besojmë te dashuria e Tij dhe te koha e Tij më shumë sesa në dëshirat tona të paduruara dhe të papërsosura.

Së dyti, kur ne besojmë plotësisht te ndryshimi i madh në zemrat përshkruar në shkrimet e shenjta (shih Mosia 5:2; Alma 5:12–14, 26), ne duhet të kuptojmë se ajo shpesh ndodh gradualisht sesa menjëherë apo tërësisht dhe sipas çështjeve, përvojave dhe shqetësimeve të dhëna si dhe nga studimi dhe lutja jonë.

Së treti, ne kemi nevojë të kujtojmë se një qëllim themelor i jetës është që të provohet dhe të sprovohet dhe kështu të mund të mësojmë të rritemi nga sfidat tona dhe të jemi mirënjohës për njohuritë e fituara që nuk mund t'i marrim në mënyrë më të lehtë.

Së katërti, ne duhet të mësojmë të besojmë në gjërat në të cilat besojmë ose të dimë ta mbështesim veten në kohë pasigurie apo në çështje ku luftojmë.

Së pesti, siç na mësoi Alma, fitimi i dëshmisë është zakonisht një përparim gjatë një vazhde të të shpresuarit, të të besuarit dhe së fundi të njohurisë të së vërtetës së një parimi, doktrine, apo të vetë ungjillit (shih Alma 32).

Së gjashti, mësimi i dikujt tjetër mbi atë që ne dimë forcon vetë dëshminë tonë ndërsa ndërtojmë atë të një tjetri. Kur i jepni dikujt para apo ushqim, ju do të keni më pak. Gjithsesi, kur ju ndani dëshminë tuaj, ajo forcohet dhe rritet edhe për mbajtësin edhe për dëgjuesin.

Së shtati, ne duhet të bëjmë pak, por gjërat e nevojshme çdo ditë dhe rregullisht. Lutjet, shkrimet e shenjta dhe studimi i ungjillit, pjesëmarrja në mbledhjet e Kishës, adhurimi në tempull, kryerja e vizitave mësimore, mësimdhënia në shtëpi dhe detyra të tjera të gjitha forcojnë besimin tonë dhe ftojnë Shpirtin në jetën tonë. Kur shpërfillim cilëndo nga këto gjëra, ne vënë dëshminë tonë në rrezik.

Së teti, ne nuk duhet të kemi standarde më të larta për të tjerët sesa për vete. Shumë shpesh lejojmë që gabime apo dështime të të tjerëve, sidomos të udhëheqësve apo anëtarëve të Kishës, të ndikojnë te mënyra si ndihemi për veten apo dëshmitë tona. Vështirësitë e njerëzve të tjerë nuk janë justifikim për vetë mangësitë tona.

Së nënti, është mirë të kujtoni se të qenit tepër të ashpër ndaj vetes kur bëni një gabim mund të jetë po aq rrezikshme sa edhe të jesh tepër i shkujdesur kur nevojitet një pendesë e vërtetë.

Dhe e dhjeta, ne duhet gjithmonë të jemi të qartë që Shlyerja e Krishtit është plotësisht dhe vazhdimisht vepruese për secilin prej nesh kur lejojmë që të jetë kështu. Pastaj çdo gjë tjetër shkon në vend edhe kur ne vazhdojmë të luftojmë me disa hollësira, zakone apo pjesë që duket se mungojnë në mozaikun e besimit tonë.

Unë jam mirënjohës për thellimet,

forcat dhe dëshmitë e aq miqve dhe shokëve të mi të rinj shembullorë. Kur jam me ta, unë forcohem, dhe kur e di se ata janë me të tjerë, unë nxitem nga dija për të mirën që po bëjnë dhe shërbimi që janë duke dhënë në emër të Mjeshtrit që ata e adhurojnë dhe përpiqen t'i binden.

Njerëzit bëjnë gjëra të mira dhe të rëndësishme sepse ata kanë dëshmi. Ndërsa kjo është e vërtetë, ne gjithashtu fitojmë dëshmi për shkak të asaj që bëjmë. Jezusi tha:

"Doktrina ime nuk është e imja, por e atij që më ka dërguar.

Në qoftë se dikush don të bëjë vullnetin e tij, do ta njohë nëse kjo doktrinë vjen nga Perëndia apo që unë flas nga vetja ime" (Gjoni 7:16–17).

"Nëse më doni, zbatoni urdhërimet e mia" (Gjoni 14:15).

Si Nefi dhe Mormoni të lashtësisë "unë nuk e di kuptimin e të gjitha gjërave" 1 Nefi 11:17; shih gjithashtu Fjalët e Mormonit 1:7), por më lejoni t'ju tregoj ato që di.

Unë e di se Perëndia Ati ynë Qiellor jeton dhe na do ne. Unë e di se Biri i Tij krejtësisht i veçantë, Jezu Krishti, është Shpëtimtari dhe Shëlbuesi ynë dhe kreu i Kishës, që mban emrin e Tij. Unë e di se Jozef Smithi përjetoi të gjithë atë që tregoi dhe dha mësim lidhur me rivendosjen e ungjillit në ditët tona. Unë e di se ne udhëhiqemi nga apostuj dhe profetë dhe që Presidenti Tomas S. Monson mban të gjitha çelësat e priftërisë të nevojshëm për të bekuar jetën tonë dhe të çojmë përpara punën e Zotit. Unë e di se të gjithë kemi të drejtën që ta kemi njohurinë që kam unë dhe nëse ju luftoni, ju mund të mbështeteni në vërtetësinë e dëshmive që dëgjoni nga kjo foltore në këtë konferencë. Këto gjëra unë i di dhe i dëshmoj në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

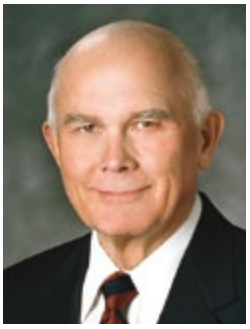

Nga Plaku Dallin H. Ouks,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Dëshirë

Për të arritur të ardhmen tonë të përjetshme ne do të dëshirojmë dhe punojmë për ato cilësi që kërkohen për t'u bërë një qenie e përjetshme.

Kam zgjedhur të flas rreth rëndësisë së ***dëshirës***. Shpresoj që secili prej nesh do të hetojë zemrën e vet për të përcaktuar atë që dëshirojmë me të vërtetë dhe sesi i klasifikojmë dëshirat tona më të rëndësishme.

Dëshirat diktojnë përparësitë tona, përparësitë drejtojnë zgjedhjet tona dhe zgjedhjet përcaktojnë veprimet tona. Dëshirat sipas të cilave veprojmë, përcaktojnë se si po ndryshojmë, atë që po arrijmë dhe cilët po bëhemi.

Së pari, flas për disa dëshira të zakonshme. Si qenie të vdekshme, ne kemi disa nevoja fizike bazë. Dëshirat për të plotësuar këto nevoja na detyrojnë në zgjedhjet tona e përcaktojnë veprimet tona. Tre shembuj do na tregojnë sesi, ndonjëherë, këto dëshira i shtypim me dëshira të tjera që i konsiderojmë më të rëndësishme.

Së pari, ushqimi. Ne kemi një dëshirë bazë për ushqim, por për një farë kohe, kjo dëshirë mund të shtypet nga një dëshirë më e fortë për të agjëruar.

Së dyti, strehimi. Kur isha djalosh 12-vjeçar, i bëra ballë një dëshire për strehim për shkak të dëshirës sime më të madhe që të përmbushja një kërkesë të skautizmit, për ta kaluar natën në pyje. Unë isha një prej disa djemve që i lamë çadrat e rehatshme; dhe gjetëm një mënyrë për të ndërtuar një strehë e bërë një krevat primitiv prej materialeve që mundëm të gjenim në natyrë.

Së treti, gjumi. Edhe kjo dëshirë bazë mund të shtypet përkohësisht prej një dëshire edhe më të rëndësishme. Kur isha ushtar i ri në Rojet Kombëtare të Jutës, mësova një shembull të kësaj, prej një oficeri me përvojë lufte.

Në muajt e parë të Luftës së Koresë, një bateri artilerie fushe e Rojës Kombëtare të Jutës, Riçfilld, u thirr në shërbim aktiv. Kjo bateri, e komanduar nga Kapiteni Rei Koks, përbëhej prej rreth 40 ushtarësh mormon. Pas stërvitjes dhe përforcimit shtesë nga rezervistë prej gjetiu, ata u dërguan në Kore, ku përjetuan disa prej luftimeve më të egra të asaj lufte. Në një betejë, atyre iu desh të zmbrapsnin një sulm të drejtpërdrejtë nga qindra prej këmbësorisë armike, lloji i sulmit që vërshonte e shkatërronte bateri të tjera artilerie fushe.

Si ka të bëjë kjo me mposhtjen e dëshirës për gjumë? Gjatë një nate të rrezikshme, kur këmbësoria armike ishte derdhur përmes vijave të para e futur në zonat e prapavijës të zëna nga artileria, Kapiteni Koks bëri që linjat e

telefonit fushor të lidheshin si rrjetë te tenda e tij dhe i urdhëroi rojet e tija të shumta rrethuese që t'i telefonin vetë, secili orë pas ore, gjatë gjithë natës. Kjo i mbajti rojat zgjuar, por gjithashtu donte të thoshte që Kapiteni Koks pati shkaqe për ndërprerje të gjumit të tij. "Si munde ta bësh atë?" E pyeta. Përgjigjja e tij tregon fuqinë e një dëshire shtypëse.

"E dija që nëse do të ktheheshim ndonjëherë në shtëpi, do t'i takoja prindërit e atyre djemve në rrugët e qytetit tonë të vogël; dhe nuk doja t'i dilja përpara ndonjërit prej tyre nëse i biri nuk ja kishte dalë që të kthehej në shtëpi për shkak të ndonjë gjëje që unë si komandant i tij nuk kisha arritur ta bëja"[1].

Çfarë shembulli i fuqisë së një dëshire shtypëse mbi përparësitë dhe mbi veprimet! Çfarë shembulli i fuqishëm për të gjithë ne, që jemi përgjegjës për mirëqenien e të tjerëve – prindërit, udhëheqësit dhe mësuesit e Kishës!

Si përfundim ndaj këtij ilustrimi, herët në mëngjesin pas natës së tij pothuaj pagjumë, Kapiteni Koks i udhëhoqi burrat e tij në një kundërsulm ndaj këmbësorisë armike. Ata zunë mbi 800 robër dhe pësuan vetëm dy të plagosur. Koks u dekorua për trimëri; dhe bateria e tij mori një Vlerësim Presidencial si Njësi për heroizmin e saj të jashtëzakonshëm. Dhe, ashtu si luftëtarët e rinj të Helamanit (shih Alma 57:25–26), të gjithë ia dolën [të ktheheshin] në shtëpi.[2]

Libri i Mormonit përmban shumë mësime mbi rëndësinë e dëshirës.

Pas shumë orësh lutjeje me Zotin, Enosit iu tha se mëkatet e tij ishin falur. Atëherë ai "[filloi të ndiej] dëshirë për mirëqenien e vëllezërve të [tij]" (Enosi 1:9). Ai shkroi: "Dhe . . . pasi unë isha lutur dhe kisha punuar me gjithë zell, Zoti më tha: Unë do të të jap sipas dëshirave të tua për shkak të besimit tënd" (vargu 12). Vini re tre elementët thelbësor që i paraprinë bekimit të premtuar: dëshirë, punë dhe besim.

Në predikimin e tij mbi besimin, Alma na mëson se besimi mund të fillojë me jo "më shumë sesa të [dëshirojmë që] të [besojmë]" nëse ne do ta "[lëmë] këtë dëshirë të veprojë në [ne]" (Alma 32:27).

Një tjetër mësim i madh mbi dëshirën, veçanërisht mbi atë që duhet të jetë dëshira jonë themelore, ndodh në përvojën e mbretit lamanit që mësohet nga misionari Aaron. Kur mësimet e Aaronit tërhoqën vëmendjen e tij, mbreti pyeti: "Çfarë duhet të bëj që të mund të lind nga Perëndia" dhe "të kem këtë jetë të përjetshme?" (Alma 22:15). Aaroni u përgjigj: "Në qoftë se ti e dëshiron këtë gjë, . . . në qoftë se ti do të pendohesh për të gjitha mëkatet e tua dhe do të përulesh para Perëndisë dhe të thërrasësh emrin e tij me besim, duke besuar se do të marrësh, atëherë do të marrësh shpresën që dëshiron" (vargu 16).

Mbreti e bëri atë dhe në lutje të fuqishme shpalli: "Unë do t'i braktis

të gjitha mëkatet e mia për të të njohur . . . dhe të shpëtohem në ditën e fundit" (vargu 18). Me atë zotim dhe atë përcaktim të dëshirës së tij themelore, lutja e tij mori përgjigje mrekullisht.

Profeti Alma pati një dëshirë të madhe për të thirrur në pendim të gjithë njerëzit, por ai arriti të kuptonte se ai nuk duhej të dëshironte fuqinë detyruese që do të kërkonte kjo sepse, ai nxori përfundimin se "një Perëndi [i] drejtë . . . u jep njerëzve sipas dëshirës së tyre, qoftë për vdekje ose për jetë" (Alma 29:4). Në mënyrë të ngjashme, në zbulesën e ditëve tona, Zoti shpall se Ai "do t'i gjykoj të gjithë njerëzit sipas punëve të tyre, sipas dëshirës së zemrave të tyre" (DeB 137:9).

A jemi me të vërtetë të përgatitur që ta lemë Gjykatësin tonë të Përjetshëm t'i vendosë këtë rëndësi të madhe asaj që me të vërtetë dëshirojmë?

Shumë shkrime të shenjta flasin rreth asaj që dëshirojmë në kuptimin e asaj që synojmë. "Ai që më kërkon me kujdes, do të më gjejë dhe nuk do të braktiset" (DeB 88:83). "Kërkoni me zell dhuratat më të mira" (DeB 46:8). "Ai që kërkon me zell do të gjejë" (1 Nefi 10:19). "M'u afroni pranë dhe unë do të afrohem pranë jush; kërkoni me zell dhe do të më gjeni; lypni dhe do të merrni; trokisni dhe do t'ju çelet" (DeB 88:63).

Nuk është i lehtë korrigjimi i dëshirave tona për t'i dhënë përparësinë më të lartë gjërave të përjetësisë. Të gjithë ne tundohemi që të dëshirojmë atë katërshen e gjërave të botës: pasuri, rëndësi, krenari dhe fuqi. Ne mund t'i dëshirojmë këto, por ne nuk duhet t'i vendosim ato si përparësitë tona më të larta.

Ata, dëshira më e lartë e të cilëve është që të fitojnë pasuri, bien në kurthin e materializimit. Ata nuk arrijnë t'ia vënë veshin paralajmërimit: "Mos kërko pasuritë, as gjërat e kota të kësaj bote" (Alma 39:14; shih edhe Jakobi 2:18).

Ata që dëshirojnë rëndësi apo fuqi duhet të ndjekin shembullin e Kapitenit trim Moroni, shërbimi i të cilit nuk ishte "për pushtet" apo për "nderimin e botës" (Alma 60:36).

Si i zhvillojmë ne dëshirat? Pak do të kenë tipin e krizës që motivoi Aron Ralstonin[3], por përvoja e tij jep një mësim të vlefshëm rreth zhvillimit të dëshirave. Kur Ralston po ngjitej në një kanion të largët në Jutën Jugore, një shkëmb 800-paundsh (360 kg) u zhvendos papritmas dhe i zuri krahun e djathtë. Për pesë ditë të vetmuara, ai u përpoq të lironte veten. Kur ishte gati të hiqte dorë dhe të pranonte vdekjen, pati një vegim të një djali 3-vjeçar duke vrapuar drejt tij dhe ai [vetë] që e ngrinte me krahun e tij të majtë. Duke e kuptuar këtë si një vegim të birit të tij të ardhshëm dhe si siguri se ai mund të jetonte ende, Ralston mori kurajën që të ndërmerrte veprimin ekstrem, të nevojshëm për t'i shpëtuar jetën përpara se t'i shteronin fuqitë. Ai theu dy kockat e krahut të tij të djathtë, të ngecur dhe pastaj përdori thikën që kishte në dorë për ta prerë atë krah. Pastaj, ai mblodhi forcat për t'u ngjitur pesë milje (8 km) për ndihmë.[4] Çfarë shembulli i fuqisë së një dëshire të jashtëzakonshme! Kur kemi një përfytyrim të asaj që mund të bëhemi, dëshira jonë dhe fuqia jonë për të vepruar rriten jashtëzakonisht.

Shumica prej nesh nuk do të hasin kurrë një krizë të këtillë të skajshme, por të gjithë ne hasim kurthe të mundshme që do të ndalojnë përparimin drejt të ardhmes sonë të përjetshme. Nëse dëshirat tona të drejta janë mjaftueshëm të fuqishme, ato do të na motivojnë që ta latojmë e gdhendim veten që të jemi të lirë nga varësi dhe trysni e përparësi të tjera mëkatare, që pengojnë përparimin tonë të përjetshëm.

Ne duhet të mbajmë mend që dëshirat e drejta nuk mund të jenë të sipërfaqshme, impulsive apo të përkohshme. Ato duhet të jenë të çiltra, të palëkundura dhe të vazhdueshme. Kështu që të motivuar, ne do të synojmë atë gjendje të përshkruar nga

Profeti Jozef Smith, ku ne kemi "mposhtur të ligat e [jetës sonë] dhe humbur çdo dëshirë për mëkat"[5]. Ky është një vendim tepër personal. Siç tha Plaku Nil A. Maksuell:

"Kur njerëzit përshkruhen që 'kanë humbur dëshirën e tyre për mëkat', janë ata dhe vetëm ata, të cilët me qëllim vendosën të humbisnin ato dëshira të gabuara duke qenë të gatshëm që 'të linin të gjitha mëkatet [e tyre]' në mënyrë që të njihnin Perëndinë.

Prandaj, ajo që ne dëshirojmë me këmbëngulje, me kalimin e kohës, është ajo në të cilën do të shndërrohemi si përfundim, dhe ajo që do të marrim në përjetësi."[6]

Aq e rëndësishme sa është që të humbasësh çdo dëshirë për mëkat, [prapë] jeta e përjetshme kërkon më tepër. Për të arritur të ardhmen tonë të përjetshme ne do të dëshirojmë dhe punojmë për ato cilësi që kërkohen për t'u bërë një qenie e përjetshme. Për shembull, qeniet e përjetshme i falin të gjithë që u kanë bërë padrejtësi. Ata vendosin mirëqenien e të tjerëve përpara vetes. Dhe ata i duan të gjithë fëmijët e Perëndisë. Nëse kjo duket tepër e vështirë – dhe sigurisht nuk është e lehtë për asnjërin prej nesh – atëherë ne duhet të fillojmë me një dëshirë për cilësi të këtilla dhe t'i kërkojmë ndihmë Atit tonë të dashur Qiellor në lidhje me ndjenjat tona. Libri i Mormonit na mëson që t'i "[lutemi] Atit me gjithë fuqinë e zemrës [tonë], që të [mbushemi] me këtë dashuri që ai ua jep të gjithë atyre që janë pasues të vërtetë të Birit të tij, Jezu Krisht" (Moroni 7:48).

E mbyll me një shembull të fundit të një dëshire që duhet të jetë supreme për të gjithë burrat dhe gratë – ata që janë tani të martuar dhe ata që janë beqar. Të gjithë duhet të dëshirojnë dhe punojnë seriozisht për të siguruar një martesë në përjetësi. Ata që e kanë bërë tashmë martesën në tempull, duhet që të bëjnë gjithçka që munden për ta ruajtur atë. Ata që janë beqarë, duhet të dëshirojnë një martesë në tempull dhe t'i bëjnë prioritet përpjekjet për ta arritur atë. Rinia dhe të rinjtë beqarët duhet t'i bëjnë ballë konceptit politikisht të saktë por përjetësisht të rremë që zhvlerëson rëndësinë e martesës dhe pasjen e fëmijëve.[7]

Burra beqarë, ju lutem, merrni parasysh sfidën në këtë letër të shkruar nga një motër beqare. Ajo lutet për "bijat e drejta të Perëndisë që po kërkojnë me sinqeritet një shok të denjë, sidoqoftë burrat duket të jenë verbuar e turbulluar për sa i përket asaj se nëse është apo jo përgjegjësia e tyre që t'i kërkojnë këto bija të mrekullueshme e të përzgjedhura të Atit tonë Qiellor dhe t'i vërdallisen atyre dhe të jenë të gatshëm të bëjnë e të mbajnë besëlidhjet e shenjta në shtëpinë e Zotit." Ajo e mbyll: "Ka shumë burra beqarë SHDM këtu që janë të kënaqur të dalin e argëtohen; dhe të kenë takim dashurie e të dalin vërdallë, por që nuk kanë fare asnjë dëshirë që të bëjnë ndonjëherë ndonjë lloj zotimi ndaj një gruaje"[8].

Jam i sigurt që disa të rinj që po kërkojnë me shqetësim, do të donin që të shtoja se ka disa të reja, dëshira e të cilave për një martesë të denjë e fëmijë renditet shumë poshtë dëshirave të tyre për një karrierë apo dallimeve të tjera të vdekshme. Si burrat, edhe gratë kanë nevojë për dëshira të drejta që do t'i çojë ata te jeta e përjetshme.

Le të mbajmë mend se dëshirat diktojnë përparësitë tona, përparësitë drejtojnë zgjedhjet tona dhe zgjedhjet përcaktojnë veprimet tona. Veç kësaj, janë veprimet tona e dëshirat tona që na bëjnë të bëhemi diçka, qoftë një mik i vërtetë, një mësues i talentuar apo një [njeri] që është kualifikuar për jetën e përjetshme.

Unë dëshmoj për Jezu Krishtin, dashuria e të cilit, mësimet e të cilit dhe Shlyerja e të cilit e bëjnë çdo gjë të mundur. Lutem që mbi çdo gjë tjetër, ne do të dëshirojmë të bëhemi si Ai, kështu që një ditë të mund të kthehemi në praninë e Tij për të marrë plotësinë e gëzimit të Tij. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Rei Koks, intervistë me autorin, 1 gusht 1985, Mali Pleasant, Juta, që pohoi atë që më tha në Provo, Juta, rreth vitit 1953.
2. Shih Richard C. Roberts, *Legacy: The History of the Utah National Guard* (2003), f. 307–314; "Self-Propelled Task Force", *National Guardsman,* maj 1971, kapaku i pasmë; *Miracle at Kapyong: The Story of the 213th* (film i prodhuar nga Southern Utah University, 2002).
3. Shih Aron Ralston, *Between a Rock and a Hard Place* (2004).
4. Ralston, *Between a Rock and a Hard Place,* f. 248.
5. Shih *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), f. 211.
6. Nil A. Maksuell, "According to the Desire of Our Hearts", *Ensign,* nëntor 1996, f. 21, 22.
7. Shih Julie B. Beck, "Teaching the Doctrine of the Family," *Liahona,* mars 2011, f. 32–37; *Ensign,* mars 2011, f. 12–17.
8. Letër, 14 shtator 2006.

Nga Plaku M. Rasëll Ballard
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Duke Gjetur Gëzim përmes Shërbimit Të Përzemërt

E tregofshim ne dashurinë dhe mirënjohjen për sakrificën shlyese të Shpëtimtarit përmes veprave të thjeshta e të dhembshura të shërbimit.

Vëllezër dhe motra, unë shpresoj që ata prej jush që po vizitojnë Solt Lejkun do të gjejnë mundësinë për të shijuar ngjyrat dhe aromat e luleve të bukura të pranverës në sheshin e Tempullit.

Pranvera sjell një përtëritje të dritës dhe jetës – duke na kujtuar edhe një herë, përmes ciklit të stinëve, për jetën, sakrificën dhe ringjalljen e Shëlbuesit tonë, Jezu Krishtit; pasi "të gjitha gjërat japin dëshmi për [Të]" (Moisiu 6:63).

Përballë kësaj tabloje të mrekullueshme të pranverës dhe simbolikës së saj të shpresës, është një botë pasigurie, ndërlikimesh dhe pështjellimi. Kërkesat e jetës së përditshme – arsimimi, puna, rritja e fëmijëve, drejtimi dhe thirrjet e kishës, aktivitetet tokësore e madje edhe dhembja e keqardhja e sëmundjes apo tragjedisë së papritur – mund të na e sosin durimin. Si mund ta çlirojmë veten nga kjo rrjetë e koklavitur e pasigurive dhe sfidave të jetës?

Shpesh herë ne jemi si tregtari i ri nga Bostoni, i cili në 1849-tën, siç tregohet, u përfshi nga entuziazmi i etheve të arit në Kaliforni. Ai shiti të gjitha pronat e tij që të kërkonte pasurinë në lumenjtë e Kalifornisë, të cilët, thuhej se ishin të mbushur me copa aq të mëdha ari saqë ishte e vështirë t'i mbartje.

Ditë pas dite pa pushim, djaloshi i ri zhyti pjatën e tij metalike në lumë dhe u kthye duarbosh. Shpërblimi i tij i vetëm ishte një pirg gurësh në rritje i dëshpëruar dhe trokë, ai qe gati të hiqte dorë gjersa një ditë, një arkërkues i moshuar e me përvojë i tha atij: "Ke një pirg goxha të madh gurësh atje, djaloshi im".

Djali i ri iu përgjigj: "Nuk ka ar këtu". Do të kthehem në shtëpi".

Duke ecur mbi pirgun e gurëve, arkërkuesi i tha: "Oh, këtu ka ar që ç'ke me të. Ti thjesht duhet të dish se ku ta gjesh atë. Ai mori dy prej gurëve në duart e tij dhe i përplasi me njëri-tjetrin. Një prej gurëve u ça duke zbuluar disa grimca ari që shkëlqenin në dritën e diellit.

Pasi dalloi një qeskë të fryrë lëkure të lidhur në belin e arkërkuesit, djaloshi tha: "Unë po kërkoj copa të mëdha si ato në qeskën tënde, jo thjesht grimca të vogla".

Arkërkuesi i vjetër e zgjati qesken e ti drejt djaloshit i cili hodhi një sy brenda duke pritur të shihte copa të mëdha ari. Ai u shtang kur pa se qeska ishte e mbushur me mijëra grimca të vogla ari.

Arkërkuesi i vjetër tha: "Bir, mua më duket se ti je kaq i zënë duke kërkuar për copa të mëdha, saqë po humbet së mbushuri qeskën tënde me këto grimca të çmuara ari. Grumbullimi i duruar i këtyre grimcave të vogla mua më ka sjellë pasuri të madhe".

Kjo histori ilustron të vërtetën shpirtërore që Alma i mësoi birit të tij Helamanit:

"Nëpërmjet gjërave të vogla dhe të thjeshta gjëra të mëdha bëhen. . . .

. . . dhe me mjete fare të vogla Zoti . . . realizon shpëtimin e shumë shpirtrave" (Alma 37:6–7).

Vëllezër dhe motra, ungjilli i Jezu Krishtit është i thjeshtë, pavarësisht se sa përpiqemi ne ta bëjmë të ndërlikuar. Ne duhet të orvatemi t'i mbajmë jetët tona të thjeshta njëlloj, të parënduara nga ndikime të huaja, të bazuara në ato gjëra që kanë më shumë rëndësi.

Cilat janë gjërat e thjeshta e të çmuara të ungjillit që sjellin qartësi dhe qëllim në jetët tona? Cilat janë ato grimca të vogla të arit të ungjillit, grumbullimi i duruar i të cilave gjatë kursit të jetës sonë do të na shpërblejnë me thesarin final – dhuratën, jetën e përjetshme?

Unë besoj se është një parim i thjeshtë, por i thellë – madje madhështor – që rrethon tërësinë e ungjillit të Jezu Krishtit. Nëse ne e përqafojmë me gjithë zemër dhe e bëjmë këtë parim

qëllimin dhe qendrën e jetëve tona, ai do të na pastrojë dhe do të na shenjtërojë, në mënyrë që të mund të jetojmë përsëri në prani të Perëndisë.

Shpëtimtari e shprehu parimin e tij kur Ai iu përgjigj një fariseu i cili e pyeti: "Mësues, cili është urdhërimi i madh i ligjit?"

Dhe Jezusi i tha: 'Duaje Zotin, Perëndinë tënde me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd dhe me gjithë mendjen tënde.

Ky është urdhërimi i parë dhe i madhi.

Dhe i dyti, i ngjashëm me këtë, është: Duaje të afërmin tënd porsi vetveten.'" (Mateu 22:36–40).

Vetëm kur ne duam Perëndinë dhe Krishtin me gjithë zemrat, shpirtrat dhe mendjet tona, ne jemi të aftë ta ndajmë këtë dashuri me fqinjët tanë nëpërmjet veprave të mirësisë dhe shërbimit – në mënyrën si Shpëtimtari do të na deshte e do të na shërbente të gjithëve ne, nëse Ai do të ishte midis nesh sot.

Kur kjo dashuri e pastër e Krishtit – ose dashuri hyjnore – na mbështjell, ne mendojmë, ndiejmë dhe veprojmë më shumë siç do të mendonin, ndienin dhe vepronin Ati ynë Qiellor dhe Jezusi. Nxitja dhe dëshira e zemrave tona janë njësoj si të Shpëtimtarit. Ai e ndau këtë dëshirë me apostujt e Tij një ditë përpara kryqëzimit të Tij. Ai tha:

"Po ju jap një urdhërim të ri: ta doni njëri-tjetrin; sikurse unë ju kam dashur . . .

Prej kësaj do t'ju njohin të gjithë që jeni dishepujt e mi, nëse keni dashuri për njëri-tjetrin" (Gjoni 13:34–35).

Dashuria që përshkroi Shpëtimtari është një dashuri vepruese. Ajo nuk tregohet nëpërmjet akteve të mëdha dhe heroike, por nëpërmjet veprimeve të thjeshta të mirësisë dhe shërbimit.

Ka një shumëllojshmëri mënyrash dhe rrethanash në të cilat ne mund të shërbejmë dhe t'i duam të tjerët.

Më lejoni t'ju sugjeroj disa.

Së pari, dashuria hyjnore fillon në shtëpi. Parimi i vetëm më i rëndësishëm që duhet të sundojë shtëpinë e çdo të Krishteri, është të zbatojë Rregullin e Artë – porosinë e Zotit që "Gjithçka, pra, që ju dëshironi t'ju bëjnë njerëzit, ua bëni edhe ju atyre, sepse ky është ligji dhe profetët (Mateu 7:12). Merrni një moment dhe përfytyroni veten në vend të njeriut tuaj të dashur. Nëpërmjet shembullit tonë, le t'u mësojmë anëtarëve të familjes sonë që të kenë dashuri për njëri-tjetrin.

Një vend tjetër ku ne kemi mundësi të shërbejmë është në Kishë. Lagjet dhe degët tona duhet të jenë një vend ku Rregulli i Artë të drejtojë gjithmonë fjalët dhe veprimet tona karshi njëri-tjetrit. Duke e trajtuar njëri-tjetrin me mirësjellje, duke thënë fjalë mbështetëse dhe inkurajimi dhe duke qenë të ndjeshëm ndaj nevojave të njëri-tjetrit, ne mund të ndihmojmë për të krijuar unitet dashurie midis anëtarëve të lagjes. Aty ku ekziston dashuria hyjnore, nuk ka vend për thashetheme dhe fjalë të pasjellshme.

Anëtarët e lagjes, të rriturit dhe rinia njëkohësisht, mund të bashkohen në shërbim domethënës për të bekuar jetët e të tjerëve. Vetëm dy javë më parë, presidenti i zonës veriperëndimore të Amerikës së Jugut, Plaku Markus B. Nesh i Të Shtatëdhjetëve, raportoi se duke u caktuar "të fortin në shpirt atyre që janë të dobët", ata po shpëtojnë qindra të rritur e të rinj më pak aktivë. Përmes dashurisë dhe shërbimit, "një nga një", ata po kthehen sërish. Këto vepra mirësie, jo vetëm që ndihmojnë njerëzit në nevojë, por gjithashtu krijojnë një lidhje të fortë e të qëndrueshme mes secilit që është përfshirë – si ndihmuesit edhe të ndihmuarit. Kaq shumë kujtime të çmuara janë përqendruar rreth shërbimit.

Kur mendoj rreth viteve të shumta të shërbesës sime në Kishë, disa nga kujtimet e mia më të thella, janë kohët kur u bashkova me anëtarët e tjerë të lagjes për të ndihmuar dikë.

Për shembull, më kujtohet kur punoja si peshkop në krah të disa

anëtarëve të lagjes sime, ndërsa ne pastronim gropën e silazhit në fermën e përkrahjes sociale të kunjit. Kjo nuk ishte një detyrë e këndshme! Një vëlla më pak aktiv në grupin tonë të punës, që nuk kishte qenë në kishë për shumë vite, u ftua të na bashkohej. Për shkak të dashurisë dhe vëllazërisë, ai u hodh me ne në gropën me erë të keqe të silazhit. Ai u kthye më pas në kishë dhe u vulos më vonë në tempull me gruan dhe fëmijët e tij. Miqësia jonë nëpërmjet shërbimit ka bekuar fëmijët, nipërit dhe tani edhe stërnipërit e tij. Shumë prej tyre kanë shërbyer në misione, janë martuar në tempull dhe po rrisin familje të përjetshme – një punë e shkëlqyer e shkaktuar nga një veprim i thjeshtë, një grimce të vogël ari.

Një vend i tretë ku ne mund të shërbejmë, është në komunitetet tona. Si një shprehje e pastër të dashurisë dhe merakut tonë, ne mund të zgjatemi drejt atyre që kanë nevojë për ndihmën tonë. Shumë nga ju kanë veshur një bluzë "Duar Ndihmëtare" dhe kanë punuar pa u lodhur për të lehtësuar vuajtjen dhe për të përmirësuar. Të rinjtë e rritur në Kunjih Sendai të Japonisë kanë dhënë shërbim të paçmueshëm në kërkimet për anëtarët si pasojë e tërmetit dhe cunamit shkatërrues në atë pjesë të Japonisë. Ka mundësi të panumërta për të shërbyer.

Nëpërmjet mirësisë dhe shërbimit tonë të përzemërt, ne bëhemi miq të atyre që u shërbejmë. Nga këto miqësi vjen një kuptim më i mirë i devotshmërisë sonë ndaj ungjillit dhe një dëshirë për të mësuar më shumë rreth nesh.

Miku im i mirë, Plaku Jozef B. Uirthlin, foli rreth fuqisë së këtij parimi kur tha: "Mirësia është thelbi i madhështisë. . . . Është] një pasaportë që hap dyert dhe krijon miq. Ajo zbut zemrat dhe brumos marrëdhënie që mund të zgjasin gjithë jetën" ("Virtyti i Mirësisë," *Liahona,* Maj 2005, 26).

Një mënyrë tjetër sesi mund t'u shërbejmë fëmijëve të Atit tonë Qiellor, është nëpërmjet shërbimit misionar – jo vetëm si misionarë kohëplotë, por edhe si miq dhe fqinj. Rritja e Kishës në të ardhmen nuk do të ndodhë thjesht duke trokitur mbi dyert e të panjohurve. Ajo do të ndodhë kur anëtarët, së bashku me misionarët, të mbushur me dashurinë e Perëndisë dhe Krishtit, të dallojnë nevojat dhe t'u përgjigjen këtyre nevojave në shpirtin e shërbimit bamirës.

Kur ne e bëjmë këtë, vëllezër dhe motra, të ndershmit në zemër do ta ndiejnë sinqeritetin dhe dashurinë tonë. Shumë njerëz do të dëshirojnë të dinë më shumë rreth nesh. Atëherë dhe vetëm atëherë, Kisha do të zgjerohet dukshëm dhe do të mbushë tokën. Kjo nuk mund të arrihet vetëm nga misionarët, por duhet edhe interesimi dhe shërbimi i çdo anëtari.

Në të gjithë shërbimin tonë ne duhet të jemi të ndjeshëm ndaj nxitjeve të Frymës së Shenjtë. Zëri i qetë e i vogël do të na lejojë të dimë se kush ka nevojë për ndihmën tonë dhe mënyrën sesi mund t'i ndihmojmë ata.

Presidenti Spenser W. Kimbëll tha: "Është thelbësore që ne t'i shërbejmë njëri-tjetrit në mbretëri. Kaq shpesh veprat tona të shërbimit përbëhen nga inkurajimi i thjeshtë ose të dhënit . . . ndihmë me punë të zakonshme, por çfarë pasojash të lavdishme mund të vijnë . . . nga vepra të vogla, por të qëllimshme!" (*Mësimet e Presidentëve të Kishës: Spencer W. Kimball* [2006], 82).

Dhe Presidenti Tomas S. Monson ka këshilluar:

Nevojat e të tjerëve janë gjithmonë të pranishme dhe secili prej nesh mund të bëjë diçka për të ndihmuar dikë.

. . . Nëse nuk e humbasim veten tonë në shërbimin ndaj të tjerëve, jetët tona s'kanë kuptim" ("Çfarë Kam Bërë Për Dikë Sot?" *Liahona,* nëntor. 2009, 85).

Nga Plaku Nil L. Andersen,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Të Përgatisësh Botën për Ardhjen e Dytë

Misioni juaj do të jetë një mundësi e shenjtë për të sjellë të tjerët te Krishti dhe për të ndihmuar në përgatitjen për Ardhjen e Dytë të Shpëtimtarit.

Unë i flas sonte veçanërisht 12-deri 25-vjeçarëve që mbajnë priftërinë e Perëndisë. Ne mendojmë shumë për ju dhe lutemi për ju. Një herë tregova historinë e nipit tonë katërvjeçar që i dha një të shtyrë të fortë vëllait të tij të vogël. Pasi ngushëlloi fëmijën që qante, gruaja ime, Kethi, iu kthye katërvjeçarit dhe e pyeti kujdesshëm: "Përse duhet ta shtyje vëllain tënd të vogël?" Ai e pa gjyshen e vet dhe iu përgjigj: "Nënoke, më vjen keq. Humba unazën time ZTD dhe nuk mund të zgjedh të drejtën." Ne e dimë se ju përpiqeni me forcë për të zgjedhur gjithmonë të drejtën. Ne ju duam fort.

A keni menduar ndonjëherë rreth asaj se përse jeni dërguar në tokë në këtë periudhë të veçantë? Ju nuk u lindët gjatë periudhës së Adamit dhe Evës, apo kur faraonët sundonin Egjiptin, apo gjatë dinastisë Ming. Ju keni ardhur në tokë në këtë periudhë, 20 shekuj pas ardhjes së parë të Krishtit. Priftëria e Perëndisë është rivendosur në tokë dhe Zoti ka shtrirë dorën e Tij që të përgatisë botën për kthimin e Tij të lavdishëm. Këto janë ditë të mundësive të mëdha dhe të përgjegjësive të rëndësishme. Këto janë ditët tuaja.

Me pagëzimin tuaj, ju shpallët besimin tuaj në Jezu Krisht. Me shugurimin tuaj në priftëri, talentet e aftësitë tuaja shpirtërore janë rritur. Një nga përgjegjësitë tuaja të rëndësishme është që të ndihmoni në përgatitjen e botës për Ardhjen e Dytë të Shpëtimtarit.

Zoti ka caktuar një profet, Presidentin Tomas S. Monson, për të drejtuar punën e priftërisë së Tij. Juve, Presidenti Monson ju ka thënë: "Zotit i duhen misionarët"[1]. "Çdo i ri i denjë dhe i aftë duhet të përgatitet që të shërbejë në mision. Shërbimi misionar është një detyrë priftërie – një detyrim që Zoti e pret prej [jush], të cilëve [ju] është dhënë kaq shumë."[2]

Shërbimi misionar kërkon sakrificë. Gjithmonë do të ketë diçka që do ta lini pas kur t'i përgjigjeni thirrjes së profetit për të shërbyer.

Ata që e ndjekin lojën e regbisë, e dinë se Oll Bleksat [Tërësisht të Zinjtë] e Zelandës së Re është skuadra

Vëllezër dhe motra, më lejoni të ritheksoj që cilësia më e rëndësishme e Atit tonë Qiellor dhe Birit të Tij të Dashur që ne duhet të dëshirojmë e të kërkojmë ta kemi brenda vetes, është dhurata e dashurisë hyjnore, "dashurisë së pastër të Krishtit" (Moroni 7:47) Nga kjo dhuratë zhvillohet aftësia jonë për të dashur dhe për t'u shërbyer të tjerëve ashtu siç bëri Shpëtimtari.

Porfeti Mormon na mësoi neve rëndësinë e madhe të kësaj dhurate dhe na tregoi sesi mund ta marrim atë. "Prandaj, vëllezër të mi të dashur, lutiuni Atit me gjithë fuqinë e zemrës suaj, që të mbusheni me këtë dashuri që ai ua jep të gjithë atyre që janë pasues të vërtetë të Birit të tij Jezu Krisht; që ju të mund të bëheni bijtë e Perëndisë; që kur ai të shfaqet, ne të jemi si ai, pasi ne do ta shohim atë ashtu sikurse është; që të mund të kemi këtë shpresë; që ne të mund të pastrohemi, madje ashtu si ai është i pastër" (Moroni 7:48).

Gjëra të mëdha bëhen përmes gjërave të vogla e të thjeshta. Njësoj si grimcat e vogla të arit që grumbullohen me kohën në një thesar të madh, veprat tona të vogla e të thjeshta të mirësisë dhe shërbimit do të mblidhen në një jetë mbushur me dashuri për Atin tonë Qiellor, përkushtim ndaj punës së Zotit Jezu Krisht dhe një ndjesi paqeje dhe gëzimi çdo herë që ne zgjasim duart për të dashur njëri-tjetrin.

Ndërsa i afrohemi stinës së Pashkës le të shfaqim dashurinë dhe vlerësimin tonë për sakrificën shlyese të Shpëtimtarit përmes veprimeve të vogla e të dhembshura ndaj vëllezërve dhe motrave në shtëpi, në kishë dhe në komunitetet tona, unë lutem në emër të Jezu Krishtit, amen. Për këtë unë dëshmoj përulësisht në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

e regbisë më e njohura ndonjëherë, emër i dhënë për shkak të ngjyrës së uniformës së tyre.[3] Që të përzgjidhesh për Oll Bleksat në Zelandën e Re, do të ishte e krahasueshme me luajtjen për një skuadër të futbollit amerikan në Superboll apo një skuadër të futbollit për Kupën e Botës.

Në vitin 1961, në moshën 18-vjeçare dhe [ndërsa] mbante Priftërinë Aarone, Sidni Going po bëhej një yll i regbisë në Zelandën e Re. Për shkak të aftësive të tij të mrekullueshme, shumë menduan se ai do të përzgjidhej që vitin tjetër për skuadrën kombëtare të regbisë Oll Bleks.

Në moshën 19 vjeç, në këtë moment vendimtar në karrierën e tij në rritje në regbi, Sidi shpalli se ai do ta linte regbinë për të shërbyer në mision. Disa e quajtën të marrë. Të tjerë e quajtën të pamend.[4] Ata kundërshtuan se mundësia e tij në regbi mund të mos vinte më kurrë.

Për Sidin [misioni] nuk ishte ajo që po linte pas – ishte mundësia e përgjegjësia përpara. Ai kishte një detyrë Priftërie për të ofruar dy vite nga jeta e tij për të shpallur realitetin e Zotit Jezu Krisht dhe të ungjillit të Tij të rivendosur. Asgjë – as edhe një mundësi për të luajtur në skuadrën kombëtare, me gjithë famën që do të sillte – nuk do ta frenonte nga ajo detyrë.[5]

Ai u thirr nga një profet i Perëndisë për të shërbyer në Misionin e Kanadasë Perëndimore. Si këtë muaj, dyzetetetë vjet më parë, Plaku Sidni Going, 19 vjeç, e la Zelandën e Re që të shërbente si misionar për Kishën e Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme.

Sidi më tregoi për një përvojë që pati në misionin e tij. Ishte mbrëmje dhe ai e shoku i tij misionar ishin pothuaj gati duke u kthyer në apartamentin e tyre. Ata vendosën të vizitonin edhe një familje. Babai i lejoi brenda. Plaku Going dhe shoku i tij misionar dëshmuan për Shpëtimtarin. Familja pranoi një Libër të Mormonit. Babai lexoi gjithë natën. Në një javë e gjysmën pasuese, ai lexoi të gjithë Librin e Mormonit, Doktrina e Besëlidhje dhe Perlën me Vlerë të Madhe. Pak javë më pas, familja u pagëzua.[6]

Një mision në vend të një pozicioni në skuadrën e Oll Bleksave të Zelandës së Re? Sidi u përgjigj: "Bekimi i [sjelljes së të tjerëve] në ungjill ka më shumë peshë se çfarëdo që do të [sakrifikoni] ndonjëherë"[7].

Ju ndoshta po pyesni veten se çfarë i ndodhi Sid Going-ut pas misionit të tij. Më e rëndësishmja: një martesë e përjetshme me të dashurën e tij, Kollin; pesë fëmijë të fisëm dhe një brez nipash e mbesash. Ai e ka kaluar jetën e tij duke pasur mirëbesim në Atin e tij në Qiell, duke mbajtur urdhërimet dhe duke u shërbyer të tjerëve.

Po regbija? Pas misionit të tij, Sidi u bë një prej mbrojtësve më të famshëm të vijës së parë në historinë e Oll Bleksave, që luajti në 11 sezone dhe shërbeu si kapiten i skuadrës për shumë vite.[8]

Sa i mirë ishte Sid Going? Ai ishte aq i mirë sa oraret e stërvitjeve dhe lojërave ndryshoheshin për shkak se ai nuk do të luante të dielën.[9] Sidi ishte aq i mirë saqë Mbretëresha e Anglisë njohu kontributin e tij në regbi.[10] Ai ishte aq i mirë saqë një libër u shkrua

rreth tij, titulluar *Super Sidi*.

Po sikur këto nderime të mos i kishin ardhur Sidit pas misionit të tij? Një prej mrekullive më të mëdha të shërbimit misionar në këtë Kishë është se Sid Going dhe mijëra tamam si ai nuk kanë pyetur: "Çfarë do të fitoj prej misionit tim?", por më mirë: "Çfarë mund të jap?"

Misioni juaj do të jetë një mundësi e shenjtë për të sjellë të tjerët te Krishti dhe për të ndihmuar në përgatitjen për Ardhjen e Dytë të Shpëtimtarit.

Zoti ka folur prej shumë kohësh për përgatitjet e nevojshme për Ardhjen e Tij të Dytë. Enokut, Ai i shpalli: "Drejtësi do të dërgoj nga qiejt; dhe të vërtetë do të dërgoj nga toka . . . dhe drejtësi dhe të vërtetë do të bëj të derdhet mbi tokë si një përmbytje, për të mbledhur të zgjedhurit e mi nga të katër skajet e tokës"[11]. Profeti Daniel profetizoi se, në ditët e fundit, ungjilli do të shtrihej drejt skajeve të tokës, si një "[gur] [që] shkëputet nga [një] [mal], jo nga dora e njeriut"[12]. Nefi foli për Kishën e ditëve të mëvonshme që ishte e paktë në numër, por e përhapur mbi të gjithë faqen e tokës.[13] Zoti shpalli në këtë periudhë ungjillore: "Ju jeni thirrur që të bëni të ndodhë mbledhja e të zgjedhurve të mi"[14]. Vëllezërit e mi të rinj, misioni juaj është një mundësi dhe përgjegjësi e madhe, e rëndësishme për këtë mbledhje të premtuar dhe e lidhur me të ardhmen tuaj të përjetshme.

Që nga ditët e hershme të Rivendosjes, Vëllezërit kanë qenë shumë serioz rreth detyrimit të tyre për të shpallur ungjillin. Në vitin 1837, vetëm shtatë vjet pas organizimit të Kishës, në një periudhë varfërie e persekutimi, misionarët u dërguan të jepnin mësim ungjillin në Angli. Brenda pak viteve në vijim, misionarët ishin duke predikuar në vende kaq të ndryshme si Austri, Polinezinë Franceze, Indi, Xhamajkë, Kili dhe Kinë.[15]

Zoti e ka bekuar këtë punë dhe Kisha po themelohet nëpër botë. Kjo mbledhje po përkthehet drejtpërdrejtë në 92 gjuhë. Ne jemi mirënjohës për 52.225 misionarët me kohë të plotë që po shërbejnë në më shumë se 150 vende.[16] Dielli nuk perëndon kurrë për misionarët e drejtë që dëshmojnë për Shpëtimtarin. Mendoni për fuqinë shpirtërore të 52.000 misionarëve, të pajisur me Shpirtin e Zotit, që shpallin me guxim se nuk ka "asnjë emër tjetër të dhënë, as ndonjë mënyrë tjetër nëpërmjet së cilës shpëtimi mund të vijë . . . vetëm në dhe nëpërmjet emrit të Krishtit"[17]. Ne u shprehim mirënjohje dhjetëra mijëra misionarëve të kthyer të cilët kanë dhënë dhe vazhdojnë të japin më të mirën e tyre. Bota, në masë të madhe, po përgatitet për Ardhjen e Dytë të Shpëtimtarit për shkak të punës së Zotit nëpërmjet misionarëve të Tij.

Shërbimi misionar është një punë shpirtërore. Denjësia dhe përgatitja janë thelbësore. Presidenti Monson ka thënë: "Të rinj, ju këshilloj që të përgatiteni për shërbimin si misionar. Mbajeni veten të pastër, të dëlirë dhe të denjë për të përfaqësuar Zotin."[18] Në vitet përpara misionit tuaj, ju lutem, kujtoni detyrën e shenjtë përpara jush. Veprimet tuaja përpara misionit tuaj do të ndikojnë së tepërmi fuqinë e priftërisë që do të merrni me vete në mision. Përgatituni mirë.

Presidenti Monson foli për "çdo [të] ri [të] denjë dhe [të] aftë [që po përgatitet] që të shërbejë në mision"[19]. Me raste, për shkak të shëndetit apo arsye të tjera, një [i ri] mund të mos jetë në gjendje që të shërbejë. Ju do ta njihni aftësinë tuaj për të shërbyer kur flisni me prindërit tuaj dhe peshkopin tuaj. Nëse kjo do të jetë situata juaj, ju lutemi mos u ndieni më pak të rëndësishëm në mandatin fisnik përpara jush. Zoti është shumë bujar me ata që e duan Atë dhe Ai do të hapë dyer të tjera për ju.

Disa mund të pyesin veten nëse janë tepër të mëdhenj për të shërbyer. Një miku im nga Kina, themeloi Kishën në Kamboxhia kur ishte në mesin e të 20-ave. Ai pyeste veten nëse duhej ta merrte ende në konsideratë një mision. Pasi u lut e foli me peshkopin e tij, ai u thirr dhe shërbeu fisnikërisht në Nju-Jork-Siti. Nëse ju shqetëson mosha, lutuni dhe flisni me peshkopin tuaj. Ai do t'ju drejtojë.

Pesëdhjetë përqind e të gjithë misionarëve shërbejnë në vetë atdheun e tyre. Kjo është jashtëzakonisht e drejtë. Zoti ka premtuar se "çdo njeri do ta dëgjojë plotësinë e ungjillit në gjuhën e tij dhe në të folurën e tij"[20]. Ju do të thirreni me anë të profecisë dhe do të shërbeni aty ku duheni më shumë.

Më pëlqen të takoj misionarë nëpër botë. Kohët e fundit, kur po vizitoja Misionin Australian të Sidnit, a e dini se kë gjeta? Plakun Sidni Going

– legjendën e regbisë të Zelandës së Re. Tani në moshën 67 vjeç, është edhe një herë misionar, por këtë herë me një shok [misionar] që e ka zgjedhur vetë: Motrën Kollin Going. Ai më tregoi për një familje që qenë në gjendje ta mësonin. Prindërit ishin anëtarë por kishin qenë pak aktiv në Kishë për shumë e shumë vite. Plaku dhe Motra Going ndihmuan që të rindizej besimi i familjes. Plaku Going më tregoi për fuqinë që ndjeu, kur po qëndronte tek vaska e pagëzimit pranë babait të familjes, ndërsa biri më i madh, që tashmë mban priftërinë, pagëzoi vëllain dhe motrën e tij më të vogël. Ai shprehu gëzimin e dëshmimit të një familje të bashkuar që synojnë jetën e përjetshme së bashku.[21]

Duke ju folur juve, Presidenca e Parë ka thënë:

"Ju jeni [një shpirt i] zgjedhur që keni lindur në këtë kohë kur përgjegjësitë dhe mundësitë, si edhe tundimet janë nga më të mëdhatë. . . .

Ne lutemi për secilin nga ju . . . që të mund të kryeni punën e madhe që keni përpara . . . që ju të jeni të denjë [e të gatshëm] të vazhdoni me përgjegjësitë e ndërtimit të mbretërisë së Perëndisë dhe përgatitjen e botës për Ardhjen e Dytë të Shpëtimtarit."[22]

E pëlqej pikturën e Herri Andërsonit të Ardhjes së Dytë të Shpëtimtarit. Më kujton se Ai do të vijë në madhështi e fuqi. Ngjarje të mrekullueshme do të ndodhin mbi tokë dhe në qiej.[23]

Ata që presin ardhjen e Shpëtimtarit do ta "kërkojnë [Atë]". Dhe Ai ka premtuar: "Unë do të vij!" Të drejtët do ta shohin Atë "në retë e qiellit [me gjithë engjëjt e shenjtë], të mbuluar me fuqi dhe lavdi të madhe"[24]. "Një engjëll . . . do t'i bjerë borisë së tij . . . dhe shenjtorët nga të katër anët e dheut"[25] do të "rrëmbehen lart për ta takuar atë"[26]. Ata "që kanë fjetur", domethënë ata shenjtorë të denjë që kanë vdekur, "do të vijnë [ta] takojnë [gjithashtu]"[27].

Shkrimi i shenjtë thotë: "Zoti do të vërë këmbë mbi [malin]"[28], dhe "[Ai] do ta lëshojë zërin e tij dhe gjithë fundet e dheut do ta dëgjojnë atë"[29].

Vëllezërit e mi të rinj të priftërisë, unë dëshmoj për madhështinë, por mbi të gjitha, për sigurinë e kësaj ngjarje të mrekullueshme. Shpëtimtari jeton. Ai do të kthehet në tokë. Unë dhe ju do të gëzohemi në ardhjen e Tij, qofshim në këtë anë të velit apo në tjetrën; dhe ne do të falënderojmë Zotin që na ka dërguar në tokë në këtë kohë që të përmbushim detyrën tonë të shenjtë të dhënies së ndihmës në përgatitjen e botës për kthimin e Tij. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Tomas S. Monson, "Zotit i Duhen Misionarët", *Liahona,* janar 2011, f. 4; "Zotit i Duhen Misionarët", Mesazhi i Presidencës së Parë, janar 2011; "Ndërsa Prapë Takohemi Së Bashku", *Liahona,* nëntor 2010, f. 6.
2. Tomas S.Monson, "Ndërsa Prapë Takohemi Së Bashku", *Liahona,* nëntor 2010, f. 5–6.
3. Shih stats.allblacks.com.
4. Shih Bob Howitt [Bob Hauit], *Super Sid: The Story of a Great All Black* (1978), f. 27.
5. Bisedë në telefon me Presidentin Maksuell Horsford; Kunji i Kaikohes, Zelanda e Re; mars 2011.
6. Bisedë në telefon me Plakun Sidni Going, mars 2011.
7. Korrespondencë me e-mail nga Plaku Sidni Going, mars 2011.
8. Shih stats.allblacks.com/asp/profile.asp?ABID=324.
9. Bisedë në telefon me Presidentin Maksuell Horsford; Kunji i Kaikohes, Zelanda e Re; mars 2011.
10. Sid Going-ut iu dha një M.B.E. (Member of the Order of the British Empire [Anëtar i Urdhrit të Perandorisë Britanike]) në vitin 1978 për kontributet e tij në sportin e regbisë (Shih Howitt [Hauit], *Super Sid,* f. 265).
11. Mosia 7:62.
12. Danieli 2:45.
13. Shih 1 Nefi 14:12–14.
14. Doktrina e Besëlidhje 29:7.
15. Shih *Deseret News 2011 Church Almanac* (2011), f. 430, 458, 463, 487, 505, 512.
16. Deri më 31 dhjetor 2010.
17. Mosia 3:17.
18. Tomas S. Monson, *Liahona,* janar 2011, f. 4; "Zotit i Duhen Misionarë"; Mesazhi i Presidencës së Parë, janar 2011; "Ndërsa Prapë Takohemi Së Bashku", *Liahona,* nëntor 2010, f. 6.
19. Tomas S. Monson, *Liahona,* nëntor 2010, f. 5.
20. Doktrina e Besëlidhje 90:11.
21. Bisedë në telefon me Plakun Sidni Going, mars 2011.
22. "Mesazh nga Presidenca e Parë", *Për Forcën e Rinisë: Të Përmbushim Detyrën Tonë ndaj Perëndisë* (libërth, 2001), f. 2–3.
23. Shih Doktrina e Besëlidhje 43:18; 45:40.
24. Doktrina e Besëlidhje 45:44.
25. Doktrina e Besëlidhje 45:45, 46.
26. Doktrina e Besëlidhje 88:96.
27. Doktrina e Besëlidhje 45:45; shih edhe Doktrina e Besëlidhje 29:13; 88:96–97.
28. Doktrina e Besëlidhje 45:48.
29. Doktrina e Besëlidhje 45:49.

Nga Plaku Stiven E. Snou,
i Presidencës së Të Shtatëdhjetëve

Shpresa

Shpresa jonë në Shlyerjen na fuqizon me këndvështrim përjetësie.

Familja jonë u rrit në zonën e lartë shkretëtirë në Jutan Jugore. Shirat janë të rrallë dhe ka shpresa të mëdha se do të ketë shira të mjaftueshëm për vapën e ardhshme të verës. Në kohën që rritesha, si edhe tani, ne shpresonim për shi, ne luteshim për shi dhe, në kohë të dëshpëruara, ne agjëronim për shi.

Atje tregohej historia e gjyshit që mori nipin e tij pesëvjeçar për një shëtitje përreth qytetit. Më në fund, ata arritën në një dyqan të vogël ushqimor në rrugën kryesore ku ndaluan për një pije të ftohtë të gazuar. Një makinë nga një shtet tjetër erdhi dhe shoferi u afrua te gjyshi. Duke treguar te një re në qiell, i huaji pyeti: "A mendoni se do të bjerë shi?"

"Unë sigurisht shpresoj kështu", u përgjigj i moshuari, "nëse jo për hirin tim, për të djalit. Unë kam parë shi."

Shpresa është një emocion që sjell pasuri në jetën tonë të përditshme. Ajo përkufizohet si "ndjesia që . . . ngjarjet do të kthehen për më të mirën". Kur ne mbajmë shpresë, ne "mezi presim . . . me dëshirë dhe besim të arsyeshëm" (dictionary.reference.com/browse/hope). Si e tillë, shpresa sjell një ndikim qetësues në jetën tonë ndërsa ne me besim presim për ngjarjet e ardhshme.

Ndonjëherë ne shpresojmë për gjëra për të cilat kemi pak ose nuk kemi fare kontroll. Ne shpresojmë për mot të mirë. Ne shpresojmë për një pranverë të hershme. Ne shpresojmë për skuadrën tonë të parapëlqyer të sportit që të fitojë Kupën e Botës në futboll, apo Uorlld Siriës të kampionatit amerikan të bejsbollit.

Shpresa të tilla e bëjnë jetën tonë interesante dhe shpesh mund të çojnë në sjellje të pazakontë, madje paragjykuese. Për shembull, vjehërri im është një tifoz i jashtëzakonshëm sporti, por ai është i bindur se nëse ai *nuk* e ndjek skuadrën e tij të parapëlqyer të basketbollit në televizion, skuadra ka më shumë gjasa të fitojë. Kur isha 12 vjeç, unë këmbëngulja të vishja të njëjtat çorape të palara në çdo ndeshje bejsbolli të Ligës së të Vegjëlve me shpresë që të fitonim. Nëna ime më bëri t'i mbaja ato në verandën e pasme.

Herë të tjera shpresat tona mund të rezultojnë në ëndrra që mund të na frymëzojnë dhe të na çojnë në veprim. Nëse e kemi shpresën të ecim më mirë në shkollë, ajo shpresë mund të realizohet me anë të studimit me përkushtim dhe sakrificës. Nëse e kemi shpresën të luajmë në një skuadër fituese, ajo shpresë mund të na çojë drejt një praktike, përkushtimi, pune në grup të qëndrueshme dhe së fundi suksesit.

Roxher Banister ishte një student mjekësie në Angli që pati një shpresë pikësynuese. Ai dëshironte të ishte njeriu i parë që të vraponte një milje (1.6 km) në më pak se katër minuta. Për shumicën e gjysmës së parë të fillimeve të shekullit të 20-të, entuziastët e atletikës patën pritur me ankth ditën kur barriera katër minutëshe e miljes do të thyhej. Ndër vite, shumë vrapues të shquar qenë afruar, por përsëri barriera e katër minutave qëndronte. Banisteri e përkushtoi veten në një program trajnimi ambicioz me shpresë që ta realizonte qëllimin e vendosjes së një rekordi të ri botëror. Disa në komunitetin sportiv patën filluar të dyshonin nëse barriera e miljes katërminutëshe mund të thyhej. Njerëz që konsideroheshin ekspertë madje patën shprehur hipotezën se trupi njerëzor ishte i paaftë fiziologjikisht të vraponte me një shpejtësi të tillë në një largësi kaq të madhe. Në një ditë me re më 6 maj 1954, shpresa e madhe e Roxher Banisterit qe realizuar! Ai kaloi vijën e mbërritjes në 3:59.4 duke vendosur një rekord të ri botëror. Shpresa e tij që të thyente barrierën e miljes katërminutëshe u bë një ëndërr që u përmbush nëpërmjet trajnimit, punës së palodhur dhe përkushtimit.

Shpresa mund të frymëzojë ëndrra dhe të na nxisë ne t'i realizojmë ato ëndrra. Shpresa vetëm, gjithsesi, nuk mund të na bëjë që të kemi sukses. Shumë shpresa të respektueshme kanë mbetur të paplotësuara, si anije të mbytura në shkëmbinjtë nënujorë të synimeve të mira dhe të përtacisë.

Si prindër, shpresat tona më të dashura përqendrohen rreth fëmijëve tanë. Ne shpresojmë se ata do të rriten që të bëjnë një jetë të përgjegjshme dhe të drejtë. Shpresa të tilla mund të shkatërrohen lehtësisht nëse ne nuk veprojmë si shembull i mirë. Vetëm shpresa nuk do të thotë

se fëmijët tanë do të rriten në drejtësi. Ne duhet të shpenzojmë kohë me ta në mbrëmje familjare dhe në veprimtari familjare të vlefshme. Ne duhet t'u mësojmë atyre të luten. Ne duhet të lexojmë me ta në shkrimet e shenjta dhe t'u mësojmë parime të rëndësishme të ungjillit. Vetëm atëherë është e mundur që shpresat tona më të dashura të realizohen.

Ne kurrë nuk duhet ta lëmë shpresën të zëvendësohet nga dëshpërimi. Apostulli Pal shkroi se ne "duhet të lëroj[m]ë me shpresë" (1 Korintasve 9:10). Mbajtja e shpresës pasuron jetën tonë dhe na ndihmon të shohim përpara tek e ardhmja. Qoftë kur plugojmë ara për të mbjellë ose çajmë me vështirësi në jetë, është e nevojshme që ne, si shenjtorë të ditëve të mëvonshme, të kemi shpresë.

Në ungjillin e Jezu Krishtit, shpresa është dëshira e ndjekësve të tij për të fituar shpëtimin e përjetshëm nëpërmjet Shlyerjes së Shpëtimtarit.

Kjo është shpresa e vërtetë që ne duhet ta kemi të gjithë. Ajo është që na veçon nga pjesa tjetër e botës. Pjetri i këshilloi fort ndjekësit e hershëm të Krishtit: "Jini gjithnjë gati për t'u përgjigjur . . . kujtdo që ju kërkon shpjegime për shpresën që është në ju" (1 Pjetrit 3:15).

Shpresa jonë në Shlyerjen na fuqizon me këndvështrim përjetësie. Një këndvështrim i tillë na lejon të shohim përtej të këtushmes dhe të tanishmes drejt premtimit të përjetësive. Ne nuk duhet të ngecim në kufijtë e ngushtë të pritshmërive të paqëndrueshme të shoqërisë. Ne jemi të lirë të shohim drejt lavdisë çelestiale, të vulosur me familjet dhe të dashurit tanë.

Në ungjill, shpresa është thuajse gjithmonë e lidhur me besimin dhe dashurinë hyjnore. Presidenti Diter F. Uhtdorf na ka mësuar: "Shpresa është një këmbë e një froni me tre këmbë, bashkë me besimin dhe bamirësinë. Këto të treja e bëjnë të qëndrueshme jetën tonë, pavarësisht sipërfaqeve jo të sheshta që ne mund të ndeshim" ("Forca e Pafundme e Shpresës", *Liahona*, nëntor 2008, f. 21).

Në kapitullin e fundit të Librit të Mormonit Moroni shkroi:

"Prandaj, duhet të ketë besim; dhe në qoftë se duhet të ketë besim, duhet të ketë gjithashtu shpresë; dhe në qoftë se duhet të ketë shpresë, duhet të ketë gjithashtu dashuri hyjnore.

Dhe në qoftë se nuk keni dashuri hyjnore, ju nuk mund të shpëtoheni në asnjë mënyrë në mbretërinë e Perëndisë; as nuk mund të shpëtoheni në mbretërinë e Perëndisë, në qoftë se nuk keni besim, as në qoftë se nuk keni shpresë" (Moroni 10:20–21).

Plaku Rasëll M. Nelson na ka mësuar se "*besimi* është është rrënjosur në Jezu Krisht. *Shpresa* bazohet te Shlyerja. *Dashuria hyjnore* shfaqet në 'dashurinë e pastër të Krishtit'. Këto janë cilësi që lidhen ngushtë si fijet në kabëll dhe mund të mos dallohen gjithmonë saktësisht. Së bashku ato bëhen lidhja jonë me mbretërinë çelestiale" ("A More Excellent Hope", *Ensign,* shkurt 1997, f. 61).

Kur Nefi profetizoi mbi Jezu Krishtin në fund të shënimeve të tij, ai shkroi: "Kështu që, ju duhet të shkoni përpara me një vendosmëri në Krisht, duke pasur një ndriçim të përkryer të shpresës dhe një dashuri për Perëndinë dhe për gjithë njerëzit" (2 Nefi 31:20).

Ky "ndriçim i përkryer i shpresës" për të cilin flet Nefi është shpresa te Shlyerja, shpëtimi i përjetshëm i mundësuar nga sakrifica e Shpëtimtarit tonë. Kjo shpresë i ka udhëhequr burrat dhe gratë gjatë historisë që të bëjnë gjëra të mrekullueshme. Apostujt e kohëve të lashta udhëtuan nëpër botë dhe dëshmuan për Të dhe më në fund dhanë jetën e tyre në shërbim të Tij.

Në këtë periudhë ungjillore shumë anëtarë të hershëm të Kishës lanë shtëpitë e tyre, me zemrat plot shpresë dhe besim ndërsa udhëtonin drejt perëndimit nëpër Rrafshinat e Mëdha drejt Luginës së Solt-Lejkut.

Në 1851-shin, Meri Murrej Mardok iu bashkua Kishës në Skoci si e ve në moshën gjashtëdhjetë e shtatë vjeç. Një grua e imët 1,2 metra e gjatë dhe më pak se 41 kilogram, ajo lindi tetë fëmijë, gjashtë prej të cilëve jetuan deri në moshë të pjekur. Për shkak të madhësisë së saj, fëmijët dhe nipërit e mbesat e saj me dashuri e thërrisnin "Gjyshe e Vogël".

Biri saj, Xhon Mardok dhe bashkëshortja e tij gjithashtu u bashkuan me Kishën dhe u nisën për në Juta në 1852-shin me dy fëmijët e tyre të vegjël. Me gjithë vështirësitë e vetë familjes së tij, katër vite më vonë Xhoni i dërgoi nënës së tij paratë e nevojshme në mënyrë që ajo të mund të bashkohej me familjen në Solt-Lejk-Siti. Me një shpresë shumë më të madhe se masa e saj e vogël, Meri filloi udhëtimin e vështirë të perëndimit për në Juta në moshën 73-vjeçare.

Pas një kalimi të sigurt nëpër Atlantik, ajo më në fund u bashkua me Kompaninë fatkeqe Martin të

Karrocave të Dorës. Më 28 korrik këta pionierë të karrocave të dorës filluan udhëtimin drejt perëndimit. Vuajtja e kësaj kompanie është e famshme. Nga 576 anëtarët e grupit, thuajse një e katërta vdiqën përpara se të arrinin në Juta. Më shumë do të kishin vdekur pa përpjekjen e shpëtimit organizuar nga Presidenti Brigam Jang, që dërgoi karroca dhe furnizime për të gjetur shenjtorët e penguar dhe bllokuar nga dëbora.

Meri Mardok vdiq më 2 tetor 1856 pranë Çimni-Rok, në Nebraska. Këtu ajo u dorëzua nga lodhja, ndeshja me motin e ashpër dhe vështirësitë e udhëtimit. Trupi i saj i brishtë thjesht u dha prej vështirësive fizike që shenjtorët ndeshën. Ndërsa ajo u shtri pranë vdekjes mendimet e saj ishin përfamiljen e saj në Juta. Fjalët e fundit të kësaj gruaje pioniere besnike ishin: "I thoni Xhonit se vdiqa me fytyrë drejt Sionit". (Shih Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer* [2006], f. 34, 39, 54, 77, 94–97, 103, 112–113, 115.)

Meri Murrej Mardok jep shembullin e shpresës dhe të besimit të shumë prej pionierëve të hershëm që bënë udhëtimin kurajoz drejt perëndimit. Udhëtimet shpirtërore të sotme kërkojnë jo më pak shpresë apo besim sesa ato udhëtime të pionierëve të hershëm. Sfidat tona mund të jenë të ndryshme por luftrat janë po aq madhështore.

Është lutja ime që shpresat tona të na udhëheqin drejt përmbushjes së ëndrrave tona të drejta. Unë lutem veçanërisht që shpresa jonë te Shlyerja të na forcojë besimin dhe dashurinë tonë hyjnore dhe të na japë këndvështrim të përjetshëm për jetën tonë të ardhshme. Paçim të gjithë këtë ndriçim të përkryer të shpresës, lutem unë, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Leri M. Gibson
Këshilltar i Parë në Presidencën e Përgjithshme të Të Rinjve

Çelësa të Shenjtë të Priftërisë Aarone

Zoti dëshiron që çdo mbajtës i Priftërisë Aarone t'i ftojë të gjithë të vijnë te Krishti – duke filluar me vetë familjen e tyre.

Një nga bijtë e mi, në moshën 12 vjeçe, vendosi të rriste lepuj. Ne ndërtuam kafazë dhe morëm lepuj nga një fqinj, një mashkull të madh dhe dy femra. Nuk e kisha idenë se çfarë pune po i hynim. Në një kohë shumë të shkurtër, streha jonë ishte mbushur plot me lepuj. Tani që biri im është rritur, duhet të rrëfej habinë time se si kontrolloheshin ata – herë pas here, qeni i një fqinji hynte në strehë dhe zvogëlonte tufën.

Por zemra ime prekej ndërsa shihja birin tim dhe vëllezërit e tij t'i ruanin dhe mbronin ata lepuj. Dhe tani, si bashkëshortë dhe etër, ata janë mbajtës të denjë të priftërisë që i duan, i forcojnë dhe i ruajnë vetë familjet e tyre.

Ndjenjat e mia janë të ëmbla ndërsa ju vërej ju të rinj të Priftërisë Aarone të ruani, mbështesni dhe forconi ata që keni përreth, përfshirë familjet tuaja, anëtarët e kuorumit tuaj dhe shumë të tjerë. Sa shumë ju dua!

Kohët e fundit vërejta se si një i ri 13-vjeçar u veçua si president i kuorumit të dhjakëve. Më pas, peshkopi i shtrëngoi dorën dhe iu drejtua atij si "president", duke u shpjeguar anëtarëve të kuorumit se ai iu "drejtua atij si president për të theksuar shenjtërinë e thirrjes së tij. Presidenti i kuorumit të dhjakëve është njëri prej vetëm katër njerëzve në lagje, që mbajnë çelësat e presidencës. Me ato çelësa ai, bashkë me këshilltarët e tij, do të udhëheqë kuorumin nën frymëzimin e Zotit." Ky peshkop kuptoi fuqinë e presidencës së udhëhequr nga një president që mban dhe ushtron çelësat e priftërisë së shenjtë. (Shih DeB 124:142–143.)

Më vonë, e pyeta këtë të ri nëse ishte gati të kryesonte mbi këtë kuorum të shkëlqyer. Përgjigjja e tij qe: "Jam i shqetësuar. Unë nuk e di se çfarë bën një president i kuorumit të dhjakëve. A mund të ma thuash ti?"

I thashë se ai kishte një peshkopatë dhe këshilltarë të mrekullueshëm që do ta ndihmonin atë që të bëhej një udhëheqës priftërie i suksesshëm e i fuqishëm. E dija se ata do të respektonin çelësat e shenjtë të presidencës që ai mbante.

Pastaj shtrova këtë pyetje: "A mendon se Zoti do të të thërriste në këtë thirrje të rëndësishme pa të dhënë drejtim?"

Ai mendoi, pastaj u përgjigj: "Ku ta gjej atë?"

Pas ca diskutimi, ai e kuptoi se do të gjente drejtim nga shkrimet e

shenjta, fjalët e profetëve të gjallë dhe përgjigjet e lutjeve. Ne vendosëm të gjenim një shkrim të shenjtë, që do të ishte një pikë nisje për kërkimin e tij për të mësuar përgjegjësitë e thirrjes së tij të re.

Ne iu drejtuam seksionit të 107-të të Doktrinës e Besëlidhjeve, vargu 85. Ai përmend se një president i kuorumit të dhjakëve duhet të ulet në këshill me anëtarët e kuorumit të tij dhe t'u mësojë atyre detyrat e tyre. Ne vërejtëm se kuorumi i tij nuk është vetëm një klasë, por gjithashtu një këshill të rinjsh dhe ata duhet të forcojnë e lartësojnë njëri-tjetrin, nën drejtimin e presidentit. Unë shpreha besim se ai do të ishte një president i shkëlqyer që do të mbështetej në frymëzim nga Zoti dhe do të lartësonte thirrjen e tij të shenjtë ndërsa do t'u mësonte bashkëdhjakëve të tij detyrat e tyre.

Pastaj e pyeta: "Duke e ditur se ti duhet t'u mësosh dhjakëve detyrat e tyre, a e di se cilat janë këto detyra?"

Përsëri ne iu kthyem shkrimeve të shenjta dhe gjetëm:

1. Një dhjak caktohet për të vëzhguar dhe për të qenë shërbestar për Kishën (shih DeB 84:111).

   Meqë familja është njësia bazë e Kishës, mjedisi më i rëndësishëm në të cilin mund të plotësojë këtë detyrë një mbajtës i Priftërisë Aarone është vetë shtëpia e tij. Ai u siguron shërbim priftërie babait dhe nënës së tij, ndërsa ata udhëheqin familjen. Ai gjithashtu vëzhgon mbi vëllezërit e motrat e tij, të rinjtë e kuorumit të tij dhe anëtarët e tjerë të lagjes.
2. Një dhjak e ndihmon mësuesin në gjithë detyrat e tij në Kishë, nëse rasti e kërkon (shih DeB 20:57).

   Ne përcaktuam që, nëse një dhjak duhet ta ndihmojë mësuesin në detyrat e tij, ai duhet t'i dijë ato detyra. Ne pamë në shkrimet e shenjta dhe shpejt dalluam mbi një duzinë detyra për postin e mësuesit (shih DeB 20:53–59; 84:111). Çfarë përvoje e fuqishme do të ishte për çdo të ri – dhe atin e tij, këshilltarët e të gjithë ne – që të bënim saktësisht atë që bëri ky i ri: t'u drejtoheshim shkrimeve të shenjta e të zbulonim vetë se cilat janë detyrat tona. Hamendësoj se shumë nga ne do të çuditeshim – dhe do të frymëzoheshim – nga ajo çfarë do të gjenim. Detyra ndaj Perëndisë përmban përmbledhje të dobishme të detyrave të Priftërisë Aarone dhe është një burim i shkëlqyer për zhvillimin shpirtëror. Ju nxis që ta përdorni vazhdimisht.
3. Dhjakët dhe mësuesit gjithashtu duhet të "paralajmërojnë, të sqarojnë, të këshillojnë e të japin mësim dhe t'i ftojnë të gjithë të vijnë te Krishti" (DeB 20:59; shih vargjet 46 dhe 68 për priftërinjtë).

   Shumë të rinj mendojnë se përvoja e tyre misionare fillon kur të mbushin 19 vjeç dhe të hyjnë në Qendrën e Trajnimit Misionar. Ne mësojmë nga shkrimet e shenjta se ajo fillon shumë më parë asaj. Zoti dëshiron që çdo mbajtës i Priftërisë Aarone t'i ftojë të gjithë të vijnë te Krishti – duke filluar me vetë familjen e tyre.

Më tej, për ta ndihmuar këtë president të ri ta kuptonte se ai dhe vetëm ai ishte drejtuesi kryesues në kuorum, sugjerova që ai të lexonte tri herë detyrat e para të renditura në Doktrinën e Besëlidhjet 107:85. Ai lexoi: "Të kryesojë mbi të dymbëdhjetë dhjakët". E pyeta: "Çfarë po të thotë Zoti ty personalisht mbi detyrën tënde si president?"

"Epo", tha ai, "disa gjëra më kanë ardhur në mendje ndërsa po flisnim. Mendoj se Ati Qiellor dëshiron që unë të jem president i dymbëdhjetë dhjakëve. Ne jemi vetëm pesë vetë që vijmë, dhe njëri vjen vetëm nga njëherë. Kështu që, si do t'i bëjmë dymbëdhjetë?"

Tani, unë nuk e kisha interpretuar kurrë këtë shkrim të shenjtë në mënyrën si e bëri ai, por atëherë, ai mbante çelësa të shenjtë që unë nuk i kisha. Po merrja mësim nga një president 13-vjeçar i kuorumit të dhjakëve mbi fuqinë zbuluese që u vjen atyre me çelësat e shenjtë të presidencës, pavarësisht nga intelekti, shtati ose mosha.

Iu përgjigja: "Nuk e di. Si mendon?"

Dhe ai tha: "Duhet të gjejmë se si ta bëjmë që ai të vazhdojë të vijë. E di se janë dy të tjerë që duhet të jenë në kuorumin tonë, por ata nuk vijnë dhe nuk i njoh ata. Ndoshta mund të bëhem shok i ngushtë me njërin dhe këshilltarët e mi të punojnë me tjetrin. Nëse vijnë të gjithë, do të kishim shtatë, po ku t'i gjejmë pesë të tjerë?"

"Unë nuk e di", ishte përgjigjja ime, "por nëse Ati Qiellor i do ata këtu, Ai e di."

"Atëherë ne duhet të lutemi si presidencë e kuorum që të zbulojmë se çfarë të bëjmë." Ai pastaj pyeti: "A jam përgjegjës për të gjithë djemtë e moshës së dhjakut në lagjen tonë, edhe nëse ata nuk janë anëtarë?"

Me nderim, i thashë: "Sipas pikëpamjes së Zotit, a ka përgjegjësi peshkopi juaj vetëm për anëtarët e lagjes apo për të gjithë ata që jetojnë brenda kufijve të saj?"

Ky "shërbestar" i ri e kuptoi atë. Ai u njoh me rolin e çdo dhjaku, mësuesi dhe prifti për të vëzhguar Kishën dhe për t'i ftuar të gjithë të vijnë te Krishti.

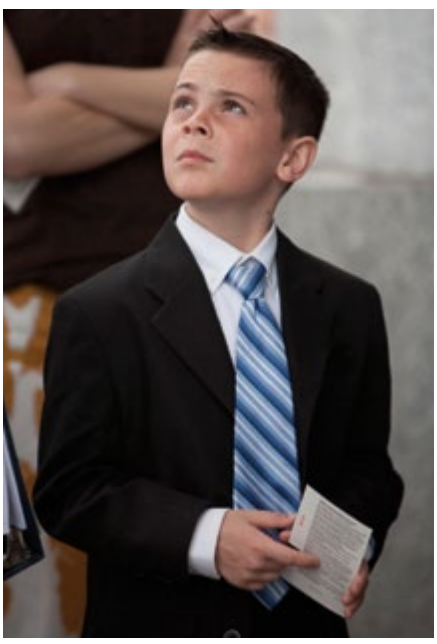

Mendimet e mia shkojnë tek një shkrim i shenjtë kur mendoj për të rinjtë e të rejat e mrekullueshme të Kishës – një shkrim që Moroni i citoi Jozef Smithit, duke thënë se "ende nuk ishte përmbushur, por shpejt do të përmbushej" (Joseph Smith – Historia 1:41) – "Mbas kësaj do të ndodhë që unë do të përhap Frymën tim mbi çdo mish; bijtë tuaj dhe bijat tuaja do të profetizojnë, . . . të rinjtë tuaj do të kenë vegime" (Joeli 2:28).

Ajo çfarë i erdhi në mendje këtij presidenti të ri ishte një vegim i asaj që Ati Qiellor dëshiron që të jetë kuorumi i tij. Ishte zbulesa se ai kishte nevojë të forconte anëtarët aktivë të kuorumit të tij, të shpëtonte ata që ishin të trazuar dhe t'i ftonte të gjithë të vijnë tek Krishti. I frymëzuar kështu, ai bëri plane që të zbatonte vullnetin e Zotit.

Zoti i mësoi këtij presidenti të ri se *priftëria* do të thotë të zgjatesh për t'u shërbyer të tjerëve. Ashtu si shpjegon profeti ynë i dashur, Presidenti Tomas S. Monson: "Priftëria nuk është vërtet aq shumë një dhuratë sa një detyrë për të shërbyer, një privilegj për të lartësuar moralisht dhe një mundësi për të bekuar jetën e të tjerëve" ("Our Sacred Priesthood Trust", *Liahona,* maj 2006, f. 57).

Në fakt, shërbimi është vetë themeli i priftërisë – shërbimi ndaj të tjerëve siç u bë shembull nga Shpëtimtari. Unë dëshmoj se është priftëria e Tij, ne jemi në punën e Tij dhe Ai u ka treguar të gjithë mbajtësve të priftërisë mënyrën e shërbimit besnik të priftërisë.

Unë e ftoj çdo presidencë kuorumi të dhjakëve, të mësuesve dhe të priftërinjve që të këshilloheni, të studioni dhe të luteni rregullisht për të mësuar se cili është vullneti i Zotit për kuorumin tuaj dhe pastaj shkoni e veproni. Përdoreni libërthin Detyrë ndaj Perëndisë për t'ju ndihmuar t'u mësoni anëtarëve të kuorumit tuaj detyrën e tyre. Unë ftoj çdo anëtar kuorumi, që ta mbështesni presidentin e kuorumit tuaj dhe t'i drejtoheni atij për këshillë ndërsa mësoni dhe përmbushni drejtësisht të gjitha detyrat tuaja të priftërisë. Dhe e ftoj secilin prej nesh t'i shohë këta të rinj të shquar ashtu si Zoti i sheh ata – një burim i fuqishëm për ta ndërtuar dhe forcuar mbretërinë e Tij, këtu dhe tani.

Ju të rinj të mahnitshëm mbani Priftërinë Aarone, të rivendosur nga Gjon Pagëzori tek Jozef Smithi dhe Oliver Kaudri pranë Harmonisë në Pensilvani. Priftëria juaj mban çelësat e shenjtë, të cilët hapin derën për të gjithë fëmijët e Atit Qiellor që të vijnë tek Biri i Tij, Jezu Krishti, dhe ta ndjekin Atë. Kjo sigurohet nëpërmjet "ungjillit të pendimit e të pagëzimit me anë të zhytjes për heqjen e mëkateve", ordinancës javore të sakramentit dhe "shërbesës së engjëjve" (DeB 13:1; Joseph Smith – Historia 1:69). Ju vërtet jeni shërbestarë që duhet të jeni burra të pastër, të denjë, besnikë, të priftërisë në të gjitha kohët dhe në të gjitha vendet.

Përse? Dëgjoni fjalët e Presidencës sonë të Parë e të dashur, të dhëna secilit prej jush në libërthin tuaj Detyrë ndaj Perëndisë:

"Ju keni autoritetin për të administruar ordinancat e Priftërisë Aarone. . . . [Ju] do të bekoni së tepërmi jetën e atyre që janë përreth jush. . . .

Ati Qiellor ka tek ju mirëbesim e besim të madh dhe ka për ju një mision të rëndësishëm për të kryer" (*Plotësoj një Detyrë ndaj Perëndisë: Për Mbajtësit e Priftërisë Aarone* [2010], f. 5).

Unë e di se këto fjalë janë të vërteta dhe lutem që secili prej nesh do të ketë po këtë dëshmi. Dhe i them këto gjëra, në emrin e shenjtë të Atij, priftërinë e të cilit mbajmë, Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Presidenti Diter F. Uhtdorf,
Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë

Potenciali Juaj, Privilegji Juaj

Ndërsa lexoni shkrimet e shenjta dhe dëgjoni fjalët e profetëve me gjithë zemrën dhe mendjen tuaj, Zoti do t'ju tregojë si të jetoni sipas privilegjeve tuaja të priftërisë.

Na ishte një herë një burrë ëndrra e jetës e së cilit, ishte të hipte në bordin e një anijeje turistike dhe të lundronte në Detin Mesdhe. Ai ëndërronte të ecte nëpër rrugët e Romës, Athinës dhe Stambollit. Ai kurseu çdo qindarkë derisa iu bënë mjaft për udhëtimin e tij. Ngaqë paratë ishin shtrënguar, ai solli një valixhe shtesë të mbushur me konserva groshësh, pako galetash dhe qese me pluhur limonade dhe ajo ishte me çka ai jetoi çdo ditë.

Ai do të kishte dashur të merrte pjesë në shumë aktivitete që ofroheshin në anije – të stërvitej në palestër, të luante minigolf dhe të notonte në pishinë. Ai i kishte zili ata që shkonin në filma, në shfaqje dhe veprimtari kulturore. Dhe, ah, sa shumë i pikonte në zemër vetëm ta provonte një herë ushqimin mahnitës që pa në anije – çdo ushqim dukej të ishte si për festë! Por burri donte të shpenzonte aq pak para saqë nuk mori pjesë në ndonjë nga këto. Ai kishte mundësi të shihte qytetet që pati dashur shumë t'i vizitonte, por më të shumtën e udhëtimit, ai ndenji në kabinën e tij dhe hëngri vetëm ushqimin e tij të thjeshtë.

Ditën e fundit të turit, një anëtar i ekuipazhit e pyeti atë se në cilin banket lamtumire do të merrte pjesë. Atëherë burri mësoi se jo vetëm banketi i lamtumirës por thuajse çdo gjë në bordin e anijes turistike – ushqimi, argëtimi, të gjitha veprimtaritë – ishin të përfshira në çmimin e biletës së tij. Tepër vonë burri kuptoi se pati jetuar shumë poshtë privilegjeve të tij.

Pyetja që shtron kjo shëmbëlltyrë është: A po jetojmë ne si mbajtës të priftërisë poshtë privilegjeve tona kur është fjala për fuqinë e shenjtë, dhuratat dhe bekimet që janë mundësia dhe e drejta jonë si mbajtës të priftërisë së Perëndisë?

Lavdia dhe Madhështia e Priftërisë

Ne të gjithë e dimë se priftëria është shumë më tepër se thjesht një emër apo titull. Profeti Jozef na mësoi se: "Priftëria është një parim i përjetshëm dhe ka ekzistuar me Perëndinë qysh nga përjetësia . . . në përjetësi, pa fillime ditësh apo fund vitesh"[1] Ajo mban "madje çelësin e njohurisë mbi Perëndinë"[2]. Në fakt, nëpërmjet priftërisë vetë "fuqia e perëndishmërisë manifestohet"[3].

Bekimet e priftërisë e kapërcejnë aftësinë tonë për të kuptuar. Mbajtësit besnikë të priftërisë Melkizedeke mund të "bëhen . . . të zgjedhurit e Perëndisë"[4]. Ata "shenjtërohen me anë të Shpirtit në ripërtëritjen e trupave të tyre"[5] dhe më në fund të marrin "gjithçka që Ati . . . ka"[6]. Kjo mund të jetë e vështirë për t'u kuptuar, por është e mrekullueshme, unë dëshmoj se është e vërtetë.

Fakti që Ati ynë Qiellor do t'ia besojë këtë fuqi dhe përgjegjësi njeriut është provë e dashurisë së Tij të madhe për ne dhe një paralajmërim i potencialit tonë si bij të Perëndisë në jetën pas vdekjes.

Gjithsesi, shumë shpesh veprimet tona lënë të kuptohet se jetojmë shumë poshtë këtij potenciali. Kur pyeten rreth priftërisë, shumë prej nesh mund të recitojnë një përkufizim të saktë, por në jetën tonë të përditshme mund të ketë pak të dhëna që kuptimi ynë shkon përtej nivelit të një shkrimi të shenjtë të ripërsëritur.

Vëllezër, ne ballafaqohemi me një zgjedhje. Ne mund të jemi të kënaqur me një përvojë të zvogëluar si mbajtës të priftërisë dhe të vendosemi për përvoja që janë larg nën privilegjet tona. Ose ne mund të marrim pjesë në një ushqim të bollshëm rasti shpirtëror dhe bekime universale priftërie.

Çfarë mund të bëjmë që të jetojmë sipas potencialit tonë?

Fjalët e shkruara në shkrimet e shenjta dhe të folura në konferencë të përgjithshme janë që "t'i përshtatim për vete"[7], jo vetëm sa për lexim apo dëgjim.[8] Shumë shpesh, ne marrim pjesë në mbledhje dhe dremisim; ne mundet madje të buzëqeshim me dije dhe të biem dakord. Ne shënojmë disa pika për veprim dhe ne mund të themi me vete: "Kjo është diçka që duhet ta bëj". Por diku midis

dëgjimit, shkrimit të një kujtese në telefon-kompjuterin tonë, dhe veprimit të vërtetë, çelësi ynë "bëje" rrotullohet te pozicioni "më vonë". Vëllezër, le të sigurojmë që ta vendosim çelësin tonë "bëje" te pozicioni "tani"!

Ndërsa lexoni shkrimet e shenjta dhe dëgjoni fjalët e profetëve me gjithë zemrën dhe mendjen tuaj, Zoti do t'ju tregojë si të jetoni sipas privilegjeve tuaja të priftërisë. Mos lejoni asnjë ditë t'ju kalojë pa bërë diçka që të veproni sipas nxitjeve të Shpirtit.

Së pari: Lexoni Manualin e Pronarit

Nëse ju do të zotëronit kompjuterin më modern dhe më të shtrenjtë, a do ta përdornit atë thjesht si një ornament tavoline? Kompjuteri mund të duket i rëndësishëm. Ai mund të ketë potencial të madh. Por kjo realizohet vetëm kur ju studioni manualin e pronarit, mësoni si të përdorni programet dhe ta ndezni që të mund të arrini potencialin e tij të plotë.

Priftëria e shenjtë e Perëndisë ka gjithashtu një manual të pronarit. Le t'i kushtohemi leximit të shkrimeve të shenjta dhe manualeve me më shumë qëllim dhe përqendrim. Le të fillojmë me rileximin e seksioneve 20, 84, 107 dhe 121 të Doktrina e Besëlidhje. Sa më shumë që studiojmë qëllimin, potencialin dhe përdorimin praktik të priftërisë, aq më shumë ne do të mrekullohemi nga forca e saj dhe Shpirti do të na mësojë si të arrijmë dhe të përdorim atë forcë për të bekuar familjet tona, komunitetet tona dhe Kishën.

Si njerëz, ne me të drejtë i japim përparësi të lartë mësimit laik dhe zhvillimit profesional. Ne duam dhe ne duhet të shquhemi si shkollarë dhe si profesionistë. Unë ju lëvdoj ju që po përpiqeni me zell të fitoni një arsim dhe të bëheni ekspert në fushën tuaj. Unë ju ftoj gjithashtu të bëheni ekspertë në doktrinat e ungjillit – veçanërisht në doktrinën e priftërisë.

Ne jetojmë në një kohë kur shkrimet e shenjta dhe fjalët e apostujve dhe të profetëve të ditëve moderne janë më lehtësisht të arritshme sesa në çdo kohë tjetër në historinë e botës. Sidoqoftë, është privilegji dhe detyra jonë, dhe është përgjegjësia jonë që të drejtohemi dhe të përvetësojmë mësimet e tyre. Parimet dhe doktrinat e priftërisë janë madhështore dhe hyjnore. Sa më shumë e studiojmë doktrinën dhe potencialin dhe zbatojmë synimin praktik të priftërisë, aq më shumë shpirtrat tanë do të zgjerohen dhe kuptimi ynë do të rritet dhe ne do të shohim çfarë Zoti ka rezervuar për ne.

Së dyti: Kërko Zbulesat e Shpirtit

Një dëshmi e sigurt për Jezu Krishtin dhe ungjillin e Tij të rivendosur kërkon më shumë se njohuri – ajo kërkon zbulesë vetjake, të vërtetuar nëpërmjet zbatimit të ndershëm dhe të përkushtuar të parimeve të ungjillit. Profeti Jozef Smith shpjegoi se priftëria është një "[kanal] nëpërmjet të cilit i Gjithëfuqishmi filloi zbulimin e lavdisë së Tij në fillim të krijimit të kësaj toke dhe nëpërmjet së cilës Ai ka vazhduar ta zbulojë Vetveten te fëmijët e njeriut deri në kohën e tanishme."[9]

Nëse ne nuk po kërkojmë ta përdorim këtë kanal zbulese, ne po jetojmë nën privilegjet tona të priftërisë. Për shembull, janë ata që besojnë, por nuk e dinë se besojnë. Ata kanë marrë përgjigje të ndryshme nga zëri i qetë, i ulët gjatë një periudhe të gjatë kohe, por ngaqë ky frymëzim duket kaq i vogël dhe i parëndësishëm, ata nuk e njohin për atë që ai është në të vërtetë. Si përfundim, ata lejojnë dyshime që t'i pengojnë nga plotësimi

Bukuresht, Rumani

i potencialit të tyre si mbajtës të priftërisë.

Zbulesa dhe dëshmia nuk vijnë gjithmonë me forcë të madhe. Për shumë, dëshmia vjen ngadalë – pjesë-pjesë. Ndonjëherë ajo vjen aq ngadalë, saqë është e vështirë të mbash mend momentin e saktë se kur vërtet e dinim se ungjilli ishte i vërtetë. Zoti na jep neve: "rresht pas rreshti, parim pas parimi, pak këtu dhe pak atje"[10].

Në një mënyrë, dëshmia jonë ngjan me një top bore që zmadhohet në çdo rrokullisje. Ne fillojmë me një masë të vogël drite – qoftë edhe kur është vetëm një dëshirë për të besuar. Gradualisht, "drita kapet pas dritës"[11], dhe "ai që merr dritë e vazhdon në Përëndinë, merr më shumë dritë; dhe ajo dritë shkëlqen gjithnjë e më shumë, derisa dita është e plotë"[12], kur "në kohën e përshtatshme [ne marrim] plotësinë e tij"[13].

Mendoni çfarë gjëje e lavdishme është të arrijmë përtej kufizimeve tona tokësore, të kemi sytë e të kuptuarit tonë të hapur dhe të marrim dritë dhe njohuri nga burimet qiellore! Është privilegji dhe mundësia jonë si mbajtës të priftërisë të kërkojmë zbulesë vetjake dhe të mësojmë se si të njohim të vërtetën vetë nëpërmjet dëshmisë së sigurt të Frymës së Shenjtë.

Le të kërkojmë me zell dritën e frymëzimit vetjak. Le të lutemi te Zoti për ta pajisur mendjen dhe shpirtin tonë me fillimet e besimit që do të na mundësojë të marrim dhe të njohim shërbesën hyjnore të Shpirtit së Shenjtë për gjendjet tona të veçanta, sfidat dhe detyrat tona të priftërisë.

Së treti: Gjeni Gëzim në Shërbimin e Priftërisë

Gjatë karrierës sime si pilot avioni linjash, unë pata rastin të jem kapiten kontrolli dhe stërvitjeje. Pjesë e kësaj pune ishte të stërvitje dhe të testoje pilotë me përvojë për t'u siguruar që ata i kishin njohuritë dhe aftësitë e nevojshme për të drejtuar me siguri dhe me efektshmëri ata reaktivë të mrekullueshëm e të mëdhenj.

Unë pashë se kishte pilotë që, edhe pas shumë vitesh fluturimi profesional, nuk e humbën kurrë emocionin e ngritjes në atmosferë, duke "rrëshqitur nga kufizimet e Tokës dhe vallëzuar në qiej mbi krahët e argjendtë që jepnin gëzim"[14]. Ata e donin tingullin e ajrit në shpejtësi, hungërimën e motorëve të fuqishëm, ndjesinë e të qenit "një me erën dhe një me qiellin e errët dhe yjet përpara"[15]. Entuziazmi i tyre ishte ngjitës.

Kishte gjithashtu disa që dukeshin të ishin thjesht duke përsëritur lëvizjet. Ata patën zotëruar sistemet dhe përdorimin e reaktivëve, por diku përgjatë rrugës ata e patën humbur gëzimin e fluturimit "atje ku as lauresha madje as shqipja kurrë nuk fluturuan"[16]. Ata patën humbur ndjesinë e mahnitjes me lindjen e përflakur të diellit, me bukuritë e krijesave të Perëndisë ndërsa kapërcenin oqeane dhe kontinente. Nëse ata plotësonin kërkesat zyrtare, unë i konfirmoja, por njëkohësisht ndieja keqardhje për ta.

Ju mund të doni të pyesni veten nëse thjesht po përshkoni lëvizje si mbajtës të priftërisë – duke bërë atë që kërkohet, por duke mos përjetuar gëzimin që duhet të jetë juaji. Mbajtja e priftërisë na jep mundësi të bollshme të ndiejmë gëzimin që Amoni e shprehu: "A nuk kemi shkak të madh të gëzohemi? . . . Ne kemi qenë mjete në duart e [Zotit], në bërjen e kësaj pune të madhe dhe të mrekullueshme. Prandaj, le të ngazëllehemi . . . në Zotin; po, do të gëzohemi."[17]

Vëllezër, feja jonë është e gëzueshme! Ne jemi shumë të bekuar të mbajmë priftërinë e Perëndisë! Në librin e Psalmeve ne lexojmë: "Lum ai popull që njeh britmën e gëzimit, sepse ai do të ecë në dritën e fytyrës

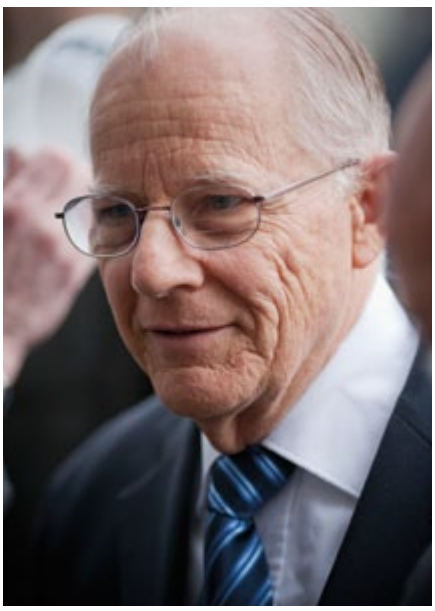

sate”[18]. Ne mund ta përjetojmë atë gëzim më të madh vetëm nëse kërkojmë për të.

Shumë shpesh ne dështojmë ta përjetojmë lumturinë që vjen nga shërbimi praktik i priftërisë. Ndonjëherë detyrat mund të ndihen si barra. Vëllezër, le të mos e kalojmë jetën të zhytur në tre pasoja negative: të lodhur, të shqetësuar dhe duke u ankuar. Ne jetojmë nën privilegjet tona kur lejojmë spirancat e botës të na mbajnë larg gëzimit të bollshëm që vjen nga shërbimi besnik dhe i përkushtuar i priftërisë, veçanërisht brenda mureve të shtëpisë sonë. Ne jetojmë nën privilegjet tona kur dështojmë të marrim pjesë në festën e lumturisë, të paqes dhe gëzimit që Perëndia ua jep me kaq zemërgjerësi shërbëtorëve besnikë të priftërisë.

Të rinj, nëse ardhja në kishë herët për të ndihmuar në përgatitjen e sakramentit ndihet më shumë si vështirësi sesa si bekim, atëherë unë ju ftoj të mendoni mbi atë se çfarë domethënie mund të ketë kjo ordinancë e shenjtë për një anëtar që ndoshta ka patur një javë sfiduese. Vëllezër, nëse përpjekjet tuaja për mësimdhënien në shtëpi nuk duken të efektshme për ju, unë ju ftoj ta shihni me syrin e besimit se çfarë do të bëjë vizita e një shërbëtori të Zotit për një familje që ka shumë probleme të padukshme. Kur ju e kapni potencialin hyjnor të shërbimit tuaj të priftërisë, Shpirti i Perëndisë do të mbushë zemrat dhe mendjet tuaja; ai do të ndrisë sytë dhe fytyrat tuaja.

Si mbajtës të priftërisë, le të mos bëhemi kurrë të ngurtë përpara mrekullimit dhe mahnitjes për atë që Zoti na ka besuar neve.

Përfundim

Të dashur vëllezërit e mi, u përpjekshim me zell të mësojmë doktrinën e priftërisë së shenjtë, forcofshim dëshmitë tona rresht pas rreshti nëpërmjet marrjes së zbulesave nga Shpirti dhe gjetshim gëzim të vërtetë në shërbimin e përditshëm të priftërisë. Duke bërë këto gjëra, ne do të fillojmë të jetojmë sipas potencialeve dhe privilegjeve tona si mbajtës të priftërisë dhe do të jemi në gjendje “të [bëjmë] gjithçka me anë të Krishtit që [na] forcon”[19]. Për këtë unë dëshmoj si apostull i Zotit dhe dhe ju lë bekimin tim në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), f. 104.
2. Doktrina e Besëlidhje 84:19.
3. Doktrina e Besëlidhje 84:20.
4. Doktrina e Besëlidhje 84:34.
5. Doktrina e Besëlidhje 84:33.
6. Doktrina e Besëlidhje 84:38.
7. 1 Nefi 19:24.
8. Shih Jakobi 1:22.
9. *Teachings: Joseph Smith,* f. 108–109.
10. 2 Nefi 28:30.
11. Doktrina e Besëlidhje 88:40.
12. Doktrina e Besëlidhje 50:24.
13. Doktrina e Besëlidhje 93:19.
14. John Gillespie Magee Jr., “High Flight”, në botimin e Diane Ravitch, *The American Reader: Words That Moved a Nation* (1990), f. 486.
15. Richard Bach, *Stranger to the Ground* (1963), f. 9.
16. Magee, “High Flight”, f. 486.
17. Alma 26:13, 15–16.
18. Psalmet 89:15.
19. Filipianëve 4:13.

Nga Presidenti Henri B. Ajring,
Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë

Të Mësosh në Priftëri

Nëse do të jeni të zellshëm dhe të bindur në priftëri, thesare të diturisë shpirtërore do të derdhen mbi ju.

Jam mirënjohës që jam me ju në këtë mbledhje të priftërisë së Përëndisë. Ne jemi në shumë vende të ndryshme sonte dhe në shumë etapa në shërbimin tonë në priftëri. Prapëseprapë, me gjithë shumëllojshmërinë e rrethanave tona, ne kemi një nevojë të përbashkët. Ajo është që të mësojmë detyrat tona në priftëri dhe të rritemi në fuqinë tonë për t'i kryer ato.

Kur isha dhjak, e ndieja fort atë nevojë. Unë jetoja në një degë shumë të vogël të Kishës në Nju Xhersi, në bregun lindor të Shteteve të Bashkuara. Unë isha i vetmi dhjak në degë – jo thjesht i vetmi që merrte pjesë, por i vetmi në dokumente. Vëllai im më i madh, Tedi, ishte i vetmi mësues. Ai është këtu sonte.

Ndërsa isha ende dhjak, familja ime u zhvendos në Juta. Atje, gjeta tri gjëra ekzistuese të mrekullueshme, që përshpejtuan rritjen time në priftëri. E para ishte një president, i cili dinte se si të ulej në këshill me anëtarët e kuorumit të tij. E dyta ishte besimi i madh në Jezu Krisht që çoi në dashurinë e madhe, për të cilën kemi dëgjuar – dashurinë për njëri-tjetrin. E treta, ishte bindja e përbashkët se qëllimi ynë gjithëpërmbledhës në priftëri ishte që të punonim për shpëtimin e njerëzve.

Nuk ishte lagjja e mirëthemeluar që solli ndryshimin. Ajo që ishte aty, mund të jetë kudo, në çfarëdo njësie të Kishës që jeni.

Këto tri gjëra mund të jenë kaq shumë pjesë e përvojës suaj në priftëri, saqë ju me zor i vini re. Për sa i përket të tjerëve, ju mund të mos e ndieni nevojën për rritje, kështu që këto ndihmesa mund të jenë të panevojshme për ju. Në të dyja rastet, unë lutem që Shpirti do të më ndihmojë t'i bëj ato të qarta dhe tërheqëse për ju.

Qëllimi im në të folurin për këto tri gjëra ndihmëse për rritjen në priftëri, është t'ju nxis që t'i vlerësoni ato dhe t'i përdorni ato. Nëse e bëni [këtë], shërbimi juaj do të ndryshojë për më mirë. Dhe, nëse e lartësoni shërbimin tuaj në priftëri, ai do të bekojë fëmijët e Atit Qiellor më tepër se sa ju, tani, e përfytyroni të mundshme.

[Gjënë e] parë, e zbulova kur u mirëprita në një kuorum të priftërisë me peshkopin si presidentin tonë. Kjo mund t'ju duket një gjë e vogël, por mua më dha një ndjenjë të fuqisë në priftëri, gjë që ka ndryshuar shërbimin tim në priftëri që atëherë. Filloi me mënyrën se si na udhëhiqte.

Mua pothuaj më dukej se ai i trajtonte mendimet e priftërinjve të rinj sikur ne të ishim njerëzit më të mençur në botë. Ai priste derisa të kishin folur të gjithë, që donin të flisnin. Ai dëgjonte. Dhe kur ai vendoste atë që duhej bërë, më dukej se Shpirti na i pohonte vendimet neve dhe atij.

E kuptoj tani, se pata ndier atë që nënkupton shkrimi i shenjtë kur thotë se presidenti duhet të ulet në këshill me anëtarët e kuorumit të tij.[1] Dhe vite më vonë, si peshkop, kur isha me kuorumin tim të priftërisë, si ata edhe unë, morëm mësim nga ajo që pata mësuar si prift i ri.

Njëzet vjet më vonë, si peshkop, pata mundësinë që të shihja efektivitetin e një këshilli, jo vetëm në shtëpinë e mbledhjeve, por në male gjithashtu. Gjatë një aktiviteti të së shtunës, një anëtar i kuorumit tonë, natën, kishte humbur në pyll. Me aq sa dinim, ai ishte vetëm dhe pa rroba të ngrohta, ushqim apo strehë. Ne kërkuam për të pa sukses.

Ajo që kujtoj është që ne u lutëm së bashku, unë dhe kuorumi i priftërinjve; dhe pastaj i kërkova secilit që të fliste. Unë dëgjova me qëllim dhe m'u duk se edhe ata e dëgjuan njëri-tjetrin. Pas pak, një ndjenjë paqeje qëndroi mbi ne. Ndjeva se anëtari ynë i humbur i kuorumit ishte i sigurt dhe i thatë diku.

M'u bë e qartë ajo që kuorumi duhej të bënte dhe ajo që nuk duhej të bënte. Kur njerëzit që e gjetën, përshkruan vendin në pyll, ku kishte shkuar për të qenë i sigurt, ndjeva se e njoha atë vend. Por, mrekullia më e madhe për mua ishte që të shihja besimin në Jezu Krisht të një këshilli të bashkuar priftërie, t'i sillte zbulesë burrit që mbante çelësat e priftërisë. Atë ditë, ne të gjithë u rritëm në fuqinë e priftërisë.

Çelësi i dytë për të mësuarin e shtuar, është që të kemi dashuri për njëri-tjetrin, e cila vjen nga besimi i madh. Nuk jam i sigurt se cila vjen përpara, por si dashuria edhe besimi duket të jenë gjithmonë të pranishme, kurdoherë që ka [proces] të mësuari

të mrekullueshëm dhe të shpejtë në priftëri. Jozef Smithi na e mësoi atë nëpërmjet shembullit.

Në ditët e hershme të Kishës, në këtë periudhë ungjillore, ai mori një urdhër nga Perëndia që të ndërtonte fuqinë në priftëri. Ai u udhëzua që të krijonte shkolla për mbajtësit e priftërisë. Zoti vendosi kërkesën që të kishte dashuri për njëri-tjetrin mes atyre që do jepnin mësim dhe atyre që do mësoheshin. Ja ku janë fjalët e Zotit rreth krijimit të një vendi të të mësuarit në priftëri dhe asaj se si dukej për ata që duhej të mësonin në të:

"Organizoni veten tuaj; . . . ngrini një shtëpi . . . mësimi, . . . një shtëpi rregulli. . . .

Caktoni mes jush një mësues dhe mos jini të gjithë zëdhënës në të njëjtën kohë; por njëri duhet të flasë në një kohë dhe të gjithë të dëgjojnë thëniet e tij, që kur të gjithë të kenë folur, të gjithë të jenë lartësuar prej gjithçkaje dhe që cilido të ketë një privilegj të barabartë."[2]

Zoti po përshkruan atë, që tashmë e kemi parë, e cila është fuqia e një këshilli priftërie apo klase për të sjellë zbulesë nëpërmjet Shpirtit. Zbulesa është e vetmja mënyrë nëpërmjet së cilës mund të arrijmë të dimë se Jezusi është Krishti. Ai besim i madh është hapi i parë në shkallën që ngjitim për të mësuar parimet e ungjillit.

Në seksionin 88-të të Doktrina e Besëlidhjeve, në vargjet 123 dhe 124, Zoti thekson dashurinë për njëri-tjetrin dhe të mos gjeturin faj njëri me tjetrin. Në shkollën e priftërisë, të themeluar nga profeti i Zotit, secili stad arrihet nëpërmjet bërjes së një besëlidhjeje me duar të ngritura për të qenë një "[mik] dhe [vëlla] . . . në lidhjet e dashurisë"[3].

Ne nuk e ndjekim atë praktikë sot, por kurdoherë që kam parë mësim të mrekullueshëm në priftëri, aty janë ato lidhje të dashurisë. Përsëri, e kam parë edhe si shkak edhe si pasojë të mësimit të të vërtetave të ungjillit. Dashuria fton Frymën e Shenjtë që të jetë e pranishme për të konfirmuar të vërtetën. Dhe gëzimi i të mësuarit të të vërtetave hyjnore krijon dashuri në zemrën e njerëzve që marrin pjesë në përvojën e të mësuarit.

E kundërta është gjithashtu e vërtetë. Mosmarrëveshja apo zilia ul aftësinë e Frymës së Shenjtë për të na mësuar dhe pengon aftësinë tonë për të marrë dritë e të vërtetë. Dhe në ndjenjat e zhgënjimit, që pa dyshim vijojnë, janë farërat e një mosmarrëveshjeje më të madhe dhe të gjetjes së fajit mes atyre të cilët pritnin një përvojë mësimore që nuk e morën.

Mbajtësit e priftërisë që mësojnë mirë së bashku, më duket se gjithmonë kanë paqebërës të mëdhenj mes tyre. Ju e shihni paqebërjen në klasa të priftërisë dhe në këshilla. Ajo është dhurata për të ndihmuar njerëzit që të dallojnë të përbashkëtën kur të tjerë shikojnë mospajtime. Është dhurata e paqebërësit që të ndihmojë njerëzit të kuptojnë se ajo që tha dikush tjetër ishte një ndihmesë, më tepër sesa një korrigjim.

Me mjaftueshëm dashuri të pastër të Krishtit dhe një dëshirë për të qenë paqebërës, uniteti është i mundur në këshilla të priftërisë dhe në klasa. Kërkohet durim dhe përulësi, por e kam parë të ndodhë edhe kur problemet janë të vështira; dhe kur njerëzit në këshilla ose klasa vijnë nga mjedise shumë të ndryshme.

Është e mundur që të arrihet standardi i lartë, i vendosur nga Zoti për mbajtësit e priftërisë në marrjen e vendimeve në kuorume. Është e mundur kur ka besim e dashuri të madhe dhe mungesë grindjeje. Këtu është kërkesa e Zotit me qëllim miratimin prej Tij të vendimeve tona: "Dhe çdo vendim, i bërë nga secili prej këtyre kuorumeve, duhet të jetë me anë të zërit unanim të tyre; që është, që çdo anëtar i secilit kuorum duhet të bjerë dakort me vendimet e tij, me qëllim që t'i bëjnë vendimet e tyre të së njëjtës fuqi ose vlefshmëri njëri me tjetrin"[4].

Gjëja e tretë ndihmëse për të mësuarin në priftëri vjen me një bindje të përbashkët rreth arsyes pse Zoti na bekon dhe na mirëbeson që të mbajmë dhe ushtrojmë priftërinë e Tij. Bindja e përbashkët është që të punojmë për shpëtimin e njerëzve. Ajo sjell unitet në kuorume. Ne mund të fillojmë të mësojmë rreth kësaj nga rrëfimi në shkrimet e shenjta për mënyrën sesi ne, bijtë shpirtërorë, u përgatitëm përpara lindjes për këtë nder të rrallë të mbajtjes së priftërisë.

Duke folur rreth atyre që iu është dhënë mirëbesimi i madh i priftërisë në këtë jetë, Zoti tha: "Madje përpara se të lindeshin, ata, me shumë të tjerë, i morën mësimet e para në botën e shpirtrave dhe u përgatitën për të ardhur në kohën e duhur të Zotit për të punuar në vreshtin e tij për shpëtimin e shpirtrave të njerëzve"[5].

Në priftëri ne ndajmë detyrën e shenjtë të të punuarit për shpirtrat e njerëzve. Ne duhet të bëjmë më shumë sesa të mësojmë që kjo është detyra jonë. Ajo duhet të depërtojë aq thellë në zemrën tonë saqë as kërkesat e shumta për përpjekje nga ne në lule të jetës, as sfidat që vijnë me moshën të mos na zmbrapsin nga ai qëllim.

Pak kohë më parë, vizitova një prift të lartë në shtëpinë e tij. Ai nuk është më në gjendje që të vijë në mbledhjet tona të kuorumit. Ai jeton vetëm. Gruaja e tij e bukur vdiq dhe fëmijët jetojnë larg prej tij. Koha dhe sëmundja ia kufizojnë aftësinë për të shërbyer. Ai ende ngre pesha për të ruajtur aq sa mundet nga forca e tij e fuqishme, e dikurshme.

Kur hyra në shtëpinë e tij, ai u ngrit me patericën e tij katërkëmbëshe për të më përshëndetur. Më ftoi që të ulesha në një karrige pranë tij. Ai foli për shoqëritë tona të gëzueshme në priftëri.

Pastaj, me shumë forcë, më tha: "Përse jam ende gjallë? Përse jam ende këtu? Unë nuk mund të bëj asgjë."

I thashë se po bënte diçka për mua. Po më lartësonte me besimin e tij dhe dashurinë e tij. Madje dhe në vizitën tonë të shkurtër, ai më bëri që të dëshiroj të jem më i mirë. Shembulli i tij i vendosmërisë për të bërë diçka që kishte rëndësi, më kishte frymëzuar që të përpiqesha më fort për t'u shërbyer të tjerëve dhe Zotit.

Por, nga tingulli i trishtuar i zërit të tij dhe vështrimi në sytë e tij, mund ta ndieja se nuk i isha përgjigjur pyetjeve të tij. Ai ende pyeste veten se përse Perëndia e linte të jetonte me kaq kufizime në aftësinë e tij për të shërbyer.

Me mënyrën e tij të zakonshme e bujare, më falënderoi që shkova ta shikoja. Kur u çova për t'u larguar, infermierja, që i vjen në shtëpi për pak orë çdo ditë, hyri nga një dhomë tjetër. Gjatë bisedës sonë private, ai më kishte treguar pak rreth saj. Ai tha se ajo ishte e mrekullueshme. Ajo kishte jetuar mes shenjtorëve të ditëve të mëvonshme më të shumtën e jetës së saj, por nuk ishte ende anëtare.

Ajo u ngrit për të më drejtuar tek dera. Ai iu drejtua asaj dhe tha me buzëqeshje: "Shiko, duket se mund të bëj diçka. Jam përpjekur ta bëj të pagëzohet në Kishë, por nuk ka funksionuar." Ajo ia ktheu buzëqeshjen atij dhe mua. Dola jashtë dhe u ktheva drejt shtëpisë sime aty afër.

Atëherë, kuptova se përgjigjet ndaj pyetjeve të tij ishin mbjellë në zemrën e tij shumë kohë më parë. Ai prift i lartë, i guximshëm, po përpiqej të bënte detyrën e tij, që iu mësua gjatë dekadave të tij në priftëri.

Ai e dinte se e vetmja mënyrë, se si ajo e re mund të kishte bekimin e shpëtimit përmes ungjillit të Jezu Krishtit, ishte që të bënte një besëlidhje duke u pagëzuar. Ai ishte mësuar në përputhje me besëlidhjet nga çdo president i çdo kuorumi, nga dhjak në prift të lartë.

Ai e kujtonte dhe e ndiente vetë betimin dhe besëlidhjen e tij në priftëri. Ai ende po e mbante atë.

Ai ishte një dëshmitar dhe misionar i Shpëtimtarit në çfarëdo rrethane të jetës. Tanimë ishte në zemrën e tij.

Dëshira e zemrës së tij ishte, që zemra e saj të mund të ndryshohej përmes Shlyerjes së Jezu Krishtit nëpërmjet mbajtjes së besëlidhjeve të shenjta.

Koha e tij në shkollën e priftërisë, në këtë jetë, do të jetë relativisht e shkurtër krahasuar me përjetësinë. Por edhe në atë periudhë të shkurtër, ai i ka zotëruar mësimet e përjetësisë. Kudo që Zoti ta thërrasë, ai do të mbartë me vete mësimet e priftërisë me vlerë të përjetshme.

Jo vetëm që duhet të jeni të etur për të mësuar mësimet tuaja të priftërisë në këtë jetë, por duhet të jeni optimist rreth asaj që është e mundur. Disa prej nesh mund t'i kufizojmë në mendjet tona, mundësitë tona për të mësuar atë që Zoti na ofron përpara në shërbimin e Tij.

Një i ri e la fshatin e tij të vogël në Uells në fillimet e viteve 1840, dëgjoi Apostujt e Perëndisë dhe erdhi në mbretërinë e Perëndisë në tokë. Ai lundroi me Shenjtorët drejt Amerikës dhe drejtoi një karro drejt perëndimit, përmes rrafshinave. Ai ishte në kompaninë vijuese pas ardhjes së Brigam Jangut në këtë luginë. Shërbimi i tij në priftëri përfshiu përgatitjen dhe plugimin e tokës për një fermë.

Ai e shiti fermën shumë më pak nga vlera e saj, që të shkonte në një mision për Zotin në shkretëtirat e asaj që tani është Nevada, për t'u kujdesur për dele. Nga aty, ai u thirr në një mision tjetër, përtej oqeanit, pikërisht në fshatin që e kishte lënë në varfërinë e tij për të ndjekur Zotin.

Përmes gjithë kësaj, ai gjeti një mënyrë për të mësuar me vëllezërit e tij të priftërisë. Si misionar i guximshëm që ishte, eci poshtë rrugicës në Uells, drejt pronës verore të një njeriu, që qe katër herë kryeministër i Anglisë, për t'i ofruar atij ungjillin e Jezu Krishtit.

Njeriu i madh e lejoi brenda shtëpisë së tij të madhe. Ai ishte një i diplomuar nga Kolegji i Eton-it dhe Universiteti i Oksfordit. Misionari foli me të rreth origjinave të njeriut, rolit qendror të Jezu Krishtit në historinë e botës dhe madje për fatin e kombeve.

Në fund të takimit të tyre, mikpritësi refuzoi ofertën për të pranuar pagëzimin. Por kur po ndaheshin, ai udhëheqës i një prej perandorive më të mëdha të botës e pyeti misionarin e përulur: "Ku je arsimuar?" Përgjigjja e tij: "Në priftërinë e Perëndisë".

Mund ta keni menduar, njëherë, se sa më e mirë do të kishte qenë jeta juaj sikur vetëm të ishit pranuar për të studiuar në një shkollë të caktuar të mirë. Lutem që do ta shihni madhësinë e dashurisë së Perëndisë për ju dhe mundësinë që ju ka dhënë për të hyrë në shkollën e Tij të priftërisë.

Nëse do të jeni të zellshëm dhe të bindur në priftëri, thesare të diturisë shpirtërore do të derdhen mbi ju. Ju do të rriteni në fuqinë tuaj për t'i rezistuar të ligës dhe për të shpallur të vërtetën që të çon në shpëtim. Ju do të gjeni gëzim në lumturinë e atyre që i udhëhiqni drejt ekzaltimit. Familja juaj do të bëhet një vend mësimi.

Dëshmoj se çelësat e priftërisë janë rivendosur. Presidenti Tomas S. Monson i mban dhe ushtron ato çelësa. Perëndia jeton dhe ju njeh përsosmërisht. Jezu Krishti jeton. Ju u zgjodhët për të pasur nderin e mbajtjes së priftërisë së shenjtë. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Doktrina e Besëlidhje 107:87.
2. Doktrina e Besëlidhje 88:119, 122.
3. Doktrina e Besëlidhje 88:133.
4. Doktrina e Besëlidhje 107:27.
5. Doktrina e Besëlidhje 138:56.

Nga Presidenti Tomas S. Monson

Fuqia e Priftërisë

Qofshim marrës të denjë të fuqisë së shenjtë të priftërisë që mbajmë. Bekoftë ajo jetën tonë dhe e përdorshim atë për të bekuar jetët e të tjerëve.

Unë jam lutur dhe kam studiuar gjatë rreth asaj që mund të them sonte. Unë uroj të mos fyej askënd. Unë mendova: "Cilat janë sfidat që kemi? Me çfarë merrem unë çdo ditë që më bën të qaj ndonjëherë vonë natën?" Unë mendova që të përpiqem të trajtoj disa nga ato sfida sonte. Disa do t'ju përshtaten juve të rinjve. Disa do t'u përshtaten atyre që janë në moshë mesatare. Disa do t'u përshtaten atyre që janë pak mbi moshën mesatare. Ne nuk flasim për moshat e vjetra.

Dhe gjithashtu unë thjesht dua ta fillojë duke deklaruar se ka qenë mirë për ne të jemi së bashku këtë mbrëmje. Ne kemi dëgjuar mesazhe të mrekullueshme dhe në kohë lidhur me priftërinë e Perëndisë. Unë, si dhe ju, jemi ngritur dhe frymëzuar.

Sonte unë dëshiroj të prek çështje të cilat i kam patur shumë në mendje kohët e fundit dhe që kam ndier nevojën t'i ndaj me ju. Në një mënyrë apo një tjetër, ato lidhen me denjësinë vetjake që kërkohet për të marrë dhe ushtruar fuqinë e shenjtë të priftërisë që ne mbajmë.

Më lejoni të filloj duke ju lexuar nga seksioni 121 në Doktrina e Besëlidhje:

"Të drejtat e priftërisë lidhen në mënyrë të pandashme me fuqitë e qiellit dhe se fuqitë e qiellit nuk mund të kontrollohen, as përdoren, vetëm mbi bazën e parimeve të drejtësisë.

Që ato mund të na dhurohen, është e vërtetë; por, kur përpiqemi t'i mbulojmë mëkatet tona ose të kënaqim krenarinë tonë, ambicien tonë të kotë ose të ushtrojmë kontroll apo sundim, apo detyrim mbi shpirtrat e fëmijëve të njerëzve, në çfarëdo shkallë padrejtësie, vini re, qiejt tërhiqen; Shpirti i Zotit hidhërohet; dhe kur ai tërhiqet, Amen priftërisë ose autoritetit të atij njeriu."[1]

Vëllezër, ajo është fjala përfundimtare e Zotit lidhur me autoritetin e Tij të shenjtë. Ne nuk mund të dyshojmë lidhur me detyrimin që kjo vendos mbi secilin prej nesh që mban priftërinë e Perëndisë.

Ne kemi ardhur në tokë në kohëra të trazuara. Standardet morale të shumicës së njerëzve kanë kaluar gradualisht te një pozicion që "thuajse çdo gjë shkon".

Unë kam jetuar mjaft për të dëshmuar shumë mbi transformimin e moralit të shoqërisë. Dikur standardet e Kishës dhe standardet e shoqërisë përgjithësisht përputheshin, tani ka një hendek të gjerë midis nesh dhe ai gjithmonë po zgjerohet më shumë.

Shumë filma dhe shfaqje televizive paraqesin një sjellje që është në kundërshtim të drejtpërdrejtë me ligjet e Perëndisë. Mos e bëni veten objekt të ndotësisë së nënkuptuar dhe të hapur që gjendet aq dendur atje. Tekstet e shumë nga muzika e sotme futen në të njëjtën kategori. Vulgariteti aq mbizotërues përreth nesh sot nuk do të ishte lejuar kurrë në të kaluarën jo shumë të largët. Fatkeqësisht, emri i Zotit përmendet më kot duke u përsëritur. Kujtoni me mua urdhërimin – një nga të dhjetat – në Zoti i zbuloi Moisiut në Malin e Sinait: "Nuk do ta përdorësh emrin e Zotit, të Perëndisë tënd, kot, sepse Zoti nuk do të lërë të pandëshkuar atë që përdor kot emrin e tij"[2]. Mua më vjen keq që ndonjë nga ne bëhet subjekt i gjuhës vulgare dhe unë ju lutem që të mos e përdorni. Unë ju lutem që të mos thoni apo përdorni ndonjë gjë për të cilën nuk mund të krenoheni.

Qëndroni tërësisht larg pornografisë. Mos e lejoni veten ta shihni, kurrë. Ajo është provuar të jetë një vartësues tepër i vështirë për t'u mposhtur. Shmangni alkoolin dhe duhanin apo çfarëdo droge tjetër, si dhe vartësues që do ta shihnit të rëndë për t'i mundur.

Çfarë do t'ju mbrojë nga mëkati dhe e keqja përreth jush? Unë mendoj se një dëshmi e fortë për Shpëtimtarin dhe ungjillin e Tij do të ndihmojnë që të drejtoheni në siguri. Nëse nuk e keni lexuar Librin e Mormonit, lexojeni atë. Unë nuk do të kërkoj që ta tregoni me duar. Nëse e bëni këtë me lutje dhe me dëshirë të sinqertë për të ditur të vërtetën, Fryma e Shenjtë do t'jua shfaqë të vërtetën e saj. Nëse është e vërtetë – dhe ajo *është* – atëherë Jozef Smithi ishte profet që pa Perëndinë Atin dhe Birin e Tij, Jezu Krishtin. Kisha është e vërtetë. Nëse ju nuk keni tashmë

një dëshmi të këtyre gjërave, bëni atë që është e nevojshme për të marrë një. Është thelbësore për ju që të keni dëshminë tuaj, sepse dëshmitë e të tjerëve do t'ju çojnë juve vetëm deri atje. Kur fitohet, dëshmia është e nevojshme të mbahet e gjallë dhe e fortë nëpërmjet bindjes ndaj urdhërimeve të Perëndisë dhe nëpërmjet lutjes së rregullt dhe studimit të shkrimeve të shenjta. Merrni pjesë në Kishë. Ju të rinj, merrni pjesë në seminar ose institut nëse këto janë të mundshme për ju.

Nëse ka ndonjë gjë gabim në jetën tuaj, ka një rrugëdalje të hapur për ju. Ndërprisni çfarëdo padrejtësie. Bisedoni me peshkopin tuaj. Cilido qoftë problemi, ai mund të zgjidhet nëpërmjet pendesës së duhur. Ju mund të bëheni përsëri të pastër. Zoti tha, duke u folur atyre që pendohen: "Edhe sikur mëkatet tuaja të ishin të kuqe flakë, do të bëhen të bardha si bora"[3] dhe "unë, Zoti, nuk i kujtoj më ato"[4].

Shpëtimtari i njerëzimit e përshkroi veten që ishte në botë por jo prej bote.[5] Ne gjithashtu mund të jemi në botë por jo prej bote kur kundërshtojmë konceptet false dhe mësimet false dhe qëndrojmë të vërtetë në atë që Perëndia ka urdhëruar.

Tani, unë kam menduar goxha këto kohë për ju të rinj që jeni në moshë për martesë por që ende nuk e keni ndier që ta bëni këtë. Unë shoh zonjusha të mrekullueshme që dëshirojnë të martohen dhe të krijojnë familje dhe ende rastet e tyre janë të kufizuara sepse aq shumë të rinj po e shtyjnë martesën.

Kjo nuk është një situatë e re. Shumë është thënë lidhur me këtë çështje nga presidentë të mëparshëm të Kishës. Unë po ndaj me ju vetëm një apo dy shembuj të këshillës së tyre.

Presidenti Harold B. Li ka thënë: "Ne nuk po bëjmë detyrën tonë si mbajtës të priftërisë kur shkojmë përtej moshës që mund të martohemi dhe ia ndalojmë vetes një martesë të ndershme me këto gra të mrekullueshme"[6].

Presidenti Gordon B. Hinkli tha këtë: "Zemra ime u drejtohet . . . motrave tona beqare, që janë të dëshiruara për martesë dhe nuk duket ta gjejnë atë. . . . Unë kam shumë më pak simpati për të rinjtë, që në kushtet e shoqërisë sonë kanë privilegjin të marrin iniciativën në këto çështje por në aq shumë raste dështojnë ta bëjnë këtë."[7]

Unë e kuptoj se ka shumë arsye përse ju mund të ngurroni ta merrni atë hap që të martoheni. Nëse jeni të shqetësuar rreth sigurimit financiarisht për një bashkëshorte dhe familje, unë mund t'ju siguroj se nuk ka turp te një çift që i duhet të shtrëngohet dhe të kursejë. Kjo është e përgjithshme gjatë këtyre periudhave sfiduese që ju do të afroheni më shumë së bashku ndërsa mësoni të sakrifikoni dhe të merrni vendime të vështira. Ndoshta ju keni frikë nga bërja e zgjedhjes së gabuar. Në këtë unë them se ju keni nevojë të ushtroni besim. Gjeni dikë me të cilin ju mund të keni përputhje. Kuptoni që ju nuk do të jeni në gjendje të parashikoni çdo sfidë që mund të dalë, por jini të sigurtë që thuajse çdo gjë mund të zgjidhet nëse jeni të shkathët dhe nëse ju jeni të zotuar që martesa juaj të funksionojë.

Ndoshta ju jeni duke u argëtuar pak si tepër duke qenë beqarë, me pushime ekstravagante, me blerje makinash dhe lojrash të shtrenjta dhe thjesht përgjithësisht duke gëzuar jetën shkujdesshëm me miqtë tuaj. Unë kam takuar grupe nga ju që vrapojnë përreth së bashku dhe e pranoj se kam pyetur veten pse nuk keni dalë me zonjusha të reja.

Vëllezër, ka një çështje për të cilën është koha të mendohet seriozisht rreth martesës dhe të kërkohet një shoqe me të cilën ju doni të kaloni përjetësinë. Nëse zgjidhni me urtësi dhe nëse jeni zotuar për suksesin e martesës suaj, nuk ka gjë në këtë jetë që t'ju sjellë lumturi më të madhe.

Kur të martoheni, vëllezër, ju do të doni të martoheni në Shtëpinë e Zotit. Sepse për ju që mbani priftërinë, nuk duhet të ketë zgjedhje tjetër. Jini të kujdesshëm që të mos shkatërroni të drejtën tuaj për t'u martuar kështu. Ju mund ta mbani vardisjen brenda kufijsh të përshtatshëm ndërsa keni edhe një kohë të mrekullueshme.

Tani, vëllezër, unë po kthehem në një temë tjetër rreth së cilës ndiej se duhet t'ju drejtohem. Në tre vitet që kur u mbështeta si President i Kishës, unë besoj se detyra më dëshpëruese dhe shkurajuese që kam çdo javë është trajtimi i anulimeve të vulosjeve. Secila ka qenë paraprirë nga një martesë e gëzueshme në Shtëpinë e Zotit, kur një çift i dashuruar po fillonte një jetë të re së bashku dhe duke pritur me padurim të kalonin pjesën tjetër të përjetësisë me njëri-tjetrin. Dhe pastaj muajt dhe vitet kalojnë dhe, për një arsye apo një tjetër, dashuria vdes. Mund të jetë rezultat problemesh financiare, mungesë komunikimi, natyrash të pakontrolluara, ndërhyrjesh nga familjarët e njëri-tjetrit, ngatërresa në mëkat. Ka lloj lloj shkaqesh të mundshme. Në shumicën e rasteve nuk është e thënë që ndarja të jetë përfundimi.

Shumica e madhe e kërkesave për anulim vulosjesh vjen nga gra që janë përpjekur dëshpërimisht të bëjnë që martesa të ketë sukses, por që, në analizë të fundit, nuk mund t'i kapërcejnë problemet.

Zgjidhni një shoqe apo shok me kujdes dhe me lutje dhe kur të jeni martuar, jini fortësisht besnikë ndaj njëri-tjetrit. Këshilla e paçmueshme vjen nga një pllakë e vogël në kornizë që unë dikur e shihja në shtëpinë e një ungji dhe të një emte. Atje lexohet: "Zgjidhe dashurinë tënde; dashuroje zgjedhjen tënde". Ka urtësi të madhe në këto pak fjalë. Zotimi në martesë është absolutisht thelbësor.

Bashkëshortja duhet të jetë baras me ty. Në martesë asnjëri nga bashkëpjesëmarrësit nuk është më i lartë as më i ulët se tjetri. Ju ecni krahpërkrah si një bir dhe një bijë e Perëndisë. Ajo nuk duhet të poshtërohet apo të fyhet por duhet të respektohet dhe të dashurohet. Presidenti Gordon B. Hinkli tha: "Cilido burrë në këtë Kishë që . . . ushtron sundim të padrejtë mbi [bashkëshorten e tij] është i padenjë të mbajë priftërinë. Edhe pse ai mund të ketë qenë shuguruar, qiejt do të tërhiqen, Shpirti i Zotit do të brengoset dhe do të ketë amen për autoritetin e priftërisë së atij burri."[8]

Presidenti Hauërd W. Hanter ka thënë këtë rreth martesës: "Të jesh i martuar lumturisht dhe suksesshëm është në përgjithësi jo aq shumë çështje e martesës me personin e duhur sa është *të jesh personi i duhur*". Mua më pëlqen kjo. "Përpjekja e vetdijshme për të bërë pjesën e vet është elementi më i rëndësishëm që ndihmon suksesin."[9]

Shumë vite përpara në lagjen ku unë kryesoja si peshkop, jetonte një çift që shpesh pati mosmarrëveshje shumë serioze, të nxehta. Dua të them mosmarrëveshje me plot kuptimin e fjalës. Secili prej të dyve ishte i sigurt për pozicionin e tij apo të saj. Asnjëra palë nuk do t'i bënte lëshim tjetrës. Kur nuk ishin duke u grindur, ata ruanin atë që do quhej një armëpushim i vështirë.

Një mëngjes në orën 2. Unë pata një thirrje telefonike nga çifti. Ata donin të flisnin me mua dhe donin të flisnin pikërisht në atë kohë. Unë u shkula nga shtrati, u vesha dhe shkova te shtëpia e tyre. Ata qëndronin në anët e kundërta të dhomës, pa i folur njëri-tjetrit. Bashkëshortja komunikonte me bashkëshortin duke më folur mua. Ai i përgjigjej asaj duke më folur mua. Unë mendova: "Si vallë do ta bashkojmë këtë çift?"

Unë u luta për frymëzim dhe më lindi mendimi që t'u bëj një pyetje. U thashë: "Sa kohë ka qysh kur keni qenë në tempull dhe dëshmuat vulosjen në tempull?" Ata pranuan se pati qenë një kohë shumë e gjatë. Ata ishin përveç kësaj njerëz të denjë që kishin rekomandime tempulli dhe që shkonin në tempull dhe bënin punë ordinancash për të tjerë.

Unë u thashë: "A do të vini me mua në tempull të mërkurën në mëngjes në orën 8:00? Ne do të dëshmojmë atje një ceremoni vulosjeje."

Në një zë ata pyetën: "Ceremoni e kujt?"

Unë u përgjigja: "Unë nuk e di. Do të jetë për cilindo që do të martohet atë mëngjes."

Të mërkurën tjetër në orën e caktuar ne u takuam në Tempullin e Solt-Lejkut. Të tre shkuam në një nga dhomat e mrekullueshme të vulosjes, pa njohur asnjë shpirt në dhomë përveç Plakut ElRej L. Kristiansen, atëherë një Ndihmës në Kuorumin e Të Dymbëdhjetëve, një pozitë autoriteti të përgjithshëm që ekzistonte në atë kohë. Plaku Kristiansen kishte planifikuar të kryente një ceremoni vulosjeje për një nuse dhe një dhëndër në atë dhomë atë mëngjes. Unë jam i sigurt që nusja dhe familja e saj mendonin: "Këta duhet të jenë miq të dhëndërit", dhe që familja e dhëndërit mendonte: "Këta duhet të jenë miq të nuses". Çifti im qe ulur në një stol të vogël me rreth gjashtëdhjetë centimetra hapësirë midis tyre.

Plaku Kristiansen filloi duke dhënë këshillë për çiftin që po martohej dhe ai e bëri këtë me një mënyrë aq të mrekullueshme. Ai përmendi se si një bashkëshort duhet ta dojë bashkëshorten e tij, se si ai duhet ta trajtojë atë me respekt dhe mirësjellje, duke e nderuar atë si zemra e shtëpisë. Pastaj ai i foli nuses mbi mënyrën se si ajo duhej të nderojë bashkëshortin e saj si kreu i shtëpisë dhe të jetë mbështetje për të me çdo mënyrë.

Unë vura re ndërsa Plaku Kristiansen i fliste nuses dhe dhëndërrit, çifti im u afrua pak më afër së bashku. Shpejt ata ishin ulur krejt pranë njëri-tjetrit. Ajo që më kënaqi mua është se ata patën lëvizur të dy me thuajse të njëjtën masë. Në fund të ceremonisë, çifti im qe ulur aq pranë njëri-tjetrit sikur *ata* të ishin të porsamartuarit. Secili po buzëqeshte.

Ne e lamë tempullin atë ditë dhe asnjëri nuk e mori vesh kush ishim dhe pse patëm ardhur, por miqtë e mi qenë kapur nga duart duke dalë nga dera ballore. Mosmarrëveshjet e tyre qenë lënë mënjanë. Mua nuk më duhej të thoshja asnjë fjalë. Ju e shihni, ata kujtuan ditën e vet martesës së tyre dhe të besëlidhjeve që patën bërë në Shtëpinë e Perëndisë. Ata qenë zotuar të fillonin përsëri dhe të përpiqeshin më fort këtej e tutje.

Nëse ndonjë nga ju ka vështirësi në martesën tuaj, unë ju nxis të bëni gjithçka që mundeni për të bërë çfarëdo ndreqjeje të nevojshme, që ju të mund të jeni po aq të lumtur siç ishit kur martesa juaj filloi. Ne që jemi martuar në Shtëpinë e Zotit e bëjmë këtë për kohën dhe për gjithë përjetësinë dhe pastaj ne duhet të bëjmë përpjekjen e nevojshme për ta bërë atë të tillë. Unë e kuptoj se ka situata ku martesat nuk mund të shpëtohen, por unë ndiej fort se në shumicën e tyre ato mund të jenë dhe duhet të jenë. Mos lejoni që martesa juaj të shkojë në pikën ku është në rrezik.

Presidenti Hinkli na mësoi se varet nga secili prej nesh që mbajmë priftërinë e Perëndisë që ta disiplinojmë veten në mënyrë të tillë që të qëndrojmë mbi mënyrat e botës. Është thelbësore që ne të jemi burra nderues dhe të përmbajtur. Veprimet

tona duhet të jenë të paqortueshme.

Fjalët që themi, mënyrat me të cilat i trajtojmë të tjerët dhe mënyra se si e jetojmë jetën tonë të gjitha ndikojnë tek efektshmëria jonë si burra dhe djem që mbajmë priftërinë.

Dhurata e priftërisë është e paçmueshme. Ajo mbart me vete autoritetin për të vepruar si shërbëtorë të Perëndisë, për të administruar të sëmurin, për të bekuar familjet tona dhe për të bekuar të tjerët gjithashtu. Autoriteti i saj mund të shkojë përtej velit të vdekjes, në përjetësitë. Nuk ka gjë tjetër që të krahasohet me të në gjithë këtë botë. Sigurojeni atë, ruajeni atë si thesar, jetoni të denjë për të.[10]

Vëllezër të mi të dashur, drejtoftë drejtësia çdo hap tonin ndërsa udhëtojmë nëpër jetë. Sot dhe gjithmonë, qofshim marrës të denjë të fuqisë së shenjtë të priftërisë që mbajmë. Bekoftë ajo jetën tonë dhe e përdorshim atë për të bekuar jetën e të tjerëve, siç bëri Ai që jetoi dhe vdiq për ne – madje Jezu Krishti, Zoti dhe Shpëtimtari ynë. Kjo është lutja ime në emrin e Tij të shenjtë dhe hyjnor, amen. ■

SHËNIME

1. Doktrina e Besëlidhje 121:36–37.
2. Eksodi 20:7.
3. Isaia 1:18.
4. Doktrina e Besëlidhje 58:42.
5. Shih Gjoni 17:14; Doktrina e 49:5.
6. "President Harold B. Lee's General Priesthood Address", *Ensign,* janar 1974, f. 100.
7. Gordon B. Hinckley, "What God Hath Joined Together", *Ensign,* maj 1991, f. 71.
8. Gordon B. Hinkli, "Denjësia Vetjake për të Ushtruar Priftërinë", *Liahona,* korrik 2002, f. 60.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter,* botim i Clyde J. Williams [1997], f. 130.
10. Shih Gordon B. Hinckley, *Liahona,* korrik 2002, f. 58–61.

Nga Presidenti Diter F. Uhtdorf
Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë

Duke Pritur në Rrugën për Damask

Ata që kërkojnë me zell që të mësojnë për Krishtin përfundimisht do të arrijnë ta njohin Atë.

Një nga ngjarjet më të shquara në historinë e botës ndodhi në rrugën për Damask. Ju e njihni mirë historinë e Saulit, një i ri që "po shkatërronte kishën: hynte shtëpi më shtëpi, . . . [duke i futur shenjtorët] në burg"[1]. Sauli qe kaq armiqësor, sa shumë anëtarë të Kishës së hershme morën arratinë nga Jeruzalemi me shpresë që t'i shpëtonin inatit të tij.

Sauli i ndoqi ata. Por ndërsa "po i afrohej Damaskut, befas rreth tij vetëtiu një dritë nga qielli:

Dhe, si u rrëzua përtokë, dëgjoi një zë që i thoshte: 'Saul, Saul, përse më përndjek?'"[2]

Ky çast shndërrues e ndryshoi Saulin përgjithmonë. Vërtet, ai ndryshoi botën.

Ne e dimë se shfaqje të tilla si kjo, ndodhin. Në fakt, ne dëshmojmë se një përvojë hyjnore e ngjashme i ndodhi në vitin 1820 një djaloshi që quhej Jozef Smith. Është dëshmia jonë e qartë dhe e sigurt se qiejt janë hapur sërish dhe se Perëndia u flet profetëve dhe apostujve të Tij. Perëndia i dëgjon dhe u përgjigjet lutjeve të fëmijëve të Tij.

Prapëseprapë, ka disa që ndiejnë se po të mos kenë një përvojë të ngjashme me atë të Saulit ose të Jozef Smithit, ata nuk mund të besojnë. Ata qëndrojnë pranë ujërave të pagëzimit, por nuk hyjnë. Ata presin në prag të dëshmisë, por nuk mund të vijnë vetë tek njohuria e së vërtetës. Në vend që të ndërmarrin hapa të vegjël besimi në shtegun e të qenit dishepull, ata duan ndonjë ngjarje dramatike që t'i detyrojë të besojnë.

Ata i kalojnë ditët e tyre duke pritur në rrugën për Damask.

Besimi Vjen me Hapa Një e nga Një

Një motër e shtrenjtë ka qenë anëtare besnike e Kishës gjithë jetën e saj. Por ajo mbartte një brengë personale. Vite më parë, bija e saj kishte vdekur pas një sëmundjeje të shkurtër dhe plagët nga kjo tragjedi ende nuk i mbylleshin. Ajo mundohej me pyetjet e thella që shoqërojnë një ngjarje si kjo. Ajo pranoi sinqerisht se dëshmia e saj nuk ishte ajo që kishte qenë. Ajo ndjeu që, nëse qiejt nuk do të çaheshin për të, ajo nuk do të ishte kurrë në gjendje që të besonte sërish.

Kështu, ajo e gjeti veten duke pritur.

Ka shumë të tjerë që, për arsye të ndryshme, e gjejnë veten duke pritur në rrugën për Damask. Ata vonojnë të përfshihen plotësisht si dishepuj. Ata shpresojnë ta marrin priftërinë, por ngurrojnë të jetojnë të denjë për atë privilegj. Ata dëshirojnë të hyjnë në tempull, por e vonojnë veprimin përfundimtar të besimit që të kualifikohen. Ata mbeten duke pritur për Krishtin që t'u jepet atyre si një pikturë e madhërishme e Karl Blohut – që të heqë një herë e përgjithmonë dyshimet e frikën e tyre.

E vërteta është se ata që kërkojnë me zell që të mësojnë për Krishtin, përfundimisht do të arrijnë ta njohin Atë. Ata do të marrin personalisht një shfaqje hyjnore të Mjeshtrit, megjithatë, më së shpeshti, kjo vjen në formën e një pazëlli – me pjesë një e nga një. Secila pjesë e veçantë mund të mos jetë lehtësisht e dallueshme më vete; mund të mos jetë e qartë se si lidhet me të tërën. Secila pjesë na ndihmon ta shohim figurën e madhe pak më qartë. Përfundimisht, pasi të jenë vendosur së bashku mjaftueshëm pjesë, ne dallojmë bukurinë e shkëlqyer të së tërës. Atëherë, duke e hedhur vështrimin pas tek përvoja jonë, kuptojmë se Shpëtimtari vërtet ka ardhur për të qenë me ne – jo përnjëherësh por pa zhurmë, butësisht, thuajse pa u vënë re.

Kjo mund të jetë përvoja jonë nëse ecim përpara me besim dhe nuk presim tepër gjatë në rrugën për Damask.

Vini Veshin dhe Mbani Parasysh

Unë dëshmoj se Ati ynë në Qiell i do fëmijët e Tij. Ai na do ne. Ai ju do ju. Kur është e nevojshme, Zoti madje do t'ju mbartë mbi pengesa, ndërsa ju kërkoni paqen e Tij me një zemër të thyer dhe një shpirt të penduar. Shpesh Ai na flet në mënyra që mund t'i dëgjojmë vetëm me zemrën tonë. Që ta dëgjojmë më mirë zërin e Tij,

Autoritetet e Përgjithshme të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme

Prill 2011

PRESIDENCA E PARË

Henri B. Ajring
Këshilltar i Parë

Tomas S. Monson
President

Diter F. Uhtdorf
Këshilltar i Dytë

KUORUMI I DYMBËDHJETË APOSTUJVE

Bojd K. Paker

L. Tom Peri

Rasëll M. Nelson

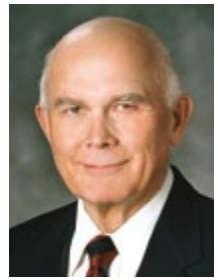

Dallin H. Ouks

M. Rasëll Ballard

Riçard G. Skot

Robert D. Hejls

Xhefri R. Holland

Dejvid A. Bednar

Kuentin L. Kuk

D. Tod Kristoferson

Nil L. Andersen

PRESIDENCA E TË SHTATËDHJETËVE

Ronald A. Rasband

Klaudio R. M. Kosta

Stiven E. Snou

Uolter F. Gonzáles

L. Uitni Klejton

Xhei E. Xhensen

Donald L. Hallstrom

KUORUMI I PARË I TË SHTATËDHJETËVE

Markos A. Aidukaitis

Hoze L. Alonso

Karlos H. Amado

Jan S. Ardern

Mervin B. Arnold

Dejvid S. Bakster

Shein M. Bouen

Zherald Kosé

Jun Huan Çoi

Krejg C. Kristensen

Dan R. Klark

Geri J. Koleman

Karl B. Kuk

Lorens E. Korbrixh

LeGrand R. Kurtis i Riu

Benjamin De Hojos

Xhon B. Dikson

Kevin R. Dankan

Dejvid F. Evans

Enrike R. Falabela

Eduardo Gavaret

Karlos A. Godoi

Kristofel Golden i Riu

Gerit W. Gong

C. Skot Grou

Xhejms J. Hamula

Keith K. Hilbig

Riçard G. Hinkli

Marlin K. Xhensen

Daniel L. Xhonson

Pol V. Xhonson

Patrik Kiëron

Joshihiko Kikuçi

Pol E. Kolliker

Erik W. Kopishke

Riçard J. Meinis

Markus B. Nash

Brent H. Nilson

Alan F. Paker

Kevin W. Pirson

Entoni D. Perkins

Pol B. Pajper

Rafael E. Pino

Brus D. Porter

Karl B. Prat

Dejl G. Renlund

Majkëll T. Ringud

Lin G. Robins

Sesil O. Samuelson i Riu

Xhozef W. Sitati

Ulises Soaresh

Geri E. Stivenson

Majkëll Xhon U. Teh

Zhozé A. Teisheira

Oktaviano Tenorio

Huan A. Uceda

Francisko J. Vinjas

W. Kristofer Uadell

Uilliam R. Uolker

F. Majkëll Uatson

Kazuhiko Jamashita

Horge F. Zebalos

Klaudio D. Zivic

W. Krejg Zuik

KUORUMI I DYTË I TË SHTATËDHJETËVE

Uilford W. Andersen

Koiçi Aojagi

Randall K. Benet

Ted R. Kelister

Krejg A. Kardon

Brus A. Karlson

J. Devn Kornish

Keith R. Eduards

Stenli G. Elis

Bredli D. Foster

Leri W. Gibons

O. Vinsent Halek

Von Jong Ko

Leri R. Lorens

Per G. Malm

Xhejms B. Martino

Jairo Macagardi

Kent F. Riçards

Gregori A. Shvicer

Louell M. Snou

Pol K. Sibrovski

Kent D. Uatson

Leri Y. Uilson

PESHKOPATA KRYESUESE

Riçard C. Exhli
Këshilltar i Parë

H. Dejvid Barton
Peshkopi Kryesues

Keith B. Mek-Mullin
Këshilltari i Dytë

"Bashkëqytetarë të shenjtorëve" (Efesianëve 2:19) në mbarë botën mblidhen për Konferencën e Përgjithshme Vjetore të 181-të të Kishës. Fotografitë, sipas drejtimit të akrepave të orës nga skaji i sipërm majtas, paraqesin shenjtorë të ditëve të mëvonshme në Lusakë të Zambies, Kiev të Ukrainës, Shën-Katerinë të Xhamajkës, San-Paulo të Brazilit, Odenton në Merilend të SHBA-së, Dortmund të Gjermanisë dhe Koimbra të Portugalisë.

do të ishte e mençur ta ulnim volumin e zërit të zhurmës së botës në jetën tonë. Nëse s'i marrim parasysh apo i bllokojmë nxitjet e Shpirtit, për çfarëdo arsye, ato bëhen më pak të dallueshme derisa nuk mund t'i dëgjojmë më fare. Le të mësojmë t'ua vëmë veshin nxitjeve të Shpirtit dhe pastaj të bëhemi të etur për t'i mbajtur parasysh ato.

Profeti ynë i dashur, Tomas S. Monson, është shembulli ynë në lidhje me këtë. Ndodhitë e vëmendjes së tij ndaj pështëritjeve të Shpirtit janë të shumta. Plaku Xhefri R. Holland tregon për një shembull të tillë:

Një herë, ndërsa Presidenti Monson qe me detyrë në Luizianë, një president kunji e pyeti nëse do të kishte kohë të vizitonte një vajzë 10-vjeçare, që quhej Kristal, e cila ishte në fazat e fundit të sëmundjes me kancer. Familja e Kristalit ishte lutur që Presidenti Monson të mund të vinte. Por shtëpia e tyre qe shumë larg dhe programi qe kaq i ngjeshur saqë nuk kishte kohë. Kështu që, në vend të kësaj, Presidenti Monson kërkoi që ata që do të bënin lutje gjatë konferencës së kunjit, ta përfshinin Kristalin në lutjet e tyre. Sigurisht që Zoti dhe familja do ta kuptonin.

Gjatë sesionit të së shtunës të konferencës, ndërsa Presidenti Monson u ngrit për të folur, Shpirti i pështëriti: "I lini fëmijët e vegjël të vijnë tek unë dhe mos i pengoni, sepse e tyre është mbretëria e Perëndisë"[3].

"Shënimet e tij u mjegulluan. Ai u përpoq të vijonte temën e mbledhjes siç ishte planifikuar, por emri dhe figura e [vajzës së vogël] nuk do t'i hiqeshin nga mendja"[4].

Ai dëgjoi Shpirtin dhe e riorganizoi programin e tij. Herët në mëngjesin tjetër, Presidenti Monson i la të nëntëdhjetë e nëntë [delet] dhe përshkoi shumë kilometra që të ishte pranë shtratit të njërës.

Kur qe atje, ai "ia nguli sytë një fëmije tepër të sëmurë sa të mund të ngrihej, tepër të dobët sa të mund të fliste. Sëmundja e saj e kishte verbuar atë tani. I prekur thellë nga skena dhe Shpirti i Zotit . . . , Vëllai Monson . . . e mori dorën e brishtë të fëmijës në dorën e tij. 'Kristal', i pështëriti ai, 'jam këtu.'

Me përpjekje të madhe ajo iu përgjigj me pështërimë: 'Vëlla Monson, e dija se do të vije'."[5]

Vëllezërit e motrat e mia të dashura, le të përpiqemi fort të jemi mes atyre tek të cilët Zoti mund të mbështetet që të dëgjojnë pështëritjet e Tij dhe të përgjigjen, ashtu si bëri Sauli në rrugën *e tij* për Damask: "Zot, ç'don ti të bëj unë?"[6]

Shërbeni

Një tjetër arsye, pse ne nganjëherë nuk e dallojmë zërin e Zotit në jetën tonë, është sepse zbulesat e Shpirtit mund të mos na vijnë neve drejtpërsëdrejti si përgjigje për lutjet tona.

Ati ynë në Qiell pret që ne t'i studiojmë ato së pari dhe pastaj të lutemi për udhëheqje, ndërsa kërkojmë përgjigje për pyetjet dhe shqetësimet në jetën tonë personale. Ne kemi sigurimin e Atit tonë Qiellor se Ai do t'i dëgjojë e do t'u përgjigjet lutjeve tona. Përgjigjja mund të vijë nëpërmjet zërit e urtësisë së miqve të besuar e të familjes, shkrimeve të shenjta dhe fjalëve të profetëve.

Ka qenë përvoja ime se disa nga nxitjet më të fuqishme që marrim, nuk janë vetëm për dobinë tonë por gjithashtu për dobinë e të tjerëve. Nëse po mendojmë vetëm për veten, mund të humbasim disa nga përvojat më të fuqishme shpirtërore dhe zbulesa të thella të jetës sonë.

Presidenti Spenser W. Kimball e mësoi këtë koncept kur tha: "Perëndia na shikon dhe kujdeset për ne. Por zakonisht është nëpërmjet një personi tjetër që ai i plotëson nevojat tona. Si rrjedhim, është jetësore që t'i shërbejmë njëri-tjetrit."[7] Vëllezër e motra, secili prej nesh ka një përgjegjësi prej besëlidhjeve që të jetë i ndjeshëm ndaj nevojave të të tjerëve dhe të shërbejë ashtu si bëri Shpëtimtari – për të ndihmuar, bekuar dhe ngritur moralisht ata që janë rreth nesh.

Shpesh, përgjigjja ndaj lutjes sonë nuk vjen kur jemi në gjunjë, por ndërsa jemi në këmbë, duke i shërbyer Zotit dhe duke u shërbyer atyre që janë rreth nesh. Veprimet vetëmohuese të shërbimit dhe përkushtimit kullojnë shpirtrat tanë, i heqin luspat nga sytë tanë shpirtërorë dhe hapin pragjet e qiellit. Duke u bërë përgjigjja për lutjen e një tjetri, ne shpesh gjejmë përgjigjen për lutjen tonë.

Ndani

Ka çaste kur Zoti na zbulon gjëra që janë caktuar vetëm për ne. Megjithatë, në shumë, shumë raste, Ai ia beson një dëshmi të së vërtetës atyre që do ta ndajnë me të tjerët. Kështu ka qenë me secilin profet që nga koha e Adamit. Zoti gjithashtu pret që ne, anëtarët e Kishës së Tij të rivendosur të "hap[im] gojën në çdo kohë, duke shpallur ungjillin [e Tij] me tinguj gëzimi"[8].

Kjo nuk është gjithmonë e lehtë. Disa, më mirë do të tërhiqnin një karrocë dore përmes rrafshnaltave sesa të trajtojnë temën e besimit dhe të fesë me miqtë e kolegët e tyre. Ata shqetësohen se si do të mund të perceptoheshin ose se si ajo do të mund të dëmtonte marrëdhënien e tyre. Nuk ka nevojë të jetë ashtu, sepse ne kemi një mesazh të lumtur për ta ndarë dhe ne kemi një mesazh gëzimi.

Vite më parë, familja jonë jetonte e punonte mes njerëzish që, pothuajse në çdo rast, nuk ishin të besimit tonë. Kur ata na pyesnin se si qe fundjava jonë, përpiqeshim t'i kalonim temat e zakonshme – si ngjarjet sportive, kinemaja ose moti – dhe përpiqeshim të ndanim përvoja fetare që kishim pasur si familje gjatë fundjavës – për shembull, çfarë tha një folës i ri në moshë për standardet nga broshura *Për Forcën e Rinisë* ose se sa u prekëm nga fjalët e një të riu që po largohej për në misionin e tij, ose se si ungjilli dhe Kisha na ndihmuan ne si familje për të kapërcyer një sfidë të veçantë që kishim. U përpoqëm të mos ishim predikues ose imponues. Bashkëshortja ime, Harrieta, ishte gjithmonë më e mira për të gjetur diçka frymëzuese, lartësuese, ose humoristike për të ndarë. Kjo shpesh do të çonte në diskutime më të thella. Në mënyrë mjaft interesante, kurdoherë që flisnim me miqtë mbi përballimin e sfidave të jetës, shpesh dëgjuam komentin: "Është e lehtë për ju, ju keni kishën tuaj".

Me kaq shumë burime shoqërore mediatike dhe një mori mjetesh më shumë a më pak të dobishme në dispozicionin tonë, ndarja e lajmeve të mira të ungjillit është më e lehtë dhe ka ndikime më të gjera se kurrë më parë. Në fakt, kam frikë se disa që po dëgjojnë, kanë çuar tashmë mesazhe si: "Ai ka 10 minuta që po flet dhe ende s'ka bërë ndonjë krahasim me aviacionin!" Miqtë e mi të rinj, ndoshta nxitja e Zotit për të "hap[ur] gojët [tuaja]"[9] mund të përfshijë sot "përdorimin e duarve tuaja", për t'ia çuar ungjillin me mesazhe në blog dhe në celular gjithë botës! Por ju lutem kujtoni, gjithçka në vendin dhe kohën e duhur.

Vëllezër e motra, me bekimet e teknologjisë moderne, ne mund të shprehim mirënjohje dhe gëzim për

planin e shkëlqyer të Perëndisë për fëmijët e Tij në një mënyrë që mund të dëgjohet jo vetëm nëpër vendin tonë të punës por përreth botës. Nganjëherë, një frazë e vetme dëshmie mund të vërë në lëvizje ngjarje që ndikojnë jetën e dikujt për përjetësinë.

Mënyra më efikase për të predikuar ungjillin është nëpërmjet shembullit. Nëse jetojmë sipas besimeve tona, njerëzit do ta vënë re. Nëse shëmbëlltyra e Jezu Krishtit shkëlqen në jetën tonë[10], nëse jemi të gëzuar dhe në paqe me botën, njerëzit do të dëshirojnë ta dinë përse. Një nga predikimet më të shkëlqyera të shqiptuara mbi punën misionare është mendimi i thjeshtë që i atribuohet Shën Françeskut të Asisit: "Predikojeni ungjillin gjithmonë [me sjellje] dhe, nëse është e nevojshme, përdorni fjalët"[11]. Mundësitë për të bërë kështu janë kudo rreth nesh. Mos i humbisni ato duke pritur tepër gjatë në rrugën për Damask.

San-Paulo, Brazil

Rruga Jonë për Damask

Unë dëshmoj se Zoti u flet profetëve dhe apostujve të Tij në kohën tonë. Ai gjithashtu u flet të gjithëve që shkojnë tek Ai, me një zemër të sinqertë dhe qëllim të vërtetë[12].

Mos dyshoni. Kujtoni: "Lum ata që nuk kanë parë dhe kanë besuar"[13]. Perëndia ju do. Ai i dëgjon lutjet tuaja. Ai u flet fëmijëve të Tij dhe u ofron ngushëllim, paqe e kuptueshmëri atyre që e kërkojnë Atë dhe e nderojnë Atë duke ecur në udhën e Tij. Unë jap dëshminë time të shenjtë se Kisha e Jezu Krishtit e Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme është në rrugën e duhur. Ne kemi një profet të gjallë. Kisha udhëhiqet nga Ai, emrin e të cilit mbajmë, madje Shpëtimtari Jezu Krisht.

Vëllezër e motra, miq të dashur, le të mos presim tepër gjatë në rrugën *tonë* për Damask. Përkundrazi, le të lëvizim përpara me besim, shpresë e dashuri hyjnore dhe do të bekohemi me dritën që të gjithë po e kërkojmë në shtegun e të qenit vërtet dishepull. Për këtë lutem unë dhe ju lë bekimin tim, në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Veprat e Apostujve 8:3.
2. Veprat e Apostujve 9:3–4.
3. Marku 10:14.
4. Shih Jeffrey R. Holland, "President Thomas S. Monson: Always 'on the Lord's Errand'", *Tambuli,* tetor–nëntor 1986, f. 20.
5. Jeffrey R. Holland, *Tambuli,* tetor–nëntor 1986, f. 20.
6. Veprat e Apostujve 9:6.
7. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), f. 82.
8. Doktrina e Besëlidhje 28:16.
9. Doktrina e Besëlidhje 60:2.
10. Shih Alma 5:14.
11. Në William Fay and Linda Evans Shepherd, *Share Jesus without Fear* (1999), f. 22.
12. Shih Moroni 10:3–5.
13. Gjoni 20:29.

Nga Plaku Pol V. Xhonson,
i Të Shtatëdhjetëve

Më Shumë se Fitimtarë për Hir të Atij që na Deshi

Sprovat nuk janë thjesht për të na provuar ne. Ato kanë rëndësi jetike në procesin e të bërit pjesëtarë të natyrës hyjnore.

Jeta në tokë përfshin testime, sprova dhe fatkeqësi dhe disa nga sprovat që përballim në jetë mund të jenë torturuese. Qoftë nëse është sëmundje, tradhëti, tundime, humbja e një njeriu të dashur, fatkeqësi natyrore ose ndonjë provë e rëndë, vuajtja është pjesë e përvojës tonë në vdekshmëri. Shumë kanë vrarë mendjen se përse duhet të përballim sfida të vështira. E dimë se një arsye është të japë një provë të besimit tonë për të parë nëse do të bëjmë gjithçka që ka urdhëruar Zoti[1]. Për fat të mirë, kjo jetë tokësore është vendi i përsosur për të përballuar – dhe kapërcyer – këto testime[2].

Por këto sprova nuk janë thjesht për të na provuar ne. Ato kanë rëndësi jetike në procesin e të bërit pjesëtarë të natyrës hyjnore[3]. Nëse i trajtojmë këto fatkeqësi si duhet, ato do të shenjtërohen për të mirën tonë[4].

Plaku Orson F. Uitni tha: "Asnjë dhimbje që vuajmë, asnjë sprovë që përjetojmë, nuk shkon dëm. . . . Dhe gjithçka që vuajmë dhe gjithçka që i rezistojmë, veçanërisht nëse i rezistojmë me durim, ndërton karakterin tonë, pastron zemrën tonë, zgjeron shpirtin tonë dhe na bën më të butë e më bamirës. . . . Dhe ndodh përmes hidhërimit dhe vuajtjes, mundimit dhe fatkeqësisë, që ne e marrim atë edukim, gjë për të cilën erdhëm këtu."[5]

Kohët e fundit, një djali nëntëvjeçar i diagnostikuan një kancer kockash të rrallë. Doktori shpjegoi diagnozën dhe trajtimin, që përfshinte muaj kemioterapie dhe operacion të rëndë. Ai tha se do të ishte një kohë shumë e vështirë për djalin dhe familjen e tij, por pastaj shtoi: "Njerëzit më pyesin: 'A do të jem njëlloj pasi kjo të marrë fund?' Unë u them: 'Jo, ti nuk do të jesh njëlloj. Ti do të jesh shumë më i fortë. Ti do të jesh i hatashëm!' "

Nganjëherë mund të duket se sprovat tona janë të përqendruara në fusha të jetës ose pjesë të shpirtit tonë te të cilat e kemi më të vështirë të durojmë. Meqenëse rritja personale është rezultati i synuar i këtyre sfidave, nuk duhet të jetë habitëse që sfidat mund të jenë shumë personale – thuajse të drejtuara me kujdes për nevojat ose dobësitë tona të veçanta. Dhe asnjë nuk përjashtohet, veçanërisht jo shenjtorët që përpiqen të bëjnë atë që është e drejtë. Disa shenjtorë të bindur mund të pyesin: "Përse mua? Unë po përpiqen të jem i mirë! Përse Zoti po e lejon të ndodhë kjo?" Furra e pikëllimit ndihmon për të pastruar edhe më të mirin e shenjtorëve duke shkrirë zgjyrën në jetën tonë dhe duke lënë pas ar të kulluar.[6] Madje dhe minerali më i pasur ka nevojë për rafinim për të hequr papastërtitë. Të jesh i mirë nuk mjafton. Ne dëshirojmë të bëhemi si Shpëtimtari, që mësoi ndërkohë që vuajti "dhimbje dhe hidhërime dhe tundime të çdo lloji"[7].

Krimson-Trejl në Logan-Kenion është një nga vendet e mia të parapëlqyera për marshime. Pjesa kryesore e shtegut zvarritet në majë të shkrepave të lartë prej guri gëlqeror dhe ofron pamje të mrekullueshme të kanionit dhe të luginës poshtë. Megjithatë, të arrish në majë të shkrepave nuk është e lehtë. Shtegu për atje është një ngjitje e vazhdueshme dhe, pikërisht para se të arrijë majën, alpinisti has pjesën më të thiktë të shtegut dhe pamjet e kanionit mbulohen nga vetë shkrepat. Përpjekja e fundit ia vlen më tepër se mundimi, sepse kur alpinisti arrin në majë, pamjet të lënë pa frymë. E vetmja mënyrë për të parë pamjet është të kryesh ngjitjen.

Një model në shkrimet e shenjta dhe në jetë tregon se shumë herë, testimet më të errëta, më të rrezikshme ndodhin menjëherë para ngjarjeve të shquara dhe rritjes së pamasë. "Pas shumë mundimesh vijnë bekimet."[8] Bijtë e Izraelit kishin ngecur para Detit të Kuq përpara se ai të ndahej.[9] Nefi u përball me rrezikun, me inatin nga vëllezërit e tij dhe dështime të

shumëfishta përpara se të mund të siguronte fletët e tunxhit.[10] Jozef Smithi u pushtua nga një fuqi e ligë kaq e fortë, saqë dukej sikur qe dënuar me shkatërrimin më të plotë. Kur qe thuajse gati të zhytej në dëshpërim, ai ushtroi fuqitë e tij për t'i thirrur Perëndisë dhe, pikërisht në atë çast, atë e vizitoi Ati dhe Biri.[11] Shpesh kërkuesit përballen me kundërshtim dhe fatkeqësi ndërsa i afrohen pagëzimit. Nënat e dinë se sfidat e dhimbjeve paraprijnë mrekullinë e lindjes. Herë pas here, ne shohim bekime të mrekullueshme menjëherë pas sprovave të mëdha.

Kur gjyshja ime qe rreth 19 vjeçe, ajo pati një çrregullim shëndeti që e la shumë të sëmurë. Më vonë ajo tha: "Unë nuk mund të ecja. Këmba ime e majtë nuk ishte fare në formë pasi kisha qenë në shtrat për disa muaj. Kockat ishin të buta si sfungjer dhe, kur e prekja këmbën në dysheme, ndieja një si goditje elektrike."[12] Kur nuk mundej të ngrihej nga shtrati dhe ishte në kulm të vuajtjes së saj, ajo mori dhe studioi pamflete nga Kisha e Jezu Krishtit e Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme. Ajo u kthye në besim dhe më vonë u pagëzua. Shumë herë, një sfidë e veçantë na ndihmon të përgatitemi për diçka me rëndësi jetike.

Në mes të problemeve, është thuajse e pamundur të shohim se bekimet që po vijnë, janë shumë më të mëdha se dhimbja, poshtërimi ose fatkeqësia që mund të jemi duke përjetuar në atë kohë. "Çdo ndreqje, pra, aty për aty, nuk duket se sjell gëzim, po hidhërim; por më pas u jep një fryt drejtësie atyre që janë ushtruar me anë të tij."[13] Apostulli Pal na mësoi: "Sepse trishtimi ynë i lehtë që është vetëm për një moment, prodhon për ne, një peshë të pamasë e të pashoqe të amshueshme lavdie"[14]. Është interesante se Pali përdor termin "trishtim i lehtë". Kjo vjen nga një njeri që e kishin rrahur, goditur me gurë, i ishte mbytur anija, e kishin burgosur dhe kishte provuar shumë sprova të tjera.[15] Dyshoj nëse shumë nga ne do t'i quanim fatkeqësitë tona të lehta. Përsëri, në krahasim me bekimet dhe rritjen që marrim së fundi, si në këtë jetë edhe në përjetësi, fatkeqësitë tona vërtet janë të lehta.

Ne nuk i kërkojmë testimet, sprovat dhe vuajtjet tona. Udhëtimi ynë personal nëpër jetë do të sigurojë tamam sasinë e duhur për nevojat tona. Shumë sfida janë thjesht një pjesë e natyrshme e ekzistencës sonë në vdekshmëri, por ato luajnë një rol kaq të rëndësishëm në përparimin tonë.

Ndërsa shërbesa e Shpëtimtarit në vdekshmëri po i afrohej fundit, Ai përjetoi sfidën më të vështirë të të

gjithë kohëve – vuajtjen e pabesueshme në Gjetsemani dhe në Golgota. Kjo i parapriu Ringjalljes së lavdishme dhe premtimit se gjithë vuajtja jonë një ditë do të zhduket. Vuajta e Tij qe një kusht paraprak për varrin e zbrazët atë mëngjes Pashke dhe për pavdekësinë dhe jetën tonë të përjetshme në të ardhmen.

Nganjëherë ne dëshirojmë të kemi rritje pa sfida dhe të forcohemi pa asnjë përpjekje. Por rritja nuk mund të vijë duke ndjekur udhën e lehtë. Ne e kuptojmë qartë se një atlet që nuk bën trajnim të fortë, nuk do të bëhet kurrë atlet i klasit botëror. Duhet të jemi të kujdesshëm që të mos kemi zët vetë ato gjëra që na ndihmojnë të veshim natyrën hyjnore.

Asnjë nga sprovat dhe fatkeqësitë që përballim, nuk është përtej kufijve tanë, sepse ne kemi të drejtë për ndihmë nga Zoti. Ne mund t'i bëjmë të gjitha gjërat me anë të Krishtit që na forcon[16].

Pasi u shërua nga sfida të rënda shëndetësore, Plaku Robert D. Hejls ndau sa vijon në një konferencë të përgjithshme: "Në disa raste, i thashë Zotit se sigurisht që i kisha mësuar mësimet që duhet të merrja dhe nuk do të ishte e nevojshme të duroja dhimbje të mëtejshme. Përgjërime të tilla dukeshin pa efekt, sepse m'u bë e qartë se ky proces pastrimi me testim duhej të durohej sipas kohës së Zotit dhe në vetë mënyrën e Zotit. . . . Unë . . . mësova se nuk do të mbetesha vetëm për t'i përballuar këto sprova dhe fatkeqësi, por se engjëjt mbrojtës do të kujdeseshin për mua. Qenë disa që ishin thuajse engjëj, në formën e mjekëve, infermierëve dhe, mbi të gjitha, shoqja ime e ëmbël, Meri. Dhe me raste, kur Zoti e dëshironte, unë do të ngushëllohesha me vizita të ushtrive qiellore, që sollën ngushëllim dhe sigurime të përjetshme në kohën time të nevojës."[17]

Ati ynë Qiellor na do dhe ne e dimë "se kushdo që vë besimin e tij në Perëndi, do të përkrahet në sprovat e tij dhe në vështirësitë e tij dhe në mjerimet e tij dhe do të ngrihet në ditën e fundit"[18]. Një ditë, kur të shkojmë në anën tjetër të velit, ne dëshirojmë më shumë sesa dikush thjesht të na thotë: "Mirë, u krye". Përkundrazi, ne dëshirojmë që Zoti të thotë: "Të lumtë, shërbëtor i mirë dhe besnik"[19].

Unë i dua fjalët e Palit:

"Kush do të na ndajë nga dashuria e Krishtit? Pikëllimi, a ngushtica, a përndjekja, a uria, a të zhveshurit, a rreziku, a shpata? . . .

Por në të gjitha këto gjëra ne jemi më shumë se fitimtarë për hir të atij që na deshi."[20]

Unë e di se Perëndia jeton dhe se Biri i Tij, Jezu Krishti, jeton. Unë e di gjithashtu se nëpërmjet ndihmës së Tyre, ne mund të bëhemi "më shumë se fitimtarë" të fatkeqësive që përballim në këtë jetë. Ne mund të bëhemi si Ata. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih 1 Pjetrit 1:6–8; Abrahami 3:25.
2. Shih 1 Pjetrit 2:20.
3. Shih 2 Pjetrit 1:4.
4. Shih 2 Nefi 2:2.
5. Orson F. Whitney, në Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), f. 98.
6. Shih Isaia 48:10; 1 Nefi 20:10.
7. Shih Alma 7:11–12.
8. Doktrina e Besëlidhje 58:4.
9. Shih Eksodi 14:5–30.
10. Shih 1 Nefi 3–4.
11. Shih Joseph Smith—Historia 1:15–17.
12. Amalie Hollenweger Amacher, histori e pabotuar në zotërim të autorit.
13. Hebrenjve 12:11.
14. 2 Korintasve 4:17.
15. Shih 2 Korintasve 11:23–28.
16. Shih Filipianëve 4:13.
17. Robert D. Hales, "The Covenant of Baptism: To Be in the Kingdom and of the Kingdom", *Liahona,* janar 2001, f. 6.
18. Alma 36:3.
19. Mateu 25:21.
20. Romakëve 8:35, 37.

Bukuresht, Rumani

Nga peshkopi H. Dejvid Barton,
Peshkopi Kryesues

Puna Shenjtëruese e Mirëqenies

Puna e përkujdesjes për njëri-tjetrin dhe të qenit "të mirë me të varfrit", është një punë shenjtëruese, e urdhëruar nga Ati.

Mirëmëngjes vëllezër dhe motra. Në 1897-tën një Dejvid O. Mek-Kei i ri, qëndroi para një dere me një pamflet në dorën e tij. Kur ishte misionar në Stirling, të Skocisë, ai e kishte bërë këtë shumë herë më parë. Por atë ditë një grua e drobitur hapi derën dhe qëndroi para tij. Ajo ishte veshur keq dhe kishte mollëza të futura e flokë të pakrehur.

Ajo mori pamfletin që Plaku Mek-Kei i zgjati asaj dhe foli gjashtë fjalë që ai nuk do t'i harronte kurrë: "A do të ma blejë kjo mua bukën?"

Ky takim la një mbresë të pashlyeshme mbi misionarin e ri. Ai shkroi më vonë: "Nga ai moment unë kisha një kuptim më të thellë që Kisha e Jezu Krishtit duhet të jetë dhe është, e interesuar për shpëtimin tokësor të njeriut. Unë u largova nga dera duke ndier që ajo [grua], me . . . hidhërim në [zemrën e saj] kundrejt njeriut dhe Perëndisë, nuk [ishte] në gjendje të përshtatshme për të pranuar mesazhin e ungjillit. [Ajo ishte] në nevojë për ndihmë tokësore dhe; me aq sa munda të mësoj, nuk kishte asnjë organizatë në Stirling që mund [t'ia] jepte atë."[1]

Disa dekada më vonë, bota rënkoi nën barrën e Depresionit të Madh. Ishte gjatë asaj kohe, më 6 prill 1936, që Presidenti Hiber J. Grant dhe këshilltarët e tij, J. Ruben Klark dhe Dejvid O. Mek-Kei, shpallën atë që më pas do të njihej si programi Kishtar i mirëqenies. Në mënyrë interesante, dy javë më vonë, Plaku Melvin J. Ballard u caktua si kryetari i parë i tij dhe Harold B. Li si drejtori i parë administrues.

Kjo nuk ishte një përpjekje e zakonshme. Megjithëse Zoti kishte mobilizuar njerëz të shquar për ta drejtuar atë, Presidenti J. Ruben Klark e bëri të qartë që "krijimi i mekanizmit të mirëqenies ishte rezultat i zbulesës nga Fryma e Shenjtë ndaj Presidentit Grant, që ajo është vazhduar që nga ajo kohë nëpërmjet zbulesave të ngjashme të cilat u kanë ardhur vëllezërve që e kanë pasur në ngarkim"[2].

Zotimi i udhëheqësve të Kishës për të lehtësuar vuajtjet njerëzore ishte po aq i prerë sa edhe i pakthyeshëm. Presidenti Grant dëshironte "një sistem që do t'u . . . qasej dhe do të kujdesej për njerëzit pavarësisht nga çmimi". Ai tha se ai madje do të ndërmerrte hapa drastikë si të "mbyllte seminaret, të ndalonte punën misionare për një periudhë kohe, ose madje të mbyllte edhe tempujt, por ata nuk do të lejonin që njerëzit të ishin të uritur"[3].

Unë isha në krah të Presidentit Gordon B. Hinkli në Managua të Nikaraguas, kur ai u foli 1.300 anëtarëve të Kishës të cilët i kishin mbijetuar një uragani shkatërrues që mori më shumë se 11.000 jetë. Ai u tha atyre: "Për aq kohë sa Kisha ka burime,ne nuk do t'ju lëmë që të jeni të uritur apo pa veshmbathje, apo pa strehë. Ne do të bëjmë gjithçka që mundemi që të ndihmojmë në mënyrën që Zoti ka paracaktuar se duhet të bëhet."[4]

Një nga tiparet dalluese të kësaj përpjekjeje të frymëzuar të qendërzuar te ungjilli, është theksi i tij mbi përgjegjësinë vetjake dhe mbështetjen te vetja. Presidenti Marion G. Romni shpjegoi: "Janë krijuar shumë programe nga persona me vullnet të mirë për të ndihmuar ata që janë në nevojë. Sidoqoftë, shumë nga këto programe janë hartuar me synimin dritëshkurtër të 'të ndihmuarit të njerëzve', në ndryshim nga 'të ndihmuarit e njerëzve që të ndihmojnë veten'."[5]

Mbështetja te vetja është fryt i të jetuarit me maturi dhe ushtrimit të vetëdisiplinës ekonomike. Që nga fillimi, Kisha ka dhënë mësim se familjet – deri në atë masë që munden – duhet të mbajnë përgjegjësi për vetë mirëqenien e tyre materiale. Çdo brezi i kërkohet të mësojë rishtas parimet themelore të mbështetjes te vetja: të shmangë borxhin, të zbatojë parimet e kursimit, të përgatitet për kohë të vështira, të dëgjojë dhe të ndjekë fjalët e profetëve të gjallë, të zhvillojë disiplinë për të bërë dallimin mes nevojave e dëshirave dhe pastaj të jetojë në përputhje me to.

Synimi, premtimet dhe parimet që përforcojnë punën tonë të përkujdesjes për të varfrin dhe nevojtarin shtrihen shumë më larg se kufijtë e vdekshmërisë. Kjo punë e shenjtë nuk është

vetëm për t'u sjellë dobi e për të bekuar ata që vuajnë apo janë në nevojë. Si bij dhe bija të Perëndisë, ne nuk mund të trashëgojmë shkallën më të lartë të jetës së përjetshme pa qenë plotësisht të përfshirë në përkujdesjen për njëri-tjetrin, ndërsa jemi këtu në tokë. Ne i mësojmë parimet qiellore të sakrificës dhe përkushtimit nëpërmjet ushtrimit mirëdashës të sakrificës dhe shërbimit ndaj të tjerëve.[6]

Mbreti i madh Benjamin dha mësim se një prej arsyeve pse ne u japim nga pasuria jonë të varfërve dhe kujdesemi për lehtësimin e tyre, është që të ruajmë një heqje të mëkateve tona nga dita në ditë dhe të ecim të pafajshëm përpara Perëndisë.[7]

Që nga themelimi i botës, pëlhura e shoqërive të drejta është endur përherë me fijet e arta të dashurisë hyjnore. Ne jemi të dëshiruar për një botë paqësore dhe komunitete të begata. Ne lutemi për shoqëri të mira e të virtytshme, ku ligësia është braktisur e ku mirësia dhe e drejta mbizotërojnë. Pavarësisht se sa tempuj ndërtojmë, pavarësisht se sa rritet anëtarësia jonë, pavarësisht sa pozitivisht konsiderohemi në sytë e botës – nëse ne dështojmë në këtë urdhërim të madh qendror për të "[ndihmuar] të dobëtit, [për të ngritur duart] që varen poshtë dhe [për të forcuar] gjunjët e këputur"[8] apo të braktisim ata që vuajnë dhe vajtojnë, ne jemi nën dënim dhe nuk mund të kënaqim Zotin[9] dhe shpresa ngazëlluese e zemrave tona nuk do të jetë kurrë me ne.

Anembanë botës, 28.000 peshkopë kërkojnë të varfër për t'u kujdesur për nevojat e tyre. Çdo peshkop ndihmohet nga një këshill lagjeje i përbërë nga udhëheqës të priftërisë dhe të organizatave ndihmëse, duke përfshirë një presidente të përkushtuar të Shoqatës së Ndihmës. Ata mund "të nguten në lehtësimin e një të huaji; . . . të lajnë me vaj dhe verë zemrën e plagosur të fatkeqit, . . . [dhe] të thajnë lotët e jetimit e të bëjnë zemrën e një të veje të gëzohet"[10].

Zemrat e anëtarëve dhe udhëheqësve të Kishës anekënd botës po ndikohen dhe po drejtohen për mirë nga doktrinat dhe shpirti hyjnor i dashurisë dhe kujdesit për fqinjët e tyre.

Një udhëheqës priftërie në Amerikën e Jugut ishte i brengosur nga uria dhe skamja e anëtarëve të kunjit të tij të vogël. Duke mos dashur të lejonte vuajtjen e fëmijëve të uritur, ai gjeti një ngastër toke të zbrazët dhe organizoi priftërinë që ta kultivonin e mbillnin. Ata gjetën një kalë të moçëm dhe i lidhën një plug primitiv e filluan të punonin tokën. Por përpara se të mbaronin, tragjedia i goditi dhe kali i moçëm ngordhi.

Në vend që të lejonin që vëllezërit dhe motrat e tyre të vuanin nga uria, vëllezërit e priftërisë e lidhën plugun e vjetër në vetë shpinat e tyre dhe e tërhoqën përgjatë tokës së vështirë për t'u punuar. Ata e morën mbi vete, me kuptimin e vërtetë të fjalës, zgjedhën e vuajtjeve dhe barrave të vëllezërve e motrave të tyre.[11]

Një ndodhi nga historia e vetë familjes sime bëhet shembull i përkushtimit për t'u kujdesur për ata që janë në nevojë. Shumë kanë dëgjuar për kompanitë e karrocave të dorës Uilli dhe Martin dhe se si këta pionierë besnikë vuajtën dhe vdiqën ndërsa duruan të ftohtin dimërak dhe kushtet e skajshme gjatë udhëtimit të tyre drejt perëndimit. Robert Tejlor Barton, një nga katragjyshërit e mi, ishte një nga ata, të cilëve Brigam Jangu u kërkoi të shkonin e të shpëtonin ata Shenjtorë të shtrenjtë e të dëshpëruar.

Rreth kësaj kohe, Gjyshi shkroi në ditarin e tij: "Borë e thellë [dhe] shumë e ftohtë. . . . Aq ftohtë sa [ne] nuk mund të lëviznim. . . . Termometri 24 gradë celsius nën zero . . . ; aq ftohtë sa njerëzit nuk mund të udhëtonin."[12]

Shën-Katerinë, Xhamajkë

Pajisje jetëshpëtuese iu shpërndanë shenjtorëve të bllokuar, por "pavarësisht gjithçkaje që [shpëtuesit] mundën të bënin, shumë u varrosën gjatë rrugës"[13].

Ndërsa Shenjtorët e shpëtuar po kalonin një pjesë të shtegut përmes Kanionit Eko, disa vagonë ndaluan për të ndihmuar në ardhjen në jetë të një vogëlusheje. Roberti vuri re që nëna e re nuk kishte veshje të mjaftueshme për ta mbajtur ngrohtë të foshnjën e saj të porsalindur. Me gjithë motin e akullt, ai "hoqi vetë këmishën e tij të bërë me dorë dhe ia dha nënës që të [mbështillte] foshnjën"[14]. Fëmijës iu vendos emri Eko – Eko Skuajërs – si një kujtim i vendit dhe rrethanave të lindjes së saj.

Në vitet që pasuan Roberti u thirr në Peshkopatën Kryesuese të Kishës, ku shërbeu për më shumë se tri dekada. Në moshën 86-vjeçare, Robert Tejlor Barton u sëmur. Ai mblodhi familjen pranë shtratit të tij për t'u dhënë atyre bekimin e fundit. Mes fjalëve të tij të fundit qe kjo këshillë e thjeshtë por e shumë e thellë: "Jini të mirë me të varfrit"[15].

Vëllezër dhe motra, ne nderojmë ata persona të shkathët të cilët Zoti i ka mobilizuar për të organizuar dhe drejtuar programin e zgjeruar të shërbimeve ndaj anëtarëve nevojtarë të Kishës së Tij. Ne nderojmë ata që, në ditët tona, qasen, në mënyra të panumërta dhe shpesh të heshtura, për të qenë "të mirë me të varfrit", për të ushqyer të uriturit, për të veshur të zhveshurit, për t'u dhënë ndihmë të sëmurëve dhe për të vizituar robërit.

Kjo është puna e shenjtë që Shpëtimtari pret nga dishepujt e Tij. Është puna që Ai e deshi kur jetoi mbi tokë. Është puna të cilën, e di, se do ta gjenim Atë duke bërë, nëse Ai do të ishte mes nesh sot.[16]

Shtatëdhjetë e pesë vjet më parë, një sistem i përkushtuar ndaj shpëtimit shpirtëror dhe fizik të njerëzimit u ngrit nga fillime modeste. Që nga ajo kohë, ai ka fisnikëruar dhe bekuar jetët e dhjetëra miliona njerëzve anembanë botës. Plani profetik i mirëqenies nuk është thjesht një shënim interesant në fund të në historisë së Kishës. Parimet mbi të cilat ai bazohet, përcaktojnë se cilët jemi ne si njerëz. Ai është thelbi i asaj që ne jemi si dishepuj të veçantë të Shpëtimtarit dhe Shembullit tonë, Jezusit, Krishtit.

Puna e përkujdesjes për njëri-tjetrin dhe të qenit "të mirë me të varfrit", është një punë shenjtëruese, e urdhëruar nga Ati dhe e hartuar hyjnisht për të bekuar, përmirësuar dhe ekzaltuar fëmijët e Tij. Ndjekshim ne këshillën e Shpëtimtarit ndaj njëfarë doktori të caktuar të ligjit në shëmbëlltyrën e Samaritanit të mirë: "Shko dhe bëj kështu edhe ti"[17]. Për këtë unë dëshmoj në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay,* përmbledhje Clare Midllemiss (1955), f. 189.
2. J. Ruben Klark i Riu, "Testimony of Divine Origin of Welfare Plan", *Church News,* gusht f. 8, 1951, f. 15; shih edhe Glen L. Rudd, *Pure Religion* (1995), f. 47.
3. Glen L. Rudd, *Pure Religion,* f. 34.
4. Në "President Hinckley Visits Hurricane Mitch Victims and Mid-Atlantic United States", *Ensign,* shkurt 1999, f. 74.
5. Marion G. Romni, "Natyra Hyjnore e Mbështetjes te Vetja", *Liahona,* mars 2009, f. 15.
6. Shih Doktrina e Besëlidhje 104:15–18; shih edhe Doktrina e Besëlidhje 105:2–3.
7. Shih Mosia 4:26–27.
8. Doktrina e Besëlidhje 81:5; shih edhe Mateu 22:36–40.
9. Shih Doktrina e Besëlidhje 104:18.
10. Joseph Smith, në *History of the Church,* 4:567–568.
11. Intervistë me Harold C. Brown, drejtori i mëparshëm administrues i Departamentit të Shërbimeve të Mirëqenies.
12. Ditar i Robert T. Burton, Biblioteka Church History, Solt-Lejk-Siti, 2–6 nëntor 1856.
13. Robert Taylor Burton, në Janet Burton Seegmiller, *"Be Kind to the Poor": The Life Story of Robert Taylor Barton* (1988), f. 164.
14. Lenore Gunderson, në Jolene S. Allphin, *Tell My Story, Too,* tellmystorytoo.com/art_imagepages/image43.html.
15. Robert Taylor Burton, në Seegmiller, "Be Kind to the Poor", f. 416.
16. Shih Diter F. Uhtdorf, "Ju Jeni Duart e Mia", *Liahona*, maj 2010, f. 68.
17. Lluka 10:37.

Nga Silvia H. Ollred,
Këshilltare e Parë në Presidencën
e Përgjithshme të Shoqatës së Ndihmës

Thelbi i të Qenit Dishepull

Kur dashuria bëhet parimi udhëheqës në kujdesin tonë për të tjerët, shërbimi ynë për ta bëhet ungjilli në veprim.

Që nga fillimi i kohës, Zoti ka dhënë mësim se, që të bëhemi populli i Tij, ne duhet të jemi të një zemre dhe të një mendjeje[1]. Shpëtimtari shpjegoi gjithashtu se dy urdhërimet e mëdha në ligj janë: "Duaje Zotin, Perëndinë tënde me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd dhe më gjithë mendjen tënde" dhe "Duaje të afërmin tënd porsi vetveten"[2]. Së fundi, shpejt pasi u organizua Kisha, Zoti i urdhëroi shenjtorët: "Të vizitoni të varfërit e nevojtarët dhe të administroni në ndihmë të tyre"[3].

Cila është tema e përbashkët në të gjitha këto urdhërime? Ajo është që ne duhet ta duam njëri-tjetrin dhe t'i shërbejmë njëri-tjetrit. Ky është, në fakt, thelbi i të qenit dishepull në Kishën e vërtetë të Jezu Krishtit.

Ndërsa festojmë 75-vjetorin e programit të Kishës për mirëqenie, ne sjellim ndër mend qëllimet e mirëqenies, që janë të ndihmohen anëtarët që të ndihmojnë veten, për t'u bërë të mbështetur tek vetja, të bëhet kujdes për të varfërit e nevojtarët dhe të jepet shërbim. Kisha i ka organizuar burimet e veta për të ndihmuar anëtarët që të sigurojnë për mirëqenien e tyre fizike, shpirtërore, shoqërore dhe emocionale, të familjeve të tyre dhe të të tjerëve. Posti i peshkopit mbart një detyrë të veçantë që të kujdeset për të varfërit e nevojtarët dhe të administrojë burime të tilla për anëtarët në lagjen e tij. Ai ndihmohet në përpjekjet e tij nga kuorumet e priftërisë, Shoqata e Ndihmës dhe, në veçanti, nga mësuesit e shtëpisë dhe mësueset vizitore.

Shoqata e Ndihmës ka qenë gjithmonë në zemër të [programit për] mirëqenie. Kur Profeti Jozef Smith organizoi Shoqatën e Ndihmës në vitin 1842, ai u tha grave: "Ky është fillimi i ditëve më të mira për të varfërit dhe nevojtarët"[4]. Ai u tha motrave se qëllimi i shoqatës ishte "ndihma për të varfërit, të mjerët, të vejat e jetimët dhe ushtrimi i të gjithë qëllimeve mirëdashëse. . . . Ato do t'u hidhnin vaj e verë zemrës së plagosur të të hidhëruarit, ato do të thanin lotët e jetimit dhe do ta bënin të gëzonte zemrën e së vesë."[5]

Ai deklaroi gjithashtu se shoqata "mund t'i nxiste vëllezërit të bënin punë të mira duke u kujdesur për nevojat e të varfërve – duke kërkuar ata që kanë nevojë për dashuri hyjnore dhe duke siguruar për nevojat e tyre – për të ndihmuar duke korrigjuar moralin e duke forcuar virtytet e komunitetit"[6].

Burrat dhe gratë e Kishës marrin pjesë së bashku sot për t'u sjellë ndihmë atyre në nevojë. Mbajtësit e priftërisë sigurojnë mbështetje thelbësore për ata që kanë nevojë për udhëheqje shpirtërore dhe ndihmë. Mësues shtëpie të frymëzuar bekojnë jetë dhe sigurojnë bekimet e ungjillit për çdo njësi familjare. Përveç kësaj, ata ndajnë me të tjerët forcën e talentet e tyre në mënyra të tjera të tilla si ndihma e një familjeje në nevojë për riparime shtëpie, ndihma për t'u mbartur një familje, ose ndihma për një vëlla që të gjejë punësimin e nevojshëm.

Presidentet e Shoqatës së Ndihmës vizitojnë shtëpi për të vlerësuar nevoja në emër të peshkopit. Mësuese vizitore të frymëzuara vëzhgojnë dhe kujdesen për motrat dhe familjet. Shpesh ato janë përgjigjja e parë në kohë nevoje të menjëhershme. Motrat e Shoqatës së Ndihmës sigurojnë vakte ushqimore, japin shërbim të dhembshur dhe mbështetje të vazhdueshme në kohë sprove.

Anëtarët e Kishës në mbarë botën kanë gëzuar në të kaluarën dhe duhet të gëzojnë tani për mundësitë që kemi që t'u shërbejmë të tjerëve. Përpjekjet tona të ndërthurura u sjellin ndihmë atyre që janë të varfër, të uritur, në vuajtje, ose të hidhëruar, duke shpëtuar kështu shpirtra.

Çdo peshkop ka të disponueshme për të shtëpinë e ruajtjes së Zotit, që krijohet ndërsa "anëtarë besnikë i japin peshkopit nga koha, talentet, aftësitë, dhembshuria, materialet dhe mjetet financiare të tyre, në kujdesjen për të varfërin dhe në ndërtimin e mbretërisë së Perëndisë në tokë"[7]. Ne të gjithë mund të kontribuojmë në shtëpinë e ruajtjes së Zotit kur paguajmë ofertat tona të agjërimit dhe ia vëmë në dispozicion peshkopit të gjitha burimet tona për të ndihmuar ata në nevojë.

Me gjithë botën në ndryshim të shpejtë, parimet e mirëqenies nuk

kanë ndryshuar me kalimin e kohës, sepse ato janë e vërtetë e frymëzuar dhe e zbuluar hyjnisht. Kur anëtarët e Kishës dhe familjet e tyre bëjnë gjithçka që munden për të mbështetur veten dhe përsëri nuk munden të plotësojnë nevojat minimale, Kisha qëndron gati për ndihmë. Nevojat afatshkurtra plotësohen menjëherë dhe hartohet një plan për të ndihmuar nevojtarin të bëhet i mbështetur tek vetja. Mbështetja tek vetja është aftësia për të siguruar nevojat shpirtërore dhe materiale të jetës për vete dhe familjen.

Ndërsa rrisim nivelin tonë të mbështetjes tek vetja, ne rrisim aftësinë tonë për të ndihmuar e për t'u shërbyer të tjerëve në mënyrën si e bëri Shpëtimtari. Ne ndjekim shembullin e Shpëtimtarit kur u shërbejmë nevojtarit, të sëmurit dhe të vuajturit. Kur dashuria bëhet parimi udhëheqës në kujdesin tonë për të tjerët, shërbimi ynë për ta bëhet ungjilli në veprim. Është ungjilli në çastin më të përsosur. Është feja e pastër.

Në detyrat e mia të ndryshme në Kishë, jam ndier e përulur nga dashuria dhe interesimi që peshkopët dhe udhëheqëset e Shoqatës së Ndihmës shfaqin për grigjat e tyre. Ndërsa po shërbeja si presidente e Shoqatës së Ndihmës e kunjit në Kili, në fillim të viteve 1980, vendi po përjetonte një krizë të thellë dhe shkalla e papunësisë ishte 30 përqind. Unë dëshmova se si presidente heroike të Shoqatës së Ndihmës dhe mësuese vizitore besnike shkuan "duke bërë mirë"[8] në rrethana kaq të zymta. Ato përfaqësonin shkrimin e shenjtë tek Fjalët e Urta 31:20: "I shtrin dorën të varfërit dhe i jep dorën nevojtarit".

Motra, familjet e të cilave kishin vetë shumë pak, po ndihmonin vazhdimisht ata që mendonin se kishin më shumë nevojë. Atëherë kuptova më qartë atë që pa Shpëtimtari kur deklaroi tek Lluka 21:3–4:

"Në të vërtetë po ju them se kjo e ve e varfër ka qitur më shumë se gjithë të tjerët.

Sepse të gjithë këta dhanë nga tepricat e pasurisë së tyre për shtëpinë e Perëndisë, kurse ajo, në varfërinë e vet, dha gjithçka që kishte për të jetuar."

Disa vite më vonë dëshmova të njëjtën gjë si presidente e Shoqatës së Ndihmës në kunj në Argjentinë, kur superinflacioni goditi vendin dhe rrënimi ekonomik që vijoi, preku shumë prej anëtarëve tanë besnikë. E dëshmova atë sërish gjatë vizitave të mia të fundit në Kinshasa në Republikën Demokratike të Kongos; në Antananarivo në Madagaskar dhe në Bulauajo në Zimbabve. Anëtarë të kunjeve kudo, dhe motrat e Shoqatës së Ndihmës në veçanti, vazhdojnë të ndërtojnë besim, të forcojnë individët e familjet dhe të ndihmojnë ata në nevojë.

Është mahnitëse të mendosh se një motër ose vëlla i përulur, me një thirrje në Kishë, mund të shkojë në një shtëpi ku ka varfëri, hidhërim, sëmundje, ose shqetësim dhe të sjellë paqe, ndihmë dhe lumturi. Pavarësisht se ku është lagjja ose dega, ose sa i madh ose i vogël është grupi, çdo anëtar në mbarë botën

e ka atë mundësi. Kjo ndodh çdo ditë dhe po ndodh diku në vetë këtë çast.

Karla është një nënë e re me dy fëmijë. Bashkëshorti i saj, Brenti, punon me orë të zgjatura dhe shpenzon nga një orë në vajtje e në ardhje të rrugës së tij për në punë. Pak pas lindjes së bijës së tyre të dytë, ajo tregoi përvojën në vijim: "Ditën pasi mora thirrjen për të shërbyer si këshilltare në Shoqatën e Ndihmës në lagjen time, fillova të ndihem e hutuar. Si do të mund të merrja përgjegjësinë për të ndihmuar në përkujdesjen për gratë në lagjen time kur po luftoja që thjesht të përmbushja rolin tim si bashkëshorte dhe nënë e një dyvjeçareje shumë aktive dhe të një foshnjeje të porsalindur? Tamam kur po mendoja për këto ndjenja, dyvjeçarja u sëmur. Nuk isha e sigurt se çfarë të bëja për të dhe të kujdesesha për foshnjën në të njëjtën kohë. Pikërisht atëherë, Motra Uasden, që është një nga mësueset e mia vizitore, papritmas erdhi në derë. Si nënë me fëmijë të rritur, ajo e dinte saktë se çfarë të bënte që të ndihmonte. Ajo më tha se çfarë duhej të bëja, ndërsa shkoi tek barnatorja që të merrte disa gjëra. Më vonë, ajo e organizoi që dikush ta merrte bashkëshortin tim tek stacioni i trenit, që ai të mund të vinte shpejt në shtëpi e të më ndihmonte. Përgjigjja e saj ndaj asaj që unë besoj se qe një nxitje nga Fryma e Shenjtë, bashkë me gatishmërinë e saj për të më shërbyer, ishin tamam sigurimi që më duhej nga Zoti, se Ai do të më ndihmonte për të përmbushur thirrjen time të re."

Ati Qiellor na do dhe i di rrethanat dhe aftësitë tona unike. Edhe pse ne kërkojmë ndihmën e Tij nëpërmjet lutjes së përditshme, zakonisht është nëpërmjet një personi tjetër që Ai i plotëson nevojat tona.[9]

Zoti tha: "Prej kësaj do t'ju njohin të gjithë që jeni dishepujt e mi, nëse keni dashuri për njëri-tjetrin"[10].

Dashuria e pastër e Krishtit shprehet kur japim shërbim vetëmohues. Ndihma për njëri-tjetrin është një përvojë shenjtëruese, që lartëson marrësin dhe përul dhënësin. Ajo na ndihmon të bëhemi dishepuj të vërtetë të Krishtit.

Plani për mirëqenie ka qenë gjithmonë zbatimi i parimeve të përjetshme të ungjillit. Ai është vërtet të sigurosh sipas mënyrës së Zotit. Secili prej nesh e përtëriftë dëshirën për të qenë pjesë e shtëpisë së ruajtjes së Zotit për bekimin e të tjerëve.

Unë lutem që Zoti ta bekojë secilin prej nesh me një ndjesi më të madhe mëshire, dashurie hyjnore dhe dhembshurie. Unë përgjërohem për një rritje të dëshirës dhe aftësisë sonë për t'u shtrirë e për të ndihmuar më pak fatlumët, të shqetësuarit dhe ata që vuajnë; që nevojat e tyre të mund të plotësohen, që besimi i tyre të mund të forcohet dhe që zemrat e tyre të mund të mbushen me mirënjohje dhe dashuri.

Zoti e bekoftë secilin prej nesh kur ecim me bindje ndaj urdhërimeve të Tij, ungjillit të Tij dhe dritës së Tij. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Moisiu 7:18.
2. Shih Mateu 22:36–40.
3. Doktrina e Besëlidhje 44:6.
4. *Joseph Smith, in History of the Church,* 4:607.
5. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), f. 452.
6. *Teachings: Joseph Smith,* f. 452.
7. *Providing in the Lord's Way: A Leader's Guide to Welfare* (1990), f. 11.
8. Veprat e Apostujve 10:38; Nenet e Besimit 1:13.

Nga Plaku Dejvid A. Bednar
Kuorumi i Dymbëdhjetë Apostujve

Shpirti i Zbulesës

Shpirti i zbulesës është i vërtetë – dhe mund të funksionojë e funksionon në jetën tonë vetjake dhe në Kishë.

Shpreh mirënjohjen për frymëzimin i cili ka qenë i pranishëm në përzgjedhjen e himnit që vjen pas fjalëve të mia: "Have I Done Any Good?" [A Kam Bërë Ndonjë të Mirë?] (*Hymns*, nr. 223). E kuptoj mirë këtë informatë.

Ju ftoj të merrni parasysh dy përvoja që shumica prej nesh kanë pasur me dritën.

Përvoja e parë ka ndodhur kur kemi hyrë në një dhomë të errët dhe ndezëm dritën. Kujtoni se si, brenda një çasti, një vërshim ndriçimi drite mbushi dhomën dhe bëri që errësira të zhduket. Ajo që më parë kishte qenë e padukshme dhe e pasigurt, u bë e qartë dhe e dallueshme. Kjo përvojë pati si karakteristikë një dallueshmëri të menjëhershme e të lartë të dritës.

Përvoja e dytë ka ndodhur ndërsa vrojtonim natën që shndërrohej në mëngjes. A ju kujtohet shtimi i ngadaltë dhe pothuaj i pakapshëm i dritës në horizont? Ndryshe nga ndezja e dritës në një dhomë të errët, drita e lindjes së diellit nuk brofi menjëherë. Por, dalëngadalë e me qëndrueshmëri, fuqia e dritës u shtua dhe errësira e natës u zëvendësua nga shkëlqimi i mëngjesit. Përfundimisht, dielli lindi mbi horizont. Por prova pamore e mbërritjes së pashmangshme të diellit ishte e dukshme orë më përpara se dielli të shfaqej faktikisht mbi horizont. Kjo përvojë pati si karakteristikë dallim të imët e shkallë-shkallë të dritës.

Nga këto dy përvoja të zakonshme me dritën, ne mund të mësojmë shumë mbi shpirtin e zbulesës. Unë lutem që Fryma e Shenjtë të na frymëzojë e të na mësojë, ndërsa përqendrohemi mbi shpirtin e zbulesës dhe mënyrat themelore me të cilat merret zbulesë.

Shpirti i Zbulesës

Zbulesa është kumtim që u vjen nga Perëndia fëmijëve të Tij mbi tokë dhe një nga bekimet e mëdha që lidhen me dhuratën dhe shoqërinë e vazhdueshme të Frymës së Shenjtë. Profeti Jozef Smith na mësoi: "Fryma e Shenjtë është një zbulues" dhe "asnjë njeri nuk mund të marrë Frymën e Shenjtë pa marrë zbulesa" (*Mësimet e Presidentëve të Kishës: Jozef Smith* [2009], f. 136).

Shpirti i zbulesës i mundësohet çdo njeriu që merr nëpërmjet autoritetit të duhur të priftërisë ordinancat shpëtuese të pagëzimit me zhytje për faljen e mëkateve dhe të vënies së duarve për dhuratën e Frymës së Shenjtë – dhe i cili vepron me besim për të përmbushur urdhërin e priftërisë "Merr Frymën e Shenjtë". Ky bekim nuk kufizohet tek autoritetet kryesuese të Kishës; por, ndryshe, ai i përket dhe duhet të veprojë në jetën e çdo burri, gruaje dhe fëmije që arrin moshën e përgjegjshmërisë dhe hyn në besëlidhje të shenjta. Dëshira e sinqertë dhe denjësia ftojnë në jetën tonë shpirtin e zbulesës.

Jozef Smithi dhe Oliver Kaudri fituan përvojë të çmuar me shpirtin e zbulesës, ndërsa përkthenin Librin e Mormonit. Këta vëllezër mësuan se

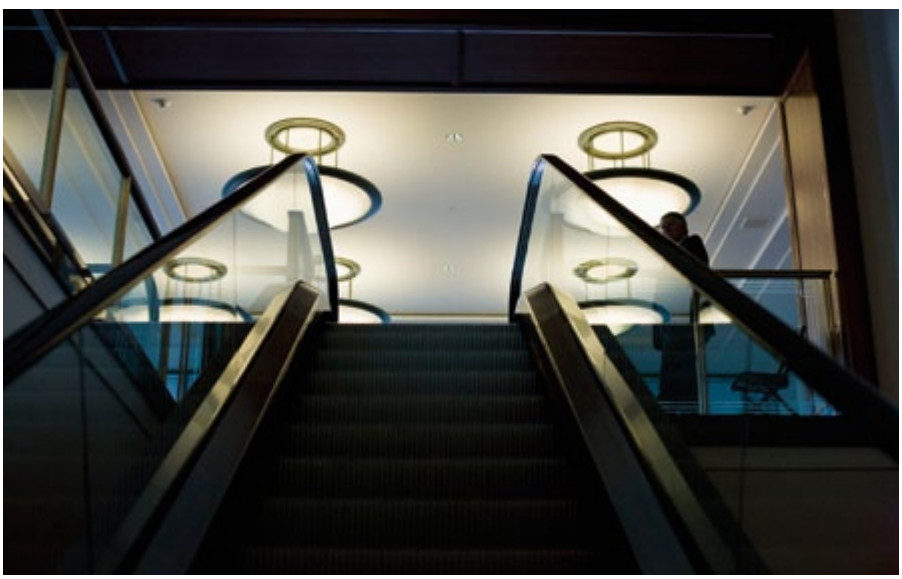

mund të merrnin çfarëdo njohurie që nevojitej për të plotësuar punën e tyre, nëse kërkonin me besim, me zemër të ndershme, duke besuar se do të merrnin. E me kalimin e kohës kuptuan gjithnjë e më shumë se shpirti i zbulesës, si rregull, funksionon si mendime e ndjenja që na vijnë në mendje e zemër nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë. (Shih DeB 8:1–2; 100:5–8). Sikurse i mësoi Zoti: "Tani, vër re, ky është shpirti i zbulesës; vër re, ky është shpirti me anë të të cilit Moisiu i solli fëmijët e Izraelit përmes Detit të Kuq në tokë të thatë. Prandaj kjo është dhurata jote; vëre në jetë atë" (DeB 8:3–4).

E nënvizoj shprehjen "vëre në jetë atë" lidhur me shpirtin e zbulesës. Në shkrimet e shenjta ndikimi i Frymës së Shenjtë shpeshherë përshkruhet si "zë i qetë i ulët" (1 Nefi 17:45; 1 Mbretërit 19:12; shih edhe 3 Nefi 11:3) dhe "zë i një butësie të përsosur" (Helamani 5:30). Për arsye se Shpirti neve na pëshpërit me të butë dhe brishtësi, është e lehtë të kuptohet përse duhet t'i shmangim informacionet e papërshtatshme, pornografinë dhe substancat e sjelljet vesformuese. Këto mjete të kundërshtarit mund ta dëmtojnë e në fund ta asgjësojnë aftësinë tonë për të dalluar e për t'iu përgjigjur mesazheve të imta të Perëndisë të dërguara prej Shpirtit të Tij. Secili nga ne duhet të marrë seriozisht parasysh e të peshojë me të lutura mënyrën si mund t'i flakë joshjet e djallit dhe me drejtësi të "vërë në jetë atë", madje shpirtin e zbulesës, në jetën vetjake e në familjet tona.

Mënyrat e Zbulesës

Zbulesat përcillen me një larmi mënyrash, duke përfshirë, për shembull, ëndrrat, vegimet, bashkëbisedime me lajmëtarë qiellorë dhe frymëzimin. Disa zbulesa merren përnjëherësh dhe ngjeshur; disa dallohen shkallë-shkallë dhe hollë-hollë. Dy përvojat me dritën të cilat i përshkrova, na ndihmojnë për t'i kuptuar më mirë këto dy mënyra themelore të zbulesës.

Një dritë që ndizet në dhomë të errët, është si të marrësh nga Perëndia një mesazh shpejt, plotësisht dhe përnjëherë. Shumë nga ne e kanë përjetuar këtë mënyrë zbulese kur neve na u dhanë përgjigje për lutjet e sinqerta apo kur u pajisëm me udhëzimin dhe mbrojtjen që na duhej, sipas vullnetit dhe kohës së Perëndisë. Përshkrime për shfaqje të tilla të menjëhershme dhe të fuqishme gjenden në shkrimet e shenjta, rrëfehen në historinë e Kishës dhe faktohen në jetën tonë. Me të vërtetë që këto mrekulli ndodhin. Megjithatë, kjo mënyrë zbulese priret të jetë më shumë e rrallë se e zakonshme.

Shtimi shkallë-shkallë i dritës që rrezatohet nga dielli që lind, është si të marrësh nga Perëndia një mesazh "rresht pas rreshti, parim pas parimi" (2 Nefi 28:30). Më së shpeshti, zbulesa vjen me shtesa të vogla përgjatë kohës dhe dhurohet në pajtim me dëshirën, denjësinë dhe përgatitjen tonë. Kumtime të tilla nga Ati Qiellor, shkallë-shkallë e butësisht "[pikojnë] mbi shpirtin [tonë] sikurse vesat nga qiejt" (DeB 121:45). Kjo mënyrë zbulese priret të jetë më shumë e zakonshme sesa e rrallë dhe shihet tek përvojat e Nefit, kur ai provoi disa përqasje të ndryshme para se t'ia dilte t'i merrte Labanit fletët e bronxta (shih 1 Nefi 3–4). Së fundi, ai u udhëhoq nga Shpirti për në Jeruzalem, "duke mos ditur më parë gjërat që . . . duhet të [bënte]" (1 Nefi 4:6). Dhe ai nuk mësoi përnjëherësh si të ndërtonte një anije të mjeshtërisë së çuditshme; por Nefit iu tregua nga Zoti "herë pas here se sipas cilës mënyrë . . . do t'i [punonte] trarët e anijes" (1 Nefi 18:1).

Edhe historia e Kishës, edhe jeta jonë vetjake janë përplot me shembuj të mënyrave të Zotit për marrje të zbulesës "rresht pas rreshti, parim pas parimi". Për shembull, të vërtetat themelore të ungjillit të rivendosur nuk iu dorëzuan Profetit Jozef Smith njëherazi në Korijen e Shenjtë. Këto thesare të paçmuara u zbuluan sikurse e kërkonin rrethanat dhe ndërsa ishte koha e duhur.

Presidenti Jozef F. Smith shpjegoi se si i ndodhte kjo mënyrë zbulese në jetën e tij: "Në djalëri . . . unë shpeshherë . . . do ti kërkoja Zotit të më tregonte ndonjë gjë të mahnitshme, që unë të merrja një dëshmi. Por Zoti m'i mbajti tej çuditë dhe ma tregoi të vërtetën rresht pas rreshti . . . derisa Ai më bëri ta di të vërtetën që nga maja e kokës deri te shputat e këmbëve të mia dhe derisa dyshimi e frika të më ishin spastruar krejt. Nuk iu desh të dërgonte nga qiejt një engjëll për ta bërë këtë as nuk iu desh të fliste me borinë e një kryeengjëlli. Nëpërmjet përshpëritjeve të zërit të ulët të qetë të shpirtit të Perëndisë të gjallë, Ai më dha dëshminë që zotëroj. Dhe nëpërmjet këtij parimi e fuqie Ai do t'u japë të gjithë fëmijëve të njerëzve një dije të së vërtetës e cila do të qëndrojë me ta dhe do t'i bëjë që ta dinë të vërtetën, siç e di Perëndia, e që të bëjnë vullnetin e Atit siç e bën Krishti. Dhe asnjë sasi shfaqjesh të mahnitshme nuk do t'ia arrinte ndonjëherë kësaj" (në Conference Report, prill 1900, f. 40–41).

Ne, si anëtarë të Kishës, priremi për t'i theksuar aq shumë shfaqjet shpirtërore të mahnitshme dhe dramatike, saqë nuk arrijmë të vlerësojmë e madje mund të mos vëmë re mënyrën tipike me të cilën Fryma e Shenjtë përmbush punën e Tij. Pikërisht "thjeshtësia e udhës" (1 Nefi 17:41) për marrjen e mbresave shpirtërore të vogla dhe shtuese të cilat me kohë dhe në tërësi përbëjnë një përgjigje të dëshiruar

apo drejtim që na nevojitet, mund të bëjë që ne të shikojmë "përtej shenjës" (Jakobi 4:14 [LiM]).

Kam folur me shumë individë të cilët e vënë në dyshim forcën e dëshmisë vetjake dhe nënvlerësojnë aftësinë e tyre shpirtërore ngaqë nuk marrin mbresa të shpeshta, çudibërëse apo të fuqishme. Ndoshta, kur ne marrim parasysh përvojat e Jozefit në Korijen e Shenjtë, të Saulit në rrugën për në Damask dhe të Almës së Ri, arrijmë në besimin se diçka çalon ose mungon tek ne, nëse në jetën tonë vetjake nuk kemi nga këta shembuj të mirënjohur dhe shpirtërisht mbresëlënës. Nëse keni pasur mendime ose dyshime të ngjashme, ju lutem të dini se jeni mjaft normalë. Thjesht vazhdoni të bëni përpara të bindur e me besim tek Shpëtimtari. Ndërsa veproni kështu, "nuk mund të shkoni në udhë të gabuar" (DeB 80:3).

Presidenti Jozef F. Smith kështillonte: "Më tregoni mua shenjtorë të ditëve të mëvonshme që duhen ushqyer me mrekulli, shenja dhe vegime që të mbahen të patundur në Kishë dhe do t'ju tregoja anëtarë . . . të cilët nuk kanë qëndrim të mirë para Perëndisë dhe të cilët po ecin në shtigje të rrëshqitshme. Nuk janë shfaqjet e mahnitshme që na vijnë neve, mënyra që do të na ngulisë tek e vërteta, por është përulësia dhe bindja besnike ndaj urdhërimeve dhe ligjeve të Perëndisë" (në Conference Report, prill 1900, f. 40).

Një përvojë tjetër me dritën na ndihmon të mësojmë një të vërtetë shtesë për mënyrën e zbulesës të llojit "rresht pas rreshti, parim pas parimi". Nganjëherë dielli lind në një mëngjes që është i vrenjtur ose i mjegullt. Për shkak të kushteve të vranësirës, dallimi i dritës është më i vështirë dhe përcaktimi i çastit të saktë të lindjes së diellit mbi horizont, nuk është i mundur. Mirëpo në një mëngjes të tillë ne, megjithatë, kemi dritë të mjaftueshme për të dalluar një ditë të re e për t'u dhënë drejtim punëve tona.

Në mënyrë të ngjashme, ne shumë herë marrim zbulesë pa dalluar me saktësi mënyrën apo kohën kur po e marrim. Një ngjarje e rëndësishme nga historia e Kishës e ilustron këtë parim.

Në pranverën e vitit 1829 Oliver Kaudri ishte arsimtar në Palmira të Nju-Jorkut. Kur mësoi për Jozef Smithin dhe punën e përkthimit të Librit të Mormonit, Oliveri ndjeu një mbresë për t'i ofruar ndihmën e tij profetit të ri. Për rrjedhojë, ai udhëtoi drejt Harmonisë së Pensilvanisë dhe u bë shkruesi i Jozefit. Koha e mbërritjes së tij dhe ndihma që ai dha ishin jetike për daljen e Librit të Mormonit.

Shpëtimtari i zbuloi më pas Oliverit se, sa herë që ai ishte lutur për udhëheqje, kishte marrë drejtim nga Shpirti i Zotit. "Po të mos ishte kështu", shpalli Zoti, "ti nuk do të kishe ardhur në vendin ku je në këtë kohë. Vër re, ti e di se ke kërkuar prej meje dhe unë vërtet e ndriçova mendjen tënde; dhe tani unë t'i them këto gjëra që ti të mund të dish se ke qenë ndriçuar nga Shpirti i së vërtetës" (DeB 6:14–15).

Kështu, Oliveri mori nëpërmjet Profetit Jozef Smith një zbulesë që e informoi se ai paskësh marrë zbulesë. Siç duket, Oliveri nuk e kishte dalluar mënyrën dhe kohën kur pati marrë zbulesë nga Perëndia dhe i nevojitej ky udhëzim që ai të rriste kuptimin për shpirtin e zbulesës. Në mënyrë figurative, Oliveri kishte ecur në dritën e lindjes së diellit në një mëngjes të vrenjtur.

Nga Presidenti Tomas S. Monson

Tempulli i Shenjtë – Një Fener për Botën

Bekimet tepër të rëndësishme dhe kurorëzuese të anëtarësisë në Kishë janë ato bekime që i marrim në tempujt e Perëndisë.

Vëllezërit e motrat e mia të dashura, ju dërgoj dashurinë dhe përshëndetjet e mia, secilit prej jush, dhe lutem që Ati ynë Qiellor të drejtojë mendimet e mia dhe të frymëzojë fjalët e mia, ndërsa ju flas sonte.

Më lejoni të filloj duke bërë një apo dy komente lidhur me mesazhet e shkëlqyera që dëgjuam këtë mëngjes nga Motra Ollred dhe Peshkopi Barton, në lidhje me programin e Kishës për mirëqenie. Siç u tregua, ky vit shënon 75-vjetorin e këtij programi të frymëzuar, që ka bekuar jetën e kaq shumë vetëve. Ka qenë privilegji im të njoh personalisht disa prej atyre që e themeluan këtë ndërmarrje të shkëlqyer – burra me dhembshuri dhe largpamësi.

Ashtu siç e përmenden që të dy, Peshkopi Barton dhe Motra Ollred, si edhe të tjerë, peshkopit të lagjes i jepet përgjegjësia që të kujdeset për ata në nevojë që banojnë brenda kufijve të lagjes së tij. I tillë ishte privilegji im kur kryesova, si peshkop i ri në moshë në Solt-Lejk-Siti, mbi një lagje prej 1.800 anëtarësh, përfshirë 84 të veja. Ishin shumë që kishin nevojë për ndihmë. Sa mirënjohës isha për programin e Kishës për mirëqenie dhe për ndihmën e Shoqatës së Ndihmës e të kuorumeve të priftërisë.

Unë deklaroj se programi për mirëqenie i Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme është i frymëzuar nga Perëndia i Plotfuqishëm.

Tani vëllezërit e motrat e mia, kjo konferencë shënon tre vjet që kur unë u mbështeta si President i Kishës. Sigurisht, ato kanë qenë vite angazhuese, të mbushura me shumë sfida, por gjithashtu me bekime të panumërta. Mundësia që kam pasur për të përkushtuar dhe ripërkushtuar tempuj, ka qenë mes më të gëzueshmëve dhe më të shenjtëve të këtyre bekimeve dhe është në lidhje me tempullin që unë dëshiroj t'ju flas juve sot.

Gjatë konferencës së përgjithshme të tetorit në 1902, Presidenti i Kishës, Jozef F. Smith shprehu, në fjalën e tij të hapjes, shpresën që një ditë ne do të "kemi tempuj të ndërtuar në pjesë të ndryshme të [botës] ku nevojiten për lehtësinë e njerëzve"[1].

Gjatë 150 viteve të parë pas organizimit të Kishës, nga viti 1830 deri në 1980, u ndërtuan 21 tempuj, përfshirë tempujt në Kirtland të Ohajos dhe në Navu të Ilinoisit. Krahasojeni këtë me 30 vitet që nga 1980-a, gjatë të cilëve u ndërtuan dhe u përkushtuan 115

Në shumë prej pasigurive dhe sfidave që hasim në jetën tonë, Perëndia kërkon që ne të bëjmë më të mirën, të veprojmë e të mos detyrohemi të veprojmë (shih 2 Nefi 2:26), dhe t'i mirëbesojmë Atij. Ne mund të mos shohim engjëj, të dëgjojmë zëra qiellorë apo të marrim mbresa shpirtërore tronditëse. Shpeshherë mund të vazhdojmë përpara duke shpresuar e duke u lutur – por pa siguri absolute – që të jemi duke vepruar sipas vullnetit të Perëndisë. Por, kur i nderojmë besëlidhjet tona dhe zbatojmë urdhërimet, kur mundohemi gjithnjë e më rregullisht të bëjmë mirë e të bëhemi më të mirë, ne mund të ecim me vetëbesimin që Perëndia do t'i drejtojë hapat tanë. E ne mund të flasim me sigurinë se Perëndia do t'i frymëzojë të folurat tona. Ky, pjesërisht, është kuptimi i shkrimit të shenjtë që shpall: "Atëherë do të forcohet vetëbesimi yt në prani të Perëndisë" (DeB 121:45).

Kur, në mënyrën e duhur, jeni në kërkim të shpirtit të zbulesës dhe e vini në jetë atë, ju premtoj që do të "[ecni] në dritën e Zotit" (Isaia 2:5; 2 Nefi 12:5). Nganjëherë shpirti i zbulesës do të veprojë menjëherë dhe ngjeshur, herë të tjera hollë-hollë e shkallë-shkallë dhe, shpeshherë, me aq brishtësi, sa ju madje mund të mos e dalloni me vetëdije. Por, pavarësisht mënyrës me të cilën merret ky bekim, drita që ai siguron do t'jua ndrisë e do t'jua zmadhojë shpirtin, do t'jua ndriçojë të kuptuarit (shih Alma 5:7; 32:28) dhe do t'ju drejtojë e mbrojë juve dhe familjen tuaj.

Unë shpall dëshminë apostullore se Ati dhe Biri jetojnë. Shpirti i zbulesës është i vërtetë – dhe mund të funksionojë e funksionon në jetën tonë vetjake dhe në Kishën e Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme. Dëshmoj për këto të vërteta në emrin e shenjtë të Zotit Jezu Krishti, amen. ■

tempuj. Me njoftimin e djeshëm të 3 tempujve të rinj, ka edhe 26 tempuj të tjerë ose në ndërtim ose në fazat parandërtimore. Këto shifra do të vazhdojnë të rriten.

Synimi, për të cilin shpresoi Presidenti Jozef F. Smith në 1902, po bëhet realitet. Dëshira jonë është t'i bëjmë tempujt sa më të arritshëm që të jetë e mundur për anëtarët tanë.

Një nga tempujt, që është aktualisht në ndërtim, ndodhet në Manaus të Brazilit. Shumë vite më parë, lexova për një grup prej më shumë se njëqind anëtarësh që u nisën nga Manausi, i cili ndodhet në zemër të pyllit tropikal të Amazonës, për të udhëtuar për në atë që ishte atëherë tempulli më i afërt, i ndodhur në San-Paulo të Brazilit – afërsisht 4.000 kilometra larg Manausit. Ata shenjtorë besnikë udhëtuan me barkë për katër ditë në lumin Amazona dhe degët e tij. Pasi përfunduan udhëtimin e tyre nëpër ujë, ata hipën në autobusë për tre ditë të tjera udhëtimi – në rrugë me gunga, me shumë pak gjëra për të ngrënë dhe pa pasur ndonjë vend të rehatshëm për të fjetur. Pas shtatë ditësh e netësh, ata arritën në tempullin e San-Paulos, ku u kryen ordinanca me natyrë të përjetshme. Sigurisht, udhëtimi i tyre i kthimit qe po aq i vështirë. Megjithatë, ata kishin marrë ordinancat e bekimet e tempullit dhe, edhe pse kuletat i kishin bosh, ata vetë ishin mbushur me shpirtin e tempullit dhe me mirënjohje për bekimet që kishin marrë[2]. Tani, shumë vite më vonë, anëtarët tanë në Manaus po gëzojnë ndërsa vështrojnë vetë tempullin e tyre të marrë formë në brigjet e lumit Rio-Negro. Tempujt u sjellin gëzim anëtarëve tanë besnikë kudo që ndërtohen.

Historitë e sakrificave të bëra me qëllim për të marrë bekimet që gjenden vetëm në tempujt e Perëndisë, nuk mund të mos ma prekin gjithmonë zemrën dhe më sjellin një ndjesi të përtëritur mirënjohjeje për tempujt.

Më lejoni të ndaj me ju historinë e Tihi e Tararaina Mou Tam dhe dhjetë fëmijëve të tyre. E gjithë familja, përveç një bije, u bashkua me Kishën nga fillimi i viteve 1960 kur misionarët shkuan në ishullin e tyre, që ndodhet rreth 160 kilometra në jug të Tahitit. Shpejt ata filluan të dëshirojnë bekimet e një familjeje të përjetshme të vulosur në tempull.

Në atë kohë, tempulli më i afërt për familjen Mou Tam ishte Tempulli i Hamiltonit në Zelandën e Re, 4.000 kilometra në jugperëndim, i arritshëm vetëm nëpërmjet udhëtimit të shtrenjtë me aeroplan. Familja e madhe Mou Tam, që mezi siguronte një jetesë të varfër në një plantacion të vogël, nuk kishte pará për udhëtimin me aeroplan, as nuk kishte ndonjë mundësi për punësim në ishullin e tyre në Paqësor. Kështu, Vëllai Mou Tam dhe djali i tij Zherardi, morën vendimin e vështirë që të udhëtonin 4.800 kilometra për të punuar në Kaledoninë e Re, ku një tjetër bir qe punësuar tashmë. Punëdhënësi u siguronte të punësuarve të tij udhëtimin për të shkuar në miniera, por nuk u siguronte udhëtimin e kthimit në shtëpi.

Tre burrat e familjes Mou Tam punuan për katër vite. Vetëm vëllai Mou Tam u kthye në shtëpi veçse një herë gjatë asaj kohe për martesën e një bije.

Pas katër vitesh, Vëllai Mou Tam dhe bijtë e tij kishin kursyer mjaftueshëm pará sa ta çonin familjen në tempullin e Zelandës së Re. Të gjithë që qenë anëtarë shkuan, përveç një bije,

që po priste një fëmijë. Ata u vulosën për kohën dhe përjetësinë, një përvojë e papërshkrueshme dhe e gëzueshme.

Vëllai Mou Tam u kthye nga tempulli drejtpërdrejt në Kaledoninë e Re, ku punoi edhe për dy vite të tjera që të paguante për udhëtimin e bijës së vetme që nuk kishte qenë në tempull me ata – një bijë e martuar dhe fëmija e bashkëshorti i saj.

Në vitet e tyre më tej, Vëllai dhe Motra Mou Tam dëshiruan të shërbenin në tempull. Gjatë asaj kohe, Tempulli i Papitit në Tahiti u ndërtua e u përkushtua dhe Vëllai e Motra Mou Tam shërbyen katër misione atje.[3]

Vëllezërit e motrat e mia, tempujt janë më shumë se gurë dhe llaç. Ata janë të mbushur me besim e agjërim. Ata janë ndërtuar nga sprovat e dëshmitë. Ata janë shenjtëruar nga sakrifica dhe shërbimi.

Tempulli i parë, që u ndërtua në këtë periudhë ungjillore, ishte tempulli në Kirtland të Ohajos. Shenjtorët në atë kohë ishin të varfëruar dhe përsëri, Zoti kishte urdhëruar që një tempull të ndërtohej, kështu që ata e ndërtuan atë. Shkroi Plaku Hiber C. Kimball për përvojën: "Vetëm Zoti i di skenat e varfërisë, vuajtjes dhe ankthit përmes të cilave kaluam për ta përmbushur atë"[4]. Dhe pastaj, pasi gjithë kjo ishte përmbushur me përpikëri, shenjtorët u detyruan të braktisnin Ohajon dhe tempullin e tyre të dashur. Ata përfundimisht gjetën strehim – ndonëse do të ishte i përkohshëm – në brigjet e lumit Misisipi në shtetin e Ilinoisit. Ata e quajtën ngulimin e tyre Navu dhe, të gatshëm të jepnin përsëri gjithçka e me besimin e tyre të pacënuar, ata i ngritën një tempull tjetër Perëndisë së tyre. Përndjekjet u tërbuan kundër tyre, megjithatë, dhe me Tempullin e Navusë që mezi kishin përfunduar, ata u përzunë sërish nga shtëpitë e tyre, duke kërkuar strehim në një vend të shkretë.

Beteja dhe sakrifica filluan sërish ndërsa ata punuan për 40 vite, që të ngrinin tempullin e Solt-Lejkut, i cili qëndron madhërishëm në bllokun tamam në jug të atyre prej nesh që janë këtu sot në Qendrën e Konferencave.

Një shkallë sakrifice është shoqëruar gjithmonë me ndërtimin e tempujve dhe me pjesëmarrjen në tempull. Janë të panumërt ata që kanë punuar dhe janë përpjekur për të siguruar, për vete dhe për familjet e tyre, bekimet që gjenden në tempujt e Perëndisë.

Përse kaq shumë njerëz janë të gatshëm të japin kaq shumë me qëllim që të marrin bekimet e tempullit? Ata që i kuptojnë bekimet e përjetshme, të cilat vijnë nga tempulli, e dinë se nuk ka sakrificë tepër të madhe, nuk ka çmim tepër të lartë, nuk ka betejë tepër të vështirë, me qëllim që të marrin ato bekime. Ata do të udhëtojnë në çfarëdo largësie, do të kapërcejnë çfarëdo pengese dhe do të durojnë çdo shqetësim. Ata e kuptojnë se ordinancat shpëtuese të marra në tempull, që na lejojnë të kthehemi një ditë tek Ati ynë Qiellor në një marrëdhënie familjare të përjetshme dhe të na jepen bekime dhe fuqi që nga lart, ia vlejnë çdo sakrificë dhe çdo përpjekje.

Sot, shumicës prej nesh nuk iu duhet të vuajnë mundime të mëdha që të marrin pjesë në tempull. Tetëdhjetë e pesë për qind e anëtarësisë së Kishës jetojnë tani më afër se 320 kilometra nga një tempull dhe për shumë prej nesh, largësia është shumë më e vogël.

Nëse keni qenë në tempull për vete dhe nëse jetoni relativisht afër një tempulli, sakrifica që mund t'ju duhet të bëni, është që të lini mënjanë kohë, në jetën tuaj të angazhuar, për ta vizituar tempullin rregullisht. Ka shumë për t'u bërë në tempujt tanë në emër të atyre që presin përtej velit. Ndërsa e bëjmë punën për ta, ne e dimë se kemi kryer atë që ata nuk mund ta bëjnë për vete. Presidenti Jozef F. Smith, në një deklarim të fuqishëm, tha: "Nëpërmjet përpjekjeve tona në emër të tyre, zinxhirët e robërimit do të bien nga ata dhe errësira që i rrethon do të hiqet, që drita të mund të ndriçojë mbi ta dhe ata të dëgjojnë në botën e shpirtrave për punën që është bërë për ta nga fëmijët e tyre këtu, dhe ata do të gëzohen bashkë me ju për kryerjen prej jush të

këtyre detyrave”[5]. Vëllezërit e motrat e mia, puna është e jona që ta bëjmë.

Në vetë familjen time, disa nga përvojat tona më të shenjta e më të çmuara kanë ndodhur kur jemi mbledhur së bashku në tempull për të kryer ordinanca vulosëse për paraardhësit tanë të vdekur.

Nëse nuk keni qenë ende në tempull, ose nëse *keni* qenë por aktualisht nuk kualifikoheni për një rekomandim, nuk ka synim më të rëndësishëm për ju drejt të cilit të punoni, sesa të jeni të denjë për të shkuar në tempull. Sakrifica juaj mund të jetë që ta përshtasni jetën me atë çfarë kërkohet për të marrë një rekomandim tempulli, ndoshta duke braktisur zakone të pasura prej kohësh, të cilat ju shkualifikojnë. Mund të jetë pasja e besimit dhe e disiplinës së kërkuar për të paguar të dhjetën tuaj. Çfarëdo që të jetë, kualifikohuni për të hyrë në tempullin e Perëndisë. Siguroni një rekomandim tempulli dhe konsiderojeni atë si një zotërim të çmuar, sepse i tillë është.

Deri sa të keni hyrë në Shtëpinë e Zotit dhe të keni marrë të gjitha bekimet që ju presin juve atje, ju nuk keni marrë gjithçka që Kisha ka për të ofruar. Bekimet tepër të rëndësishme dhe kurorëzuese të anëtarësisë në Kishë janë ato bekime që i marrim në tempujt e Perëndisë.

Tani, miqtë e mi të rinj që jeni adoleshentë, gjithmonë mbajeni tempullin parasysh. Mos bëni asgjë që ju pengon të hyni në dyert e tij dhe të merrni bekimet e shenjta e të përjetshme që janë atje. Unë i lavdëroj ata prej jush që tashmë shkojnë në tempull rregullisht që të kryejnë pagëzime për të vdekurit, duke u ngritur në orët e para të mëngjesit që të mund të marrin pjesë në pagëzime të tilla përpara se të fillojë shkolla. Nuk mund të mendoj për mënyrë më të mirë për ta nisur një ditë.

Juve prindërve të fëmijëve të vegjël, më lejoni të ndaj me ju një këshillë të urtë nga Presidenti Spenser W. Kimball. Tha ai: “Do të ishte një gjë e shkëlqyer nëse . . . prindërit do të kishin në çdo dhomë gjumi në shtëpinë e tyre një figurë të tempullit, kështu që [fëmijët e tyre], që nga koha [që janë] të mitur, të mund ta shohin figurën çdo ditë [derisa] të bëhet pjesë e jetës [së tyre]. Kur [ata të arrijnë] moshën që [do t’u duhet] të marrin vendimin shumë të rëndësishëm [në lidhje me vajtjen në tempull], ky do të jetë marrë tashmë.”[6]

Fëmijët tanë këndojnë në Fillore:

Tempullin shumë dua ta shoh,
Një ditë atje do t’hyj.
Do t’besëlidh me Atin tim,
Do t’premtoj të bindem.[7]

Unë ju përgjërohem që t’u mësoni fëmijëve tuaj rëndësinë e tempullit.

Bota mund të jetë një vend sfidues dhe i vështirë ku të jetojmë. Shpesh jemi të rrethuar nga gjëra që na shkatërrojnë. Kur ju dhe unë shkojmë tek shtëpitë e shenjta të Perëndisë, kur kujtojmë besëlidhjet që bëjmë atje, ne do të jemi më shumë në gjendje të durojmë çdo sprovë dhe të kapërcejmë çdo tundim. Në këtë strehë të shenjtë ne do të gjejmë paqe; ne do të përtërihemi dhe forcohemi.

Tani, vëllezërit dhe motrat e mia, më lejoni të përmend edhe një tempull përpara se ta mbyll. Në një të ardhme jo shumë të largët, ndërsa tempuj të rinj marrin formë nëpër botë, njëri do të ngrihet në një qytet që erdhi në jetë mbi 2.500 vite më parë. Po flas për tempullin që po ndërtohet tani në Romë të Italisë.

Çdo tempull është një shtëpi e Perëndisë, që përmbush të njëjtat funksione dhe me të njëjtat bekime e ordinanca. Tempulli i Romës në Itali, si asnjë tjetër, po ndërtohet në një nga vendet më historike të botës, një qytet ku apostujt e lashtë Pjetri dhe Pali predikuan ungjillin e Krishtit dhe ku secili prej tyre u martirizua.

Tetorin e shkuar, kur u mblodhëm në një vend të këndshëm baritor në cepin verilindor të Romës, qe mundësia ime të ofroja lutjen e përkushtimit ndërsa u përgatitëm të gërmonim dheun. Ndjeva përshtypjen që të thërrisja senatorin italian Luçio Malan dhe zëvendëskryetarin e bashkisë së Romës, Xhuzepe Çardi, që të ishin mes të parëve që të merrnin lopatën. Secili ka qenë pjesë e vendimit për të na lejuar që të ndërtonim një tempull në qytetin e tyre.

Dita qe e vranët por e ngrohtë dhe, edhe pse shiu kërcënonte, nuk ranë më shumë se një apo dy pika. Ndërsa kori i mrekullueshëm këndoi, në italisht, akordet e mrekullueshme të himnit “Shpirti i Perëndisë”, gjithkush ndjeu sikur qielli dhe toka ishin bashkuar në një himn të lavdishëm

Nga Plaku Riçard G. Skot,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Bekimet e Përjetshme të Martesës

Vulosja në tempull merr kuptim më të madh ndërsa jeta shpaloset. Ajo do t'ju ndihmojë t'i afroheni edhe më pranë njëri-tjetrit dhe të gjeni gëzim e përmbushje më të madhe.

Ai mesazh i bukur nga ky kor i mrekullueshëm përshkruan, mendoj unë, modelin e jetës për kaq shumë prej nesh: "Në përpjekje të jemi si Jezusi".

Më 16 korrik 1953, Zhanina ime e dashur dhe unë u gjunjëzuam, si një çift i ri, në një altar në Tempullin e Mantit të Jutas. Presidenti Ljuis R. Anderson ushtroi autoritetin vulosës dhe na shpalli si bashkëshort e bashkëshorte, të martuar për kohën dhe për të gjithë përjetësinë. Nuk kam forcë të përshkruaj paqen dhe qetësinë që vijnë nga siguria se, ndërsa vazhdoj të jetoj denjësisht, unë do të jem në gjendje të jem përgjithmonë me Zhaninën time të dashur dhe fëmijët tanë, për shkak të asaj ordinance të shenjtë të kryer me autoritetin e duhur të priftërisë në shtëpinë e Zotit.

Shtatë fëmijët tanë janë të lidhur me ne nëpërmjet ordinancave të shenjta të tempullit. Bashkëshortja ime e shtrenjtë, Zhanina, dhe dy prej fëmijëve tanë janë përtej velit. Ata na japin motivim të fuqishëm për secilin prej anëtarëve të mbetur të familjes sonë, që të jetojë në mënyrë të tillë që së bashku ne të marrim të gjitha bekimet e përjetshme të premtuara në tempull.

Dy nga kolonat jetike, që mbështesin planin e lumturisë të Atit në Qiell, janë martesa dhe familja. Domethënia e tyre shumë e lartë theksohet nga përpjekjet këmbëngulëse të Satanit për të copëtuar familjen dhe për të dobësuar gradualisht domethënien e ordinancave të tempullit, që e lidhin së bashku familjen për përjetësinë. Vulosja në tempull ka kuptim më të madh ndërsa jeta shpaloset. Ajo do t'ju ndihmojë t'i afroheni edhe më pranë njëri-tjetrit dhe të gjeni gëzim e përmbushje më të madhe në vdekshmëri.

Dikur, mora një mësim të rëndësishëm nga bashkëshortja ime. Udhëtoja gjerësisht në punën time. Nuk kisha qenë për gati dy javë dhe u ktheva në shtëpi një mëngjes të shtune. Kisha katër orë kohë përpara se të më duhej të shkoja në një mbledhje tjetër. Vura re se makina jonë e vogël larëse ishte prishur dhe gruaja ime po i lante rrobat me dorë. Fillova ta rregulloj makinën.

përlavdimi dhe mirënjohjeje ndaj Perëndisë së Plotfuqishëm. Lotët nuk mund të përmbaheshin.

Në një ditë që do të vijë, besnikët në këtë qytet, Qytetin e Përjetshëm, do të marrin ordinanca me natyrë të përjetshme në një shtëpi të shenjtë të Perëndisë.

Unë i shpreh mirënjohjen time të përjetshme Atit tim Qiellor për tempullin që tani po ndërtohet në Romë, dhe për të gjithë tempujt tanë, kudo që janë. Secili qëndron si një fanar për botën, një shprehje e dëshmisë sonë se Perëndia, Ati ynë i Përjetshëm, jeton, se Ai dëshiron të na bekojë dhe, vërtet, të bekojë bijtë e bijat e Tij të të gjithë brezave. Secili prej tempujve tanë është një shprehje e dëshmisë sonë se jeta përtej varrit është po aq reale dhe e sigurt sa është jeta jonë këtu në tokë. Unë dëshmoj kështu.

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, le të bëjmë çfarëdo sakrificash të nevojshme për të shkuar në tempull dhe për të pasur shpirtin e tempullit në zemrat dhe shtëpitë tona. Le të ndjekim gjurmët e Zotit dhe Shpëtimtarit tonë, Jezu Krishtit, që bëri sakrificën më të lartë për ne, që ne të mund të kemi jetën e përjetshme dhe ekzaltimin në mbretërinë e Atit tonë Qiellor. Kjo është lutja ime e sinqertë dhe unë e jap atë në emrin e Shpëtimtarit tonë, Jezu Krishtit, Zotit, amen. ■

SHËNIME

1. Joseph F. Smith, në Conference Report, tetor 1902, f. 3.
2. Shih Vilson Felipe Santiago and Linda Ritchie Archibald, "From Amazon Basin to Temple", *Church News,* 13 mars 1993, f. 6.
3. Shih C. Jay Larson, "Temple Moments: Impossible Desire", *Church News,* 16 mars 1996, f. 16.
4. Heber C. Kimball, në Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), f. 67.
5. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), f. 247.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball,* red. Edward L. Kimball (1982), f. 301.
7. Janice Kapp Perry, "I Love to See the Temple", *Children's Songbook,* f. 95.

Zhanina erdhi dhe tha: “Riç, çfarë po bën?”

I thashë: “Po riparoj makinën larëse, që të mos të të duhet të lash me dorë”.

Ajo tha: “Jo. Shko të luash me fëmijët.”

I thashë: “Mund të luaj me fëmijët në çfarëdo kohe. Dua të të ndihmoj ty.”

Atëherë ajo tha: “Riçard, të lutem shko të luash me fëmijët”.

Kur më foli me aq autoritet, unë u binda.

Kalova një kohë të mrekullueshme me fëmijët tanë. Ne ndoqëm njëri-tjetrin rreth e rrotull dhe u rrokullisëm mbi gjethet e vjeshtës. Më vonë, shkova në mbledhjen time. Ndoshta do ta kisha harruar atë përvojë sikur të mos ishte për mësimin që ajo dëshironte që të mësoja.

Mëngjesin tjetër, rreth orës 4 të mëngjesit, u zgjova kur ndjeva dy krahë të vegjël në qafë, një puthje në faqe dhe këto fjalë të pëshpëritura në veshin tim, që nuk do t’i harroj kurrë: “Babi, unë të dua. Ti je miku im më i mirë.”

Nëse po e provoni atë lloj përvoje në familjen tuaj, ju po provoni një nga gëzimet hyjnore të jetës.

Nëse jeni të rinj në moshën e përshtatshme dhe nuk jeni martuar, mos e shkoni dëm kohën me aktivitete boshe. Shkoni përpara në jetë dhe përqendrohuni tek lidhja e martesës. Jo thjesht të endeni pa përpjekje në këtë periudhë të jetës. Të rinj, shërbeni një mision të denjë. Pastaj, bëjeni përparësinë tuaj më të lartë gjetjen e një shoqeje të denjë, të përjetshme. Kur të kuptoni se po krijoni një interes për një të re, tregojini asaj se jeni një njeri i veçantë që për të do të ishte interesante ta njihte më mirë. Çojeni atë në vende që ia vlen. Shfaqni një farë zgjuarsie. Nëse dëshironi të keni një bashkëshorte të mrekullueshme, duhet ta bëni atë t’ju shohë si një burrë të mrekullueshëm dhe bashkëshort të mundshëm.

Nëse keni gjetur dikë, ju mund të krijoni një periudhë para martese e një martesë jashtëzakonisht të mrekullueshme dhe të jeni shumë, shumë të lumtur përjetësisht, duke ndenjur brenda kufijve të denjësisë që ka caktuar Zoti.

Nëse jeni të martuar, a jeni besnikë ndaj bashkëshortes mendërisht si dhe fizikisht? A jeni besnikë ndaj besëlidhjeve të martesës duke mos u përfshirë kurrë në bisedë me një person tjetër që nuk do të dëshironit ta dëgjonte bashkëshortja? A jeni të sjellshëm dhe mbështetës për bashkëshorten dhe fëmijët tuaj?

Vëllezër, a kryesoni në aktivitete familjare të tilla si studimi i shkrimit të shenjtë, lutja familjare dhe mbrëmja familjare, apo e mbush bashkëshortja boshllëkun që mungesa juaj e vëmendjes krijon në shtëpi? A i thoni shpesh bashkëshortes tuaj se sa shumë e doni? Kjo do t’i sjellë asaj lumturi të madhe. Kam dëgjuar burra që, kur e them këtë, thonë: “Oh, ajo e di”. Ju duhet t’ia thoni. Një grua zhvillohet dhe bekohet shumë prej atij risigurimi. Shpreheni mirënjohjen për atë çfarë bën për ty bashkëshortja jote. Shpreheni shpesh atë dashuri dhe mirënjohje. Kjo do ta bëjë jetën shumë më të pasur, më të këndshme e më qëllimplote. Mos i refuzoni ato shprehje të natyrshme të dashurisë. Dhe funksionon shumë më mirë nëse e mbani atë pranë jush kur t’ia thoni.

Mësova nga bashkëshortja ime rëndësinë e shprehjeve të dashurisë. Qysh herët në martesën tonë, shpesh do të hapja shkrimet e mia të shenjta për të dhënë një mesazh në një mbledhje dhe do të gjeja një shënim të dashur e mbështetës nga Zhanina, të shkiste nëpër faqe. Nganjëherë qenë kaq të ëmbël sa mezi mund të flisja. Ato shënime të çmuara nga një bashkëshorte e dashuruar ishin dhe vazhdojnë të jenë një thesar i paçmueshëm

ngushëllimi dhe frymëzimi.

Fillova të bëja të njëjtën gjë për të, pa e kuptuar se sa shumë kuptim kishte vërtet kjo për të. Më kujtohet një vit kur nuk kisha të ardhura që t'i bëja një dhuratë për Shën Valentin, kështu që vendosa të pikturoja me bojëra uji në pjesën e përparme të frigoriferit. Bëra më të mirën që mundja, vetëm se bëra një gabim. Ishte bojë smalti, nuk ishte bojë uji. Ajo nuk më la kurrë të provoja ta hiqja atë bojë të qëndrueshme nga frigoriferi.

Më kujtohet një ditë, mora disa nga ato rrathët e vegjël prej letre që formohen kur bëni vrima në një letër dhe shkrova mbi ta numrat nga 1 deri në 100. I ktheva mbrapsht dhe i shkrova asaj një mesazh, një fjalë në çdo rreth. Pastaj i mblodha dhe i futa në një zarf. Mendova se ajo do të zbavitej shumë.

Kur ajo ndërroi jetë, zbulova në sendet e saj vetjake se sa shumë i vlerësoi ajo mesazhet e thjeshta që ndamë me njëri-tjetrin. Vura re se ajo e kishte ngjitur me kujdes secilin prej atyre rrathëve në një copë letër. Ajo jo vetëm që i mbajti shënimet e mia për të, por edhe i mbrojti me veshje plastike, si të ishin një thesar me vlerë. Vetëm njërin ajo nuk e vuri me të tjerët. Ai ndodhet ende pas xhamit të sahatit tonë të kuzhinës. Aty shkruhet: "Zhaninë, është koha të të them që të dua". Ai mbetet atje dhe më kujton për atë bijë të jashtëzakonshme të Atit në Qiell.

Kur kam menduar për jetën tonë së bashku, kam kuptuar se sa të bekuar kemi qenë. Ne nuk kemi pasur debate në shtëpinë tonë ose fjalë të pasjellshme mes nesh. Tani e kuptoj se ai bekim ka ardhur për shkak të saj. Ai ka ardhur nga gatishmëria e saj për të dhënë, për të ndarë dhe për të mos menduar kurrë për vete. Në jetën tonë të mëvonshme së bashku, u përpoqa të ndiqja shembullin e saj. Ju sugjeroj që, si bashkëshort e bashkëshorte, të bëni të njëjtën gjë në shtëpinë tuaj.

Dashuria e dëlirë është një forcë e pakrahasueshme, e fuqishme për mirë. Dashuria e drejtë është themeli i një martese të suksesshme. Është shkaku parësor i fëmijëve të kënaqur e të zhvilluar mirë. Cili mund ta masë saktë ndikimin e drejtë të dashurisë së një nëne? Çfarë frytesh të qëndrueshme rezultojnë nga farat e së vërtetës që një nënë mbjell me kujdes e kultivon me dashuri në dheun pjellor të mendjes dhe zemrës mirëbesuese të një fëmije? Si nënë, ty të janë dhënë instinkte hyjnore për të të ndihmuar që të ndiesh talentet e veçanta dhe aftësitë unike të fëmijës tënd. Me bashkëshortin tënd, ti mund t'i ushqesh, t'i forcosh e t'i bësh të lulëzojnë ato tipare.

Është kaq shumë shpërblyese të jesh i martuar. Martesa është e mrekullueshme. Me kohë, ju filloni të mendoni njësoj, të keni të njëjtat ide dhe përshtypje. Ju keni çaste kur jeni jashtëzakonisht të lumtur, çaste testimi dhe çaste sprove, por Zoti ju drejton së bashku nëpër të gjitha këto përvoja rritjeje.

Një natë, djali ynë i vogël, Riçardi, që kishte një problem zemre, u zgjua duke qarë. Të dy ne e dëgjuam këtë. Normalisht, gruaja ime ngrihej gjithmonë që të kujdesej për foshnjën që qante, por këtë herë unë thashë: "Do të kujdesem unë për të".

Për shkak të problemit të tij, kur fillonte të qante, zemra e tij e vogël do t'i rrihte shumë shpejt. Ai do ta nxirrte ç'kishte ngrënë dhe do të ndotëte mbulesat e shtratit. Atë natë e mbajta shumë pranë që të përpiqesha t'i qetësoja zemrën që i rrihte dhe ta pushoja së qari, ndërsa i ndërrova rrobat dhe vura shtresa të tjera shtrati. E mbajta derisa e zuri gjumi. Nuk e dija atëherë, se vetëm disa muaj më vonë, ai do të ndërronte jetë. Do ta kujtoj gjithmonë duke e mbajtur në krahë në mes të asaj nate.

Më kujtohet mirë dita kur ai ndërroi jetë. Ndërsa Zhanina dhe unë po kthehesim nga spitali, ndaluam makinën në anë të rrugës. E mbajta në krahët e mi. Secili prej nesh qau pak, por e kuptuam se do ta kishim atë përtej velit, për shkak të besëlidhjeve që kishim bërë në tempull. Kjo e bëri humbjen e tij disi më të lehtë për ta pranuar.

Mirësia e Zhaninës më mësoi kaq shumë gjëra të çmueshme. Unë isha kaq i papjekur dhe ajo qe kaq e disiplinuar e kaq shpirtërore. Martesa siguron një mjedis ideal për të kapërcyer çfarëdo prirje për të qenë egoist ose i përqendruar tek vetja. Mendoj se një nga arsyet se pse ne na këshillojnë

të martohemi qysh herët në jetë, është që të shmangim zhvillimin e tipareve të papërshtatshme të karakterit, që janë të vështira të ndryshojnë.

Më vjen keq për cilindo burrë që s'e ka bërë ende atë zgjedhje që të kërkojë një shoqe të përjetshme dhe zemra ime qan për motrat që nuk e kanë pasur mundësinë që të martohen. Disa prej jush mund të ndihen të vetmuar e të pavlerësuar dhe nuk mund të shohin se si do të jetë e mundur që të kenë bekimet e martesës dhe fëmijë, apo vetë familjen e tyre. Për Zotin çdo gjë është e mundur dhe Ai i mban premtimet që i frymëzon të deklarojnë profetët e Tij. Përjetësia është një kohë e gjatë. Kini besim në ato premtime dhe jetoni të denjë për to, kështu që në kohën e Tij, Zoti të mund t'i realizojë në jetën tuaj. Me siguri, ju do të merrni çdo bekim të premtuar për të cilin jeni të denjë.

Ju lutem, më falni që flas për bashkëshorten time të shtrenjtë, Zhaninën, por ne jemi një familje e përjetshme. Ajo qe gjithmonë e lumtur plot gëzim dhe shumë prej kësaj rridhte nga shërbimi për të tjerët. Edhe kur qe shumë e sëmurë, në lutjen e saj të mëngjesit ajo do t'i kërkonte Atit të saj në Qiell që ta udhëhiqte tek dikush që ajo mund ta ndihmonte. Ajo lutje e sinqertë mori përgjigje përsëri e përsëri. Barrët e shumë vetëve u lehtësuan, jeta e tyre u ndriçua. Ajo u bekua vazhdimisht që qe një mjet i drejtuar nga Zoti.

E di se si është të dashurosh një bijë të Atit në Qiell, që plot hir e përkushtim jetoi shkëlqimin e plotë femëror të qenies së saj drejtësisht si grua. Kam besim se kur në të ardhmen tonë, ta shoh atë përsëri përtej velit, ne do ta kuptojmë se jemi edhe më thellësisht të dashuruar. Ne do ta vlerësojmë edhe më shumë njëri-tjetrin, pasi kemi kaluar këtë kohë të ndarë nga veli. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Plaku D. Tod Kristoferson,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

"Unë të Gjithë Ata që i Dua, i Qortoj dhe i Ndëshkoj"

Vetë përvoja e durimit të ndëshkimit mund të na pastrojë e të na përgatisë për privilegje më të mëdha shpirtërore.

Ati ynë Qiellor është një Perëndi me pritshmëri të larta. Pritshmëritë e Tij për ne shprehen nga Biri i Tij, Jezu Krishti, në këto fjalë: "Unë do të doja që ju të jeni të përkryer, madje, sikurse jam unë, ose të përkryer si Ati juaj që është në qiell" (3 Nefi 12:48). Ai na propozon të bëhemi të shenjtë kështu që të mund "të duroj[m]ë një lavdi çelestiale" (DeB 88:22) dhe "të banoj[m]ë në prani të tij" (Moisiu 6:57). Ai e di çfarë kërkohet dhe kështu, për ta bërë të mundur shndërrimin tonë, Ai jep urdhërimet e besëlidhjet e Tij, dhuratën e Frymës së Shenjtë dhe, më e rëndësishmja, Shlyerjen dhe Ringjalljen e Birit të Tij të Dashur.

Në të gjithë këtë, qëllimi i Perëndisë është që ne, fëmijët e Tij, të mund të jemi në gjendje të përjetojmë gëzimin përfundimtar, të jemi me Të përjetësisht dhe të bëhemi madje ashtu si është Ai. Disa vite më parë, Plaku Dallin H. Ouks shpjegoi: "Gjykimi i Fundit nuk është vetëm vlerësimi i një shume totale të veprave të mira dhe të liga – i asaj që kemi *bërë*. Ai është një pranim i efektit përfundimtar të veprave dhe mendimeve tona – i asaj që jemi *bërë*. Nuk mjafton që vetëm të shkojmë pas veprimeve. Urdhërimet, ordinancat dhe besëlidhjet e ungjillit nuk janë një listë depozitash që na kërkohet t'i derdhim në një llogari qiellore. Ungjilli i Jezu Krishtit është një plan që na tregon si të bëhemi ajo çka Ati ynë Qiellor dëshiron të bëhemi"[1].

Për fat të keq, shumë prej të krishterëve modernë nuk e dallojnë se Perëndia bën ndonjë kërkesë të vërtetë për ata që besojnë tek Ai, duke e parë Atë më tepër si një shërbëtor "që u plotëson nevojat kur e thërrasin" ose një terapist roli i të cilit është të ndihmojë njerëzit që "të ndihen mirë me veten"[2]. Ky është një këndvështrim fetar që "nuk pretendon të ndryshojë jetë"[3]. "Përkundrazi", siç deklaron një autor, "Perëndia i portretizuar si në shkrimet e shenjta hebraike ashtu dhe në ato të krishtera kërkon, jo thjesht zotim, por vetë jetën tonë. Perëndia i Biblës trajton jetën dhe vdekjen, jo

dashamirësinë, dhe kërkon dashuri sakrifikuese, jo mosangazhim neutral"[4].

Dëshiroj të flas për një qëndrim dhe praktikë të veçantë që duhet të përvetësojmë nëse do të përmbushim pritshmëritë e larta të Atit tonë Qiellor. Është kjo: ta pranojmë me gatishmëri dhe madje ta kërkojmë korrigjimin. Korrigjimi është jetik nëse do ta përshtasim jetën tonë "te një njeri i përsosur, [që është] në masën e shtatit të plotësisë së Krishtit" (Efesianëve 4:13). Pali tha për korrigjimin ose ndëshkimin hyjnor: "Sepse Perëndia ndreq atë që do" (Hebrenjve 12:6). Edhe pse shpesh është e vështirë të durojmë, vërtet, ne duhet të gëzohemi që Perëndia konsideron se ia vlen koha dhe mundimi që të na korrigjojë.

Ndëshkimi hyjnor ka të paktën tre qëllime: 1) të na mbushë mendjen që të pendohemi, 2) të na pastrojë e shenjtërojë ne dhe 3) nganjëherë ta ridrejtojë orientimin e jetës sonë në atë që Perëndia e di se është një shteg më i mirë.

Merrni parasysh së pari pendimin, kushtin e nevojshëm për falje dhe pastrim. Zoti deklaroi: "Unë të gjithë ata që i dua i qortoj dhe i ndëshkoj; prandaj ji i zellshëm dhe pendohu" (Zbulesa 3:19). Përsëri, Ai tha: "Dhe populli im duhet të ndëshkohet derisa ata të mësojnë bindjen, nëse duhet, nëpërmjet gjërave që i vuajnë" (DeB 105:6; shih edhe DeB 1:27). Në një zbulesë të ditëve të mëvonshme, Zoti i urdhëroi katër udhëheqës të lartë të Kishës të pendoheshin (siç mund të urdhëronte shumë prej nesh), sepse nuk i kishin mësuar siç duhet fëmijët e tyre "sipas urdhërimeve" dhe sepse nuk kishin qenë "më të zellshëm dhe më të përfshirë në shtëpi" (shih DeB 93:41–50). Vëllai i Jaredit në Librin e Mormonit u pendua kur Zoti qëndroi në një re dhe foli me të "për hapësirën e tri orëve . . . dhe e ndëshkoi rëndë, sepse ai nuk ishte kujtuar të thërriste në emrin e Zotit" (Ethëri 2:14). Meqë ai iu përgjigj me kaq gatishmëri këtij qortimi të rëndë, vëllait të Jaredit iu dha më vonë privilegji që ta shihte dhe të udhëzohej nga Shëlbuesi në formën e paravdekshmërisë (shih Ethëri 3:6–20). Fryti i ndëshkimit prej Perëndisë është pendimi, që çon në drejtësi (shih Hebrenjve 12:11).

Përveç nxitjes së pendimit tonë, vetë përvoja e durimit të ndëshkimit mund të na pastrojë e të na përgatisë për privilegje më të mëdha shpirtërore. Tha Zoti: "Populli im duhet të provohet në gjithçka, që ata të mund të përgatiten për të marrë lavdinë që unë kam për ta, madje lavdinë e Sionit; dhe ai që nuk do ta durojë ndëshkimin, nuk është i denjë për mbretërinë time" (DeB 136:31). Në një vend tjetër Ai thotë: "Sepse të gjithë ata që nuk do ta durojnë ndëshkimin, por do të më mohojnë, nuk mund të shenjtërohen" (DeB 101:5; shih edhe Hebrenjve 12:10). Siç tha këtë mëngjes Plaku Pol V. Xhonson, duhet të kemi kujdes që të mos marrim zët vetë gjërat që na ndihmojnë të veshim natyrën hyjnore.

Pasuesit e Almës themeluan një komunitet Sioni në Helam, por pastaj ata u çuan në robëri. Ata nuk e meritonin vuajtjen e tyre – ishte krejt e kundërta – por anali thotë:

"Megjithatë, Zoti e shikon të arsyeshme ta qortojë popullin e tij; po, ai provon durimin e tyre dhe besimin e tyre.

Megjithatë—kushdo që vendos besimin e tij në të, po ai do të ngrihet në ditën e fundit. Po, dhe kështu ishte me këtë popull" (Mosia 23:21–22).

Zoti i forcoi ata dhe u lehtësoi barrët deri në atë pikë saqë ata mezi i ndienin në shpinat e tyre dhe pastaj, në kohën e duhur, i çliroi ata (shih Mosia 24:8–22). Besimi i tyre u forcua pa masë nga përvoja e tyre dhe, që atëherë, gëzuan një lidhje të veçantë me Zotin.

Perëndia përdor një formë tjetër ndëshkimi ose korrigjimi për të na drejtuar tek një e ardhme që ne nuk e parashikojmë ose nuk mundemi ta parashikojmë tani, por që Ai e di se është rruga më e mirë për ne. Presidenti Hug B. Braun, ish-anëtar i Të Dymbëdhjetëve dhe këshilltar në Presidencën e Parë, dha një përvojë personale. Ai tregoi se kishte blerë një fermë në gjendje të keqe në Kanada shumë vite më parë. Ndërsa po bënte pastrime dhe riparime të pronës së tij, ai ndeshi një shkurre frutore që ishte rritur në më shumë se 1.8 m lartësi dhe nuk po jepte fryte, kështu që ai e krasiti atë së tepërmi, duke lënë vetëm cungje të vegjël. Pastaj ai pa një pikë si një lot në majë të secilit prej këtyre cungjeve të vegjël, sikur shkurrja frutore të ishte duke qarë dhe ai mendoi se e dëgjoi të thoshte:

"Si munde të ma bësh këtë mua? Unë po rritesha kaq shkëlqyeshëm. . . . Dhe tani ti më preve. Çdo bimë në kopsht do të më shohë nga lart. . . . Si munde të ma bësh këtë mua? Mendoja se ti ishte kopshtari këtu."

Presidenti Braun iu përgjigj: "Shih, shkurre e vogël frutore, unë jam kopshtari këtu dhe e di se çfarë dua që të bëhesh. Unë nuk kisha për

qëllim që ti të bëhesh një pemë frutore ose një pemë për hije. Unë dëshiroj që ti të jesh një shkurre frutore dhe një ditë, shkurre e vogël frutore, kur të jesh plot me fruta, ti do të thuash: 'Faleminderit, z. Kopshtar, që më do aq shumë sa të më presësh'."

Vite më vonë, Presidenti Braun qe oficer në shërbim i Ushtrisë Kanadeze, që shërbente në Angli. Kur një oficer më i lartë u dëmtua në betejë, Presidenti Braun kishte radhën që të gradohej gjeneral dhe e thirrën në Londër. Por edhe pse ai qe plotësisht i kualifikuar për gradimin, kjo iu mohua sepse ishte mormon. Gjenerali komandues tha në thelb: "Ti e meriton gradimin, por unë nuk mund të ta jap". Ajo për të cilën Presidenti Braun kishte shpenzuar dhjetë vite duke shpresuar, duke u lutur dhe duke u përgatitur, i shkau nëpër gishta në atë çast, për shkak të diskriminimit të hapur. Duke vazhduar ndodhinë e tij, Presidenti Braun kujtoi:

"Unë hipa në tren dhe u ktheva . . . me një zemër të copëtuar dhe hidhërim në shpirt. . . . Kur shkova në çadrën time, . . . e flaka kapelen tek shtrati portativ. Shtrëngova grushtat dhe ia tunda qiellit. Unë thashë: 'Si munde të ma bësh këtë mua, Perëndi? Unë bëra gjithçka që munda që të kualifikohesha. Nuk ka asgjë që mund ta kisha bërë – që duhet ta kisha bërë – që nuk e kam bërë. Si munde të ma bësh këtë mua?' Isha bërë pikë e vrer.

Atëherë dëgjova një zë dhe e njoha tonin e atij zëri. Ishte vetë zëri im dhe zëri tha: 'Unë jam kopshtari këtu. Unë e di se çfarë dua që të bësh ti.' Hidhërimi doli nga shpirti im dhe rashë në gjunjë pranë shtratit portativ që të kërkoja falje për mosmirënjohjen time. . . .

. . . Dhe tani, thuajse 50 vite më vonë, unë i drejtohem [Perëndisë] dhe them: 'Faleminderit, z. Kopshtar, që më preve, që më do aq shumë sa të më lëndosh'."[5]

Perëndia e dinte se çfarë duhej të bëhej Hug B. Braun dhe se çfarë duhej që të ndodhte kjo, dhe Ai e ridrejtoi orientimin e tij që ta përgatiste atë për apostullimin e shenjtë.

Nëse ne dëshirojmë sinqerisht dhe përpiqemi fort për të përmbushur pritshmëritë e larta të Atit tonë Qiellor, Ai do të sigurojë që ne të marrim të gjithë ndihmën që na duhet, qoftë nëse është ngushëlluese, forcuese, apo ndëshkuese. Nëse jemi të gatshëm ndaj tij, korrigjimi i nevojshëm do të vijë në shumë forma dhe nga shumë burime. Ai mund të vijë gjatë lutjeve tona sepse Perëndia i flet mendjes dhe zemrës sonë nëpërmjet Frymës së Shenjtë (shih DeB 8:2). Ai mund të vijë në formën e lutjeve që marrin përgjigjen "Jo", ose ndryshe nga ç'e kemi pritur ne. Ndëshkimi mund të vijë kur studiojmë shkrimet e shenjta dhe kujtohemi për mungesat, mosbindjen, apo thjesht çështje që i kemi lënë pas dore.

Korrigjimi mund të vijë nga të tjerë, veçanërisht ata që janë të frymëzuar nga Perëndia që të nxisin lumturinë tonë. Apostuj, profetë, patriarkë, peshkopë e të tjerë janë vendosur në Kishë sot tamam si në kohët e lashta "për

përsosjen e shenjtorëve, për veprën e shërbimit dhe për ndërtimin e trupit të Krishtit" (Efesianëve 4:12). Ndoshta disa nga gjërat e thëna në këtë konferencë kanë ardhur tek ju si një thirrje për pendim ose ndryshim që, nëse i vihet veshi, do t'ju ngrejë në një vend më të lartë. Ne mund të ndihmojmë njëri-tjetrin si bashkanëtarë të Kishës; është një nga arsyet parësore pse Shpëtimtari themeloi një kishë. Edhe kur hasim kritikë dashakeqe nga persona që kanë pak konsideratë apo dashuri për ne, mund të jetë e dobishme që të ushtrojmë mjaftueshëm butësi sa ta peshojmë dhe të nxjerrim çfarëdo gjëje që mund të na sjellë përfitim.

Korrigjimi, me shpresë i butë, mund të vijë nga bashkëshorti/ja i/e dikujt. Plaku Riçard G. Skot, që sapo na foli, kujton një kohë nga fillimi i martesës, kur bashkëshortja e tij, Zhanina, e këshilloi t'i shihte drejt njerëzit kur u fliste. "Ti sheh dyshemenë, tavanin, dritaren, kudo përveçse në sytë e tyre", tha ajo. Ai ia vuri veshin këtij qortimi të butë dhe kjo e bëri atë shumë më efikas në këshillimin dhe punën me njerëzit. Si dikush që ka shërbyer si misionar kohëplotë nën drejtimin e ish-Presidentit Skot, unë mund të vërtetoj se ai e sheh tjetrin drejtpërsëdrejti në sy në bashkëbisedimet e tij. Unë mund të shtoj gjithashtu se, kur dikush ka nevojë për korrigjim, ai vështrim mund të jetë shumë depërtues.

Prindërit mund dhe duhet të korrigjojnë, madje të ndëshkojnë, që fëmijët e tyre të mos lihen në mëshirë të një kundërshtari të pamëshirëshëm dhe të mbështetësve të tij. Presidenti Bojd K. Paker ka vërejtur se, kur një njeri në pozitën që ta korrigjojë një tjetër nuk e bën këtë, ai po mendon për veten. Kujtoni se qortimi duhet të bëhet në kohën e duhur, me mprehtësi ose qartësi, "kur u nxite nga Fryma e Shenjtë; dhe atëherë duke treguar më pas rritje të dashurisë ndaj atij që e ke qortuar, që ai të mos të të vlerësojë si armikun e tij" (DeB 121:43).

Kujtoni që, nëse ne e kundërshtojmë korrigjimin, të tjerët mund të mos e ofrojnë më fare atë, pavarësisht nga dashuria e tyre për ne. Nëse ne vazhdimisht do të dështojmë të veprojmë sipas ndëshkimit të një Perëndie të dashur, atëherë Ai gjithashtu do ta ndërpresë. Ai ka thënë: "Shpirti im nuk do të përpiqet gjithmonë me njeriun" (Ethëri 2:15). Përfundimisht, shumica e ndëshkimit tonë duhet të vijë së brendshmi – ne duhet të bëhemi vetëkorrigjues. Një nga mënyrat se si kolegu ynë i dashur, tani i ndjerë, Plaku Jozef B. Uirthlin, u bë dishepulli i kulluar dhe i përulur që ishte, qe duke analizuar kryerjen e tij në çdo funksion dhe detyrë. Në dëshirën e tij për të kënaqur Perëndinë, ai vendosi të mësonte se çfarë mund të kishte bërë më mirë dhe pastaj ta zbatonte me zell çdo mësim që kishte mësuar.

Të gjithë ne mund të përmbushim pritshmëritë e larta të Perëndisë, pavarësisht se sa të mëdha apo të vogla mund të jenë aftësia dhe talenti ynë. Moroni pohon: "Në qoftë se do t'i mohoni vetes çdo ligësi dhe ta doni Perëndinë me gjithë fuqinë, mendjen dhe forcën tuaj, atëherë hiri i [Krishtit] mjafton për ju, se me anë të hirit të tij ju mund të bëheni të përsosur në Krisht" (Moroni 10:32). Përpjekja e zellshme dhe e përkushtuar nga ana jonë sjell këtë hir fuqizues dhe aftësues, një përpjekje që sigurisht përfshin nënshtrimin ndaj dorës ndëshkuese të Perëndisë dhe pendim të sinqertë të plotë. Le të lutemi për korrigjimin e Tij të frymëzuar nga dashuria.

Perëndia ju mbështettë në përpjekjen tuaj të fortë për të plotësuar pritshmëritë e Tij të larta dhe ju dhëntë një masë të plotë lumturie dhe paqeje, që vijojnë natyrshëm. Unë e di se ju dhe unë mund të bëhemi një me Perëndinë dhe Krishtin. Për Atin tonë Qiellor dhe Birin e Tij të dashur, si dhe potencialin e gëzueshëm që kemi për shkak të Tyre, jap dëshmi përulësisht dhe me besim, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Dallin H. Oaks, "The Challenge to Become," *Liahona,* janar 2001, f. 40.
2. Kenda Creasy Dean, *Almost Christian: What the Faith of Our Teenagers Is Telling the American Church* (2010), f. 17.
3. Dean, *Almost Christian,* f. 30; shih edhe Christian Smith and Melinda Lundquist Denton, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers* (2005), f. 118–171.
4. Dean, *Almost Christian,* f. 37.
5. Hugh B. Brown, "The Currant Bush," *Liahona,* mars 2002, f. 22, 24.

Nga Plaku Karl B. Prat,
i Të Shtatëdhjetëve

Bekimet më me Vlerë të Zotit

Kur paguajmë të dhjetën tonë besnikërisht, Zoti do të hapë pragjet e qiellit dhe do të derdhë mbi ne bekimet e Tij më me vlerë.

Unë jam mirënjohës për paraardhësit e drejtë që u mësuan ungjillin fëmijëve të tyre në shtëpi shumë kohë më parë se të kishte mbrëmje familjare zyrtare. Gjyshërit e mi nga nëna qenë Ida Xhesperson dhe Xhon A. Ueten. Ata jetuan në komunitetin e vogël të Kolonia-Huarezit, në Çiuaua të Meksikës. Fëmijët e familjes Ueten morën mësim ungjillin nëpërmjet udhëzimit dhe vëzhgimit të shembullit të prindërve të tyre.

Fillimi i viteve 1920 në Meksikë qe kohë e vështirë. Revolucioni i dhunshëm sapo kishte mbaruar. Kishte pak pará në qarkullim dhe shumica e tyre ishin në monedha argjendi. Njerëzit shpesh e zhvillonin biznesin e tyre me trambë ose duke shkëmbyer mallrat dhe shërbimet.

Një ditë nga fundi i verës, gjysh Xhoni erdhi në shtëpi pasi kishte përfunduar një tregëti dhe kishte marrë si pjesë të marrëveshjes 100 pezos në monedha argjendi. Ai ia dha paratë Idës me udhëzimin që ato të përdoreshin për të mbuluar shpenzimet e shkollimit të ardhshëm të fëmijëve.

Ida qe mirënjohëse për paratë, por e kujtoi Xhonin se ata nuk e kishin paguar fare të dhjetën gjatë gjithë verës. Ata nuk kishin të ardhura në monedha, por Ida i kujtoi se kafshët kishin siguruar mish, vezë dhe qumësht. Kopshti i tyre kishte siguruar fruta e perime me bollëk dhe ata kishin bërë shkëmbime të tjera për mallra pa përdorur monedha. Ida sugjeroi që ata duhet t'ia jepnin paratë peshkopit, për të paguar të dhjetën e tyre.

Xhoni qe pak i zhgënjyer pasi monedhat do të kishin ndihmuar shumë për shkollimin e fëmijëve, por ai ra dakord me gatishmëri se ata duhej të paguanin të dhjetën e tyre. Ai e çoi qesen e rëndë tek zyra e së dhjetës dhe ia pagoi atë peshkopit.

Pak pas kësaj, ai dëgjoi se një biznesmen i pasur nga Shtetet e Bashkuara, një farë z.Hord, do të mbërrinte javën e ardhshme me disa burra, për të kaluar disa ditë në male duke gjuajtur e duke peshkuar.

Gjysh Xhoni u takua me grupin e burrave tek stacioni hekurudhor jo larg Kolonia-Huarezit. Ai kishte gati grupin e kuajve të shalës dhe kafshët e ngarkesës të nevojshme për të transportuar bagazhet dhe pajisjet për kamping për në male. Java në vijim kaloi duke udhëhequr burrat dhe duke u kujdesur për kampingun dhe kafshët.

Në fund të javës, burrat u kthyen tek stacioni hekurudhor për të marrë trenin, që të ktheheshin në SHBA. Xhonin e paguan atë ditë për punën e tij dhe i dhanë një qese me monedha të argjendta pezosh, për të mbuluar shpenzimet e tjera. Pasi Xhoni dhe burrat ishin paguar, Xhoni ia ktheu pjesën e mbetur të parave z.Hord, që u habit pasi nuk priste që të mbeteshin para tepër. Ai e pyeti Xhonin që të sigurohej se të gjitha shpenzimet ishin mbuluar dhe Xhoni u përgjigj se shpenzimet për udhëtimin ishin paguar të gjitha dhe kjo ishte pjesa e mbetur e parave.

Treni fishkëlleu. Z. Hord u kthye që të shkonte, pastaj u kthye sërish dhe ia hodhi Xhonit qesen e rëndë me monedha. "Hej, çoje këtë në shtëpi për djemtë e tu", tha ai. Xhoni e kapi qesen dhe u drejtua për në Kolonia-Huarez.

Atë mbrëmje, kur familja u mblodh pas darke për të dëgjuar historitë e udhëtimit, Xhoni u kujtua për qesen dhe e solli dhe e vendosi mbi tavolinë. Xhoni tha se nuk e dinte se sa pará kishte në qese, kështu që për t'u zbavitur, qesen e zbrazi mbi tavolinë – një goxha pirg – dhe, kur i numëruan, ato ishin fiks 100 pezos në monedha argjendi. Sigurisht, u konsiderua si bekim i madh që z.Hord kishte vendosur të bënte atë udhëtim. Xhoni dhe djemtë e tij kishin fituar paga të mira, por 100 pezot e tepërta ishin një kujtues i shumës së saktë të së dhjetës paguar javën e mëparshme. Disave, ky mund t'u duket një përkim interesant, por për familjen Ueten, ai ishte qartazi një mësim nga Zoti se Ai i kujton premtimet e Tij për ata që paguajnë besnikërisht të dhjetën e tyre.

Si fëmijë, e pëlqeja shumë atë histori sepse qe për një udhëtim kampimi, me kuaj, nëpër male për të gjuajtur dhe peshkuar. Dhe e pëlqeva

shumë sepse ajo na mëson që, kur u bindemi urdhërimeve, ne bekohemi. Ka disa gjëra që mund të nxjerrim si përfundim mbi të dhjetën nga kjo histori.

Së pari, ju do të vini re se pagesa e së dhjetës në këtë rast nuk lidhej me sasinë e të ardhurave në të holla. Familja Uetens vendosi të përdorte të ardhurën e tyre të parë në të holla për të dhjetën, sepse ata kishin jetuar mirë nga kafshët e tyre dhe nga kopshti i tyre prodhues me fruta e perime. Me sa duket, ata ndiheshin në borxh ndaj Zotit për bekimet e tyre.

Ky është një kujtues i asaj që nënkuptohet në fjalët e Zotit kur Ai pyet: "Një njeri do të vjedhë Perëndinë? Megjithatë ju më vidhni." Njerëzit pyesin: "Çfarë të kemi vjedhur?" Dhe Zoti përgjigjet fuqishëm: "Të dhjetën dhe ofertat" (Malakia 3:8). Po, vëllezër e motra, tamam ashtu si e kuptuan Xhon dhe Ida Ueten atë verë disa dekada më parë, ne të gjithë jemi në borxh ndaj Zotit. Le të mos akuzohemi se po vjedhim Perëndinë. Le të jemi të ndershëm dhe të paguajmë borxhet tona ndaj Zotit. Gjithçka që kërkon Ai është 10 për qind. Integriteti moral në pagesën e borxheve tona ndaj Zotit do të na ndihmojë të jemi të ndershëm me bashkënjerëzit tanë.

Gjëja tjetër që vë re nga kjo histori, është se gjyshërit e mi e paguan të dhjetën pavarësisht nga kushtet e varfëra të financave të tyre familjare. Ata i dinin urdhërimet e Zotit, ata i përshtatën shkrimet e shenjta për veten e tyre (shih 1 Nefi 19:23–24) dhe iu bindën ligjit. Kjo është çfarë Zoti pret nga të gjithë njerëzit e Tij. Ai pret nga ne të paguajmë të dhjetën, jo kur kemi bollëk, jo nga "mbetjet" e buxhetit familjar, por ashtu si Ai urdhëroi së lashti, nga "të parëlindurit" e të ardhurave tona, qofshin ato të pakta ose të bollshme. Zoti ka urdhëruar: "Mos ngurro të më japësh detyrimin nga korrja jote . . . të parëlindurin" (Eksodi 22:29). Përvoja ime personale ka qenë se mënyra më e mirë, për të paguar besnikërisht të dhjetën, është që ta paguaj atë sapo të marr ndonjë të ardhur. Në fakt, kam zbuluar se kjo është e vetmja mënyrë.

Ne mësojmë nga gjyshërit e mi Ueten se e dhjeta nuk është një çështje parash, në të vërtetë; është një çështje besimi – besim tek Zoti. Ai premton bekime nëse ne u bindemi urdhërimeve të Tij. Qartazi, Xhon dhe Ida Ueten shfaqën besim të madh duke paguar të dhjetën e tyre. Le ta tregojmë ne besimin tek Zoti duke paguar të dhjetën tonë. Paguajeni atë së pari; paguajeni me ndershmëri. Mësojuni fëmijëve tanë të paguajnë të dhjetën edhe të pareve të tyre të xhepit ose të të ardhurave të tjera dhe pastaj merrini me vete në mbledhjet e dhënies llogari për të dhjetën, që ata ta dinë shembullin dhe dashurinë tonë për Zotin.

Ka një mundësi keqinterpretimi në këtë histori nga gjyshërit e mi. Dikush mund të arrijë në përfundimin se, meqë ne e paguajmë të dhjetën me pará, Zoti do të na bekojë gjithmonë me pará. Unë u prira ta mendoj ashtu kur isha fëmijë. Kam mësuar që atëherë se nuk funksionon patjetër në atë mënyrë. Zoti u premton bekime atyre që paguajnë të dhjetën e tyre. Ai premton të "hap[ë] pragjet e qiellit dhe . . . të derdh[ë] . . . aq shumë bekim, sa nuk do të ke[m]i vend të mjaftueshëm ku ta shti[më]" (Malakia 3:10). Unë dëshmoj se Ai i përmbush premtimet e Tij dhe, nëse ne paguajmë besnikërisht të dhjetën tonë, nuk do të na mungojnë nevojat e jetës, por Ai nuk premton pasuri. Paratë dhe llogaritë bankare nuk janë bekimet e Tij më me vlerë. Ai na bekon me urtësi për të përdorur bekimet tona

të kufizuara materiale, urtësi që na mundëson të jetojmë më mirë me 90 për qind të të ardhurave tona sesa me 100 për qind. Kështu, paguesit besnikë të së dhjetës e kuptojnë të jetuarin me maturi dhe priren të mbështeten më shumë tek vetja.

Kam arritur të kuptoj se bekimet më me vlerë të Zotit janë shpirtërore dhe shpesh ato kanë të bëjnë me familjen, miqtë dhe ungjillin. Shpesh Ai duket sikur jep bekimin e një ndjeshmërie të veçantë ndaj ndikimit dhe udhëheqjes së Frymës së Shenjtë, veçanërisht në çështje të martesës dhe të familjes si rritja e fëmijëve. Një ndjeshmëri e tillë shpirtërore mund të na ndihmojë të gëzojmë bekimin e harmonisë dhe paqes në shtëpi. Presidenti Xhejms E. Faust sugjeroi se pagesa e së dhjetës është "një sigurim i shkëlqyer kundër divorcit" ("Enriching Your Marriage", *Liahona,* prill 2007, f. 5).

Pagesa e së dhjetës na ndihmon të zhvillojmë një zemër të nënshtruar e të përulur dhe një zemër mirënjohëse që priret të "pohoj[ë] dorën e tij në gjithçka" (DeB 59:21). Pagesa e së dhjetës edukon tek ne një zemër bujare e të butë dhe një zemër me dashuri hyjnore plot me dashurinë e pastër të Krishtit. Ne bëhemi të etur t'u shërbejmë e t'i bekojmë të tjerët me një zemër të bindur, të nënshtruar ndaj vullnetit të Zotit. Paguesit e rregullt të së dhjetës e gjejnë të forcuar besimin e tyre tek Jezu Krishti dhe zhvillojnë një dëshmi të paepur e të qëndrueshme për ungjillin e Tij dhe Kishën e Tij. Asnjë prej këtyre bekimeve nuk është monetar ose material në ndonjë mënyrë, por sigurisht, ato janë bekimet më me vlerë të Zotit.

Unë dëshmoj se, kur paguajmë të dhjetën tonë besnikërisht, Zoti do të hapë pragjet e qiellit dhe do të derdhë mbi ne bekimet e Tij më me vlerë. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Plaku Lin G. Robins
Të Shtatëdhjetët

Çfarë Lloj Burrash dhe Grash Duhet të Jeni?

Qofshin të suksesshme përpjekjet tuaja për të zhvilluar cilësi Krishtërore, në mënyrë që shëmbëllimi i Tij të mund të gdhendet në fytyrën tuaj dhe cilësitë e Tij të shfaqen në sjelljen tuaj.

"Të jesh a të mos jesh" është, në fakt, një pyetje mjaft me vend.[1] Shpëtimtari e parashtroi këtë pyetje në një mënyrë më të thellë, duke e bërë një çështje jetike doktrinore për çdokënd prej nesh: "Çfarë Lloj [Burrash dhe Grash] duhet *të jeni*? Në të vërtetë, unë ju them juve, madje siç *jam unë*" (3 Nefi 27:27; kursivet janë theksime). Veta e parë e kohës së tashme të foljes *me qenë* është *Unë Jam*. Ai na fton të marrim mbi vete emrin e Tij dhe natyrën e Tij.

Për t'u bërë siç *është* Ai, duhet që gjithashtu *të bëjmë* gjërat që *bëri* Ai: "Në të vërtetë, në të vërtetë, unë ju them, ky është ungjilli im; dhe ju i dini gjërat që duhet *të bëni* në kishën time; pasi veprat që më këni parë *të bëj*, duhet *t'i bëni* edhe ju" (3 Nefi 27:21; kursivet janë theksime).

Të *jesh* dhe të *bësh*, janë gjëra të pandashme. Si doktrina të ndërvarura ato përforcojnë dhe nxisin njëra-tjetrën. Besimi, për shembull, e frymëzon dikë të lutet dhe lutja, nga ana e saj, e forcon besimin e dikujt.

Shpëtimtari shpeshherë dënoi hapur ata të cilët *bënin*, pa *qenë* – duke i quajtur hipokritë. "Ky popull me buzë më nderon, por zemra e tyre rri larg meje" (Marku 7:6). *Të bësh* mirë, pa *qenë* i mirë, është hipokrizi ose një shtirje e dikujt për të qenë ashtu siç nuk është – një pretendues.

Anasjelltas, *të jesh* i mirë, pa *bërë* mirë, nuk vlen, ashtu si "besimi, në qoftë se s'ka vepra, është *i vdekur* në vetvete" (Jakobi 2:17 [Bibla]; kursivet janë theksime). *Të jesh*, pa *bërë*, vërtet që nuk është *të jesh* i mirë – është një vetëmashtrim, duke e besuar veten si të mirë, thjesht ngaqë qëllimet janë të mira.

Të bësh, pa *qenë* – hipokrizi – paraqet një shëmbëllim të rremë ndaj të tjerëve, ndërsa, të *jesh*, pa *bërë*, paraqet një shëmbëllim të rremë ndaj vetes.

Shpëtimtari i qortoi skribët dhe farisejtë për hipokrizinë e tyre: "Mjerë ju, skribë dhe farisej hipokritë! Sepse ju llogaritni të dhjetën" – diçka që ata *bënin* – e mëndrës, të koprës dhe të barit të gjumit, dhe lini pas dore gjërat më të rëndësishme të ligjit: gjyqin, mëshirën dhe besimin" (Mateu 23:23). Ose, me fjalë të tjera, ata nuk arrinin *të ishin* siç duhet të *kishin qenë*.

Ndërkohë që e pranonte rëndësinë e *të bërit*, Shpëtimtari e përcaktoi *të qenit* si një "gjë më të rëndësishme". Rëndësia më e madhe e *të qenit* ilustrohet në shembujt që vijojnë:

- Hyrja brenda ujit të pagëzimit është diçka që *bëjmë*. Gjendja e *të qenit* që duhet të paraprijë këtë gjë, është besimi tek Jezu Krishti dhe një ndryshim i fuqishëm i zemrës.
- Marrja e sakramentit është diçka që *bëjmë*. *Të qenit* të denjë për të marrë sakramentin, është një çështje më me peshë dhe shumë më e rëndësishme.
- Shugurimi në priftëri është një veprim, ose një *e bërë*. Çështja më me peshë, sidoqoftë, është fuqia në priftëri, e cila qëndron "mbi bazën e parimeve të drejtësisë" (DeB 121:36), apo *të jesh*.

Shumë nga ne krijojnë lista të *të bërit* që të na kujtojnë gjëra që dëshirojmë të kryejmë. Por njerëzit rrallëherë kanë lista të *të qenit*. Përse? Gjërat *për të bërë* janë veprimtari ose ngjarje që mund të spontohen nga lista kur *kryhen*. Megjithatë, *të jesh,* nuk ka asnjëherë të kryer. Ju nuk mund të merrni spontime lidhur me gjendjet e *të qenit*. Unë mund ta marr bashkëshorten për një mbrëmje të këndshme këtë të premte, që është një gjë *për të bërë*. Por, *të jesh* bashkëshort i mirë, nuk është një ngjarje; duhet *të jetë* pjesë e natyrës sime – e karakterit tim, apo se kush unë jam.

Ose, si prind, kur mundem unë të spontoj një fëmijë nga lista si *të kryer*? Ne nuk kemi kurrë *të kryer* me të qenit prindër të mirë. Dhe, që të jemi prindër të mirë, një nga gjërat më të rëndësishme që mund t'u mësojmë fëmijëve tanë, është si *të jemi* më shumë si Shpëtimtari.

Cilësitë e *të qenit* Krishtëror nuk mund të shihen, por ato janë forcë motivuese prapa asaj që ne *bëjmë*, e cila mund të shihet. Kur prindërit, për shembull, ndihmojnë një fëmijë të mësojë të ecë, i shikojmë prindërit *të bëjnë* gjëra të tilla si drejtmbajtja e përlëvdimi i fëmijës së tyre. Këto *të bëra* zbulojnë dashurinë e padukshme brenda zemrës së vet dhe besimin e shpresën e padukshme tek aftësia e fëmijës së vet. Ditë pas dite përpjekjet e tyre vazhdojnë – provë e *të qenave* të padukshme të durimit e të zellit.

Për arsye se *të qenit* lind *të bërit* dhe është motivi që qëndron prapa *të bërit*, mësimdhënia e *të qenit*, do ta përmirësojë sjelljen në mënyrë më të efektshme, sesa përmirësohet duke u përqendruar mbi *të bërit*.

Kur fëmijët sillen keq, të themi, kur ata grinden me njëri-tjetrin, shpesh ne e keqorientojmë disiplinimin mbi atë që ata *bënë* ose mbi grindjen që vërejtëm. Por *të bërit* – sjellja e tyre – është vetëm një shenjë e motivit të padukshëm në zemrën e tyre. Mund të pyesnim veten: "Çfarë cilësish, në rast se fëmija i kupton, do ta ndreqnin këtë sjellje në të ardhmen? Të jetë i duruar dhe zemërbutë kur mërzitet? Duke qenë i përzemërt dhe pajtues? Marrja e përgjegjësisë për veprimet vetjake dhe mosfajësimi?"

Si ua mësojnë prindërit këto cilësi fëmijëve të tyre? Nuk do të kemi kurrë një mundësi më të madhe për t'u mësuar e treguar fëmijëve tanë cilësi Krishtërore, sesa në mënyrën që ne i disiplinojmë. *Disiplinë* vjen nga e njëjta fjalë-rrënjë sikurse *dishepull* dhe nënkupton durim e mësimdhënie nga ana jonë. Ajo nuk duhet bërë në zemërim. Mundemi dhe duhet të disiplinojmë në mënyrën që na mëson Doktrina e Besëlidhje 121: "nëpërmjet bindjes, nëpërmjet durimit, nëpërmjet mirësjelljes e zemërbutësisë dhe nëpërmjet dashurisë së pashtirur; nëpërmjet mirësisë dhe diturisë së pastër" (vargjet 41–42). Të gjitha këto janë *të qena* Krishtërore që duhet të jenë pjesë e asaj se kush *jemi* ne, si prindër e dishepuj të Krishtit.

Nëpërmjet disiplinës fëmija mëson për pasojat. Në çaste të tilla është e dobishme të shndërrohen negativet në pozitive. Nëse fëmija rrëfen një faj, lëvdoni guximin që kërkohej për të rrëfyer. Pyeteni fëmijën se çfarë mësoi nga gabimi ose prapësia, gjë që ju jep juve dhe, më e rëndësishmja, Shpirtit, një mundësi për ta prekur e mësuar fëmijën. Kur ua mësojmë fëmijëve doktrinën nëpërmjet Shpirtit, ajo doktrinë ka fuqinë të ndryshojë me kohë pikërisht natyrën e tyre – *të qenit*.

Alma zbuloi po të njëjtin parim, që "predikimi i fjalës kishte një prirje të madhe ta çonte popullin *të bënte* atë që ishte e drejtë – po, kishte pasur një ndikim më të fuqishëm mbi mendjet e njerëzve, sesa shpata" (Alma 31:5; kursivet janë theksime). Përse? Sepse shpata përqendrohet vetëm në sjellje ndëshkuese – ose *të bërit* – ndërsa predikimi i fjalës ndryshonte pikërisht natyrën e njerëzve – atë që ata *ishin* apo që mund të *bëheshin*.

Një fëmijë i ëmbël e i bindur do të ishte sa për t'i mësuar babait apo nënës vetëm bazat e prindërimit. Nëse bekoheni me një fëmijë që jua provon durimin në maksimum, ju do të merrnit diplomën në prindërim. Në vend që ju të habiteshit me vete se çfarë mund të keni bërë në jetën paratokësore për të merituar kaq shumë, mund ta konsideronit fëmijën më sfidues si një bekim e mundësi që të bëheni ju vetë më të perëndishëm. Me cilin fëmijë ka më shumë të ngjarë që qetësia, durimi dhe virtyte të tjera Krishtërore të provohen, të zhvillohen e të pastrohen? A mundet që juve ju nevojitet ky fëmijë po aq sa i nevojiteni ju atij?

Të gjithë e kemi dëgjuar këshillën që të dënojmë mëkatin dhe jo mëkatarin.

Po ashtu, kur fëmijët tanë sillen keq, ne duhet të kujdesemi të mos themi gjëra që do t'i bënin të besonin se ajo që *bënë* gabim, përfaqëson atë që ata *janë*. "Kurrë mos lejoni që dështimi të përparojë nga një veprim në një identitet, me etiketimet e tij shoqëruese, si 'budalla', 'i trashë', 'përtac' apo 'i ngathët'."[2] Fëmijët tanë janë fëmijë të Perëndisë. Ky është identiteti dhe kapaciteti i tyre i vërtetë. Vetë plani i Tij është për t'i ndihmuar fëmijët e Tij të mposhtin gabimet dhe prapësitë e të përparojnë për t'u bërë siç *është* Ai. Sjellja zhgënjyese, pra, duhet konsideruar si diçka e përkohshme, jo e përhershme – një veprim e jo një identitet.

Nevojitet, pra, të jemi të kujdesshëm lidhur me përdorimin e shprehjeve të vazhdueshme, siç janë "Ti gjithmonë . . ." ose "Ti asnjëherë . . .", kur ne disiplinojmë. Kujdes me shprehjet si "Asnjëherë nuk m'i merr parasysh ndjenjat" apo "Pse na bën gjithnjë të presim?" Shprehje si këto bëjnë që veprimet të duken si identitet dhe mund të kenë ndikim të kundërt mbi perceptimin dhe vlerësimin që fëmija ka për veten.

Çrregullim i identitetit mund të ndodhë gjithashtu kur ne pyesim fëmijët se çfarë dëshirojnë të *jenë* kur të rriten, sikur ajo që një person *bën* përfaqëson se kush *është*. As profesionet, as zotërimet nuk duhet të përcaktojnë identitetin ose vlerën vetjake. Shpëtimtari, për shembull, qe një marangoz i thjeshtë, por kjo vështirë se e karakterizoi jetën e Tij.

Në ndihmë që fëmijët të zbulojnë se cilët janë e të përforcojnë vlerën vetjake, ne, me vend, mund të përshëndesim arritjen apo sjelljen e tyre – *të bërit*. Por do të ishte edhe më e mençur ta përqendronim lëvdatën tonë kryesore te karakteri dhe te çfarë ata besojnë – se kush *janë*.

Në një lojë sportive, një mënyrë e mençur për të përshëndetur lojën e fëmijëve tanë – *bërjen* – do të ishte nga pikëpamja e *të qenit* – si energjia, ngulmimi, vetëpërmbajtja e tyre përballë kundërshtarit etj. – duke i përshëndetur kështu të dyja, *të qenët* dhe *të bërit*.

Kur u kërkojmë fëmijëve të *bëjnë* detyrat e përditshme, ne mund të kërkojmë edhe mënyra për t'i përgëzuar ata lidhur me *të qenit*, si: "Lumturohem aq shumë kur ju i bëni detyrat me zemër të gatshme".

Kur fëmijët marrin nga shkolla një raport të ecurisë, ne mund t'i përgëzojmë për notat e larta, por mund të jetë me dobi më të madhe e afatgjatë të lavdërohen për *zellin*: "Ti ke dorëzuar çdo detyrë. Je dikush që di si të merresh e t'i përfundosh gjërat e vështira. Jam krenar për ty".

Gjatë kohës familjare për shkrimet e shenjta, kërkoni dhe diskutoni për shembuj cilësish që keni zbuluar gjatë leximit të asaj dite. Ngaqë cilësitë Krishtërore janë dhurata nga Perëndia dhe nuk mund të zhvillohen pa ndihmën e Tij,[3] në lutjet familjare e vetjake lutuni për ato dhurata.

Në tryezën e darkës, flisni herë pas here rreth cilësive, veçanërisht për ato që zbuluat në shkrimet e shenjta më herët në atë mëngjes. "Si ishit ju sot një shok i mirë? Si e keni treguar dhembshurinë? Si ju ndihmoi besimi të përballeni me sfidat e sotme? Në ç'mënyrë ishit të besueshëm? Po të ndershëm, bujarë, të përulur?" Në shkrimet e shenjta ka sa e sa cilësi që duhet të jepen e të merren mësim.

Mënyra më e rëndësishme për mësimdhënien e *të qenit*, është *të jesh* ndaj fëmijëve tanë ai lloj prindi që Ati Qiellor është ndaj nesh. Ai është prindi i vetëm i përkryer dhe ka ndarë me ne manualin e Tij të prindërisë – shkrimet e shenjta.

Vërejtjet e mia të sotme iu drejtuan kryesisht prindërve, por parimet zbatohen për gjithkënd. Qofshin të suksesshme përpjekjet tuaja për të zhvilluar cilësi Krishtërore, në mënyrë që shëmbëllimi i Tij të mund të gdhendet në fytyrën tuaj dhe cilësitë e Tij të shfaqen në sjelljen tuaj. Atëherë, kur fëmijët tuaj ose të tjerët të ndiejnë dashurinë tuaj e të shohin sjelljen tuaj, ajo t'u kujtojë Shpëtimtarin e t'i tërheqë drej Tij, është lutja dhe dëshmia ime në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Uiliam Shekspir, *Hamleti, Princi i Danimarkës,* akti 3, skena 1, rreshti 56.
2. Carol Dweck, cituar në Joe Kita, "Bounce Back Chronicles", *Reader's Digest,* maj 2009, f. 95.
3. Shih *Predikoni Ungjillin Tim: Një Udhëzues për Shërbimin Misionar* (2004), f. 119.

Nga Plaku Benjamin De Hojos,
i Të Shtatëdhjetëve

Të Thirrur për të Qenë Shenjtorë

Sa të bekuar jemi që jemi sjellë në këtë shoqëri të shenjtorëve të ditëve të mëvonshme!

Të dashur vëllezër dhe motra të mia, unë lutem që Fryma e Shenjtë të më ndihmojë ta jap mesazhin tim.

Gjatë vizitave dhe konferencave në kunja, lagje dhe degë, unë jam mbushur gjithmonë me një ndjesi të thellë gëzimi në mbledhje me anëtarët e Kishës, ata që sot si dhe në meridianin e kohës, thirren shenjtorë. Shpirti i paqes dhe dashurisë që unë ndiej gjithmonë kur jam me ta më ndihmon të kuptoj se unë jam në një nga kunjat e Sionit.

Edhe pse shumë vijnë nga familje që kanë qenë anëtarë për dy ose më shumë breza në Kishë, shumë të tjerë janë të kthyer rishtas. Këtyre ne u përsërisim fjalët e mirëseardhjes të Apostullit Pal drejtuar Efesianëve:

"Ju, pra, nuk jeni më të huaj, as bujtës, por bashkëqytetarë të shenjtorëve dhe pjesëtarë të familjes së Perëndisë,

të ndërtuar mbi themelin e apostujve dhe të profetëve, duke qenë Jezu Krishti vetë guri i qoshes" (Efesianëve 2:19–20).

Disa vite përpara, kur shërbeja në zyrën e çështjeve publike të Kishës në Meksiko, ne qemë ftuar të merrnim pjesë në një diskutim në radio. Qëllimi i emisionit qe të përshkruante dhe të diskutonte besimet e ndryshme të botës. Dy nga ne ishin caktuar të përfaqësonin Kishën në përgjigjet për pyetjet që mund të drejtoheshin gjatë këtij lloj programi. Pas disa ndërprerjeve komerciale, siç thonë në gjuhën e radios, drejtuesi i programit bëri këtë koment: "Këtë mbrëmje janë me ne dy pleq nga Kisha e Jezu Krishtit e Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme". Ai ndaloi dhe pastaj pyeti: "Përse Kisha ka një emër kaq të gjatë? Përse nuk përdorni një emër më të shkurtër apo më komercial?"

Shoku im dhe unë buzëqeshëm me një pyetje të tillë të mrekullueshme dhe pastaj vazhduam të shpjegonim se emri i Kishës nuk ishte zgjedhur nga njeriu. Ai ishte dhënë nga Shpëtimtari nëpërmjet një profeti në këto ditë të mëvonshme: "Sepse kështu do të quhet kisha ime në ditët e fundit, madje Kisha e Jezu Krishtit e Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme" (DeB 115:4). Drejtuesi i programit menjëherë dhe me respekt u përgjigj: "Ne kështu do ta përsërisim atë me kënaqësi të madhe". Tani, unë nuk mund të kujtoj sa herë ai e përsëriti emrin domethënës të Kishës, por unë kujtoj ndjesinë e ëmbël që qe e pranishme kur ai shpjegoi jo vetëm emrin e Kishës, por gjithashtu se ai përmendi anëtarët e Kishës – Shenjtorët e Ditëve të Mëvonshme.

Ne lexojmë në Dhiatën e Re se anëtarët e Kishës së Jezu Krishtit u quajtën të Krishterë për herë të parë në Antioki (shih Veprat e Apostujve 11:26), por ata e thërrisnin *njëri-tjetrin* shenjtorë. Sa gjallëruese duhet të ketë qenë për ta të dëgjonin apostullin Pal t'i quante ata "bashkëqytetarë të shenjtorëve dhe pjestarë të familjes së Perëndisë" (Efesianëve 2:19) dhe gjithashtu "të thirrur [*për të qenë*] shenjtorë" (Romakëve 1:6–7).

Ushuaia, Argjentinë

Në atë masë që anëtarët e Kishës e jetojnë ungjillin dhe ndjekin këshillën e profetëve, ata, pak nga pak dhe madje pa e vënë re, do të bëhen të shenjtëruar. Anëtarët e përulur të Kishës që drejtojnë lutjen e përditshme familjare dhe studimin e shkrimeve të shenjta, merren me historinë familjare dhe i kushtojnë shpesh kohën e tyre adhurimit në tempull, bëhen shenjtorë. Ata janë ata që janë të përkushtuar për të krijuar familje të përjetshme. Ata janë gjithashtu ata që veçojnë kohën nga jeta e tyre e ngarkuar për të shpëtuar ata që janë larguar nga Kisha dhe i nxisin ata të rikthehen dhe të ulen në tryezën e Zotit. Ata janë ata pleq dhe motra dhe çifte të rriturish që i përgjigjen një thirrjeje për të shërbyer si misionarë të Zotit. Po, vëllezër dhe motra të mia, ata bëhen shenjtorë në atë masë që ata zbulojnë atë ndjesi të ngrohtë dhe të mrekullueshme që quhet dashuri hyjnore, ose dashuri e pastër e Krishtit (shih Moroni 7:42–48).

Shenjtorët, ose anëtarët e Kishës, gjithashtu arrijnë ta njohin Shpëtimtarin tonë nëpërmjet vuajtjeve dhe provave. Le të mos harrojmë se edhe Atij iu desh të vuajë të gjitha gjërat. "Dhe ai do të marrë përsipër vdekjen që ai të mund të zgjidhë rripat e vdekjes, që e lidhin popullin e tij; dhe ai do të marrë përsipër dobësitë e tyre, që zemra e tij të mund të mbushet me mëshirë, sipas mishit, që ai të mund të dijë, sipas mishit, sesi të ndihmojë popullin e tij sipas dobësive të tyre" (Alma 7:12).

Gjatë disa viteve të fundit, unë kam qenë dëshmitar i vuajtjeve të shumë njerëzve, përfshirë shumë nga shenjtorët tanë. Ne lutemi vazhdimisht për ta, duke kërkuar ndërhyrjen e Zotit që besimi i tyre të mos dobësohet dhe që ata të mund të përparojnë me durim. Këtyre ne u përsërisim fjalët ngushëlluese të profetit Jakob nga Libri i Mormonit:

"O atëherë, vëllezërit e mi të dashur, ejani te Zoti, tek i Shenjti. Kujtoni se shtigjet e tij janë të drejta. Vini re, udha për njeriun është e ngushtë, por ajo shtrihet në një drejtim të drejtë para tij dhe ruajtësi i portës është i Shenjti i Izraelit; dhe ai nuk punëson shërbëtorë aty; dhe nuk ka udhë tjetër përveç nëpërmjet portës; pasi ai nuk mund të mashtrohet, pasi Zoti Perëndi është emri i tij.

Dhe kujtdo që troket, atij do t'ia hapë ai" (2 Nefi 9:41–42).

Nuk kanë rëndësi rrethanat, provat apo sfidat që mund të na rrethojnë; një kuptim i doktrinës së Krishtit dhe Shlyerjes së Tij do të jetë burimi i forcës dhe i paqes sonë – po, vëllezër dhe motra, ajo qetësi e brendshme që lind nga Shpirti dhe që Zoti ua jep shenjtorëve të Tij besnikë. Ai na ushqen ne, duke thënë: "Unë po ju lë paqen. . . . Zemra juaj mos u trondittë dhe mos u friksoftë" (Gjoni 14:27).

Për shumë vite unë kam qenë dëshmitar i besnikërisë së anëtarëve të Kishës, shenjtorëve të ditëve të mëvonshme, që, me besim në planin e Atit tonë Qiellor dhe në Shlyerjen e Shpëtimtarit tonë, Jezu Krishtit, kanë mposhtur fatkeqësi dhe hidhërime me trimëri dhe entuziazëm të madh, duke ruajtur dhe vazhduar kështu në rrugën e ngushtë dhe të ngushtuar të shenjtërimit. Unë nuk i gjej dot fjalët që duhen për të shprehur vlerësimin dhe admirimin tim për të gjithë ata shenjtorë besnikë me të cilët kam patur privilegjin e shoqërimit!

Edhe pse kuptimi ynë për ungjillin mund të mos jetë aq i thellë sa është dëshmia jonë për vërtetësinë e tij, nëse vemë besimin në Zot, ne do të mbështetemi në të gjitha vështirësitë tona, sprovat tona dhe fatkeqësitë tona (shih Alma 36:3). Ky premtim nga Zoti për shenjtorët e tij nuk nënkupton se ne do të përjashtohemi nga vuajtjet apo sprovat, por që ne do të mbështetemi nëpër to dhe që ne do të dimë se është Zoti që na ka përkrahur ne.

Të dashur vëllezër dhe motra të mia, sa të bekuar jemi që jemi sjellë në këtë shoqëri të shenjtorëve të ditëve të mëvonshme! Sa të bekuar jemi që dëshmitë tona për Shpëtimtarin janë krahas atyre të profetëve të mëparshëm dhe të sotëm!

Unë dëshmoj se Zoti, i Shenjti i Izraelit, jeton dhe se Ai drejton Kishën e Tij, Kishën e Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme, nëpërmjet profetit tonë të dashur, Tomas S. Monson. Në emrin e Zotit tonë, Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Plaku C. Skot Grou,
i Të Shtatëdhjetëve

Mrekullia e Shlyerjes

Nuk ka mëkat ose shkelje, dhimbje ose brengë, që nuk mund të falet përmes fuqisë shëruese të Shlyerjes së Tij.

Ndërkohë që po përgatisja bisedën time për këtë konferencë, mora një telefonatë të papritur nga babai im. Ai tha se vëllai im më i vogël sapo kishte vdekur në gjumë, atë mëngjes. M'u copëtua zemra. Ai ishte vetëm 51 vjeç. Ndërsa po mendoja për të, ndjeva përshtypjen që të ndaja me ju disa ngjarje nga jeta e tij. E bëj këtë me leje.

Kur qe i ri, vëllai im qe i pashëm, miqësor dhe i shoqërueshëm – plotësisht i përkushtuar ndaj ungjillit. Pasi shërbeu një mision me nder, ai u martua me të dashurën e tij në tempull. Ata u bekuan me një bir dhe një bijë. E ardhmja e tij qe plot premtim.

Por pastaj iu dorëzua dobësisë. Ai zgjodhi të jetonte një jetë me qejfe, që i kushtoi humbjen e shëndetit, martesës dhe anëtarësisë së tij në Kishë.

Ai shkoi larg shtëpisë. E vazhdoi sjelljen e tij vetëshkatërruese për më shumë se një dekadë, por Shpëtimtari nuk e kishte harruar apo braktisur atë. Përfundimisht, dhimbja e dëshpërimit e lejoi shpirtin e përulësisë të hynte në shpirtin e tij. Ndjenjat e tij të inatit, kundërshtimit dhe agresivitetit, filluan të treten. Ashtu si biri plangprishës, ai "erdhi në vete"[1]. Ai filloi të drejtohej tek Shpëtimtari dhe të bënte rrugën e tij të kthimit në shtëpi dhe tek prindërit besnikë që kurrë nuk hoqën dorë prej tij.

Ai eci në shtegun e pendimit. Nuk qe e lehtë. Pasi qe jashtë Kishës për 12 vite, ai u ripagëzua dhe mori sërish dhuratën e Frymës së Shenjtë. Priftëria dhe bekimet e tempullit përfundimisht iu rivendosën.

Ai u bekua të gjente një grua që qe e gatshme t'i kapërcente sfidat shëndetësore të mbetura nga mënyra e tij e mëparshme e jetesës, dhe ata u vulosën në tempull. Së bashku patën dy fëmijë. Ai shërbeu besnikërisht në peshkopatë për disa vite.

Vëllai im vdiq të hënën në mëngjes, më 7 mars. Të premten e mëparshme, ai dhe bashkëshortja e tij shkuan në tempull. Të dielën në mëngjes, ditën para se të vdiste, ai dha mësimin e priftërisë në grupin e tij të priftërinjve të lartë. Ai shkoi në shtrat atë mbrëmje, që të mos zgjohej më kurrë në këtë jetë – por që të ngrihet në ringjalljen e të drejtëve.

Jam mirënjohës për mrekullinë e Shlyerjes në jetën e vëllait tim. Shlyerja e Shpëtimtarit është e disponueshme për secilin prej nesh – gjithmonë.

Ne kemi të drejtën e Shlyerjes nëpërmjet pendimit. Kur pendohemi, Zoti na lejon t'i lëmë pas gabimet e së shkuarës.

"Vini re, ai që është penduar për mëkatet e tij, po ai falet dhe unë, Zoti, nuk i kujtoj më ato.

Në këtë mënyrë ju mund të dini nëse një njeri pendohet për mëkatet e tij—vini re, ai do t'i rrëfejë ato e do t'i braktisë ato."[2]

Secili prej nesh njeh një njeri që ka pasur sfida serioze në jetën e tij apo të saj – dikush që ka dalë nga rruga ose ka hequr dorë. Ai person mund të jetë një mik apo kushëri, një prind apo fëmijë, një bashkëshort apo bashkëshorte. Ai njeri madje mund të jeni ju.

Unë u flas të gjithëve, madje dhe juve. Unë flas për mrekullinë e Shlyerjes.

Mesia erdhi që të shëlbojë njerëzit nga Rënia e Adamit.[3] Gjithçka në ungjillin e Jezu Krishtit vë në dukje sakrificën shlyese të Mesias, Birit të Perëndisë.[4]

Plani i shpëtimit nuk mund të realizohej pa një shlyerje. "Prandaj Perëndia vetë shlyen për mëkatet e botës, që të realizohet plani i mëshirës, për të plotësuar kërkesat e drejtësisë, që Perëndia të mund të jetë një Perëndi i përsosur, i drejtë dhe gjithashtu një Perëndi i mëshirshëm."[5]

Sakrifica shlyese duhej të kryhej nga Biri i pamëkatë i Perëndisë, sepse njeriu i rënë nuk mund të shlyente për vetë mëkatet e tij.[6] Shlyerja duhej të ishte e pafundme dhe e përjetshme – të zbatohej për të gjithë njerëzit, gjatë gjithë përjetësisë.[7]

Nëpërmjet vuajtjes dhe vdekjes së Tij, Shpëtimtari shleu për mëkatet e të gjithë njerëzve.[8] Shlyerja e Tij filloi në Gjetsemani, vazhdoi në kryq dhe kulmoi me Ringjalljen.

"Po, . . . ai do të çohet, i kryqëzuar dhe i vrarë, mishi duke u nënshtruar madje deri në vdekje, vullneti i Birit duke u shkrirë në vullnetin e Atit."[9] Nëpërmjet sakrificës së Tij shlyese, Ai dha "shpirtin e tij si fli për mëkatin"[10].

Si Biri i Vetëmlindur i Perëndisë, Ai trashëgoi fuqi mbi vdekjen fizike. Kjo e lejoi Atë ta mbante jetën e Tij,

ndërkohë që vuajti "madje më shumë se sa njeriu mund të vuajë, përveçse në vdekje; pasi shikoni, gjaku del nga çdo por, kaq e madhe [ishte] dhembja e tij për ligësinë dhe neveritë e popullit të tij"[11].

Jo vetëm që Ai pagoi çmimin për mëkatet e të gjithë njerëzve, Ai gjithashtu mori "përsipër dhembjet dhe sëmundjet e popullit të tij". Dhe Ai mori "përsipër dobësitë e tyre, që zemra e tij të mund të mbushet me mëshirë, . . . që ai të mund të dijë, sipas mishit, se si të ndihmojë popullin e tij sipas dobësive të tyre"[12].

Shpëtimtari ndjeu peshën e ankthit të të gjithë njerëzimit – ankthin e mëkatit dhe dhimbjes. "Me siguri, ai ka mbajtur brengat tona dhe qe i ngarkuar me dhimbjet tona."[13]

Nëpërmjet Shlyerjes së Tij, Ai shëron jo vetëm shkelësin; Ai shëron gjithashtu të pafajshmin që vuan për shkak të atyre shkeljeve. Ndërkohë që të pafajshmit ushtrojnë besim tek Shpëtimtari e tek Shlyerja e Tij dhe e falin shkelësin, ata gjithashtu mund të shërohen.

Ka çaste kur secili prej nesh "[ka] nevojë për një lehtësim nga ndjenja e fajit që vjen si pasojë e gabimeve dhe mëkateve"[14]. Kur pendohemi, Shpëtimtari e heq fajin nga shpirti ynë.

Nëpërmjet sakrificës së Tij shlyese, mëkatet tona falen. Me përjashtim të bijve të humbjes, Shlyerja është e disponueshme për gjithësecilin, gjithë kohës, pavarësisht sa i madh ose i vogël është mëkati, "me kushtin e pendimit"[15].

Për shkak të dashurisë të Tij të pafundme, Jezu Krishti na fton të pendohemi që të mos na duhet të vuajmë peshën e plotë të vetë mëkateve tona:

"Pendoh[u] – pendohu, përndryshe . . . vuajtjet e tua do të jenë të ashpra – sa të ashpra ti s'e di, sa therëse ti s'e di, po, sa të vështira për t'u duruar ti s'e di.

Pasi vër re, unë, Perëndia, i kam vuajtur këto gjëra për të gjithë, që ata të mos vuajnë nëse do të pendohen;

Por nëse nuk do të pendohen, ata duhet të vuajnë po aq sa unë;

Vuajtje që më bëri mua, madje Perëndi, më i madhi i të gjithëve, të dridhem për shkak të dhembjes e të më dalë gjak nga çdo por dhe të vuaj si në trup e në shpirt."[16]

Shpëtimtari u ofron shërim atyre që vuajnë nga mëkati. "A nuk do të ktheheni tani tek unë dhe të pendoheni për mëkatet tuaja dhe të ktheheni në besim, që të mund t'ju shëroj?"[17]

Jezu Krishti është Shëruesi i Madh i shpirtit tonë. Me përjashtim të mëkateve të humbjes së shpirtit, nuk ka mëkat ose shkelje, dhimbje ose brengë, që nuk mund të falet përmes fuqisë shëruese të Shlyerjes së Tij.

Kur mëkatojmë, Satani na thotë se jemi të humbur. Në dallim, Shëlbuesi ynë ofron shëlbim për të gjithë – pavarësisht se çfarë kemi bërë gabim – madje dhe juve dhe mua.

Ndërsa merrni parasysh vetë jetën tuaj, a ka gjëra që duhet të ndryshoni? A keni bërë gabime që ende duhet të korrigjohen?

Nëse po vuani nga ndjenja faji ose keqardhjeje, hidhërimi ose inati, ose të humbjes së besimit, unë ju ftoj të kërkoni lehtësim. Pendohuni dhe braktisini mëkatet tuaja. Pastaj, me lutje, kërkojini falje Perëndisë. Kërkoni falje nga ata ndaj të cilëve keni gabuar. Falini ata që kanë gabuar ndaj jush. Faleni veten.

Shkoni tek peshkopi nëse është e nevojshme. Ai është lajmëtari i mëshirës prej Zotit. Ai do t'ju ndihmojë kur përpiqeni fort të bëheni të pastër nëpërmjet pendimit.

Zhyteni veten në lutje dhe studim të shkrimit të shenjtë. Kur ta bëni këtë, ju do të ndieni ndikimin shenjtërues të Shpirtit. Shpëtimtari tha: "Të shenjtëroheni; po, pastroni zemrat tuaja dhe pastroni duart . . . tuaja përpara meje, që unë të mund t'ju bëj të pastër"[18].

Ndërkohë që bëhemi të pastër

nëpërmjet fuqisë së Shlyerjes së Tij, Shpëtimtari bëhet avokati ynë me Atin, duke u përgjëruar:

"Atë, vër re vuajtjet dhe vdekjen e atij që nuk bëri asnjë mëkat, në të cilin ti ishe kënaqur; vër re gjakun e Birit tënd që u derdh, gjakun e atij të cilin e dhe që ti vetë të mund të përlëvdoheshe;

Si rrjedhim, Atë, kurseji këta vëllezërit e mi që besojnë në emrin tim, që ata të mund të vijnë tek unë dhe të kenë jetë të përhershme."[19]

Secilit prej nesh i është dhënë dhurata e lirisë morale të zgjedhjes. "Njerëzit janë të lirë . . . të zgjedhin lirinë dhe jetën e përjetshme, nëpërmjet Ndërmjetësit të madh të të gjithë njerëzve, ose të zgjedhin robërinë dhe vdekjen, sipas . . . fuqisë së djallit."[20]

Vite më parë, vëllai im ushtroi lirinë e tij të zgjedhjes kur zgjodhi një stil jetese që i kushtoi humbjen e shëndetit, familjes dhe anëtarësisë së tij në Kishë. Vite më vonë, ai ushtroi po atë liri zgjedhjeje kur zgjodhi të pendohej, ta përputhte jetën e tij me mësimet e Shpëtimtarit dhe të rilindej me kuptimin e plotë të fjalës nëpërmjet fuqisë së Shlyerjes.

Unë dëshmoj për mrekullinë e Shlyerjes. Unë kam parë fuqinë e saj shëruese në jetën e vëllait tim dhe e kam ndier atë në vetë jetën time. Shërimi dhe fuqia shëlbuese e Shlyerjes është e disponueshme për secilin prej nesh – gjithmonë.

Unë dëshmoj që Jezusi është Krishti – Shëruesi i shpirtit tonë. Unë lutem që secili prej nesh të zgjedhë t'i përgjigjet ftesës së Shpëtimtarit: "A nuk do të ktheheni tani tek unë dhe të pendoheni për mëkatet tuaja dhe të ktheheni në besim, që të mund t'ju shëroj?"[21] Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Lluka 15:17.
2. Doktrina e Besëlidhje 58:42–43.
3. Shih 2 Nefi 2:25–26.
4. Shih Alma 34:14.
5. Alma 42:15.
6. Shih Alma 34:11.
7. Shih Alma 34:10.
8. Shih Alma 22:14.
9. Mosia 15:7.
10. Mosia 14:10.
11. Mosia 3:7.
12. Alma 7:11–12.
13. Mosia 14:4.
14. *Predikoni Ungjillin Tim: Një Udhëzues për Shërbimin Misionar* (2004), f. 2.
15. Doktrina e Besëlidhje 18:12.
16. Doktrina e Besëlidhje 19:15–18.
17. 3 Nefi 9:13.
18. Doktrina e Besëlidhje 88:74.
19. Doktrina e Besëlidhje 45:4–5.
20. 2 Nefi 2:27.
21. 3 Nefi 9:13.

Nga Plaku Xhefri R. Holland,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Një Flamur për Kombet

Nëse ne japim mësim me anë të Shpirtit dhe ju dëgjoni me anë të Shpirtit, dikush prej nesh do të përmendë diçka lidhur me rrethanat tuaja.

Jam emocionuar kaq shumë nga çdo notë e muzikës që u këndua dhe çdo fjalë që u tha, saqë lutem që të mund të jem i aftë që të flas disi.

Përpara se ta linte Navunë në dimrin e vitit 1846, Presidenti Brigam Jang pati një ëndërr, në të cilën pa një engjëll që qëndronte mbi një kodër me formë konike, diku në perëndim, duke i treguar një luginë poshtë. Kur hyri në Luginën e Solt-Lejkut, rreth 18 muaj më vonë, ai pa pikërisht sipër vendit ku jemi mbledhur ne tani, të njëjtin vend të ngritur në kodër që kishte parë në vegim.

Siç është thënë shpesh nga ky podium, Vëllai Brigam udhëhoqi një grusht udhëheqësish në majë të asaj kodre dhe e shpalli atë "Insajn Pik" ["Maja e Flamurit"], një emër i mbushur me kuptim fetar për ata izraelitë modernë. Dymijë e pesëqind vite më parë, profeti Isaia kishte shpallur se në ditët e fundit "mali ku ndodhet shtëpia e Zotit do të vendoset në majën e maleve" dhe atje "ai do të ngrerë flamurin për kombet"[1].

Duke e konsideruar çastin e tyre në histori si përmbushje të pjesshme të asaj profecie, Vëllezërit dëshironin të valëvitnin ndonjë lloj flamuri për ta konkretizuar idenë e "një flamuri për kombet". Plaku Hiber C. Kimball dha një shami të verdhë. Vëllai Brigam e lidhi atë tek një bastun që e mbante Plaku Uilliard Riçards, dhe e nguli flamurin e sajuar, duke e deklaruar luginën e Grejt-Solt-Lejkut dhe malet që e rrethojnë atë, si ai vend i profetizuar nga i cili fjala e Zotit do të dalë në ditët e mëvonshme.

Vëllezër e motra, kjo konferencë e përgjithshme dhe konferencat e tjera vjetore e gjysmëvjetore të çdo viti, janë vazhdimi i atij deklarimi të hershëm për botën. Unë dëshmoj se punimet e dy ditëve të shkuara janë përsëri edhe një provë se, ashtu si thotë himni jonë: "Shihni, flamuri [standardi] i Sionit është shpalosur"[2] – dhe sigurisht kuptimi i dyfishtë i fjalës *standard* është i qëllimshëm. Nuk është një rastësi që botimi në anglisht i mesazheve të konferencës sonë të përgjithshme bëhet në një revistë të titulluar thjesht *Ensign [Flamuri]*.

Ndërsa konferenca jonë po i afrohet fundit, ju kërkoj të mendoni në ditët e mëtejshme, jo vetëm mbi mesazhet që keni dëgjuar, por gjithashtu mbi fenomenin unik që është në vetvete konferenca e përgjithshme – atë që ne, si shenjtorë të ditëve të mëvonshme, besojmë se janë konferenca të tilla dhe atë që ne e ftojmë botën të dëgjojë e të vëzhgojë për to. Ne i dëshmojmë çdo kombi, fisi, gjuhe dhe populli se Perëndia jo vetëm që jeton por se gjithashtu Ai flet, se për kohën tonë dhe në ditën tonë, kështilla që ju keni dëgjuar është, nën drejtimin e Frymës së Shenjtë, "vullneti i Zotit, . . . fjala e Zotit, . . . zëri i Zotit dhe fuqia e Perëndisë për shpëtim"[3].

Ndoshta ju e dini tashmë (por nëse nuk e dini duhet ta dini) se me përjashtime të rralla, asnjë burri ose gruaje që flet këtu nuk i caktohet një temë. Secili duhet të agjërojë e të lutet, të studiojë e të kërkojë, të fillojë të shkruajë, të ndalojë e të fillojë sërish, derisa ai ose ajo të ketë besim se për këtë konferencë, në këtë kohë, është tema e tij ose e saj që Zoti dëshiron që ai ose ajo folëse të paraqesë, pavarësisht nga dëshirat vetjake ose parapëlqimet personale. Çdo burrë dhe grua që keni dëgjuar gjatë 10 orëve të shkuara të konferencës së përgjithshme, është përpjekur të ndjekë atë nxitje. Secili ka qarë, është shqetësuar dhe ka kërkuar me zell drejtimin e Zotit për të udhëhequr mendimet dhe shprehjen e tij ose të saj. Dhe ashtu si Brigam Jangu pa një engjëll të qëndronte mbi këtë vend, unë shoh engjëj që qëndrojnë në të. Vëllezërit e motrat mes drejtuesve të përgjithshëm të Kishës nuk do të ndihen rehat me këtë përshkrim, por kjo është mënyra si i shoh unë ata – lajmëtarë të vdekshëm me mesazhe engjëllore, burra e gra që kanë të gjitha vështirësitë fizike, financiare dhe familjare që kemi ju dhe unë, por që me besim ua kanë përkushtuar jetën thirrjeve që u kanë ardhur atyre dhe detyrës për të predikuar fjalën e Perëndisë, jo të tyren.

Dhe merrni parasysh larminë e mesazheve që dëgjoni – që e bën konferencën e përgjithshme më të mrekullueshme, sepse nuk ka bashkërendim të temave përveçse nëpërmjet frymëzimit nga qielli. Sigurisht që mesazhet janë të larmishme. Shumica e kongregacioneve tona, këtu ose

diku tjetër, përbëhen nga anëtarë të Kishës. Sidoqoftë, me mënyrat e reja e të mrekullueshme të komunikimit, një pjesë gjithnjë në rritje e publikut të konferencave tona nuk janë anëtarë të Kishës – ende. Kështu që ne duhet t'u flasim atyre që na njohin mirë dhe atyre që nuk na njohin fare. Vetëm brenda Kishës, ne duhet t'u flasim fëmijëve, të rinjve, të rinjve në moshë madhore, moshave të mesme dhe të moshuarve. Duhet t'u flasim familjeve, prindërve dhe fëmijëve në shtëpi, po ashtu si u flasim atyre që nuk janë të martuar, pa fëmijë dhe ndoshta shumë larg nga shtëpia. Gjatë një konference të përgjithshme ne gjithmonë theksojmë të vërtetat e përjetshme të besimit, shpresës, dashurisë hyjnore[4] dhe të Krishtit të kryqëzuar[5], po ashtu si flasim hapur për çështje shumë të veçanta morale të kohës sonë. Ne urdhërohemi në shkrimet e shenjta të "mos i [themi] asgjë veçse pendim këtij brezi"[6] ndërkohë që në të njëjtën kohë duhet t'u predikojmë "një lajm të mirë të përulurve; [dhe] të lidh[im] plagën e atyre që e kanë zemrën të thyer". Cilado qoftë tema apo toni, këto mesazhe konference "shpall[in] çlirimin e atyre që janë në robëri"[7] dhe deklarojnë "pasuritë e papërshkrueshme të Krishtit"[8]. Në larminë e gjerë të predikimeve të dhëna supozohet se do të ketë diçka për gjithësecilin. Në lidhje me këtë, mendoj se Presidenti Harold B. Li e shprehu mirë vite më parë kur tha se ungjilli "është për të ngushëlluar të pikëlluarit dhe për të pikëlluar të [patrazuarit]"[9].

Ne gjithmonë dëshirojmë që mësimet tona në konferencën e përgjithshme të jenë po aq bujare dhe ftuese siç dha mësim Krishti fillimisht, duke kujtuar kur japim mësim se mesazhet e Tij gjithmonë kërkuan disiplinë personale prej atyre që Ai u dha mësim. Në predikimin më të famshëm që është dhënë ndonjëherë, Jezusi filloi duke shqiptuar bekime të mrekullueshme e të ëmbla që secili prej nesh dëshiron të ketë – bekime që u premtohen skamësit në frymë, të pastrit në zemër, atij që përpiqet për paqen dhe zemërbutit[10]. Sa lartësuese janë këto lumturi dhe sa qetësuese janë për shpirtin. Ato janë të vërteta. Por po në atë predikim Shpëtimtari vazhdoi duke treguar se sa shumë e ngushtë duhej të ishte udha e atij që përpiqet për paqen dhe e të pastrit në zemër. "Ju keni dëgjuar se u qe thënë të lashtëve: 'Mos vrisni'", vërejti Ai. "Por unë po ju them: 'Kushdo që zemërohet . . . kundër vëllait të tij, do t'i nënshtrohet gjyqit'."[11]

Dhe po ashtu,

"Ju keni dëgjuar se të lashtëve u qe thënë: 'Mos shkel kurorën'.

Por unë po ju them se kushdo që shikon një grua për ta dëshiruar, ka shkelur kurorën me të në zemrën e vet."[12]

Qartazi, ndërsa shtegu i të qenit dishepull ngjitet, traga bëhet gjithmonë e më ngushtë derisa të vijmë tek ajo kërkesë e lartë frikësuese e predikimit për të cilën sapo foli Plaku Kristoferson: "Jini, pra, të përkryer, ashtu siç është i përsosur Ati juaj, që është në qiej"[13]. Qenia dishepull ishte më e lehtë kur mësuam së pari për ungjillin, por të jesh dishepull bëhet më sfiduese e më kërkuese kur arrijmë në kulm të dishepullimit të vërtetë. Qartë, kushdo që mendon se Jezusi dha mësim se njerëzit nuk janë përgjegjës për mëkatet e tyre, nuk i ka lexuar mjaftueshëm me kujdes shkrimet e shenjta. Jo, në çështje dishepullimi Kisha nuk është si një restorant fast-fudi, nuk mund të porosisim çfarë të duam ne. Një ditë, *çdo* gju do të ulet dhe *çdo* gjuhë do të dëshmojë se Jezusi është Krishti dhe se shpëtimi mund të vijë vetëm në mënyrën e *Tij*.[14]

Edhe pse duam të predikojmë siç duhet të vërtetat e ashpra si dhe të hidhura të ungjillit në konferencën e përgjithshme, ju lutemi të siguroheni se kur flasim për tema të vështira, ne e kuptojmë se jo gjithkush po sheh pornografi, apo po i bën bisht martesës, apo është duke pasur marrëdhënie të palejueshme seksuale. Ne e dimë se jo gjithkush po shkel Shabatin apo po jep dëshmi të rreme apo po abuzon me bashkëshortin/en. Ne e dimë se shumica në publikun tonë *nuk* janë fajtorë për gjëra të tilla, por ne jemi nën

Bukuresht, Rumani

urdhërimin solemn që t'u lëshojmë thirrje paralajmërimi atyre që janë fajtorë – kudo që mund të jenë në botë. Kështu, nëse po përpiqeni të bëni më të mirën që mundeni – nëse, për shembull, ju vazhdoni të mbani mbrëmje familjare me gjithë kaosin që nganjëherë mbretëron në një shtëpi plot me rrëmujaxhinj të vegjël – atëherë vërini nota të larta vetes kur të arrijmë tek ajo temë dhe dëgjoni ndonjë tjetër që trajton një temë ku mund të keni mangësi. Nëse ne japim mësim me anë të Shpirtit dhe ju dëgjoni me anë të Shpirtit, dikush prej nesh do të përmendë diçka lidhur me rrethanat tuaja, duke dërguar një mesazh profetik të përshtatur për ju personalisht.

Vëllezër e motra, në konferencë të përgjithshme ne i japim dëshmitë tona të lidhura me dëshmi të tjera që do të vijnë, sepse në një mënyrë apo një tjetër, Perëndia *do të* bëjë që të dëgjohet zëri i Tij. "Unë ju dërgoj që t'u dëshmoni njerëzve e t'i paralajmëroni ata", u tha Zoti profetëve të Tij.[15]

"[Dhe] pas dëshmisë suaj vjen dëshmia e tërmeteve, . . . e zërit të bubullimave . . . të vetëtimave, dhe . . . të stuhive, dhe e zërit të valëve të detit të fryra përtej kufijve të tyre. . . .

Dhe engjëjt do të . . . [thërrasin]

me zë të lartë, duke i rënë borisë së Perëndisë."[16]

Tani, këta engjëj të vdekshëm që vijnë tek ky podium, secilin në mënyrën e tij apo të saj, i kanë rënë "borisë së Perëndisë". Çdo predikim i dhënë është gjithmonë, me përkufizim, edhe një dëshmi edhe një paralajmërim, madje ashtu si natyra vetë edhe do të dëshmojë edhe do të paralajmërojë në ditët e mëvonshme.

Tani, pas një çasti, Presidenti Tomas S. Monson do të vijë te podiumi për ta mbyllur këtë konferencë. Më lejoni të them diçka personale për këtë burrë të dashur, Apostullin më të lartë dhe profetin për kohën në të cilën jetojmë tani. Duke marrë parasysh përgjegjësitë që iu referova dhe gjithçka që keni dëgjuar në këtë konferencë, është e dallueshme se jeta e profetëve nuk është e lehtë dhe jeta e Presidentit Monson nuk është e lehtë. Ai iu referua veçanërisht asaj mbrëmjen e shkuar në mbledhjen e priftërisë. I thirrur në apostullim në moshën 36-vjeçare, fëmijët e tij ishin në moshat përkatësisht 12, 9 dhe 4 vjeç. Motra Monson dhe ata fëmijë ia kanë dhënë bashkëshortin dhe babanë e tyre Kishës dhe detyrave të saj për më shumë se 50 vite. Ata kanë duruar sëmundjet dhe kërkesat, gungat dhe blanat e vdekshmërisë që has gjithësecili, disa prej të cilave pa dyshim shtrihen ende para tyre. Por Presidenti Monson gjithmonë qëndron plot gaz përmes gjithë kësaj. Asgjë nuk e shkurajon atë. Ai ka besim të mrekullueshëm e forcë fizike të jashtëzakonshme.

President, për të gjithë këtë kongregacion, këtu dhe kudo tjetër, unë them se ne ju duam dhe ju nderojmë. Përkushtimi juaj është një shembull për ne të gjithë. Ne ju falënderojmë për udhëheqjen tuaj. Katërmbëdhjetë të tjerë që mbajnë detyra apostullimi, plus të tjerë në këtë podium, ata të ulur në kongregacion dhe njerëz të shumtë të mbledhur nëpër botë, ju duan, ju mbështesin dhe qëndrojnë krah për krah me ju në këtë punë. Ne do ta lehtësojmë barrën tuaj në çfarëdo mënyre që të mundemi. Ju jeni një nga ata lajmëtarë engjëllorë të thirrur që përpara themelimit të botës, për t'ia valëvitur flamurin e ungjillit të Jezu Krishtit të gjithë botës. Ju po e bëni këtë kaq mrekullisht. Për atë ungjill që po shpallet dhe për shpëtimin që siguron ai, si dhe për Atë që e jep atë, unë dëshmoj kështu në emrin e shkëlqyer e të lavdishëm të Zotit Jezu Krisht, amen. ■

SHËNIME

1. Isaia 2:2; 11:12.
2. "The Morning Breaks", *Hymns,* nr. 1.
3. Doktrina e Besëlidhje 68:4.
4. Shih 1 Korintasve 13:13.
5. Shih 1 Korintasve 1:23.
6. Doktrina e Besëlidhje 6:9; 11:9.
7. Isaia 61:1.
8. Efesianëve 3:8.
9. Shih Harold B. Lee, në "The Message", *New Era,* janar 1971, f. 6.
10. Shih Mateu 5:3–12.
11. Mateu 5:21–22; shih edhe 3 Nefi 12:22.
12. Mateu 5:27–28.
13. Mateu 5:48.
14. Shih Romakëve 14:11; Mosia 27:31.
15. Doktrina e Besëlidhje 88:81.
16. Doktrina e Besëlidhje 88:89–90, 92.

Nga Presidenti Tomas S. Monson

Në Lamtumirë

Asnjë prej nesh nuk mund ta konceptojë rëndësinë e plotë të asaj që bëri Krishti për ne në Gjetseman, por çdo ditë të jetës sime jam mirënjohës për sakrificën e Tij shlyese.

Vëllezër dhe motra të mia, zemra më është mbushur plot teksa vijmë drejt mbylljes së kësaj konference. Kemi ndier Shpirtin e Zotit me një bollëk të madh. I shpreh vlerësimin tim dhe atë të anëtarëve të Kishës kudo që janë, çdokujt që ka marrë pjesë, përfshirë dhe ata që kanë dhënë lutje. I kujtofshim gjatë mesazhet që kemi dëgjuar. Kur të marrim botimet e revistave *Ensign* dhe *Liahona* që do të përmbajnë këto mesazhe me shkrim, i lexofshim e i studiofshim ato.

Sërish muzika në të gjitha sesionet ka qenë e mrekullueshme. Shpreh mirënjohjen time personale për njerëzit e gatshëm për të ndarë talentet e tyre me ne, që na prekën e na frymëzuan gjatë zhvillimit.

Gjatë kësaj konference kemi mbështetur, me ngritjen e dorës, Vëllezër të cilët u thirrën në pozita të reja. Dëshirojmë që ata ta dinë se ne presim me padurim të punojmë me ta në kauzën e Mjeshtrit.

Shpreh dashurinë dhe vlerësimet e mia për këshilltarët e mi të përkushtuar, Presidentin Henri B. Ajring dhe Presidentin Diter F. Uhtdorf. Ata janë njerëz me urtësi e të kuptuar. Shërbimi i tyre është i paçmuar. I dua dhe i mbështes Vëllezërit e mi të Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve. Ata shërbejnë në mënyrën më të efektshme dhe janë plotësisht të përkushtuar ndaj punës. Gjithashtu u shpreh dashurinë time pjesëtarëve të Të Shtatëdhjetëve dhe të Peshkopatës Kryesuese.

Ne përballemi me shumë sfida në botën e sotme, por ju siguroj se Ati ynë Qiellor është i vëmendshëm ndaj nesh. Ai do gjithkënd nga ne dhe do të na bekojë kur e kërkojmë nëpërmjet lutjes e kur përpiqemi të zbatojmë urdhërimet e Tij.

Ne jemi një kishë botërore. Anëtarësia jonë gjendet anembanë botës. Qofshim qytetarë të mirë të kombeve në të cilat jetojmë dhe fqinjë të mirë në komunitetet tona, duke iu gjendur atyre të besimeve të tjera si edhe atyre të besimit tonë. Qofshim shembuj të ndershmërisë e të integritetit kudo ku ne shkojmë dhe në çfarëdo që bëjmë.

Faleminderit për lutjet tuaja në të mirën time, vëllezër e motra, dhe në të mirë të të gjithë Autoriteteve të Përgjithshme të Kishës. Jemi thellësisht mirënjohës për ju dhe për gjithçka që ju bëni për të çuar më tej punën e Zotit.

Ndërsa ktheheni në shtëpitë tuaja, u kthefshit të sigurt. Qofshin bekimet e qiellit mbi ju.

Tani, para se të largohemi për sot, lejomëni të ndaj me ju dashurinë time për Shpëtimtarin dhe për sakrificën e Tij të madhe shlyese për ne. Në hapësirën e tre javëve e gjithë bota e krishterë do të kremtojë Pashkën. Besoj se asnjë prej nesh nuk mund ta konceptojë rëndësinë e plotë të asaj që bëri Krishti për ne në Gjetseman, por çdo ditë të jetës sime jam mirënjohës për sakrificën e Tij shlyese në të mirën tonë.

Në çastin e fundit, Ai mund të kthehej pas. Por nuk ktheu. Ai kaloi nën të gjitha gjërat, që të mund t'i shpëtonte të gjitha gjërat. Duke vepruar ashtu, Ai na dha jetë përtej kësaj ekzistence tokësore. Ai na ka rifituar prej Rënies së Adamit.

Deri në thellësitë e vetë shpirtit tim, i jam mirënjohës Atij. Ai na mësoi si të jetojmë. Ai na mësoi si të vdesim. Ai na siguroi shpëtimin.

Ndërsa e mbyll, më lejoni të ndaj me ju fjalët prekëse të shkruara nga Emili Herris, të cilat i përshkruajnë aq mirë ndjenjat e mia kur vjen Pashka:

Pëlhura e linjtë që njëherë mbante Atë,
është e zbrazët.
Ajo rri atje,
E freskët, e bardhë dhe e pastër.
Dera qëndron e hapur.
Guri është rrokullisur tutje,
Dhe thuajse mund t'i dëgjoj engjëjt që
këndojnë lavdet e Tij.
Pëlhura e linjtë s'mund ta mbajë Atë.
Guri s'mund ta mbajë Atë.
Fjalët jehojnë nëpër dhomëzën e gurtë
të zbrazur,
"Ai nuk është këtu."
Pëlhura e linjtë që njëherë mbante Atë,
tani është e zbrazët.
Ajo rri atje,
E freskët, e bardhë dhe e pastër
Dhe, oh, aleluja, ajo është e zbrazët.[1]

Bekime juve, vëllezër e motra të mia. Në emrin e Jezu Krishtit, Shpëtimtarit tonë, amen. ■

SHËNIM

1. Emily Harris, "Empty Linen", *New Era,* prill 2011, f. 49.

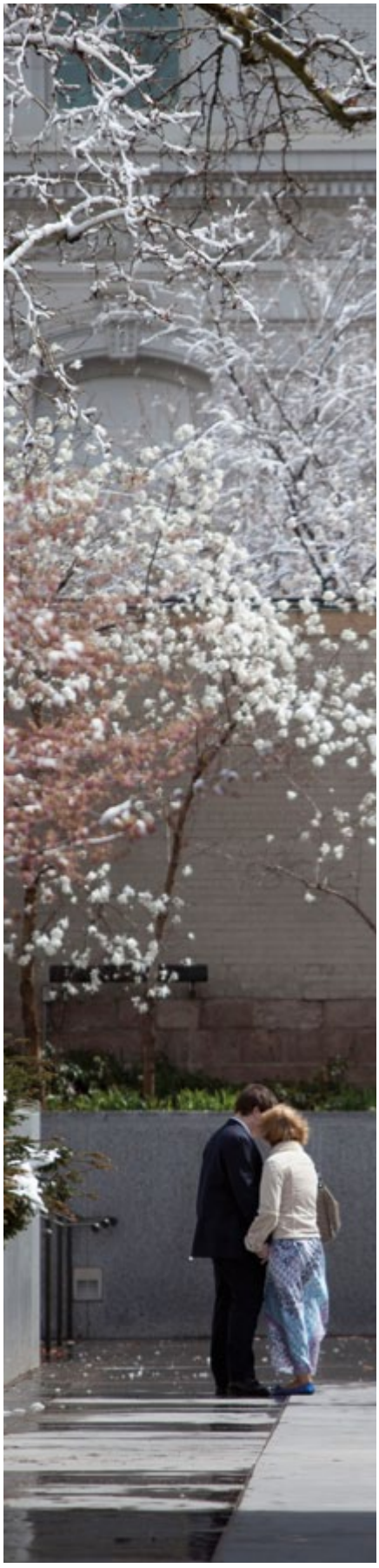

Nga En M. Dib
Këshilltare e Dytë në Presidencën e Përgjithshme të Të Rejave

Unë Besoj në Qenien të Ndershme dhe të Vërteta

Duke qenë të vërteta në ato që besojmë – edhe kur ky veprim nuk është i përhapur, i lehtë apo dëfryes – neve na mban në mënyrë të sigurt në shtegun që shpie tek jeta e përjetshme me Atin tonë Qiellor.

Të reja të mia të dashura, është privilegj dhe mundësi e mrekullueshme për mua të qëndroj para jush këtë mbrëmje. Jeni një pamje e mahnitshme dhe frymëzuese.

Neni i trembëdhjetë i besimit është tema e Aktiviteteve të Përbashkëta të 2011-ës. Ndërsa ndiqja mbledhjet e të rinjve dhe mbledhjet e sakramentit këtë vit, dëgjoja të rinj e të reja që tregonin se ç'do të thotë për ta neni i trembëdhjetë i besimit dhe se si gjen ai zbatim në jetën e tyre. Janë të shumta ato që dinë se ai është neni i fundit i besimit, më i gjati, më i vështiri për t'u mësuar përmendësh dhe neni i besimit që ata shpresojnë se peshkopi nuk do t'ua kërkojë ta recitojnë. Sidoqoftë, shumë nga ju kuptojnë gjithashtu se neni i trembëdhjetë i besimit është shumë më tepër.

Neni i trembëdhjetë i besimit është udhëheqje për një jetesë të drejtë e të krishterë. Përfytyroni për një çast se si do të ishte bota, po të zgjidhte çdokush të jetonte me mësimet që gjenden në nenin e trembëdhjetë të besimit: "Ne besojmë në qenien të ndershëm, të vërtetë, të dëlirë, mirëdashës, të virtytshëm dhe në bërjen mirë të gjithë njerëzve; në të vërtetë, ne mund të themi se ndjekim këshillën e Palit – Ne besojmë të gjitha gjërat, ne shpresojmë të gjitha gjërat, ne i kemi duruar të gjitha gjërat dhe shpresojmë të jemi në gjendje t'i durojmë të gjitha gjërat. Në qoftë se ka diçka të virtytshme, të dashur ose me famë të mirë apo të denjë për t'u lavdëruar, ne i kërkojmë këto gjëra."

Në të parin fjalim konference të përgjithshme në një paradite të së dielës që Presidenti Tomas S. Monson dha si profet, ai citoi këshillën e Palit gjendur te Filipianët 4:8, e cila ka frymëzuar shumë nga parimet e nenit të trembëdhjetë të besimit. Presidenti Monson pohoi kohët e vështira në të cilat

Montalban, Filipine

jetojmë dhe dha inkurajim. Ai tha: "Në këtë udhëtim, ndonjëherë të pasigurt, përgjatë vdekshmërisë, ndjekshim . . . gjithashtu atë këshillë nga Apostulli Pal, e cila do të na ndihmojë të qëndrojmë të sigurt dhe në shteg"[1].

Sonte dëshiroj të përqendrohem në dy parime, të lidhura ngushtë, të nenit të trembëdhjetë të besimit, që padyshim ndihmojnë "të qëndrojmë të sigurt dhe në shteg". Kam një dëshmi të fuqishme e një zotim ndaj parimeve të rëndësishme të të qenit të ndershëm e të qenit të vërtetë.

Së pari, "[Unë besoj] në qenien të ndershëm". Çfarë do të thotë të jemi të ndershme? Broshura *Të Vërtetë ndaj Besimit* mëson: "Të jesh i ndershëm do të thotë të jesh kurdoherë i sinqertë, i çiltër dhe pa mashtrim"[2]. Është një urdhërim nga Perëndia të jesh e ndershme[3], dhe "ndershmëria e plotë është e domosdoshme për shpëtimin tonë"[4].

Presidenti Hauard W. Hanter na mësoi se ne duhet të kemi vullnetin të jemi rreptësisht të ndershme. Ai tha:

"Disa vite më parë, në hollet dhe hyrjet e ndërtesave tona kishtare kishte afishe që titulloheshin 'Jini të Ndershëm me Veten'. Shumica e tyre lidhej me gjëra të vogla e të zakonshme të jetës. Pikërisht me këto gjëra kultivohet parimi i ndershmërisë.

Ka disa që do të pranojnë se është moralisht e gabuar të jesh i ndershëm në gjëra të mëdha, sidoqoftë, besojnë se kjo është e falshme nëse ato gjëra janë me rëndësi të pakët. A ka vërtet ndonjë ndryshim mes pandershmërisë që përfshin një mijë dollarë dhe asaj që përfshin vetëm dhjetë qindarka? . . . A ka vërtet shkallë të pandershmërisë që të varet nga madhësia apo vogëlsia e çështjes?"

Presidenti Hanter vazhdon: "Nëse ne do të kemi shoqërinë e Mjeshtrit dhe Shpirtin e Frymës së Shenjtë, duhet të jemi të ndershëm me veten, të ndershëm me Perëndinë dhe me njeriun. Kjo rezulton me gëzimin e vërtetë."[5]

Kur jemi të ndershme në të gjitha gjërat, të mëdha e të vogla, ne përjetojmë paqe të mendjes dhe një ndërgjegje të kthjellët. Marrëdhëniet tona pasurohen, ngaqë ato bazohen në mirëbesim. Dhe bekimi më i madh që vjen nga ndershmëria, është të jemi në gjendje për të pasur shoqërinë e Frymës së Shenjtë.

Dëshiroj t'ju tregoj një histori të thjeshtë që e ka forcuar zotimin tim për ndershmëri në gjithçka:

"Një burrë . . . u nis një mbrëmje të vidhte misër nga fusha e një fqinji. Mori me vete djalin e tij të vogël për ta ulur mbi gardh e të bënte rojë, në mënyrë që të paralajmëronte në rast se kalonte ndokush. Burri kërceu mbi gardh me një thes të madh në krah dhe, para se të fillonte të merrte misrin, shikoi gjithkund përreth, në fillim në njërin drejtim e pastaj në tjetrin dhe, duke mos parë asnjë njeri, u bë gati të mbushte thesin. . . . [Djali atëherë thirri]:

'Baba, ka një drejtim ku s'ke parë ende! . . . Harrove të shohësh lart.'"[6]

Kur tundohemi të jemi të pandershme, dhe ky tundim vjen tek të gjitha ne, mund të pandehim se asnjë nuk do ta dijë ndonjëherë. Kjo histori na kujton që Ati ynë Qiellor di përherë dhe, në fund të fundit, ne jemi përgjegjës tek Ai. Kjo dijeni më ndihmon që vazhdimisht të përpiqem të jetoj drejt këtij zotimi: "[Unë besoj] në qenien të ndershëm".

Parimi i dytë që mësohet në nenin e trembëdhjetë të besimit, është: "[Unë besoj] në qenien të vërtetë". Fjalori e përkufizon fjalën *vërtetë (i,e)* si "t'i përmbahesh fort fjalës", "besnik gjer në fund", "i saktë" ose "ashtu siç është".[7]

Një nga librat e mi të parapëlqyer është klasikja britanike *Xhejn Ejr*, e shkruar nga Sharlotë Bronte dhe e botuar më 1847. Personazhi kryesor, Xhejn Ejri, është një jetime adoleshente, pa një lek, e cila ilustron se ç'do të thotë të jesh e vërtetë. Në këtë tregim imagjinar, një burrë, Z. Roçester, dashuron Znjsh. Ejr, por nuk është në gjendje të martohet me të. Në vend të kësaj, ai i lutet Znjsh. Ejr që të jetojë me të pa përfituar martesë. Znjsh. Ejr

po ashtu dashuron Z. Roçester dhe, për një çast është e tunduar, duke thënë me vete: "Kë, vallë, e ha meraku per *ty* ose kush do të dëmtohet nga ajo që bën ti?"

Shpejt, ndërgjegjja e Xhejnit përgjigjet: "Merakosem *unë* vetë. Sa më vetmitare, më pa miq, më e pambështetur të jem, aq më shumë do ta respektoj veten. Do të zbatoj ligjin e dhënë nga Perëndia; . . . Ligjet dhe parimet nuk janë për kohët kur nuk ka tundim: janë për çaste të tilla si ky . . . Po t'i thyeja ato kurdoherë që më volit, cila do të ishte vlera e tyre? Ato kanë një vlerë – kështu kam besuar gjithnjë . . . Opinionet e paraformuara, vendimet e marra që më parë, janë gjithçka që kam unë për të qëndruar në këtë orë: në to do t'i ngulis këmbët."[8]

Në një çast të dëshpëruar tundimi, Xhejn Ejr qe e vërtetë ndaj gjërave që besonte, e vuri besimin tek ligji i dhënë nga Perëndia dhe i nguliti këmbët në qëndresë ndaj tundimit.

Duke qenë të vërteta në ato që besojmë – edhe kur ky veprim nuk është i përhapur, i lehtë apo dëfryes – neve na mban në mënyrë të sigurt në shtegun që shpie tek jeta e përjetshme me Atin tonë Qiellor. Më pëlqen shumë kjo pikturë e vizatuar nga një e re për t'i kujtuar dëshirën e saj që të provojë gëzimin e të jetuarit përgjithnjë me Atin Qiellor.

Duke qenë të vërteta, neve na lejon gjithashtu të kemi një ndikim pozitiv mbi jetën e të tjerëve. Para pak kohe dëgjova këtë histori frymëzuese për një të re e cila, nëpërmjet zotimit të saj për të qenë e vërtetë në ato që beson, pati një ndikim të madh mbi jetën e një të reje tjetër.

Disa vite më parë Kristi dhe Xheni ishin në të njëjtën klasë kori të shkollës së mesme, në Hurst të Teksasit. Megjithëse ato nuk e njihnin mirë njëra-tjetrën, Xhenit një ditë i zuri veshi se Kristi fliste me shoqërinë e saj rreth fesë, disa besimeve të tyre e historive Biblike që parapëlqenin. Kohët e fundit, mbasi kishte rivendosur lidhje me Kristin, Xheni tregoi këtë ndodhi:

"Unë ndieja trishtim që nuk dija asgjë për çfarë flisje ti dhe shoqëria jote dhe, prandaj, për Krishtlindje u kërkova prindërve një Bibël. E mora Biblën dhe fillova ta lexoja. Kjo nisi udhëtimin tim të besimit fetar dhe të kërkimit për Kishën e vërtetë. . . . Kaluan dymbëdhjetë vjet. Gjatë asaj kohe vizitoja disa kisha dhe merrja pjesë në kishë rregullisht, por ende e ndieja se kishte diçka më shumë. Një natë u ula në gjunjë dhe u luta që të dija se çfarë të bëja. Atë natë pashë një ëndërr lidhur me ty, Kristi. Nuk të kisha parë qëkurse përfunduam shkollën e mesme. Mendova se ëndrra ishte e çuditshme, por jo se kishte ndonjë domethënie. Të pashë përsëri në ëndërr për tre netët në vazhdim. Kalova kohë duke menduar për kuptimin e ëndrrave të mia. M'u kujtua që ti ishe mormone. Kontrollova këndin mormon në internet. Gjëja e parë që gjeta ishte Fjala e Urtësisë. Nëna ime kishte ndërruar jetë dy vite më parë nga kanceri i mushkërisë. Ajo kish qenë duhanpirëse dhe leximi lidhur me Fjalën e Urtësisë pati për mua një domethënie të jashtëzakonshme. Më vonë shkova nga shtëpia e tim eti. Isha ulur në dhomën e tij të ndenjjes dhe nisa të lutesha. Kërkova të dija se ku të shkoja e çfarë të bëja. Në atë çast në televizor doli një reklamë për Kishën. Mora shënim numrin dhe telefonova po atë natë. Tre ditë më pas misionarët më telefonuan, duke pyetur nëse mund të më dërgonin në shtëpi një kopje të Librit të Mormonit. Unë thashë: 'Po'. U pagëzova tre muaj e gjysmë më vonë. Dy vite më pas u njoha në kishë me bashkëshortin tim. Ne u martuam në Tempullin e Dallasit. Tashmë jemi prindër të dy fëmijëve të vegjël të bukur.

Desha të të falenderoj ty, Kristi. Ti shfaqje një shembull aq të

mahnitshëm gjatë gjithë shkollës së mesme. Ishe dashamirëse dhe e virtytshme. Misionarët më zhvilluan mësimet e më ftuan të pagëzohesha, por *ti* ishe për mua misionarja e tretë. Ti mbolle një farë nëpërmjet veprimeve të tua dhe vërtet e ke bërë më të mirë jetën time. Unë kam tani një familje të përjetshme. Fëmijët e mi do të rriten me dijen e plotësisë së ungjillit. Është bekimi më i madh që mund t'i jepet kujtdo prej nesh. Ti ndihmove për ta sjellë atë në jetën time."

Kur mora kontakt me të, Kristi më tregoi: "Ndonjëherë mendoj se ne dëgjojmë listën e cilësive që ravijëzon neni i trembëdhjetë i besimit, dhe ndihemi si të mposhtur. Megjithatë, unë e di që, kur i jetojmë këto standarde dhe përpiqemi të ndjekim shembullin e Krishtit, ne mund të sjellim një ndryshim. . . . Ndihem thuajse si Amoni tek Alma 26:3, kur ai thotë: 'Dhe ky është bekimi që na është dhënë: që ne u bëmë mjete në duart e Perëndisë për të plotësuar këtë punë të madhe'."

Lutja ime është që secila prej jush jo vetëm që do të shprehë "Unë besoj në qenien të ndershëm dhe të vërtetë", por gjithashtu të zotohet për ta jetuar atë premtim çdo ditë e në të gjitha ditët. Lutem që, kur bëni këtë gjë, fuqia, dashuria dhe bekimet e Atit Qiellor t'ju mbështesin teksa bëni punën për të cilën çdonjëra prej jush u dërgua këtu. I them këto gjëra në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Presidenti Tomas S. Monson, "Shohim pas dhe ecim përpara", *Liahona*, maj 2008, f. 90.
2. *Të Vërtetë ndaj Besimit* (2005), f. 104.
3. Shih Eksodi 20:15–16.
4. *Parimet e Ungjillit*, (2009), f. 187.
5. Howard W. Hunter, "Basic Concepts of Honesty", *New Era,* shkurt 1978, f. 4, 5.
6. William J. Scott, "Forgot to Look Up", *Scott's Monthly Magazine,* dhjetor 1867, f. 953
7. Shih *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary,* bot. 11-të (2003), fjala "true."
8. Charlotte Brontë, *Jane Eyre* (2003), f. 356.

Nga Meri N. Kuk,
Këshilltare e Parë në Presidencën e Përgjithshme të Të Rejave

"Vetes ... gjithmon' i them: Mir'sia Fillon Te Ti"

Mirëdashja mund të sjellë gëzim e unitet në shtëpinë tuaj, klasën tuaj, lagjen tuaj dhe shkollën tuaj.

Para pak javësh, mora një mësim të rëndësishëm nga një e re e klasës së Dafinave, e cila qe folësja për rininë në lagjen time. Unë u preka kur ajo me vetëbesim dha mësim e dëshmoi për Jezu Krishtin. Ajo i mbylli fjalët e saj me këtë pohim: "Kur e vë Jezu Krishtin në qendër të jetës sime, dita ime ecën më mirë, jam më e mirë me të dashurit e mi dhe jam e mbushur me gëzim".

E kam vënë re së largu këtë të re gjatë [këtyre] pak muajve të shkuar. Ajo i përshëndet të gjithë me sy që ndriçojnë dhe një buzëqeshje të menjëhershme. E kam parë të gëzohet nga suksesi i të rinjve të tjerë. Dy të reja të klasës së Trëndafilave, së fundmi më raportuan për vendimin e kësaj të reje për të hequr dorë nga biletat e saj për një film, kur e kuptoi se nuk do të kishte një përvojë "të virtytshme dhe të dashur"[1]. Ajo është e dashur, e sjellshme dhe e bindur. Ajo vjen nga një shtëpi me një prind të vetëm dhe jeta nuk ka qenë pa sfida për të, kështu që kam pyetur veten se si e ruan shpirtin e saj të gëzuar e të mirë. Kur kjo e re dëshmoi: "Unë vë Jezu Krishtin në qendër të jetës sime", unë e mora përgjigjen.

"Ne besojmë në qenien të ndershëm, të vërtetë, të dëlirë, mirëdashës, të virtytshëm dhe në bërjen mirë të gjithë njerëzve." Kjo listë e bukur cilësish si të Krishtit, që gjenden tek neni i trembëdhjetë i besimit, do të na përgatisë për bekimet e tempullit dhe jetën e përjetshme.

Do të doja të përqendrohesha vetëm në një prej këtyre fjalëve – *mirëdashës*. *Mirëdashës* është një fjalë e bukur që nuk e dëgjojmë shumë shpesh. Mirëdashës do të thotë "të dëshirosh të mirën për dikë"[2]. Të jesh mirëdashës është të jesh i sjellshëm, mirëbërës dhe të kesh qëllime të mira. Shumë prej jush mësuat rreth idesë së mirëdashjes kur ishit në Fillore dhe mësuat përmendësh këtë këngë:

I mir' me të gjith' dua të jem,
Kjo ësht' e drejt', e di.
Ndaj vetes sime gjithmon' i them:
Mir'sia fillon te ti"[3].

Shpëtimtari ynë bëri një jetë mirëdashëse dhe na mësoi për të. Jezusi i deshi të gjithë dhe u shërbeu të gjithëve. Përqendrimi i jetës sonë tek Jezu Krishti, do të na ndihmojë të fitojmë këtë cilësi të mirëdashjes. Që të zhvillojmë po këto cilësi si të Krishtit, ne duhet të mësojmë rreth Shpëtimtarit

dhe të "ndjekim rrugët e Tij"[4].

Prej shëmbëlltyrës së Samaritanit të mirë, ne mësojmë që duhet t'i duam të gjithë. Historia fillon tek Lluka kapitulli 10, kur një doktor i ligjit e pyeti Shpëtimtarin: "Çfarë duhet të bëj që të trashëgoj jetën e përjetshme?"

Përgjigja: "Duaje Zotin, Perëndinë tënd, me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd, me gjithë forcën tënde dhe më gjithë mendjen tënde edhe të afërmin tënd porsi vetveten".

Atëherë doktori i ligjit pyeti: "Kush është i afërmi im?" Kjo ishte një pyetje shumë interesante që bëri doktori i ligjit, meqenëse judenjtë kishin fqinjë në veri samaritanët, të cilët nuk i pëlqenin aq shumë saqë kur udhëtonin nga Jeruzalemi në Galile, ata do të merrnin rrugën më të gjatë përmes luginës së Jordanit, më mirë sesa të udhëtonin përmes Samarisë.

Jezusi iu përgjigj pyetjes së doktorit të ligjit duke i treguar shëmbëlltyrën e Samaritanit të mirë. Sipas shëmbëlltyrës:

"Një burrë zbriste nga Jeruzalemi për në Jeriko dhe ra në duart e kusarëve, të cilët, mbasi e zhveshën dhe e bënë gjithë plagë, u larguan dhe e lanë gati të vdekur. . . .

Por një Samaritan, që po udhëtonte, i kaloi afër, e pa dhe kishte dhembshuri.

Dhe mbasi iu afrua, ia lidhi plagët duke ia larë me vaj dhe me verë; pastaj e vuri mbi kafshën e vet, e çoi në një han dhe u kujdesua për të.

Dhe të nesërmen, para se të niset, nxori dy denarë dhe ia dha hanxhiut duke i thënë: 'Kujdesu për të dhe ç'të shpenzosh më shumë, do të të jap kur të kthehem'."[5]

Ndryshe nga prifti jude dhe leviti që vazhduan tutje burrit të plagosur, që ishte një prej tyre, samaritani ishte i dashur pavarësisht ndasive. Ai tregoi cilësinë si të Krishtit, mirëdashjen. Jezusi na mësoi përmes kësaj historie se gjithkush është fqinji ynë.

Kohët e fundit, një këshilltar në një Peshkopatë ndau një përvojë që na mëson se sa i rëndësishëm është secili fqinj. Teksa po shikonte kongregacionin, ai pa një fëmijë me një kuti të madhe shkumësash me ngjyrë, të mbushur me një shumëllojshmëri ngjyrash të ndryshme. Ndërsa pa anëtarët e shumtë të lagjes së tij, atij iu kujtua se ata ishin të ngjashëm ashtu si shkumësat me ngjyrë, por gjithashtu secili person ishte shumë i veçantë.

Ai vërejti: "Ngjyra që i sillnin lagjes dhe botës ishte e gjitha [ngjyra] e tyre vetjake. . . . Ata kishin përkatësisht pika të forta e të dobëta, dëshira të mëdha personale e ëndrra private vetjake. Por së bashku, ata përziheshin në një karusel ngjyrash të unitetit shpirtëror. . . .

Uniteti është një cilësi shpirtërore. Është [që të kesh] ndjenjat e ëmbla të paqes dhe vendosmërisë që vijnë nga të qenët pjesë e një familje. . . . Është që të duash më të mirën për të tjerët po aq sa e do për veten tënde. . . . Është që të dish se askush nuk ka qëllim të të dëmtojë. [Do të thotë se nuk do të jesh kurrë i vetmuar.]"[6]

Ne e ndërtojmë atë unitet dhe i

ndajmë ngjyrat tona unike përmes mirëdashjes: veprave vetjake të mirësisë.

A jeni ndier ndonjëherë i vetmuar? A i vini re ata që janë të vetmuar, që jetojnë në një botë bardh e zi? Të reja, kam parë se si ju i sillni ngjyrat tuaja unike në jetën e të tjerëve me buzëqeshjet tuaja, fjalët tuaja të dashura apo me një pusullë inkurajimi.

Presidenti Tomas S. Monson na mësoi se si të bashkëveprojmë me bashkëmoshatarët tanë e këdo që takojmë, kur i tha të rejave të Kishës: "Motrat e mia të reja e të çmuara, unë ju përgjërohem të keni kurajën të përmbaheni nga gjykimi dhe kritika e njerëzve rreth jush, si dhe kurajën që të siguroni që gjithkush të përfshihet dhe të ndiejë se e duan dhe e vlerësojnë"[7].

Ne mund të ndjekim shembullin e Samaritanit të mirë dhe të "ndryshojmë botën" për një njeri të vetëm duke qenë mirëdashës.[8] Do të doja ta ftoja secilën prej jush që të bënte të paktën një vepër si të Samaritanit, këtë javë që vjen. Mund t'ju duhet që të arrini përtej miqve tuaj të zakonshëm apo të mposhtni druajtjen tuaj. Ju, me kurajë, mund të zgjidhni t'i shërbeni dikujt që nuk ju trajton mirë. Ju premtoj se nëse do të zgjateni përtej asaj që është e lehtë për t'u bërë, ju do të ndiheni kaq mirë përbrenda, sa që mirësia do të fillojë të bëhet pjesë e jetës suaj të përditshme. Ju do të shihni që mirëdashja mund të sjellë gëzim e unitet në shtëpinë tuaj, klasën tuaj, lagjen tuaj dhe shkollën tuaj. "Vetes . . . gjithmon' i them: Mir'sia fillon te ti."

Shpëtimtari ynë jo vetëm që i deshi të gjithë, Ai i shërbeu të gjithëve. Shtrijani mirësinë tuaj shumë [vetëve]. Të vjetër e të rinj mund të bekohen së tepërmi nga shërbimi juaj i dashur. Presidenti Monson, që nga koha kur ishte i ri, gjithmonë ka pasur një vend të veçantë në zemrën e tij për të moshuarit. Ai e njeh vlerën e një vizite të shkurtër, e një buzëqeshjeje të gatshme apo të një shtrëngimi nga një dorë e brishtë dhe e rrudhur. Vepra të tilla të thjeshta të dashurisë hyjnore sjellin ngjyrë në një jetë që ndonjëherë përbëhet nga ditë të gjata, të vetmuara e gri. Do ta ftoja gjithsecilën prej jush që të kujtohej për gjyshërit dhe të moshuarit tuaj. Nesër në kishë, shikoni përqark dhe gjeni ata që mund të përfitojnë nga shtimi i nuancës së ngjyrës tuaj, në jetën e tyre. Nuk duhet shumë: përshëndetini në emër, përfshijini në një bisedë të shkurtër, jini e gatshme për t'i ndihmuar ata. A mund t'u hapni një derë apo të ofroni që t'i ndihmoni me shtëpinë apo kopshtin e tyre? Ajo që është një detyrë e thjeshtë për ju në moshën tuaj të re, mund të jetë një detyrë dërrmuese për një njeri më të moshuar. "Vetes . . . gjithmon' i them: Mir'sia fillon te ti."

Ndonjëherë më e vështira është që të jemi mirëdashës në vetë familjet tona. Familjet e forta kërkojnë përpjekje. "Jini të qeshur, gati për të ndihmuar dhe tregohuni të ndjeshëm ndaj të tjerëve. Shumë probleme në familje krijohen, sepse anëtarët e familjes flasin e veprojnë në mënyrë egoiste apo të pahijshme. Tregoni interes për nevojat e pjesëtarëve të tjerë të familjes. Mundohuni të sillni paqe dhe jo të tallni, të ziheni apo të grindeni."[9] "Vetes . . . gjithmon' i them: Mir'sia fillon te ti."

Jezusi i deshi fëmijët, i mori në krahët e tij dhe i bekoi.[10] Ashtu si Shpëtimtari, mirësia juaj mund të bekojë të gjithë fëmijët, jo vetëm ata brenda shtëpisë suaj.

Ju mund të mos e dini ndikimin që jeta e shembulli juaj mund të kenë te një fëmijë i vogël. Kohët e fundit, mora një pusullë nga një shoqe që drejton një qendër përkujdesjeje ditore për fëmijë në një shkollë të mesme vendase. Disa të rinj e të reja, që janë anëtarë të Kishës, ndjekin atë shkollë të mesme. Ajo ndau me mua këtë përvojë: "Teksa eci përmes salloneve me fëmijët e vegjël, është bukur të shohësh se sa shumë dollapë me kyç kanë fotografi të Jezusit apo të tempujve të ngjitura nga përbrenda kanateve. Një prej fëmijëve pa një fotografi të Jezusit nga brenda kanatës së hapur të dollapit me kyç të një [të reje] dhe tha: 'Shiko, Jezusi është në shkollën tonë!' Studentja u mallëngjye në lot teksa u përkul dhe i dha një përqafim fëmijës. E falënderova të renë që ishte shembull i mirë për ata përreth saj. Është frymëzuese të dish që ka kaq shumë të rinj që po përpiqen të qëndrojnë për të vërtetën e drejtësinë, dhe të bëjnë pjesën e tyre që të ftojnë Shpirtin në jetën e tyre, megjithëse nganjëherë është e vështirë me gjithë zhurmën dhe vrazhdësinë në botën përreth tyre. Ne kemi fort të rinj të mrekullueshëm në Kishë."

Më shumë se kaq nuk mund të bija dakord! Të reja, *ju* po ndryshoni botën duke vënë në qendër të jetës suaj Jezu Krishtin dhe ju po "bëheni ato që Ai do që ju të jeni"[11].

Ju falënderoj për jetën tuaj mirëdashëse; që përfshini ata që mund të jenë të ndryshëm; për mirësinë tuaj ndaj bashkëmoshatarëve tuaj, të moshuarve, familjes suaj dhe fëmijëve të vegjël; që jeni fqinja ndaj atyre që janë të vetmuar dhe atyre që kanë sfida e pikëllim. Përmes mirëdashjes suaj, po i "drejtoni [të tjerët] tek drita e Shpëtimtarit"[12]. Ju falënderoj që kujtoni se "mir'sia fillon te [vetja]".

E di se Presidenti Tomas S. Monson është profeti i Perëndisë, jeta e të cilit ka qenë një model i mirëdashjes nga e cila ne mund të mësojmë. Ndiqni profetin tonë. Mësoni prej shembullit të tij dhe dëgjoni fjalët e tij. Unë besoj në ungjillin e Jezu Krishtit; dhe e di se nëpërmjet Jozef Smithit, priftëria është rivendosur në tokë.

E di se Shpëtimtari ynë jeton dhe e do secilin prej nesh. Ai ka dhënë jetën e Tij për të gjithë. Lutem që ne do ta vëmë Jezu Krishtin në qendër të jetës sonë dhe do të "ndjekim rrugët e Tij" duke dashur e i shërbyer njëri-tjetrit.[13] Duke e bërë këtë, e di se ne mund ta bëjmë botën një vend më të mirë nga që "ne besojmë në qenien . . . mirëdashës"[14]. Unë dëshmoj për këtë në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Nenet e Besimit 1:13.
2. Shih *Oxford English Dictionary Online,* bot. i 2-të (1989), "benevolent", oed.com.
3. "Mirësia Fillon tek Unë", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve,* f. 63; Parimet e Ungjillit, f. 369.
4. "Guardians of Virtue," *Strength of Youth Media 2011: We Believe* (DVD, 2010); e disponueshme gjithashtu tek lds.org/youth/video/youth-theme-2011-we-believe.
5. Lluka 10:25, 27, 29, 30, 33–35.
6. Jerry Earl Johnston, "The Unity in a Ward's Uniqueness", *Mormon Times,* 9 shkurt 2011, M1, M12.
7. Tomas S. Monson, "Paçi Kurajë", *Liahona,* maj 2009, f. 125.
8. "Guardians of Virtue."
9. *Për Forcën e Rinisë* (libërth, 2001), f. 10.
10. Shih Marku 10:16.
11. "Guardians of Virtue."
12. "Guardians of Virtue."
13. "Guardians of Virtue."
14. Nenet e Besimit 1:13.

Nga Elen S. Dalton,
Presidente e Përgjithshme e Të Rejave

Ruajtëse të Virtytit

Përgatituni tani që të mund të kualifikoheni për të marrë të gjitha bekimet që ju presin në tempujt e shenjtë të Zotit.

Ka çaste kur fjalët nuk mund ta shprehin atë që ndiejmë. Unë lutem që Shpirti t'u dëshmojë zemrave tuaja identitetin tuaj hyjnor dhe përgjegjësinë tuaj të përjetshme. Ju jeni shpresa e Izraelit. Ju jeni bija të zgjedhura e mbretërore të Atit tonë të dashur Qiellor.

Muajin e shkuar, pata rastin të marr pjesë në martesën në tempull të një të reje, të cilën e njoh që kur lindi. Kur u ula në dhomën e vulosjes, duke parë llambadarin e bukur që ndriçonte tempullin, kujtova ditën kur e mbajta për herë të parë. Nëna e saj e kishte veshur me një fustan të vogël të bardhë dhe mendova se ishte një nga foshnjat më të bukura që kisha parë ndonjëherë. Pastaj, kjo e re hyri në derë, edhe një herë e veshur në të bardha. Ajo ishte rrezatuese dhe e lumtur. Kur ajo hyri në dhomë, urova me të gjithë zemrën time që çdo e re të mund ta përfytyronte atë çast dhe të përpiqet fort që gjithmonë të jetë e denjë për të bërë e mbajtur besëlidhjet e shenjta dhe për të marrë ordinancat e tempullit në përgatitje për të gëzuar bekimet e ekzaltimit.

Kur ky çift u gjunjëzua në altarin e shenjtë, ata morën premtime përtej të kuptuarit njerëzor që do t'i bekojnë, forcojnë dhe ndihmojnë ata në udhëtimin e tyre në vdekshmëri. Qe një nga ato çaste kur bota ndenji pezull dhe i gjithë qielli gëzoi. Kur çifti i sapomartuar vështroi tek pasqyrat e mëdha në dhomë, pyetën dhëndrin se çfarë pa. Ai tha: "Të gjithë ata që jetuan para meje". Pastaj çifti vështroi në pasqyrën e madhe në murin përkundruall dhe nusja tha me lot në sy: "Shoh të gjithë ata që do të vijnë pas nesh". Ajo pa familjen e saj të ardhshme – pasardhësit e saj. E di se ajo e kuptoi përsëri në atë çast se sa e rëndësishme është të besosh në të qenit e dëlirë dhe e virtytshme. Nuk ka pamje më të bukur sesa një çift i përgatitur siç duhet, që gjunjëzohen së bashku tek altari i tempullit.

Vitet tuaj tek Të Rejat do t'ju përgatisin për tempullin. Atje do të merrni bekimet për të cilat keni të drejtën si një bijë e çmuar e Perëndisë. Ati juaj Qiellor ju do dhe dëshiron që të jeni të lumtura. Mënyra për ta bërë këtë është të "[ecni] në shtigjet e virtytit"[1] dhe të "[kapeni] pas besëlidhjeve"[2] tuaja.

Të reja, në një botë me gjithmonë e më shumë ndotje morale, lejim të së ligës, shfrytëzim të grave dhe shtrembërim të roleve, ju duhet të rrini në rojë të vetvetes, familjes suaj dhe të gjithë atyre me të cilët shoqëroheni. Ju duhet të jeni ruajtëse të virtytit.

Çfarë është virtyti dhe çfarë është një ruajtëse? "Virtyti është një formë e mendimit dhe e sjelljes e bazuar në

standarde të larta morale. Ai përfshin dëlirësinë dhe pastërtinë morale."[3] Dhe çfarë është një ruajtëse? Një ruajtëse është dikush që ruan, mbron dhe bën rojë[4]. Kështu, si ruajtëse të virtytit, ju do të ruani, mbroni e bëni rojë për pastërtinë morale sepse fuqia për të krijuar jetë të vdekshme është një fuqi e shenjtë dhe e ekzaltuar dhe duhet të sigurohet derisa të martoheni. Virtyti është një kërkesë për të pasur shoqërimin dhe udhëheqjen e Frymës së Shenjtë. Juve do t'ju duhet ajo udhëheqje për të lundruar me sukses në botën ku jetoni. Të qenit të virtytshme është një kërkesë për të hyrë në tempull. Dhe është një kërkesë për të qenë të denja për të qëndruar në prani të Shpëtimtarit. Ju po përgatiteni tani për atë kohë. Përparimi Personal dhe standardet që gjenden në librin *Për Forcën e Rinisë*, janë të rëndësishme. Të bërit e gjërave që gjenden në secilin libërth, do t'ju forcojnë e do t'ju ndihmojnë të bëheni "më të përshtatshme për mbretërinë"[5].

Verën e kaluar, një grup të rejash nga Elpajn e Jutas vendosën se do të bëheshin "më të përshtatshme për mbretërinë". Ato vendosën të përqendroheshin tek tempulli duke shkuar nga Tempulli i Drejpërit në Juta deri tek Tempulli i Solt-Lejkut, një largësi e përgjithshme prej 35 km, ashtu si kishte bërë njëri nga pionierët, Xhon Roui Mojl. Vëlla Mojli ishte gurskalitës, që ishte thirrur nga profeti, Brigam Jangu, që të punonte në Tempullin e Solt-Lejkut. Çdo javë, ai përshkonte largësinë prej 35 kilometrash nga shtëpia e tij deri në tempull. Një nga detyrat e tij ishte të gdhendte fjalët "Shenjtëri Zotit" në anën lindore të Tempullit të Solt-Lejkut. Nuk qe e lehtë dhe atij iu desh të kapërcente shumë pengesa. Një ditë, atë e qëlloi në këmbë një nga lopët e tij. Meqë nuk po shërohej, atij iu desh t'ia prisnin këmbën. Por kjo nuk e pengoi atë nga zotimi i tij ndaj profetit dhe ndaj punës në tempull. Ai gdhendi një këmbë të drunjtë dhe pas shumë javësh përsëri përshkoi largësinë prej 35 kilometrash për të kryer punën që ishte zotuar të kryente.[6]

Të rejat në Lagjen e Gjashtë të Sedar-Hillsit vendosën të përshkojnë po atë largësi për një paraardhës dhe gjithashtu, për dikë që ishte frymëzimi i tyre për të mbetur të denja për të hyrë në tempull. Ato u stërvitën çdo javë tek Aktivitetet e Të Rejave dhe, ndërsa ecën, ndanë atë që po mësonin e po ndienin për tempujt.

Ato e nisën ecjen e tyre për në tempull herët në mëngjes, me një lutje. Kur u nisën, më bëri përshtypje besimi i tyre në vetvete. Ato ishin përgatitur mirë dhe e dinin se ishin përgatitur. Ato i kishin drejtuar sytë tek synimi i tyre. Çdo hap që hodhën, ishte simbolik për secilën prej jush pasi ju gjithashtu po përgatiteni tani të hyni në tempull. Stërvitja juaj personale ka filluar me lutjet tuaja të përditshme personale, leximin tuaj të përditshëm të Librit të Mormonit dhe me punën tuaj për Përparimin Personal.

Ndërsa këto të reja vazhduan të ecnin, kishte shpërqendrime përgjatë rrugës, por ato qëndruan të përqendruara tek synimi i tyre. Disa filluan të ndiejnë t'u formohen fshika dhe të tjera ndien gjunjët të nisnin të kishin probleme, por ato vazhduan të ecnin. Për secilën prej jush, ka shumë shpërqendrime, lëndime dhe pengesa përgjatë shtegut tuaj për në tempull, por ju gjithashtu jeni të vendosura dhe vazhdoni të ecni. Itinerari që morën këto të reja, u hartua nga udhëheqëset e tyre, që e kishin përshkuar e kryer rrugën dhe kishin përcaktuar mënyrën më të sigurt e të drejtpërdrejtë për të shkuar. Përsëri, rruga juaj është e shënuar dhe mund

të siguroheni se Shpëtimtari jo vetëm e ka kryer rrugën, por përsëri do ta kryejë atë me ju – çdo hap të udhës.

Përgjatë këtij udhëtimi për në tempull, kishte etër, nëna, pjesëtarë të familjeve dhe udhëheqës të priftërisë që po vepronin si ruajtës. Detyra e tyre ishte të siguroheshin që secila të ishte e sigurt dhe e mbrojtur nga rreziqet. Ata siguruan që çdo e re të mbetej e hidratuar mirë dhe të kishte mjaftueshëm ushqim, që ta ruante forcën e saj. Kishte pika ndihme të siguruara nga udhëheqësit e tyre të priftërisë, me vende për të pushuar dhe për të pirë ujë. Të reja, etërit tuaj, nënat tuaja, peshkopët tuaj dhe kaq shumë të tjerë do të jenë ruajtësit tuaj kur përshkoni shtegun tuaj për në tempull. Ata do të thonë paralajmërime e do të drejtojnë rrugën tuaj dhe nëse dëmtoheni ose lëndoheni, ose dilni nga rruga, ata do t'ju ndihmojnë ju.

Më bëri përshtypje që në kilometrat e fundit të ecjes, vëllezërit e tyre dhe të rinj të tjerë e miq erdhën që t'i mbështesnin këto të reja të vendosura e t'i nxisnin ato. Një vëlla ngriti motrën e tij, që kishte fshika të mëdha

në këmbë, dhe e mbarti në shpinë në largësinë e fundit për në tempull. Kur këto të reja të jashtëzakonshme e arritën synimin e tyre, lotë u derdhën kur secila preku tempullin dhe bëri një zotim të heshtur që gjithmonë të jetë e denjë për të hyrë atje.

Ecja për në tempull është një metaforë për jetën. Prindërit dhe udhëheqësit e priftërisë qëndruan në rojë përgjatë rrugës. Ata siguruan mbështetje dhe ndihmë. Të rejat e ruajtën dhe e nxitën njëra-tjetrën. Të rinjtë admiruan fuqinë, zotimin dhe forcën fizike të të rejave. Vëllezërit i mbartën motrat që ishin dëmtuar. Familjet gëzuan me bijat e tyre kur ato përfunduan ecjen për në tempull dhe i morën të sigurta në shtëpi.

Me qëllim që të qëndroni në shtegun për në tempull, ju duhet të ruani virtytin tuaj personal dhe virtytin e të tjerëve me të cilët shoqëroheni. Përse? Mormoni dha mësim në Librin e Mormonit se virtyti dhe dëlirësia janë "më [të] dashur[a] dhe më [të] çmueshme përmbi të gjitha gjërat"[7].

Çfarë mund të bëjë secila prej jush për të qenë një ruajtëse e virtytit? Kjo fillon me besimin se mund të sillni një ndryshim. Kjo fillon me bërjen e një zotimi. Kur isha e re, mësova se disa vendime nevojitet të bëhen vetëm një herë. Unë shkrova listën time të gjërave që do të bëja *gjithmonë* dhe të gjërave që nuk do të bëja*kurrë* , në një bllok të vogël. Ajo përfshinte gjëra të tilla si bindja ndaj Fjalës së Urtësisë, lutja e përditshme, pagesa e së dhjetës time dhe një zotim që të mos mungoja kurrë në kishë. Unë i mora këto vendime njëherë dhe pastaj në çastin e vendimit, e dija saktësisht se çfarë të bëja sepse e kisha vendosur që më parë. Kur shokët e mi në shkollë të mesme thanë "thjesht një pije s'bën dëm", unë qesha dhe thashë "kam vendosur kur isha 12 vjeçe që të mos e bëj atë". Marrja e vendimeve paraprakisht do t'ju ndihmojë të bëheni ruajtëse të virtytit. Shpresoj që secila prej jush do të shkruajë një listë të gjërave që do të bëni *gjithmonë* dhe të gjërave që nuk do të bëni *kurrë*. Pastaj jetoni sipas listës suaj.

Të qenit ruajtëse të virtytit do të thotë se gjithmonë do të jeni modeste jo vetëm në veshjen tuaj, por dhe në fjalën tuaj, veprimet tuaja dhe përdorimin tuaj të mjeteve shoqërore të komunikimit. Të qenit ruajtëse e virtytit do të thotë se nuk do t'u dërgoni kurrë me celular të rinjve fjalë ose figura që mund të bëjnë që ata të humbasin Shpirtin, të humbasin fuqinë e tyre të priftërisë, ose të humbasin virtytin e tyre. Kjo do të thotë se ju e kuptoni rëndësinë e dëlirësisë sepse ju e kuptoni gjithashtu që trupi juaj është një tempull dhe që fuqitë e shenjta të riprodhimit nuk duhen trazuar përpara martese. Ju e kuptoni se zotëroni një fuqi të shenjtë, që përfshin përgjegjësinë e shenjtë të sjelljes së shpirtrave të tjerë në tokë, për të marrë një trup në të cilin të strehojnë shpirtin e tyre të përjetshëm. Kjo fuqi

përfshin një shpirt tjetër të shenjtë. Ju jeni një ruajtëse e diçkaje "më [të] çmuar se perlat"[8]. Jini besnike. Jini të bindura. Përgatituni tani që të mund të kualifikoheni për të marrë të gjitha bekimet që ju presin në tempujt e shenjtë të Zotit.

Për nënat që dëgjojnë sonte, ju jeni shembulli më i rëndësishëm i modestisë dhe i virtytit për bijat tuaja – faleminderit. Mos ngurroni kurrë t'u mësoni atyre se janë bija mbretërore të Perëndisë dhe se vlera e tyre nuk bazohet tek joshja e tyre sensuale. Dhe lërini të shohin besimin tuaj të marrë formë saktësisht dhe vazhdimisht në sjelljen dhe paraqitjen tuaj vetjake[9]. Ju jeni gjithashtu ruajtëse të virtytit.

Këtë javë, përsëri u ngjita në Insajn-Pik [Maja e Flamurit]. Ishte herët në mëngjes dhe, ndërsa shihja poshtë nga ai mal për tek Mali i Shtëpisë së Zotit – Tempulli i Solt-Lejkut – rëndësia qe përsëri shumë e qartë. Pionierët dhanë gjithçka që patën që të vinin në majë të maleve, që ju dhe unë të mund të kishim bekimet e tempullit dhe të vuloseshim përjetësisht si familje. Dyzet vite sakrifice, pune të përpiktë dhe ecja nga Elpajn deri tek tempulli – përse? Sepse, ashtu si ju, ata besuan! Ata besuan tek një profet. Ata besuan se ai i kishte parë dhe kishte folur me Perëndinë e Birin e Tij të dashur. Ata besuan tek Shpëtimtari. Ata besuan tek Libri i Mormonit. Kjo është arsyeja pse ata mund të thoshin: "Ne besojmë të gjitha gjërat, ne shpresojmë të gjitha gjërat, ne i kemi duruar të gjitha gjërat dhe shpresojmë të jemi në gjendje t'i durojmë të gjitha gjërat"[10]. Ata duruan shumë gjëra dhe po kështu mund të bëjmë ne. Neni i trembëdhjetë i besimit është ajo çfarë besojmë sepse ato janë gjërat që na kualifikojnë që të jemi të denja për të hyrë në tempull dhe që një ditë të qëndrojmë në praninë e Atit tonë Qiellor – të provuara, të dëlira dhe të vulosura. Kjo do të kërkojë që ju të jeni

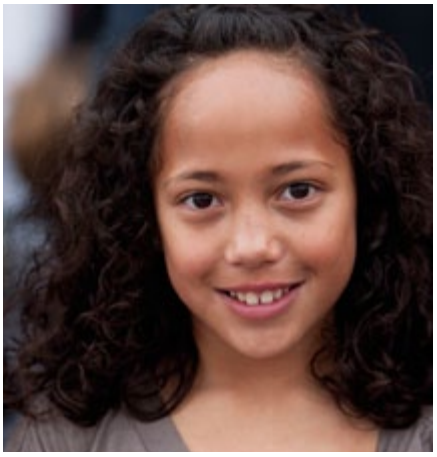

"më të përshtatshme për mbretërinë" dhe që ju të përgatiteni tani e të fitoni besimin tek vetvetja se ju mund të bëni gjëra të vështira.

Të reja, ju jeni përfshirë në një punë të shkëlqyer! Dhe ju nuk jeni vetëm! Ndërsa ruani virtytin e dëlirësinë tuaj, juve do t'ju jepet forcë. Ndërsa mbani urdhërimet që keni bërë, Fryma e Shenjtë do t'ju udhëheqë e ruajë ju. Ju do të rrethoheni nga ushtri qiellore engjëjsh. Presidenti Monson na sjell në mend: "Kujtoni se ne nuk vrapojmë vetëm në këtë vrapim të madh të jetës; ne kemi të drejtën të kemi ndihmën e Zotit"[11]. Përgatituni për atë ditë kur do të vini tek tempulli i Zotit të denja e të përgatitura për të bërë besëlidhje të shenjta. Si ruajtëse të virtytit, ju do të dëshironi të *kërkoni* Shpëtimtarin në shtëpinë e Tij të shenjtë.

Unë dëshmoj se Perëndia jeton dhe se Biri i Tij i dashur, Shëlbuesi ynë, Jezu Krishti jeton dhe për shkak të fuqisë shëlbuese dhe mundësuese të Shlyerjes së Tij të pafundme, secila prej jush do të udhëhiqet dhe ruhet në shtegun tuaj për në tempull dhe në kthimin në praninë e Tyre. Unë lutem që secila prej jush të forcohet për atë punë që do të jetë ora juaj më e mirë. Jetoni për atë ditë të bukur që është treguar në Librin e Zbulesës kur ju do të "ec[ni] . . . në të bardha, sepse [jeni] të denj[a]"[12]. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Doktrina e Besëlidhje 25:2.
2. Doktrina e Besëlidhje 25:13.
3. *Përparimi Personal i Të Rejave* (broshurë, 2009), f. 70.
4. Shih thefreedictionary.com/guardian.
5. "More Holiness Give Me", *Hymns,* nr. 131.
6. Shih Dieter F. Uhtdorf, "Ngrini Atje ku Ndodheni", *Liahona,* nëntor 2008, f. 53.
7. Moroni 9:9.
8. Fjalët e Urta 3:15.
9. Shih M. Rasëll Ballard, "Nëna dhe Bija", *Liahona,* maj 2010, f. 18–21.
10. Nenet e Besimit 1:13.
11. Thomas S. Monson, "Great Expectations" (Mbledhje rreth vatrës e Sistemit Arsimor të Kishës për të rinj në moshë madhore, 11 janar 2009), http://lds.org/library/display/0,4945,538-1-4773-1,00.html.
12. Zbulesa 3:4.

San-Paulo, Brazil

Nga Presidenti Henri B. Ajring,
Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë

Një Dëshmi e Gjallë

Dëshmia kërkon ushqimin nëpërmjet lutjes me besim, urinë për fjalën e Perëndisë në shkrimet e shenjta dhe bindjen ndaj së vërtetës.

Të dashura motra të mia të reja, ju jeni shpresa e ndritur e Kishës së Zotit. Qëllimi im sonte është që t'ju ndihmoj të besoni se është kështu. Nëse ai besim mund të bëhet një dëshmi e thellë nga Perëndia, ai do të formojë zgjedhjet tuaja të përditshme dhe të përorshme. Dhe pastaj nga ato që mund t'ju duken si zgjedhje të vogla, Zoti do t'ju udhëheqë te lumturia që dëshironi. Nëpërmjet zgjedhjeve tuaja Ai do të jetë në gjendje të bekojë të tjerë të panumërt.

Zgjedhja juaj për të qenë me ne sonte, është një shembull i zgjedhjeve që kanë rëndësi. Më shumë se një milion të reja, nëna dhe udhëheqëse qenë ftuar. Nga të gjitha gjërat e tjera që mund të kishit zgjedhur të bënit, ju zgjodhët të jeni me ne. Ju e bëtë këtë për shkak të besimit tuaj.

Ju jeni besimtare në ungjillin e Jezu Krishtit. Ju besoni mjaft për të ardhur këtu që të dëgjoni shërbëtorët e Tij dhe keni besim të mjaftueshëm për të shpresuar se diçka që do të dëgjoni apo do të ndieni do t'ju çojë drejt një jete më të mirë. Ju ndiet në zemrën tuaj se ndjekja e Jezu Krishtit ishte rruga drejt një lumturie më të madhe.

Tani, ju mund të mos e keni shquar atë si zgjedhje të vetëdijshme me ndonjë rëndësi të madhe. Ju ndoshta u ndiet të tërhequra për të qenë me ne nga miq apo familja. Ju mundet thjesht t'i jeni përgjigjur mirësisë së dikujt që ju ftoi të vini. Por edhe nëse ju nuk e vini re, ju ndiet të paktën një jehonë të lehtë të ftesës së Shpëtimtarit: "Eja, më ndiq"[1].

Në orën që kemi qenë së bashku, Zoti ka thelluar besimin tuaj në Të dhe ka forcuar dëshminë tuaj. Ju keni dëgjuar më shumë se fjalë dhe muzikë. Ju keni ndier dëshminë e Shpirtit në zemrën tuaj se ka profetë të gjallë në tokë në Kishën e vërtetë të Zotit dhe se shtegu drejt lumturisë gjendet brenda mbretërisë së Tij. Dëshmia juaj është rritur se kjo është e vetmja Kishë e vërtetë dhe e gjallë sot në tokë.

Tani, ne nuk ndiem saktësisht të njëjtat gjëra. Për disa ishte një dëshmi e Shpirtit që Tomas S. Monson është një profet i Perëndisë. Për të tjerë ishte se ndershmëria, virtyti dhe bërja mirë ndaj të gjithë njerëzve janë cilësi të Shpëtimtarit. Dhe bashkë me të ndiet një dëshirë më të madhe për të qenë si Ai.

Të gjitha ju keni dëshirë që dëshmia juaj mbi ungjillin e Jezu Krishtit të forcohet. Presidenti Brigam Jang mundi ta shohë nevojën tuaj shumë vite përpara. Ai ishte profet i Perëndisë dhe me largpamje profetike 142 vite përpara, ai ju pa ju dhe nevojat tuaja. Ai ishte një atë i dashur dhe një profet i gjallë.

Ai mundi të shohë ndikimin e botës që vinte mbi vetë bijat e tij. Ai pa se ato ndikime të botës po i tërhiqnin ato larg nga shtegu i Zotit drejt lumturisë. Në kohën e tij, ato ndikime vinin pjesërisht nga hekurudha e re transkontinentale që lidhte me botën shenjtorët e izoluar dhe të mbrojtur.

Ai mund të mos ketë parë mrekullitë teknologjike të sotme, ku me një pajisje që mund ta mbani në dorën tuaj, ju mund të zgjidhni të lidheni me ide dhe njerëz të panumërt nëpër botë. Por ai e pa vlerën për bijat e tij – dhe për ju – tek të bërit e zgjedhjeve të tyre bazuar në një dëshmi të fortë për një Perëndi të gjallë e të dashur dhe për planin e Tij të lumturisë.

Këtu është këshilla e tij profetike dhe e frymëzuar për bijat e tij dhe për ju gjithmonë.

Ajo është në qendër të mesazhit tim sonte. Ai tha në një dhomë në shtëpinë e tij më pak se një kilometër prej nga ky mesazh tani shkon te bijat e Perëndisë në kombe nëpër botë: "Ka një nevojë për bijat e reja të Izraelit që të marrin një dëshmi të gjallë të së vërtetës"[2].

Ai pastaj krijoi një shoqatë të rejash që është bërë ajo që tani ne e quajmë në Kishën e Zotit, "Të Rejat". Ju keni ndier sonte disa nga ndikimet e mrekullueshme të zgjedhjes së tij të bërë në atë mbrëmje të diele në sallonin e shtëpisë së tij.

Më shumë se 100 vite më pas, bijat e Izraelit nëpër botë e kanë atë dëshirë për një dëshmi të gjallë të së vërtetës për veten e tyre. Tani, për pjesën tjetër të jetës suaj, ju do të keni nevojë për atë dëshmi të gjallë dhe në rritje që t'ju forcojë dhe t'ju udhëheqë rrugën tuaj drejt jetës së përjetshme. Dhe me atë ju do të bëheni përçueset e dritës së Krishtit te vëllezërit dhe motrat tuaja nëpër botë dhe ndër brezat pasardhës.

Ju e dini nga vetë përvoja juaj se çfarë është një dëshmi. Plaku Jozef

Filding Smith na mësoi se dëshmia "është një njohuri bindëse që i jepet nëpërmjet zbulesës [një personi] që përulësisht kërkon të vërtetën". Ai tha për dëshminë dhe për Frymën e Shenjtë, që e sjell atë zbulesë: "Forca e saj bindëse është aq e madhe, saqë nuk mund të mbetet dyshim në mendje kur Shpirti ka folur. Ajo është e vetmja mënyrë që një person mundet me të vërtetë të dijë që Jezusi është Krishti dhe se ungjilli i tij është i vërtetë."[3]

Ju e keni ndier vetë atë frymëzim. Ai mund të ketë qenë për të vërtetuar për një pjesë të ungjillit, siç ishte për mua sonte. Kur dëgjova fjalët nga neni i trembëdhjetë i neneve të besimit mbi të qenit "të ndershëm, të vërtetë, të dëlirë, [dhe] mirëdashës", u ndjeva si t'i kishte thënë Zoti. Unë ndieva se ato janë cilësitë e Tij. Unë e ndjeva se Jozef Smithi ishte profeti i Tij. Kështu për mua ato nuk ishin thjesht fjalë.

Në mendjen time unë pashë pluhurin e rrugëve të Judesë dhe kopshtin e Gjetsemanit. Në zemrën time ndjeva diçka të ngjashme me gjunjëzimin, siç bëri Jozefi përpara Atit dhe Birit në një korije pemësh në Nju-Jork. Unë nuk mund të shihja në mendjen time një dritë më të shkëlqyer se dielli në mesditë siç bëri ai, por unë ndjeva ngrohtësinë dhe mrekullinë e një dëshmie.

Dëshmia do të vijë te ju pjesërisht, kur pjesë të së vërtetës së plotë të ungjillit të Jezu Krishtit vërtetohen. Për shembull, kur ju lexoni dhe mendoni mbi Librin e Mormonit, vargjet që i keni lexuar më parë do t'ju duken të reja dhe do t'ju sjellin ide të reja. Dëshmia juaj do të rritet në gjerësi dhe thellësi ndërsa Fryma e Shenjtë siguron se ato janë të vërteta. Dëshmia juaj e gjallë do të zgjerohet ndërsa studioni, luteni dhe mendoni mbi shkrimet e shenjta.

Përshkrimi më i mirë për mua se si të fitohet dhe të mbahet kjo dëshmi e gjallë tashmë është thënë. Ajo është në kapitullin e 32-të tek Alma në Librin e Mormonit. Ju mund ta keni lexuar atë shumë herë. Unë gjej dritë të re në të sa herë që e lexoj. Le ta shohim përsëri mësimin që jep ai edhe një herë sonte.

Neve na është mësuar në ato pjesë të frymëzuara ta fillojmë kërkimin tonë për dëshmi me "një pjesëz të besimit" dhe me dëshirë që ajo të rritet.[4] Sonte ju keni ndier besim dhe atë dëshirë ndërsa dëgjonit bisedat e mrekullueshme për mirësinë e Shpëtimtarit, ndershmërinë e Tij dhe pastërtinë e urdhërimeve dhe të Shlyerjes së Tij që është mundësuar për ne.

Kështu një farë besimi tashmë është mbjellë në zemrën tuaj. Ju madje, mund të keni ndier një zgjerim të zemrës suaj të premtuar tek Alma. Unë po.

Por, si një bimë në rritje, ajo duhet të ushqehet ose ajo do të vyshket. Lutje të shpeshta dhe të ndiera me zemër janë ushqim vendimtar dhe i nevojshëm. Bindja që keni marrë ndaj së vërtetës, do ta mbajë dëshminë të gjallë dhe do ta forcojë. Bindja ndaj urdhërimeve është pjesë e ushqimit që duhet të siguroni për dëshminë tuaj.

Ju kujtoni premtimin e Shpëtimtarit: "Në qoftë se dikush do të bëjë vullnetin e tij, do ta njohë nëse kjo doktrinë vjen nga Perëndia apo që unë flas nga vetja ime"[5].

Ajo është vërtetuar tek unë, siç do të ndodhë edhe për ju. Një nga doktrinat e ungjillit që m'u mësua kur isha i ri, ishte se më e madhja nga të gjitha dhuratat e Perëndisë është jeta e përjetshme.[6] Unë e mësova se një pjesë e jetës së përjetshme është të jetosh së bashku në dashuri me familjet përgjithmonë.

Nga hera e parë që i dëgjova ato të vërteta dhe ato u vërtetuan në zemrën time, unë u ndjeva i detyruar të bëja çdo zgjedhje që mundja, për të shmangur grindje dhe për të kërkuar paqe në familjen dhe shtëpinë time.

Tani, vetëm pas kësaj jete mundem unë të gëzoj plotësinë e atij më të madhit të të gjithë bekimeve, jetën e përjetshme. Por midis sfidave të kësaj jete, mua më janë dhënë të paktën shfaqje të shkurtra të asaj se si mund të duket familja ime në qiell. Nga ato përvoja dëshmia ime për realitetin e fuqisë së vulosjes që ushtrohet në tempuj, është rritur dhe është forcuar.

Duke parë dy bijat e mia të pagëzohen në tempull për paraardhësit e tyre, zemra ime është afruar tek ato dhe tek ata paraardhës, të cilëve u gjetëm emrat. Premtimi i Elias që zemrat do të kthehen te njera-tjetra në familjet, na është dhënë ne.[7] Kështu që besimi për mua është bërë një njohuri, gjersa neve na është premtuar në librin e Almës.

Unë kam përjetuar të paktën disa gëzime që paraardhësit e mi i ndien kur Shpëtimtari erdhi në botën shpirtërore pas shërbesës së Tij në vdekshmëri. Këtu është përshkrimi në Doktrina e Besëlidhje:

"Dhe shenjtorët u gëzuan me shëlbimin e tyre dhe u gjunjëzuan dhe e njohën Birin e Perëndisë si Shëlbuesin dhe Çlirimtarin e tyre nga vdekja dhe nga zinxhirët e ferrit.

Fytyrat e tyre shkëlqyen dhe rrezatimi nga prania e Zotit qëndroi mbi ta dhe ata i kënduan përlëvdime emrit të tij të shenjtë."[8]

Ndjesia ime për gëzimin e tyre erdhi nga veprimi mbi dëshminë time që premtimi i Zotit për jetë të përjetshme është i vërtetë. Ajo dëshmi u forcua nga zgjedhja ime për të vepruar mbi të, siç Shpëtimtari premtoi se do të ndodhë.

Ai na ka mësuar gjithashtu se, përveç zgjedhjes për të qenë të bindur, ne duhet të kërkojmë në lutje për dëshminë e së vërtetës. Zoti na i mësoi atë neve në urdhërimin e Tij që të lutemi rreth Librit të Mormonit. Ai tha nëpërmjet profetit të Tij Moronit:

"Vini re, unë do t'ju këshilloj që kur t'i lexoni këto gjëra, në qoftë se është urtësi në Perëndi që ju t'i lexoni ato, të kujtoni sa i mëshirshëm ka qenë Zoti ndaj fëmijëve të njerëzve, që nga krijimi i Adamit dhe deri në kohën kur do t'i merrni këto gjëra dhe t'i meditoni në zemrat tuaja.

Dhe kur ju t'i merrni këto gjëra, unë do t'ju këshilloja që të pyesni Perëndinë, Atin e Amshuar, në emrin e Krishtit, në qoftë se këto gjëra nuk janë të vërteta; dhe në qoftë se ju do të kërkoni me një zemër të sinqertë, me qëllim të vërtetë duke pasur besim në Krisht, ai do t'ju tregojë të vërtetën, nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë.

Dhe nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë, ju mund të dini të vërtetën e të gjitha gjërave"[9].

Unë shpresoj se ju të gjithë e keni provuar vetë atë premtim ose që do ta bëni shpejt atë. Përgjigjja mund të mos vijë në një përjetim të vetëm dhe të fuqishëm shpirtëror. Për mua ajo erdhi qetësisht në fillim. Por ajo vjen gjithnjë dhe më fuqishëm çdo herë që kam lexuar dhe jam lutur mbi Librin e Mormonit.

Unë nuk mbështetem në atë që ka ndodhur në të shkuarën. Që ta mbaj të sigurt dëshminë time të gjallë mbi Librin e Mormonit, unë e marr shpesh premtimin e Moronit. Unë nuk e quaj atë bekim dëshmie të dhënë si pronësi e përhershme.

Dëshmia kërkon ushqimin nëpërmjet lutjes me besim, urinë për fjalën e Perëndisë në shkrimet e shenjta dhe bindjen ndaj së vërtetës që kemi marrë. Ka rrezik në lënien pas dore të lutjes. Ka rrezik për dëshminë tonë te studimi dhe leximi vetëm rastësor i librave të shenjta. Ato janë ushqyes të domosdoshëm për dëshminë tonë.

Ju kujtoni paralajmërimin nga Alma:

"Por, në qoftë se e lini pemën pas dore dhe nuk mendoni për ta ushqyer, vini re, ajo nuk do të lëshojë ndonjë rrënjë; dhe kur të vijë nxehtësia e diellit dhe ta përzhisë, pasi ajo nuk ka rrënjë, ajo fishket dhe thahet; dhe ju e shkulni dhe e flakni tej.

Tani, kjo nuk ndodh sepse fara nuk ishte e mirë, as nuk është sepse fruti i saj nuk do të ishte i dëshirueshëm; por është sepse toka juaj është shterpë dhe ju nuk do ta ushqeni pemën, prandaj ju nuk do të mund të keni frutin e saj"[10].

Të ushqyerit me bollëk me Fjalën e Perëndisë, lutja e ndier me zemër dhe bindja ndaj urdhërimeve të Zotit, duhet të zbatohen rregullisht dhe vazhdimisht që dëshmia juaj të rritet dhe të sjellë sukses. Të gjithë ne herë pas here kemi rrethana përtej kontrollit tonë që ndërpresin rregullin tonë të studimit të shkrimeve të shenjta. Mund të ketë periudha kohe kur ne zgjedhim për një arsye të mos lutemi. Mund të ketë

urdhërime që ne zgjedhim për një kohë të mos i marrim parasysh.

Por nuk do ta keni dëshirën tuaj për një dëshmi të gjallë të dhënë nëse ju harroni paralajmërimin dhe premtimin e Almës:

"Dhe kështu, në qoftë se ju nuk do ta ushqeni fjalën, duke pritur me një sy besimi te fruti i saj, ju nuk do të mund të vilni kurrë frutin nga pema e jetës.

Por, në qoftë se ju do ta ushqeni fjalën, po, do ta ushqeni pemën si të fillojë të rritet, me besimin tuaj, me zell të madh dhe me durim, duke pritur frutin e saj, do të lëshojë rrënjë; dhe vini re, do të jetë një pemë që do të rritet, deri në jetën e përjetshme.

Dhe për shkak të zellit tuaj dhe të besimit tuaj dhe të durimit tuaj me fjalën, duke e ushqyer atë, që ajo të mund të lëshojë rrënjë në ju, vini re, ca nga ca, ju do të vilni frutin e saj që është shumë i çmueshëm, që është më i ëmbël mbi çdo gjë që është e ëmbël dhe që është më i bardhë nga çdo gjë që është e bardhë, po, dhe i kulluar mbi çdo gjë që është e kulluar; dhe ju do të ushqeheni me bollëk me këtë frut, madje derisa të ngopeni, që të mos keni uri, as të mos keni etje.

Atëherë . . . ju do të korrni shpërblimet e besimit tuaj dhe të zellit tuaj dhe të durimit, dhe të durueshmërisë, duke pritur që pema t'ju japë frut"[11].

Fjalët në atë shkrim të shenjtë "duke pritur frutin e saj" drejtuan mësimin e urtë që ju morët këtë mbrëmje. Kjo është pse sytë tuaj ishin drejtuar te një ditë e ardhshme në një dhomë vulosjeje në tempull. Kjo është pse ju u ndihmuat ta përfytyroni sonte zinxhirin në dukje të pafund të dritës së pasqyruar në pasqyrat e përballura në muret e një dhome vulosjeje, ku ju mund të martoheni në një tempull të Perëndisë.

Nëse mund të shihni përpara te një ditë e tillë me mjaft dëshirë të lindur nga dëshmia, ju do të forcoheni që t'u rezistoni tundimeve të botës. Sa herë që zgjidhni të përpiqeni të jetoni më shumë si Shpëtimtari, ju do ta keni dëshminë tuaj të forcuar. Ju do të arrini në kohë që ta dini vetë se Ai është drita e botës.

Ju do të arrini të ndieni dritën që rritet në jetën tuaj. Ajo nuk do të vijë pa përpjekje. Por ajo do të vijë kur dëshmia juaj rritet dhe ju zgjidhni ta ushqeni atë. Këtu është premtimi i sigurt nga Doktrina e Besëlidhjet: "Ajo që është prej Perëndisë, është dritë; dhe ai që merr dritë e vazhdon në Perëndinë, merr më shumë dritë; dhe ajo dritë shkëlqen gjithnjë e më shumë, derisa dita është e plotë"[12].

Ju do të jeni një dritë për botën ndërsa ju e ndani dëshminë tuaj me të tjerë. Ju do të pasqyroni te të tjerët dritën e Krishtit në jetën tuaj. Zoti do të gjejë mënyra që ajo dritë të prekë ata që ju i doni. Dhe nëpërmjet besimit dhe dëshmisë së kombinuar të bijave të Tij, Perëndia do të prekë jetën e milionave në mbretërinë e Tij dhe nëpër të gjithë botën me dritën e Tij.

Në dëshminë tuaj dhe zgjedhjet tuaja qëndron shpresa e Kishës dhe e brezave që do të ndjekin shembullin tuaj për dëgjimin dhe pranimin e ftesës së Zotit: "Eja, më ndiq". Zoti ju njeh dhe ju do ju.

Unë ju lë dashurinë time dhe dëshminë time. Ju jeni bija të një Ati të dashur dhe të gjallë në qiell. Unë e di se Biri i Tij i ringjallur, Jezu Krishti, është Shpëtimtari dhe drita e botës. Unë dëshmoj se Fryma e Shenjtë ka dërguar mesazhe te ju sonte duke pohuar të vërtetën në zemrën tuaj. Presidenti Tomas S. Monson është Profeti i gjallë i Perëndisë. Kështu dëshmoj në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

Shën-Katerinë, Xhamajkë

SHËNIME

1. Lluka 18:22.
2. Brigham Young, në *A Century of Sisterhood: Chronological Collage, 1869–1969* (1969), f. 8.
3. Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions,* vepra e plotë Joseph Fielding Smith Jr., 5 volume (1957–1966), 3:31.
4. Shih Alma 32:27.
5. Gjoni 7:17
6. Shih Doktrina e Besëlidhje 14:7.
7. Shih Malakia 4:5–6; Joseph Smith—Historia 1:38–39.
8. Doktrina e Besëlidhje 138:23–24.
9. Moroni 10:3–5.
10. Alma 32:38–39.
11. Alma 32:40–43.
12. Doktrina e Besëlidhje 50:24.

Treguesi i Ngjarjeve në Konferencë

Më poshtë vijon një listë përvojash të përzgjedhura nga fjalimet e konferencës së përgjithshme për përdorim në studimin vetjak, mbrëmjen familjare dhe mësimdhënie tjetër. Numri i referohet faqes së parë të bisedës.

Folësi	NGJARJA
Xhin A. Stivens	(101) Fëmijët japin shembull duke paguar të dhjetën. Liami dëgjon zërin e babait të tij gjatë trajtimit mjekësor.
Plaku Uolter F. Gonzáles	(13) Një gazetare vret mendjen nëse trajtimi i mirë i bashkëshorteve është gjë e vërtetë apo trillim.
Plaku Kent F. Riçards	(15) Një vajzë e vogël sheh engjëj rreth fëmijëve në një spital.
Plaku Kuentin L. Kuk	(18) Sendet në një çantë dore pasqyrojnë të jetuarin e ungjillit prej një të reje. Një motër në Tonga sugjeron një mënyrë për të ndihmuar të rinjtë në moshë madhore.
Presidenti Henri B. Ajring	(22) Komuniteti jep shërbim pasi çahet diga në Teton.
Presidenti Bojd K. Paker	(30) Presidenti i kunjit e këshillon një burrë "të heqë dorë nga çështja" pas vdekjes së bashkëshortes së tij.
Plaku Dallin H. Ouks	(42) Kapiteni Rei Koks heq dorë nga gjumi për t'i mbrojtur të sigurt ushtarët. Aron Ralston përmbledh kurajën që të shpëtojë jetën e vet.
Plaku M. Rasëll Ballard	(46) Një arkërkues mëson të vlerësojë grimcat e arit.
Plaku Nil L. Andersen	(49) Sidni Going zgjedh misionin kundrejt regbisë.
Leri M. Gibson	(55) Presidenti i kuorumit të dhjakëve mëson përgjegjësitë e tij.
Presidenti Diter F. Uhtdorf	(58) Një burrë nuk e kupton se çfarë privilegjesh përfshihen në një udhëtim turistik me anije.
Presidenti Henri B. Ajring	(62) Kuromi kërkon një anëtar të humbur në pyll. Henri B. Ajring viziton një prift të lartë besnik.
Presidenti Tomas S. Monson	(66) Tomas S. Monson fton një çift të jenë dëshmitarë në një vulosje.
Plaku Pol V. Xhonson	(78) Një e re kthehet në besim gjatë një sëmundjeje të zgjatur.
Peshkopi H. Dejvid Barton	(81) Robert Tejlor Barton ndihmon në shpëtimin e një kompanie të karrocave të dorës.
Silvia H. Ollred	(84) Një nënë e re merr shërbim nga mësuesja e saj vizitore.
Presidenti Tomas S. Monson	(90) Shenjtorë brazilianë udhëtojnë në largësi të madhe nga Manausi për në tempull. Familja Mou Tam sakrifikon për të shkuar në tempull. Tomas S. Monsoni merr pjesë në ceremoninë e hapjes së themeleve për një tempull në Romë të Italisë.
Plaku Riçard G. Skot	(94) Riçard G. Skotin e nxitin të luajë me fëmijët në vend që të rregullojë makinën larëse. Zhaninë Skoti ruan shënimet e dashurisë. Riçard G. Skoti kujdeset për birin e vogël me problem në zemër.
Plaku D. Tod Kristoferson	(97) Hug B. Braun krasit një shkurre frutore dhe pastaj, figurativisht, krasitet edhe ai vetë.
Plaku Karl B. Prat	(101) Familja Ueten paguan të dhjetën dhe merr bekime.
Plaku C. Skot Grou	(108) Vëllai i C. Skot Grout bën zgjedhje të dobëta por pastaj pendohet.
En M. Dib	(115) Kristi jep një shembull që Xheni e kujton kur kërkon të vërtetën.
Meri N. Kuk	(118) Një fëmijë sheh një fotografi të Jezusit në një dollap me kyç në shkollë. Një e re zgjedh të mos shohë një film të diskutueshëm.
Elen S. Dalton	(12) Të Reja shkojnë nga Drejpëri i Jutas deri tek Tempulli i Solt-Lejkut.

Ta Bëjmë Konferencën Pjesë të Jetës Sonë

Merrni parasysh që të përdorni disa nga këto aktivitete dhe pyetje si pikënisje për diskutim familjar apo meditim vetjak, ndërsa i bëni mësimet e konferencës së përgjithshme pjesë të jetës suaj.

Ju mund t'i gjeni të gjitha bisedat e konferencës së përgjithshme në internet në faqen conference.lds.org.

Shënim: Numrat e faqeve të renditur më poshtë tregojnë faqen e parë të bisedës së përmendur.

Për Fëmijët

• Presidenti Tomas S. Monson njoftoi se Kisha do të ndërtojë tre tempuj të rinj, duke e çuar numrin e përgjithshëm të tempujve në funksionim, në ndërtim, ose të shpallur në 160. Shihni një hartë që të gjeni Meridian në Ajdaho të SHBA-së; Fort-Kolins në Kolorado të SHBA-së; Uinipeg në Manitoba të Kanadasë dhe tempullin më pranë shtëpisë suaj. Lexoni ose tregoni disa nga historitë, që tregoi Presidenti Monson, për anëtarët besnikë të cilët sakrifikuan së tepërmi për të shkuar në tempull (faqe 90). Vini si synim që të shkoni në tempull sa më shpejt që të mundeni, ose diskutoni mënyra për të mbetur të denjë për të hyrë në tempull.

• Kur Adami dhe Eva jetuan në tokë, një nga mënyrat se si adhuruan Atin Qiellor qe duke sakrifikuar kafshë. Plaku L. Tom Peri dha mësim se Shpëtimtari ua paraqiti sakramentin dishepujve të Tij në ditën e Shabatit, si një formë të re adhurimi. Ne vazhdojmë të adhurojmë duke marrë sakramentin në Shabat. Rishihni me familjen bisedën e Plakut Peri (në faqen 6) për të mësuar mbi veshjen e përshtatshme për të dielën dhe mënyra të tjera për të nderuar sakramentin në Shabat.

• Plaku D. Tod Kristoferson na mësoi se Jezu Krishti na udhëzoi se duhet të përpiqemi fort që të jemi si Ai dhe Ati ynë Qiellor (faqe 97). Ati ynë Qiellor nganjëherë "i ndëshkon" fëmijët e Tij për të na ndihmuar që të

Ljubljanë, Slloveni

Koacakoalkos, Meksikë

bëhemi më tepër si Ai. Diskutoni se çfarë do të thotë të ndëshkosh. Lexoni ose tregoni historinë e shkurres frutore të rritur me të tepërt. Diskutoni se si përjetimi i një frenimi ose dështimi në të vërtetë mund të na ndihmojë të bëhemi më të fortë dhe më të frytshëm.

• Plaku Riçard J. Meinis dha mësim se familjet mund të jenë si litarët (faqe 37). Një litar ka shumë fije që janë të dobëta veç e veç por janë të forta kur enden së bashku. Në mënyrë të ngjashme, kur të gjithë anëtarët e një familjeje bëjnë çfarë është e drejtë për të ndihmuar njëri-tjetrin, çdo person në familje forcohet dhe mund të bëjë më shumë sesa ai apo ajo mund të bëjë vetëm. Jepini secilit pjesëtar të familjes suaj një copë spango ose fije. Flisni për mënyra se si çdo pjesëtar i familjes i shërben e i forcon pjesëtarët e tjerë të familjes. Pastaj shihni se sa të forta janë copat e spangos ose fijes kur mblidhen së bashku.

Për Rininë

• A është e bashkuar aq shumë sa është e mundur klasa ose kuorumi juaj? Pasi të rishikoni bisedën e Presidentit Henri B. Ajring mbi unitetin (faqe 62), hartoni një listë të atyre që mund të bëni për të afruar më shumë grupin tuaj.

• Plaku Rasëll M. Nelson foli për qasjen ndaj bindjes si "përzgjedhja e ushqimeve në një vakt tip bufe" (faqe 34). Diskutoni me familjen, klasën ose kuorumin tuaj se çfarë do të thotë kjo dhe përse nuk funksionon.

• Plaku M. Rasëll Ballard e përshkroi dashurinë e pastër të Krishtit si një dashuri aktive (faqe 46) që tregohet në veprime të thjeshta dashamirësie dhe shërbimi. Planifikoni një mënyrë se si klasa ose kuorumi juaj mund t'i tregojë dashuri dikujt në lagjen, degën ose komunitetin tuaj dhe pastaj zbatojeni planin tuaj.

• Plaku Kuentin L. Kuk tregoi për historinë e një çante dore të gjetur pas një vallëzimi rinie (faqe 18). Ajo çfarë gjetën udhëheqëset brenda asaj çante dore foli bollshëm mbi të renë që e zotëronte atë. Çfarë tregojnë për ju sendet që gjenden tek kuleta, çanta e dorës, ose çanta e shkollës dhe çfarë ndryshimesh mund të bëni tek sendet që i mbani pranë jush?

• Plaku Lin G. Robins foli për të bërit më shumë si Shpëtimtari (faqe 103). Mendoni se çfarë do të thotë *të jesh* si Jezu Krishti në vend që thjesht *të bësh* atë që Ai kërkon. Pastaj mendoni se çfarë ndryshimesh mund të bëni në jetën tuaj për t'u bërë më shumë si Shpëtimtari.

Për të Rriturit

• Presidenti Diter F. Uhtdorf (faqe 58) tregoi për një burrë që jetoi poshtë nivelit të privilegjeve të tij ndërsa humbi aktivitetet e shumta dhe ushqimin e mirë që ofrohej në anijen e tij të udhëtimit turistik, sepse nuk e kuptoi se të gjitha ato gjëra përfshiheshin në çmimin e biletës së tij. Diskutoni me pjesëtarët e familjes që mbajnë priftërinë, mënyra se si ata mund të jetojnë në lartësinë e "privilegjeve [të tyre] kur është fjala për fuqinë e shenjtë, dhuratat dhe bekimet që janë mundësia dhe e drejta [e tyre] si mbajtës të priftërisë së Perëndisë".

• Presidenti Bojd K. Paker dha mësim mbi fuqinë e faljes (faqe 30). A ka njerëz që ka nevojë të falni, apo a ka përvoja shqetësuese nga të cilat duhet "të hiqni dorë"? Kërkoni ndihmën e Zotit për të gjetur paqe dhe fuqinë për të falur.

• Plaku Riçard G. Skot tregoi se si ai dhe bashkëshortja e tij, Zhanina, kishin treguar dashuri duke i shkruar shënime njëri-tjetrit (faqe 94). Merrni parasysh të shkruani një shënim ku të shprehni se sa shumë e doni dhe e vlerësoni bashkëshortin/en tuaj. Vendoseni aty ku bashkëshorti/ja do ta gjejë atë.

• Plaku Dejvid A. Bednar citoi përvojën e Presidentit Jozef F. Smith për të marrë një dëshmi (faqe 87). Rishiheni këtë histori dhe mendoni mbi ato përvoja që kanë ndikuar dëshminë tuaj. ■

Presidencat e Përgjithshme të Organizatave Ndihmëse

SHOQATA E NDIHMËS

Silvia H. Ollred
Këshilltare e Parë

Xhuli B. Bek
Presidente

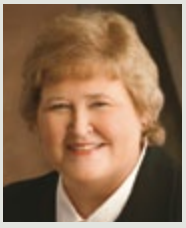
Barbara Tompson
Këshilltare e Dytë

TË REJAT

Meri N. Kuk
Këshilltare e Parë

Elen S. Dalton
Presidente

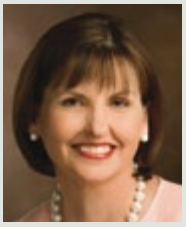
En M. Dib
Këshilltare e Dytë

FILLORJA

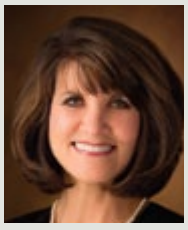
Xhin A. Stivens
Këshilltare e Parë

Rozmari M. Uiksom
Presidente

Sheril A. Esplin
Këshilltare e Dytë

TË RINJTË

Leri M. Gibson
Këshilltar i Parë

Dejvid L. Bek
President

Adrián Ocoa
Këshilltar i Dytë

SHKOLLA E SË DIELËS

Dejvid M. Mek-Konki
Këshilltar i Parë

Rasëll T. Osguthorp
President

Methju O. Riçardson
Këshilltar i Dytë

Mësime për Kohën Tonë

Mësimet e Priftërisë Melkizedeke dhe të Shoqatës së Ndihmës të dielën e katërt të muajit do t'u kushtohen "Mësimeve për Kohën Tonë". Secili mësim mund të përgatitet nga një ose më shumë biseda që janë dhënë në konferencën e përgjithshme më të fundit. Presidentët e kunjeve dhe të distrikteve mund të zgjedhin se cilat biseda duhet të përdoren, ose ata mund t'ia japin këtë përgjegjësi peshkopëve dhe presidentëve të degëve. Udhëheqësit duhet të theksojnë vlerën për vëllezërit e Priftërisë Melkizedeke dhe motrat e Shoqatës së Ndihmës që të studiojnë të njëjtat biseda në të njëjtën të diel.

Ata që marrin pjesë në mësimet e të dielave të katërta, nxiten të studiojnë dhe të sjellin në klasë botimin e revistës të konferencës së përgjithshme më të fundit.

Sugjerime për Përgatitjen e një Mësimi nga Bisedat

Lutuni që Shpirti i Shenjtë të jetë me ju kur studioni dhe jepni mësim bisedën(at). Mund të tundoheni të përgatitni mësimin duke përdorur materiale të tjera, por bisedat e konferencës janë materiali mësimor i miratuar. Detyra juaj është të ndihmoni të tjerët të mësojnë dhe të jetojnë ungjillin siç mësohet në konferencën e përgjithshme më të fundit të Kishës.

Rishiheni bisedën(at), duke kërkuar parime dhe doktrina që plotësojnë nevojat e anëtarëve të klasës. Gjithashtu kërkoni ndodhí, referenca shkrimi të shenjtë dhe deklarata nga biseda(t) që do t'ju ndihmojnë të jepni mësim mbi këto të vërteta.

Bëni një plan se si të jepni mësim mbi parimet dhe doktrinat. Plani juaj duhet të përfshijë çështje që ndihmojnë anëtarët e klasës:

- Të kërkojnë parime dhe doktrina në bisedë(at).
- Të mendojnë për domethënien e tyre.
- Të ndajnë së bashku kuptimet, idetë, përvojat dhe dëshmitë.
- Të zbatojnë këto parime dhe doktrina në jetën e tyre. ■

MUAJT	MATERIALE PËR MËSIMET E SË DIELËS SË KATËRT
Maj 2011–Tetor 2011	Biseda të botuara në *Liahonën** e majit 2011
Nëntor 2011–Prill 2012	Biseda të botuara në *Liahonën** e nëntorit 2011

** Këto biseda janë të disponueshme (në shumë gjuhë) në faqen conference.lds.org.*

Udhëheqës të Kishës Festojnë Sistemin për Mirëqenie, Shpallin Tempuj

Sipër: Një i ri vjel rrush në Madera të Kalifornisë në SHBA, vreshtë në pronësi të Kishës, që prodhon rrush për sistemin e Kishës për mirëqenie. Poshtë majtas: Një familje merr pjesë në një transmetim me satelit të konferencës së përgjithshme në Koimbra në Portugali.

Më shumë se 100.000 njerëz morën pjesë në pesë sesione të Konferencës së Përgjithshme Vjetore të 181-të të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme në Qendrën e Konferencave në Solt-Lejk-Siti të Jutas në SHBA, ndërsa miliona të tjerë shihnin ose dëgjonin nëpërmjet TV, radios, satelitit dhe transmetimeve me internet.

Anëtarët përreth botës e ndoqën konferencën në 93 gjuhë. Audio, video dhe tekste të transmetimit janë tashmë online në shumë gjuhë në conference.lds.org dhe do të jenë të disponueshme në DVD dhe CD.

Presidenti Tomas S. Monson e hapi konferencën duke njoftuar vendndodhjet e tre tempujve të rinj – Fort-Kollins në Kolorado, SHBA; Meridian në Ajdaho, SHBA dhe

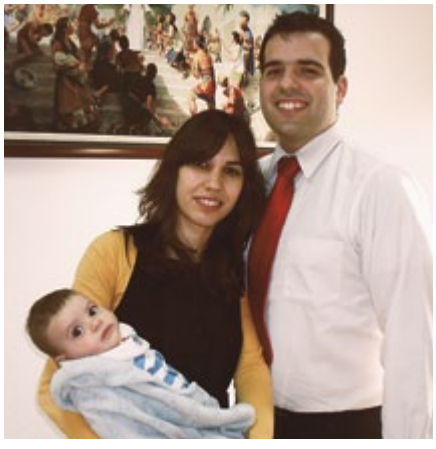

Uinipeg në Manitoba, Kanada – që do ta çojnë numrin e tempujve të shpallur apo në ndërtim në 26. Aktualisht, 134 tempuj janë në funksionim.

Presidenti Monson gjithashtu, theksoi rëndësinë e punës misionare, duke thënë: "Puna misionare është lëngu jetësor i mbretërisë". Rreth 52.000 misionarë aktualisht shërbejnë në 340 misione nëpër botë.

Të shtunën në mbrëmje, 10 Autoritete të Përgjithshme dhe 41 Të Shtatëdhjetë Zonalë u mbështetën, ndërsa 34 Të Shtatëdhjetë Zonalë u liruan. Përveç këtyre, Plaku Don R. Klark i Kuorumit të Dytë të Të Shtatëdhjetëve u thirr për të shërbyer në Kuorumin e Parë të Të Shtatëdhjetëve. Raporti Statistikor i vitit 2010 tregonte se anëtarësia e Kishës tani është mbi 14 milionë.

Një numër bisedash të dhëna gjatë konferencës dyditore u përqendruan në temën e sistemit të mirëqenies së Kishës dhe të programit të pashoq të Kishës për mirëqenien – duke festuar vitin e 75-të të tij në 2011-ën.

Të shtunën, Presidenti Henri B. Ajring, Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë, shpalli se për të përkujtuar përvjetorin e 75-të të programit për mirëqenie, anëtarët kudo në botë janë të ftuar të marrin pjesë në një ditë aktiviteti shërbimi. Dita e shërbimit duhet të kryhet në nivel lagjeje ose kunji dikur gjatë vitit. Udhëheqësit lokalë duhet të vendosin hollësitë për çdo projekt dhe anëtarët nxiten që të ftojnë të tjerë për të marrë pjesë kur është e përshtatshme.

Presidenti Monson i mbylli punimet e konferencës me dëshminë e Pashkëve për Krishtin: "Në çastin e fundit, [Jezu Krishti] mund të kthehej pas. Por nuk ktheu. Ai kaloi nën të gjitha gjërat, që të mund t'i shpëtonte të gjitha gjërat. Duke vepruar ashtu, Ai na dha jetë përtej kësaj ekzistence tokësore." ■

Plaku Hozé L. Alonso

i Të Shtatëdhjetëve

E dhe përpara se ai të bashkohej me Kishën, Hozé Luis Alonso Treho kishte një dëshmi për fuqinë e lutjes. "Kur qeshë 11 vjeç", thotë ai, "unë thuajse vdiqa. Mjekët kishin hequr dorë nga unë – i dëgjova të flisnin. Kështu unë iu luta dhe iu luta Zotit dhe Ai më shëroi.

Kur më vonë dëgjova historinë e Jozef Smithit dhe dëgjova se si një djalë vetëm 14-vjeçar foli me Perëndinë, unë e dija se ishte e vërtetë. Unë e dija se Perëndia mund t'u përgjigjet lutjeve tona, që Ai na njeh ne."

Po ajo ndjenjë qetësie e udhëhoqi Plakun Alonso kur studionte Librin e Mormonit. "Në saje të lutjes dhe të këtij libri, unë e di me siguri se Jezusi është Krishti", thotë ai.

Plaku Alonso lindi në Meksiko-Siti, në Meksikë, në nëntor 1958 nga Luis dhe Luz Alonso. Kur qe adoleshent ai shkoi në qytetin e Kuautlas, në Meksikë, ku u bashkua me Kishën. Pjesëmarrja në Aktivitetet e Përbashkëta e lidhi atë me të rinj të fortë që i bënë shoqëri dhe i siguruan një shtëpi të dytë. Ishte gjithashtu, gjatë pjesëmarrjes në aktivitetet e përbashkëta kur ai takoi Rebeka Salazarin, gruan që do të bëhej më vonë bashkëshortja e tij.

Kur Plaku Alonso u bë 19 vjeç, ai shërbeu një mision kohëplotë në misionin e Hermosillos në Meksikë. Pas misionit të tij, Plaku Elonso dhe Rebeka u martuan më 24 shkurt 1981, në Tempullin e Mesas në Arizona. Ata janë prindër të dy fëmijëve.

Përveç shërbimit si drejtor instituti për Sistemin Arsimor të Kishës, Plaku Alonso ka një diplomë mjekësie për zhvillimin pediatrik dhe punoi si mjek homeopatik dhe kirurg. Karriera e tij tregon një dëshirë të ruajtur gjatë për të shërbyer dhe bekuar të tjerët – njësoj siç Zoti e bekoi atë kur qe i sëmurë si fëmijë. "Shërbimi ndaj të tjerëve ndërton unitet dhe vëllazëri", thotë ai, "dhe fton fuqinë e Zotit në jetën tonë."

Përpara kësaj thirrjeje për në Kuorumin e Parë të Të Shtatëdhjetëve, Plaku Alonso shërbeu si peshkop, president misioni kunji, president kunji, këshilltar presidenti misioni, president i Misionit të Tiohuanas në Meksikë dhe I Shtatëdhjetë Zone. ■

Plaku Jan S. Ardern

i Të Shtatëdhjetëve

Kurdo që ka një thirrje telefonike apo trokitje te dera, fjalët e para që dalin nga goja e Plakut Jan Sidni Arden janë tipike: "Si mund t'ju ndihmoj?"

I lindur nga Harri dhe Gulejdis Mek-Vikar Uiltshajër në Te-Aroha të Zelandës së Re, në shkurt 1954, Plaku Ardern tregoi se janë vepra shërbimi shpesh të vogla në dukje, që bëjnë ndryshimin e madh në jetën e dhënësit dhe të marrësit. "Shërbimi nuk është gjithmonë i volitshëm, por ai gjithmonë bekon jetën tuaj", thotë Plaku Ardern.

Plaku dhe Motra Ardern u takuan kur merrnin pjesë në Kolegjin e Kishës në Zelandën e Re dhe u martuan në Tempullin e Hamiltonit në Zelandën e Re më 17 janar 1976. Katër fëmijët e tyre u rritën në një shtëpi ku një shqetësim plot dashuri për njëri-tjetrin dhe një nevojë për të kuptuar dhe jetuar parimet e ungjillit ishin pëparësi. "Është një bekim të shohësh po këto përparësi në shtëpitë e fëmijëve tanë të martuar", thotë Plaku Ardern.

Zoti pret shumë nga fëmijët e Tij dhe Ai jep një mënyrë për këto pritshmëri që të plotësohen. "Unë jam shumë mirënjohës ndaj të gjithë atyre që kanë ndihmuar familjen tonë për të ndjekur Zotin", thotë Plaku Ardern.

Ndjekja e mësimeve të profetëve në shtëpi ka qenë një përparësi për familjen Ardern. Studimi i përditshëm i shkrimeve të shenjta u bë një zakon sepse fëmijët e vegjël siguronin që të bëhej, në mënyrë që ata të kishin radhën të vinin një letër ngjitëse të kuqe në kalendar për të treguar se leximi atë ditë ishte kryer. "Me anë gjërash të vogla dhe të thjeshta mund të krijohen zakone të mira", thotë Motra Ardern.

Përpara kësaj thirrjeje në Kuorumin e Parë të Të Shtatëdhjetëve, Plakut Ardern shërbeu si misionar në Francë dhe në Belgjikë, president i Të Rinjve të kunjit, këshilltar i lartë, këshilltar peshkopi, peshkop, këshilltar i presidentit të kunjit, president i Misionit të Fixhi-Suvas dhe I Shtatëdhjetë Zone.

Plaku Ardern mori diplomën dhe gradën e masterit për arsim nga Universiteti i Uaikatos në Zelandën e Re. Karriera e tij profesionale përfshin shumë poste në Sistemin Arsimor të Kishës, përfshirë mësues, drejtor, koordinator seminari në Zelandën e Re, drejtor në Kolegjin e Kishës në Zelandën e Re dhe Drejtor i Zonës së Paqësorit. ■

Plaku Karl B. Kuk

i Të Shtatëdhjetëve

Si misionar i ri në Misionin e Trajnimit për Gjuhë (pararendëse e Qendrës së Trajnimit Misionar) duke u përgatitur për të shkuar në Hamburg të Gjermanisë, Karl Bert Kuk luftoi për të mësuar gjermanisht. Ndërsa u përpoq të kapte fjalorin bazë, anëtarë të distriktit të tij shpejt përparuan te koncepte më të ndërlikuara.

I mërzitur nga mungesa e përparimit të tij, Plaku Kuk kërkoi ndihmë hyjnore nëpërmjet një bekimi priftërie dhe lutjes. Pas një lutjeje veçanërisht të ndier me zemër, Plaku Kuk kujton që mori një përgjigje konkrete: Zoti nuk e kishte thirrur atë që të zotëronte gjuhën gjermane, por që të shërbente me gjithë zemrën, mendjen dhe forcën e tij.

"Unë menjëherë mendova: 'Unë mund ta bëj atë'", thotë Plaku Kuk, së fundi i thirrur si anëtar i Kuorumit të Parë të Të Shtatëdhjetëve. "'Unë mund të shërbej me të gjithë zemrën, mendjen dhe forcën time.' Unë ndalova dhe pata një ndjesi lehtësimi. Befas, steka ime e matjes ndryshoi nga ajo se si po vepronin shoku dhe anëtarët e distriktit tim, tek ajo se si Zoti ndiente që unë po veproja."

Edhe pse Plaku Kuk thotë se ai nuk e mësoi domosdoshmërisht më shpejt gjuhën pas atij përjetimi, ai nuk i ndjeu më shqetësimet e tij të mëparshme, sepse ai e dinte se po bënte atë që Zoti donte që ai të bënte. Ai mësim, thotë ai, ka qenë i rëndësishëm në të gjitha thirrjet që ai ka mbajtur qysh atëherë, përfshirë peshkop, këshilltar në presidencën e kunjit, president kunji, president i Misionit të Oklendit në Zelandën e Re, I Shtatëdhjetë Zone dhe tani në detyrën e tij aktuale.

Plaku Kuk fitoi një diplomë për marketing biznesi nga Veber Stejt Kollixh dhe një gradë masteri në administrim biznesi nga Universiteti Shtetëror i Jutas. Ai e kaloi karrierën e tij duke punuar në zhvillimin e pasurisë së paluajtshme.

Plaku Kuk ka lindur në Ogden në Juta të SHBA-së, në tetor 1957 nga Ramona Kuk Barker dhe i ndjeri Bert E. Kuk. Ai u martua me Linetë Hansen më 14 dhjetor 1979, në Tempullin e Ogdenit në Juta. Ata janë prindër të pesë fëmijëve. ■

Plaku LeGrand R. Kurtis i Riu

i Të Shtatëdhjetëve

Plaku LeGrand Rejn Kurtis i Riu e di se "Zoti kërkon zemrën dhe një mendje të gatshme" (DeB 64:34).

"Atij i pëlqen të shërbejë në Kishë dhe ai e bën me punë të fortë dhe me gatishmëri", thotë bashkëshortja e tij, Xhejn Kouan Kurtis, me të cilën ai u martua në Tempullin e Solt-Lejkut më 4 janar 1974. "Shërbimi është urimi dhe dëshira e tij më e madhe."

Plaku Kurtis lindi në gusht të 1952-shit në Ogden të Jutas në SHBA, nga LeGrand R. dhe Patricia Glejd Kurtis. Babai i tij më vonë u bë anëtar i Kuorumit të Dytë të Të Shtatëdhjetëve (1990–1995).

Përpara thirrjes së tij në Kuorumin e Parë të Të Shtatëdhjetëve, Plaku Kurtis i Riu shërbeu në Misionin e Veriut, në Itali dhe si peshkop, këshilltar i lartë, president kunji, president i Misionit të Padovas në Itali dhe I Shtatëdhjetë Zone. Ai shërbente si anëtar i Kuorumit të Pestë të Të Shtatëdhjetëve në Zonën e Solt-Lejk-Sitit në Juta në kohën e thirrjes së tij në Kuorumin e Parë.

Plaku Kurtis u diplomua në Universitetin "Brigam Jang" për ekonomi dhe fitoi doktoratën nga Universiteti i Miçiganit. Në kohën e thirrjes së tij, ai punonte si avokat dhe bashkëpjesëmarrës në një shoqëri ligjore. Përveç ndjekjes së shkollës dhe punës, Plaku Kurtis dhe bashkëshortja e tij kanë rritur pesë fëmijë.

Pasi shërbeu si I Shtatëdhjetë Zone nga 2004-a deri në 2011-ën, Plaku Kurtis thotë se ai ka vlerësuar mundësinë për të punuar me Autoritetet e Përgjithshme. "Unë kam qënë i bekuar të punoj me disa udhëheqës të jashtëzakonshëm në Kishë", thotë ai. "T'i shihje ata dhe të mësoje prej tyre ka qenë një privilegj i madh."

Motra Kurtis thotë se Plaku Kurtis gjithmonë ka pasur duar dhe zemër të gatshme. "Qëndrimi i tij ishte gjithmonë, 'unë do ta bëj'", thotë ajo.

Doktrina e Besëlidhje 64:34 mbaron me këto fjalë: "Të gatshmit dhe të bindurit do të hanë të mirat e tokës së Sionit në këto ditë të fundit". Vëllai dhe Motra Kurtis thonë se ata dhe fëmijët, dhe nipërit e mbesat e tyre kanë qenë jashtëzakonisht të bekuar që i shërbejnë Zotit. ■

Plaku W. Kristofer Uadell

i Të Shtatëdhjetëve

Një parim i pashkruar udhëheqës në familjen e Plakut Uejn Kristofer Uadell ka qenë gjithmonë "Beso te Zoti".

"Kur besoni te Zoti, juve nuk ju duhet të mërziteni mbi ndryshime të mëdha", thotë Plaku Uadell për luhatjet dhe kthesat e befta të jetës. "Ne e dimë që Ai ka interesin tonë më të mirë në zemër dhe ne do të bekohemi. "

Plaku Uadell lindi në qershor të 1959-ës në Manhatan-Biç të Kalifornisë në SHBA, dhe është biri i Uejn dhe Joan Uadell. Ai mori një diplomë për histori nga Universiteti Shtetëror i San-Diegos, ku ai luajti gjithashtu volejboll. Ai ka punuar në shumë poste në një shoqëri shërbimesh për investime globale.

Plaku Uadell u martua me Karol Stansel më 7 qershor 1984, në Tempullin e Los Anxhelosit në Kaliforni. Ata kanë katër fëmijë. Uniteti është i jashtëzakonshëm në familjen Uadell. Ata ia dedikojnë atë unitet përpjekjes për të ndjekur ungjillin e Shpëtimtarit në shtëpinë e tyre. Aktivitetet e familjes gjithashtu, kanë qenë të rëndësishme – duke kaluar kohë së bashku në plazhe pranë shtëpisë së tyre dhe duke marrë pjesë në ngjarje sportive si familje.

Përpara thirrjes së tij në Kuorumin e Parë të Të Shtatëdhjetëve, Plaku Uadell shërbeu si misionar kohëplotë në Spanjë, peshkop, këshilltar i lartë, këshilltar presidenti misioni, president kunji, president i Misionit të Barcelonës në Spanjë dhe I Shtatëdhjetë Zone.

Plaku Uadell thotë se një përvojë është ndërtuar mbi tjetrën dhe secila vijon t'i shtojë "thesarit të dëshmisë" ku ai mbështetet për të përballuar sfidat në jetë.

Kur flet për përgatitjen për thirrjen e tij të re, Plaku Uadell flet për tempullin.

"Çfarë na përgatiti ne për këtë? Kur ne shkuam në tempull për herë të parë dhe bëmë besëlidhje, ne premtuam të jemi të gatshëm të bëjmë çfarëdo që Zoti do të na kërkonte, madje edhe nëse nuk do të ishte e volitshme", thotë ai. "Të shkuarit në tempull, shërbimi i një misioni, të bërit e besëlidhjeve dhe pastaj të parit e dorës së Tij dhe se si Ai drejton punën – ajo është gjithçka që ju keni nevojë. Ne nuk po bëjmë ndonjë gjë të pashoqe; ne po mbajmë besëlidhjet që kemi bërë, thjesht si kushdo tjetër." ■

Plaku Kazuhiko Jamashita

i Të Shtatëdhjetëve

Qysh kur u bë një peshkop i ri në Fukuoka të Japonisë, shumë vite përpara, Plaku Kazuhiko Jamashita ka mësuar nga shembujt dhe qëndrimet e mira të udhëheqësve të tij më të vjetër.

Shpejt pasi Plaku Jamashita u martua me bashkëshorten e tij, Tazuko Tashiro, ata u zhvendosën nga Tokio për në Fukuoka, ku Plaku Jamashita ishte thirrur si peshkop ndërsa ishte në nga fundi i të 20-ave të tij.

"Kjo ishte e vështirë për mua dhe familjen time", thotë Plaku Jamashita. "Ne kishim tre fëmijë të vegjël në atë kohë dhe ishim të rinj në zonë – por ishte gjithashtu një përvojë shumë e mirë mësimdhënieje dhe mësimi për mua dhe dëshmia e besimi im u forcuan më shumë."

"Sigurisht unë pata kohë të vështira, sepse familja ime ishte e re dhe unë nuk kisha shumë përvojë si udhëheqës Kishe më parë", thotë Plaku Jamashita. "Udhëheqësit e mi më të vjetër ishin shembuj të mirë dhe më dhanë shumë mësime nëpërmjet qëndrimit dhe sjelljes së tyre."

Motra Jamashita thotë se ajo e ka parë bashkëshortin e saj të marrë shumë thirrje dhe të bëhet një baba i shkëlqyer e një udhëheqës shpirtëror i madh përmes sfidave që ato thirrje paraqisnin. Gjatë kohës ajo e ka parë atë të ndryshojë dhe të bëhet baba dhe bashkëshort më i mirë, më i dashur. Familjes i pëlqen kalimi i kohës së bashku, përfshirë udhëtimet e gjata rrugore çdo vit.

Plaku Jamashita, lindur në shtator 1953, është djali i Kijoshi dhe Sadae Jamashita. Ai u rrit në Tokio të Japonisë, ku ai gjeti Kishën në 1971-shin në Panairin Botëror Ekspo 70.

Plaku Jamashita mori diplomë për arsim nga Universiteti Saitama dhe një gradë masteri në shkencën sportive nga Universiteti Cukuba. Ai gjithashtu studioi filozofinë e edukatës fizike në Universitetin "Brigam Jang". Plaku Jamashita ka qenë instruktor dhe profesor në universitete të ndryshme dhe shërbeu në shumë organizata shkencore, komunitare dhe sportive.

Plaku Jamashita dhe bashkëshortja e tij u martuan më 29 mars 1980 dhe u vulosën në 1980-ën pas përfundimit të Tempullit të Tokios në Japoni. Ata kanë gjashtë fëmijë.

Përpara thirrjes së tij në Kuorumin e Parë të Të Shtatëdhjetëve, Plaku Jamashita ka shërbyer si peshkop, këshilltar i lartë, president misioni kunji, president kunji dhe I Shtatëdhjetë Zone. ■

Plaku Randall K. Benet

i Të Shtatëdhjetëve

Ishte në kulmin e karrierës së tij si ortodont kur Randall Kej Benet dhe bashkëshortja e tij, Shelli, ndien "një përshtypje të theksuar" që të përgatiteshin për të shërbyer misione. Kjo do të thoshte se atyre do t'u duhej ta shisnin menjëherë shtëpinë e tyre.

Arsyeja e nxitjes nuk u bë menjëherë e dukshme – u deshën tre vite për shtëpinë e tyre që të shitej, një proces që "kërkoi shumë durim" dhe kërkoi që ata "t'i tregonin Zotit se ata ishin vërtet të zotuar", thotë Plaku Benet. "Ne vazhduam të besojmë në Zot dhe u përpoqëm të qëndrojmë pranë Tij me anë të vajtjes së shpeshtë në tempull, studimit të përditshëm të shkrimeve të shenjta, lutjes, agjërimit dhe shërbimit për të tjerët."

Pak pasi shtëpia e tyre më në fund u shit, Plaku Benet u thirr që të shërbente në Qendrën e Trajnimit Misionar në Provo dhe pastaj si president i Misionit të Samarës në Rusi.

"Ishte e mrekullueshme – dhe shumë përulëse – të dish se Zoti pati qenë i vëmendshëm ndaj nesh dhe qe duke na përgatitur", tha Plaku Benet. "Ne arritëm të dimë se Zoti ka parasysh mendimet që kemi në mendjen tonë, dhe ndjenjat e zemrës sonë. Ne mësuam të besojmë se Ai di më mirë se ne, se Ai di më shumë se ne dhe se Ai na do ne."

Përveç thirrjeve të tij si anëtar i Kuorumit të Dytë të Të Shtatëdhjetëve dhe president misioni, Plaku Benet ka shërbyer si president dhe këshilltar në një degë të Qendrës së Trajnimit Misionar në Provo, anëtar i këshillit të lartë të kunjit, këshilltar në një këshill peshkopi, president i Të Rinjve të lagjes, thirrje të tjera të ndryshme dhe si misionar në Misionet e Parisit dhe Tuluzës në Francë.

Plaku Benet fitoi një gradë doktori për kirurgji dentare në Universitetin e Albertës (Kanada) dhe një gradë masteri në ortodontikë në Universitetin Loma Linda në Kaliforninë e Jugut, SHBA.

Plaku Benet lindi në qershor 1955 në Magrath në Alberta të Kanadasë. Prindërit e tij janë Donald Kej Benet dhe Ane Darlene Long. Ai u martua me Shelli Dian Uatçman më 23 prill 1977 në Tempullin e Kardstonit në Alberta. Ata janë prindër të katër fëmijëve. ■

Plaku J. Devn Kornish

i Të Shtatëdhjetëve

Plaku Xhon Devn Kornish e di se çdo anëtar dhe çdo thirrje në Kishë është e rëndësishme.

"Është e rëndësishme të kujtojmë kur mendojmë për thirrjet në Kishë se nuk ka rëndësi se ku ulemi në aeroplan – ka rëndësi që jemi në aeroplan", thotë ai. "Të jesh pjesë e punës ka rëndësi të përjetshme. Se çfarë pozite mbajmë është me shumë pak rëndësi."

Nga thirrja e tij për të shërbyer në Guatemala – Misioni i El Salvadorit, deri në thirrjen e tij më të fundit në Kuorumin e Dytë të Të Shtatëdhjetëve, Plaku Kornish ka qenë i angazhuar në përmbushjen e thirrjeve të Kishës, përfshirë si president i Të Rinjve të lagjes, president i kuorumit të pleqve, sekretar ekzekutiv i lagjes, udhëheqës i grupit të priftërinjve të lartë, këshilltar i lartë, peshkop, president kunji, president i Misionit të Santiagos në Republikën Domenikane dhe I Shtatëdhjetë Zone.

Lindur në prill 1951 në Solt-Lejk-Siti të Jutas në SHBA, nga prindërit Xhorxh dhe Naomi Kornish, Plaku Kornish u rrit në Juta, Xhorxhia dhe Virxhinia në SHBA, përpara se të kthehej në Juta për kolegjin.

Kur jetonte në Provo, ai u takua me Elein Simons në një aktivitet të të rinjve në moshë madhore. Ata u martuan në Tempullin e Mantit në Juta në gusht të 1973-shit.

Ndërsa rriste gjashtë fëmijë me bashkëshorten e tij, Plaku Kornish shërbeu në Shërbimin Mjekësor të Forcave Ajrore të Shteteve të Bashkuara, fitoi diplomën dhe gradën e masterit në Universitetin "Xhon Hopkins" dhe e vazhdoi profesionin e tij në pediatri në Harvard Medikëll Skull (Harvad Medical School) – Spitali i Fëmijëve në Boston.

Arsimimi dhe puna në Ajdaho, Teksas, Kaliforni dhe Xhorxhia në SHBA, e lëvizën familjen shumë ndër vite, por kudo që qenë, thonë Plaku dhe Motra Kornish, atyre u pëlqente të shërbenin në Kishë.

"Puna po rritet kudo në botë dhe është një bekim i madh të jesh i aftë të ndihmosh duke u shërbyer fëmijëve të Zotit kudo që mund të jenë", thotë Plaku Kornish.

Kjo thirrje në Të Shtatëdhjetët, "si çdo thirrje në Kishë, do të jetë një mundësi tjetër për të qenë një pjesë e punës së Zotit", thotë Plaku Kornish. "Ne jemi mirënjohës për atë privilegj." ■

Plaku O. Vinsent Halek

i Të Shtatëdhjetëve

Qysh në moshë të re, Plaku Oto Vinsent Halek paguante të dhjetën, agjëronte dhe studionte shkrimet e shenjta – dhe atëherë ai takoi misionarët dhe u pagëzua.

Nëna e Plakut Halek ishte anëtare e Kishës por nuk pati marrë pjesë për vite. Babai i tij nuk ishte anëtar i Kishës. Përsëri familja paguante të dhjetën, agjëronte çdo javë, lexonte përditë Biblën dhe jepte nga ato që kishte për ata në nevojë. Plaku Halek vjen nga një trashëgimi besimi.

Plaku Halek lindi në janar 1949 në Samoan amerikane. Prindërit e tij, Oto dhe Dorothi Halek, e dërguan atë në shkollë në Kaliforni në SHBA. Në moshën 17-vjeçare, ai vuri re se disa miq në qeverinë studentore ishin të ndryshëm nga studentë të tjerë. "Ata më ftuan mua në aktivitet të përbashkët dhe pjesa tjetër është histori", thotë Plaku Halek.

Plaku Halek mori diplomën për reklamë dhe marketing në Universitetin "Brigam Jang". Ai ka një numër biznesesh në Samoan amerikane dhe është i përfshirë në punë filantropike. Plaku Halek dhe bashkëshortja e tij, Pegi An Kameron, u martuan më 29 qershor 1972 në Tempullin e Provos në Juta. Ata janë prindër të tre fëmijëve.

Më në fund e gjithë familja e Plakut Halek e gjeti ungjillin. Plaku Halek pati privilegjin të pagëzonte babanë e tij 80-vjeçar dhe të shihte nënën e tij të rikthehej në aktivitetin e Kishës pas 50 vitesh martese.

Përpara thirrjes së tij në Kuorumin e Dytë të Të Shtatëdhjetëve, Plaku Halek shërbeu si misionar kohëplotë në Misionin e Apias në Samoa, si peshkop, këshilltar i lartë kunji, patriark, president kunji dhe më së fundi, president i Misionit të Apias në Samoa.

Plaku Halek beson se të gjitha përvojat e jetës e kanë çuar atë atje ku është sot. "Unë shoh prapa në jetën time dhe mund të them se unë mund të shoh dorën e Zotit", thotë Plaku Halek. "Unë jam mirënjohës dhe i nderuar nga besimi që Zoti ka vënë mbi ne. Unë e dua Zotin dhe shpresoj të jem një mjet i mirë. Unë e di se Zoti do të më ndihmojë." ■

Plaku Leri Y. Uillson

i Të Shtatëdhjetëve

Drejtpeshimi i kërkesave të punës, Kishës dhe përgjegjësive familjare ka qenë një sfidë për Plakun Leri Jang Uillson, por ai ka siguruar që anëtarët e familjes të dinë se sa të rëndësishëm janë ata për të.

"Përvoja më formuese që kam pasur është të qenit bashkëshort dhe baba", thotë Plaku Uillson. "Unë rrallë kam munguar në një pjesëmarrje të një fëmije në atletikë, muzikë apo ngjarje tjetër. Unë u lexoj atyre histori para fjetjes dhe bëjmë lutje me ta përpara se t'i fus në shtrat natën. Është aq e rëndësishme të jesh atje."

Plaku Uillson i di mirë kërkesat që shtrohen para një personi që ka role udhëheqëse në të gjitha aspektet e jetës. Ai lindi në dhjetor 1949 në Solt-Lejk-Siti të Jutas në SHBA, nga prindërit Xhorxh dhe Ida Uillson dhe u rrit në Pokatelo të Ajdahos në SHBA. Ai mori një diplomë për letërsi angleze dhe amerikane nga Universiteti i Harvardit dhe më vonë gradën e masterit në administrim biznesi në Shkollën e të Diplomuarve të Stanfordit për Biznes (Stanford Graduate School of Business).

Plaku Uillson e ka kaluar karrierën e tij si konsulent dhe ekzekutiv në fushën e kujdesit shëndetësor. Megjithëse karriera e tij ishte kërkuese, Plaku Uillson u sigurua që ajo kurrë të mos vihej para jetës së tij.

"Ju duhet të vendosni kufij rreth jetës suaj në punë", thotë ai. "Ndryshe, ajo do të gllabërojë gjithçka tjetër. Duke folur në terma praktike, fusha e kohës së punës, kishës dhe familjes duhet të kenë radhë që të respektohen. Lutuni që të drejtoheni dhe ju do të dini cila merr përparësi në një ditë të veçantë."

Plaku Uillson shërbeu me zell si misionar në Misionin e Brazilit Qendror dhe si peshkop, president kunji dhe I Shtatëdhjetë Zone përpara se të thirrej në Kuorumin e Dytë të Të Shtatëdhjetëve.

Në ndihmë të Plakut Uillson për të gjetur atë drejtpeshim të rëndësishëm në të gjithë shërbimin e tij është bashkëshortja e tij, Linda Mek-Kei Uillson, me të cilën ai u martua më 10 korrik 1974, në Tempullin e Loganit në Juta. Uillsonët rritën katër fëmijë.

"Kurdo që largohesha për mbledhje të Kishës, ajo do të thoshte: 'Mirupafshim, zemër. Shko t'i shërbesh Zotit'", thotë Plaku Uillson. "Ajo u mësonte fëmijëve tanë kuptimin më të thellë të shërbimit tim. Shumë shpejt ata do të thoshin: 'Mirupafshim, babi. Shko t'i shërbesh Zotit!'" ■

Presidentët Dejvid O. Mek-Kei, Hibër J. Grant dhe J. Ruben Klark i Riu (nga e majta në të djathtë) të Presidencës së Parë vizitojnë Sheshin e Mirëqenies (Welfare Square) në vitin 1940.

Festimi i 75 Viteve të Sistemit për Mirëqenie

Nga Hidhër Rigli
Revistat e Kishës

Disa biseda gjatë Konferencës së 181-të të Përgjithshme Vjetore të Kishës iu kushtuan përkujtimit të programit të Kishës për Mirëqenien, duke festuar tani vitin e tij të 75-të.

Në ditën e tij të përurimit në 1936-tën, Presidenti Dejvid O. Mek-Kei, atëherë këshilltar në Presidencën e Parë, pohoi rrënjët e frymëzuara hyjnisht të planit të Kishës për mirëqenie: "[Programi për mirëqenie] u krijua nëpërmjet zbulesës hyjnore dhe nuk ka asgjë tjetër në të gjithë botën që mund të përkujdeset me kaq efektshmëri për anëtarët e vet."[1]

Shtatëdhjetë e pesë vite kanë ardhur dhe shkuar. Cikle ekonomike kanë përshkuar rrugën e tyre dhe kanë filluar përsëri. Bota ka parë ndryshime gjigante shoqërore dhe kulturore dhe Kisha ka parë rritje monumentale.

Por fjalët e thëna për planin e Kishës për mirëqenie të frymëzuar hyjnisht në atë ditë, janë të vërteta sot aq sa ishin atëherë.

Parime për Mirëqenie

Në 1929-ën Shtetet e Bashkuara përjetuan humbje të jashtëzakonshme financiare kur bursa e aksioneve falimentoi. Në 1932-shin papunësia në Juta pati arritur në 35,8 për qind.

Edhe pse Kisha pati respektuar parime për mirëqenie, përfshirë një sistem deposh dhe programesh për të ndihmuar anëtarët që të gjenin punë, shumë anëtarë po i drejtoheshin ndihmave të qeverisë.

"Unë besoj se ka një rritje të prirjes midis njerëzve që të përpiqen të marrin diçka nga qeveria e Shteteve të Bashkuara me shpresë të pakët për ta kthyer ndonjëherë atë", komentoi Presidenti Hiber J. Grant (1856–1945) në atë kohë.[2]

Udhëheqësit e Kishës dëshironin të ndihmonin anëtarët që luftonin, pa nxitur papunësinë dhe ndjesinë se i kanë borxh. Qëllimi ishte që të ndihmoheshin njerëzit për të ndihmuar veten për t'u bërë të pavarur.

Në 1933-shin Presidenca e Parë shpalli: "Anëtarët tanë të aftë fizikisht nuk duhet, përveçse si burim i fundit, të vihen në sikletin e pranimit të diçkaje për asgjë. . . . Zyrtarët e Kishës që administrojnë ndihmat duhet të krijojnë mënyra dhe mjete me të cilat të gjithë anëtarët fizikisht të aftë të Kishës që janë në nevojë, të bëjnë shlyerje për ndihmën që u jepet, duke dhënë një lloj shërbimi."[3]

Me parimet e zbatuara dhe besimin e anëtarëve në veprim, njësi të veçanta të Kishës si dhe Kisha në tërësi, shkuan të punojnë duke organizuar klasa për qepje dhe konservime, projekte pune koordinimi, marrje fermash dhe duke theksuar të jetuarit me drejtësi, me kursim dhe në pavarësi.

Plani i Kishës për Mirëqenie

Me organizimin e Planit të Kishës për Siguri (i riemëruar Plani i Kishës për Mirëqenie në 1938-ën), njerëzve iu dha mundësia të punojnë, sipas aftësisë së tyre, për ndihmën që merrnin. Plani u mësoi njerëzve t'i drejtohen më mirë vetes për ndihmë sesa burimeve të tjera për një dhuratë.

"Qëllimi ynë parësor ishte të ndërtonim . . . një sistem në të cilin mallkimi i papunësisë do të hiqej qafe, të këqijat e lëmoshës të shfuqizoheshin dhe pavarësia, zelli, kursimi dhe respekti për veten të rivendoseshin edhe një herë midis njerëzve tanë", tha Presidenti Grant gjatë konferencës së përgjithshme të tetorit të 1936-ës. "Puna duhet të rivendoset në fron si parimi sundues i jetës së anëtarësisë së Kishës sonë."[4]

Gjatë viteve, sistemi i Kishës për

Qoftë duke bërë bukë (lart majtas), duke rritur rrush (lart djathtas), ose duke dhënë ndihmë me mënyra të tjera, programi i Kishës për Mirëqenie synon të zhvillojë mbështetjen tek vetja me anë të besimit në Jezu Krisht.

mirëqenie ka përfshirë shumë programe: Shërbime Sociale (tani Shërbimet e Familjes së SHDM), Ndihmat e SHDM, Shërbimet Humanitare dhe Përgjigjja për Emergjencë. Këto programe dhe të tjera kanë bekuar jetën e qindra mijërave si në Kishë edhe jashtë saj.

Bërja e Programit Ndërkombëtar

Edhe pasi Depresioni i Madh mbaroi me shpërthimin e Luftës II Botërore, Presidenti J. Ruben Klark i Riu, Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë, fatmirësisht mbrojti vazhdimin e programit për mirëqenie. Në tetor të 1945-ës, Presidenti i SHBA-ve Harri S. Truman i bëri thirrje Presidentit të Kishës Xhorxh Albert Smith (1870–1951) që të përcaktonte si dhe kur mund të dërgoheshin furnizimet në zona të Europës së shkatërruar nga lufta. Për habinë e Presidentit Truman, udhëheqësit e Kishës u përgjigjën se ushqimet dhe veshjet, dhe furnizime të tjera ndihmash ishin tashmë të grumbulluara dhe gati për dërgim.

Me kohë, Kisha i zgjeroi ndërtesat dhe programet e saj për mirëqenie për të mbuluar më shumë zona në nevojë, përfshirë më shumë zona gjeografike. Në vitet 1970, Kisha e zgjeroi programin e saj për mirëqenie dhe prodhimin në Meksikë, Angli dhe në ishujt e Paqësorit. Gjatë dekadës vijuese Argjentina, Kili, Paraguaji dhe Uruguaji u bënë vendet e para jashtë Shteteve të Bashkuara ku u hapën qendra punësimi të Kishës.

Me krijimin e Shërbimeve Humanitare të Kishës në 1985-ën, përpjekjet ndërkombëtare të Kishës për mirëqenie u rritën pamasë ndërsa veshje dhe mallra të tjera klasifikoheshin për dërgim përreth botës në përgjigje ndaj varfërisë dhe shkatërrimeve.

Sot rritja e anëtarësisë ndërkombëtare të Kishës, veçanërisht në vendet në zhvillim, nxjerr sfida të reja, që programi po i përshtat që t'u përgjigjet.

Një Plan i Frymëzuar për Sot

Parimet bazë të mirëqenies – mbështetja te vetja dhe zelli – mbeten njësoj sot si në kohën kur Zoti urdhëroi Adamin: "Do të hash bukën me djersën e ballit" (Zanafilla 3:19).

Në ditët e mëvonshme, Zoti ka deklaruar: "Dhe shtëpia e ruajtjes duhet të mbahet nëpërmjet përkushtimeve të kishës; dhe të vejat dhe jetimët duhet të mbështeten, ashtu sikurse të varfërit" (DeB 83:6). Pastaj Ai na kujton ne: "Por duhet të bëhet sipas mënyrës sime" (DeB 104:16).

Parimet e mirëqenies janë në veprim në jetët e anëtarëve anembanë botës si një parim i përditshëm në shtëpi të veçanta.

"Forca e Kishës dhe e depove të vërteta të Zotit është te shtëpitë dhe zemrat e njerëzve të tij", ka thënë Plaku Robert D. Hejls i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve.[5]

Kur individët e zhvillojnë mbështetjen e tyre tek vetja nëpërmjet besimit te Jezu Krishti, objektivi afatgjatë i programit, siç është përkufizuar nga Presidenti Klark, vazhdon të përmbushet: "Formimi i karakterit tek anëtarët e Kishës, dhënësve dhe marrësve, shpëtimi i gjithçkaje që është më e mira thellë brenda tyre dhe lulëzimi e frytshmëria e pasurisë së fshehur të shpirtit, që në fund të fundit është misioni dhe qëllimi, dhe arsyeja e ekzistencës së kësaj Kishe."[6] ■

SHËNIME

1. David O. McKay, në Henry D. Taylor, *The Church Welfare Plan,* e pabotuar ms., Salt Lake City (1984), f. 26–27.
2. Heber J. Grant, në Conference Report, tetor 1933, f. 5.
3. Në James R. Clark, vepra e plotë, *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,* 6 volume, (1965–1975) 5:332–f. 334.
4. Heber J. Grant, në Conference Report, tetor 1936, f. 3.
5. Robert D. Hales, "Welfare Principles to Guide Our Lives: An Eternal Plan for the Welfare of Men's Souls", *Ensign,* maj 1986, f. 28.
6. J. Reuben Clark Jr., në mbledhje të posaçme të presidentëve të kunjeve, 2 tetor 1936.

Fjalë të Frymëzuara në një Punë të Frymëzuar: Çfarë Thanë Folësit rreth Mirëqenies

Disa biseda gjatë Konferencës së 181-të të Përgjithshme Vjetore të Kishës iu kushtuan përkujtimit të programit të Kishës për Mirëqenie, duke festuar tani vitin e tij të 75-të.

Më poshtë janë pjesë nga bisedat e folësve që përqendrohen te programi i mirëqenies dhe parimet e mirëqenies të dërguara nga Zoti për të ndihmuar fëmijët e Tij që të ndihmojnë veten.

Presidenti Tomas S. Monson

"Unë deklaroj se programi për mirëqenie i Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme është i frymëzuar nga Perëndia i Plotfuqishëm." (Shih "Tempulli i Shenjtë – Një Fener për Botën faqe 90.)

Presidenti Henri B. Ajring, Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë

"Nevoja të mëdha materiale të fëmijëve të Atit Qiellor kanë ngjarë sërish në kohën tonë, siç kanë ngjarë dhe do të ngjasin në të gjitha kohët. Parimet në themel të programit të Kishës për mirëqenien, nuk janë vetëm për një kohë apo një vend. Ato janë për të gjitha kohët dhe të gjitha vendet."

"[Zoti] na ka ftuar dhe urdhëruar që të marrim pjesë në punën e Tij për të lartësuar ata në nevojë. Ne bëjmë një besëlidhje për ta bërë këtë, në ujërat e pagëzimit dhe në tempujt e shenjtë të Perëndisë. Ne e rinovojmë besëlidhjen të dielave, kur marrim sakramentin." (Shih: "Mundësi për të Bërë Mirë", faqe 22.)

Peshkopi H. Dejvid Barton, Peshkop Kryesues

"Plani profetik i mirëqenies nuk është thjesht një shënim interesant në fund të në historisë së Kishës. Parimet mbi të cilat ai bazohet, përcaktojnë se cilët jemi ne si njerëz. Ai është thelbi i asaj që ne jemi si dishepuj të veçantë të Shpëtimtarit dhe Shembullit tonë, Jezusit, Krishtit."

"Kjo punë e shenjtë nuk është vetëm për t'u sjellë dobi e për të bekuar ata që vuajnë apo janë në nevojë. Si bij dhe bija të Perëndisë, ne nuk mund të trashëgojmë shkallën më të lartë të jetës së përjetshme pa qenë plotësisht të përfshirë në përkujdesjen për njëri-tjetrin, ndërsa jemi këtu në tokë. Ne i mësojmë parimet qiellore të sakrificës dhe përkushtimit nëpërmjet ushtrimit mirëdashës të sakrificës dhe shërbimit ndaj të tjerëve."

"Kjo është puna e shenjtë që Shpëtimtari pret nga dishepujt e Tij. Është puna që Ai e deshi kur jetoi mbi tokë. Është puna të cilën, e di, se do ta gjenim Atë duke bërë, nëse Ai do të ishte mes nesh sot." (Shih "Puna Shenjtëruese e Mirëqenies", faqe 81.)

Silvia H. Ollred, Këshilltare e Parë në Presidencën e Përgjithshme të Shoqatës së Ndihmës.

"Burrat dhe gratë e Kishës marrin pjesë së bashku sot për t'u sjellë ndihmë atyre në nevojë. . . . Kur dashuria bëhet parimi udhëheqës në kujdesin tonë për të tjerët, shërbimi ynë për ta bëhet ungjilli në veprim. Është ungjilli në çastin më të përsosur. Është feja e pastër." (Shih "Thelbi i të Qenit Dishepull", faqe 84.) ■

Fondi i Qarkullueshëm Arsimor Plotëson Premtime Profetike

Nga Natashia Garret
Revistat e Kishës

Dhjetë vjet më parë, Presidenti Gordon B. Hinkli (1910–2008) përvijoi një problem – paaftësinë e shumë misionarëve të kthyer dhe të rinjve të tjerë të denjë në zona në zhvillim për t'i shpëtuar varfërisë – dhe dha një zgjidhje: Fondi i Qarkullueshëm Arsimor (FQA). Një fond xhirues që do të krijohej duke përdorur dhurime nga anëtarë dhe miq të Kishës, FQA [PEF] do të jepte hua për arsim për të rinj me pritshmëri që ata të përgatiteshin për punësim fitimprurës në komunitetet e tyre dhe të shlyenin huatë, kështu që të tjerë të mund të kishin mundësi të njëjta. Ai tha se Kisha do të mund të mbështetej te vullnetarë dhe te burime ekzistuese të Kishës për të pasur sukses.

Mrekullira që Ndodhën

Kur Presidenti Hinkli u ngjit te foltorja më 31 mars 2001 dhe parashtroi një vizion për Fondin e Qarkullueshëm Arsimor përpara priftërisë së Kishës, ishte e dukshme për shumë njerëz se profeti i Zotit pati marrë drejtim.

Mundësia për dështim mund të jetë dukur e zbehtë ndërsa udhëheqësit e

FOTO NGA BRIAN WILCOX

Fondi i Qarkullueshëm Arsimor, që filloi 10 vite më parë, ka ndihmuar më shumë se 47.000 pjesëmarrës.

caktuar rishtas të FQA-së u ngutën të fillojnë duke dhënë hua në vjeshtën e 2001-shit, siç pati udhëzuar Presidenti Hinkli. Jashtë përvijimit të frymëzuar të profetit nuk pati ndonjë plan biznesi, as propozim të hollësishëm. Programi u organizua duke përdorur tekstin e bisedës së Presidentit në konferencë si statut të tij. Me qindra aplikime për hua vërshuan në zyrat qendrore të Kishës madje ndërkohë që drejtorët po thirreshin dhe struktura bazë e programit ishte në krijim e sipër.

Por mrekullitë tashmë po ndodhnin. Brenda vitit të parë, miliona dollarë qenë dhuruar për programin. Disa individë, karakteristikat e të cilëve i kualifikonin ata në mënyrë të pashoqe për punën e FQA-së, qenë menjëherë të gatshëm për të shërbyer si drejtorë vullnetarë. Infrastruktura e nevojshme për të mbështetur FQA-në në shkallë globale qe vendosur tashmë në formën e programeve të institutit të Sistemit Arsimor të Kishës dhe të Qendrave të Burimeve të Punësimit të Kishës. Çfarëdo që nevojitej shkoi shpejt në vendin e vet, duke siguruar që programi, me ato që Presidenti Hinkli tha në prill të 2002-shit, të jetë një "themel i fortë"[1].

> "Ftesa e Presidentit Hinkli i ndihmon të gjithë ata që kontribuojnë për FQA-në si dhe të gjithë ata që [e përdorin atë për] të përmirësuar veten që të afrohen më shumë te Shpëtimtari ynë."
> **– Plaku Xhon K. Karmak**

Reks Alen, aktualisht duke shërbyer si drejtor vullnetar i trajnimit dhe komunikimeve për FQA, tha: "Kohë më parë, Moisiu e tërhoqi stapin e tij në Detin e Kuq dhe ujërat u ndanë. Presidenti Hinkli pasqyroi po këtë besim kur ai mbajti mantelin e tij profetik mbi detin e errët të varfërisë dhe filloi FQA-në."

"Është një mrekulli", pohoi sërish Presidenti Hinkli.

Pas 10 vitesh, megjithatë, mrekullitë më të mëdha mund të jenë thjesht duke filluar.

Premtime të Përmbushura

Në njoftimin e tij për FQA-nëë dhe në fjalime të tjera, Presidenti Hinkli premtoi se disa bekime do të vërshonin nga FQA-ja. Secili po përmbushet me një vrull në rritje ndërsa më shumë pjesëmarrës diplomohen nga FqA-ja dhe shlyejnë huatë e tyre.

Mundësi dhe Punësim

"[Pjesëmarrësve] do t'u mundësohet të marrin një arsimim të mirë që do t'i nxjerrë ata nga bataku i varfërisë", tha Presidenti Hinkli.[2]

Nga shkurti i 2011-ës, afro 90 për

qind e atyre që kanë kërkuar punë pas përfundimit të shkollimit të tyre, kanë gjetur punë. Rreth 78 për qind e atyre që tani janë të punësuar, thonë se punësimi i tyre i tanishëm është një përmirësim ndaj asaj që kishin para se të merrnin trajnim. Të ardhurat mesatare pas shkollimit për pjesëmarrësit e FQA-së janë tre deri në katër herë më të mëdha se të ardhurat përpara shkollimit, duke paraqitur një përmirësim të madh të gjendjes ekonomike.

Familja dhe Komuniteti

"Ata do të martohen dhe do të përparojnë me aftësi që do t'i kualifikojnë ata të fitojnë mirë dhe të zënë vendin e tyre në shoqëri kudo ku ata mund të japin një kontribut thelbësor", deklaroi Presidenti Hinkli.[3] Paksa mbi një e treta e pjesëmarrësve të FQA-së tani janë të martuar.

Plaku Xhon K. Karmak, drejtor ekzekutiv i FQA-së, thotë: "Një nga rezultatet më inkurajuese të FQA-së deri tani, është se ne po shohim që njerëz të rinj fitojnë më shumë shpresë. Kjo shpresë u jep atyre kurajë që të martohen dhe të shkojnë përpara në jetën e tyre."

Duke vepruar kështu, familjet e tyre në rritje shohin përpara drejt një të ardhmeje më të ndritur.

Kisha dhe Udhëheqja

"Si anëtarë besnikë të Kishës, ata do të paguajnë të dhjetat dhe ofertat e tyre dhe Kisha do të jetë shumë më e fortë nga prania e tyre në zonat ku ata jetojnë", tha Presidenti Hinkli.[4]

Në disa zona ku FQA-ja ka qenë në veprim për disa vite, deri 10-15 për qind e udhëheqjes aktuale të Kishës përbëhet nga pjesëmarrës të FQA.

"Pjesëmarrësit kanë nxitur të rinj të tjerë të përdorin huatë nga FQA-ja dhe të thyejnë varfërinë", tha Reks Alen. "Pas 10 vitesh ne po shohim rrethin e shpresës të zgjerohet, përsa kohë ata që kanë qenë të bekuar, ndajnë bekimet me të tjerët."

Ndikime në Jetën e Shumë Njerëzve

"[FQA] do të bëhet një bekim për të gjithë ata jetën e të cilëve prek – të rinjtë dhe të rejat, familjet e tyre të ardhshme, Kishën që do të bekohet me udhëheqjen e tyre të fortë vendore", premtoi Presidenti Hinkli.[5]

Më shumë se 47.000 njerëz kanë marrë pjesë në FQA qysh nga vjeshta e 2001-shit. Kjo është pa përfshirë familjet e zgjeruara që janë mbështetur dhe frymëzuar nga anëtarët e familjeve që marrin pjesë në FQA, lagjet dhe degët që përfitojnë nga anëtarët që kanë aftësi më të madhe për të shërbyer e kontribuar, dhe ekonomitë vendase që kanë nevojë për punonjës të aftë për t'u rritur.

"Përfytyroni ndikimin kur merrni parasysh të gjithë ata që ndikohen", tha Vëllai Allen. "Kjo u drejtohet atyre që i dhurojnë FPA – dhuruesve, familjeve të tyre, lagjeve dhe degëve të tyre – të gjithë janë bekuar nga kontributet e tyre."

"Brenda mundësive thuajse të të gjithë shenjtorëve të ditëve të mëvonshme është aftësia për të dhënë diçka rregullisht për këtë fond dhe për përpjekje të tjera të denja", tha Plaku Karmak. "Ftesa e Presidentit Hinkli i ndihmon të gjithë ata që kontribuojnë për FQA si dhe të gjithë ata që [e përdorin atë për] të përmirësuar veten që të afrohen më shumë te Shpëtimtari ynë."

Rritje e Vazhdueshme

Parashikimi profetik i Presidentit Hinkli për Fondin e Qarkullueshëm Arsimor është realizuar ndërsa ndikimi i këtij programi të frymëzuar vazhdon të përhapet kudo në botë dhe ai do të vazhdojë të realizohet në shifra edhe më të mëdha ndërsa dhurimet vijojnë dhe huatë shlyhen, duke lejuar një brez të ri pjesëmarrësish të përmirësojë veten dhe gjendjen e vet.

Për të mësuar më shumë rreth Fondit të Qarkullueshëm Arsimor lutemi të vizitoni pef.lds.org. ■

SHËNIME

1. Gordon B. Hinckley, "The Church Goes Forward", *Liahona,* korrik 2002, f. 4; *Ensign,* maj 2002, f. 6.
2. Gordon B. Hinckley, *Liahona,* korrik 2002, f. 4; *Ensign,* maj 2002, f. 6.
3. Gordon B. Hinckley, *Liahona,* korrik 2002, f. 4; *Ensign,* maj 2002, f. 6.
4. Gordon B. Hinckley, "The Perpetual Education Fund", *Liahona,* korrik 2001, f. 62; *Ensign,* maj 2001, f. 52.
5. Gordon B. Hinckley, *Liahona,* korrik 2001, f. 62; *Ensign,* maj 2001, f. 52.

Thirrje për Pjesëmarrës Analize

Nëse ju keni dashur ndonjëherë të ndikoni te *Liahona* ose te *Ensign* dhe miliona që lexojnë mesazhet nëpër revista, këtu e keni mundësinë. Revistat po kërkojnë anëtarë përreth botës që duan të japin opinion dhe të marrin pjesë në disa sondazhe të thjeshta online çdo vit. Nëse do të doni të merrni pjesë, lutemi dërgoni e-mail në liahona@ldschurch.org ose ensign@ldschurch.org dhe vini "Magazine Evaluation" në rreshtin e temës. Vullnetarët duhet të kenë qasje në internet dhe të jenë në gjendje të komunikojnë në anglisht, portugalisht ose spanjisht. Opinioni juaj do të ndihmojë revistat t'u përgjigjen më mirë nevojave të lexuesve përreth botës. ■

© IRI

Versioni 400-vjeçar i Mbretit Xhejms i Biblës së Shenjtë vazhdon të ndikojë te anëtarët e Kishës sot.

Përvjetori i 400-të i Biblës Festohet më Mirë me Më Shumë Studim, Sugjerojnë Fjalët e Apostujve

"Nuk ishte ndodhi apo rastësi që ne kemi Biblën sot", tha Plaku M. Rasëll Ballard i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve.[1] Ai shpjegon se Bibla ekziston në saje të bindjes së individëve të drejtë që ndoqën nxitjet për të shënuar përjetimet dhe mësimet hyjnore, si dhe të besimit e të guximit të të tjerëve, përfshirë përkthyesit, që më vonë sakrifikuan shumë për të "mbrojtur dhe ruajtur" Biblën.

2 maj 2011, shënon 400-vjetorin e botimit të parë të Versionit të Mbretit Xhejms të Biblës. Në mbarë botën, njerëzit janë tashmë duke përkujtuar botimin e Biblës me simpoziume, festime, koncerte, konkurse të të folurit dhe të tjera. Anëtarë të Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve sugjerojnë një mënyrë tjetër për të shënuar rastin: duke zhvilluar një dashuri për Biblën ndërsa studiojmë jetën dhe shërbesën e Shpëtimtarit dhe fjalët e profetëve dhe apostujve të lashtë.

"Sa mirënjohës duhet të jemi për Biblën e Shenjtë", tha Plaku Ballard. "Unë e dua Biblën, mësimdhënien e saj, mësimet e saj dhe shpirtin e saj. . . . E dua këndvështrimin dhe paqen që vijnë nga leximi i Biblës."[2]

Plaku Xhefri R. Holland i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve është dakord. "Ne e duam dhe e nderojmë Biblën", tha ai. Ajo "është identifikuar e para në kanunin tonë, 'veprat tona standarde'."[3] Ai na kujtoi se Rivendosja ndodhi sepse Jozef Smithi studioi Biblën dhe ushtroi besim në premtimin e bërë te Jakobi 1:5 që Perëndia do t'u përgjigjet pyetjeve tona.

Duke rikujtuar ngjarjet që shtruan rrugën për Rivendosjen, Plaku Robert D. Hejls i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve foli me mirënjohje për të gjithë ata që e bënë të mundur përkthimin dhe botimin e Biblës. Për shkak të punës së tyre, Versioni i Mbretit Xhejms i Biblës u bë i mundshëm për këdo që ta lexojë – dhe ngaqë ajo ishte e mundshme për Jozef Smithin, Kisha e vërtetë u rivendos në tokë. "A ka ndonjë çudi që Versioni i Mbretit Xhejms është Bibla anglisht e miratuar e Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme sot?" pyeti Plaku Hejls.[4]

"Ne duhet të kujtojmë martirët e panumërt të cilët e njihnin fuqinë e [Biblës] dhe të cilët dhanë jetën e tyre, që [ne të mund të gjejmë] brenda fjalëve të saj [lumturinë e] përjetshme [dhe paqen e] mbretërisë së Atit tonë Qiellor", tha Plaku Ballard.[5]

Presidenti Bojd K. Paker, President i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, tregoi një histori rreth shikimit të një Bible familjare me histori shekullore dhe gjetjes së një citati në faqen e titullit që thoshte: "Përshtypja më e ndershme e Biblës është ta kesh atë të shtypur mirë në zemrën e Lexuesit".[6] Ai vazhdon me këtë shkrim: "Ju jeni letra jonë, e shkruar në zemrat tona, e njohur dhe e lexuar nga të gjithë njerëzit" (2 Korintasve 3:2).

Duke njohur dhe dashur Biblën dhe tekstet e shenjta shoqëruese, ne mund të tregojmë vlerësimin tonë dhe të gëzojmë bekimet e Rivendosjes së ungjillit.

"Merrni në konsideratë madhësinë e bekimet tonë që kemi Biblën e Shenjtë dhe afro 900 faqe të tjera shkrimi të shenjtë", tha Plaku D. Tod Kristoferson. "Qoftë e mundur që të ushqehemi vazhdimisht me bollëk mbi fjalët e Krishtit, të cilat do të na tregojnë gjithçka që ne duhet të bëjmë."[7] ■

SHËNIME

1. M. Rusëll Ballard, "Mrekullia e Biblës së Shenjtë," *Liahona* dhe *Ensign,* maj 2007, f. 80.
2. M. Rusëll Ballard, *Liahona* dhe *Ensign,* maj 2007, f. 81.
3. Jeffrey R. Holland, "Fjalët e Mia . . . Kurrë s'Pushojnë", *Liahona* dhe *Ensign,* maj 2008, f. 92.
4. Robert D. Hales, "Preparations for the Restoration and the Second Coming: Dora Ime do të Jetë mbi Ty", *Liahona* dhe *Ensign,* nëntor 2005, f. 90.
5. M. Rusëll Ballard, *Liahona* dhe *Ensign,* maj 2007, f. 80.
6. Bojd K. Paker, "The Book of Mormon: Një Dëshmi tjetër e Jezu Krishtit", *Liahona,* janar 2002, f. 73; *Ensign,* nëntor 2001, f. 63.
7. D. Tod Kristoferson, "Bekimi prej Shkrimeve të Shenjta", *Liahona,* dhe *Ensign,* maj 2010, f. 35.

Paraqitje Arkitekturale e Tempullit të Romës në Itali

"Çdo tempull është një shtëpi e Perëndisë, që përmbush të njëjtat funksione dhe me të njëjtat bekime e ordinanca", tha Presidenti Tomas S. Monson në sesionin e paradites të së dielës. Tempulli i Romës, si asnjë tjetër, po ndërtohet në një nga vendet më historike të botës, një qytet ku apostujt e lashtë Pjetri dhe Pali predikuan ungjillin e Krishtit. . . . Në një ditë që do të vijë, besnikët në këtë qytet, Qytetin e Përjetshëm, do të marrin ordinanca me natyrë të përjetshme në një Shtëpi të shenjtë të Perëndisë."

“Ndaj me ju dashurinë time për Shpëtimtarin dhe për sakrificën e Tij të madhe shlyese për ne. . . . Besoj se asnjë prej nesh nuk mund ta konceptojë rëndësinë e plotë të asaj që bëri Krishti për ne në Gjetseman, por çdo ditë të jetës sime jam mirënjohës për sakrificën e Tij shlyese në të mirën tonë”, tha Presidenti Tomas S. Monson në mbyllje të Konferencës së Përgjithshme Vjetore të 181-të. “. . . Ai kaloi nën të gjitha gjërat, që të mund t’i shpëtonte të gjitha gjërat. Duke vepruar ashtu, Ai na dha jetë përtej kësaj ekzistence tokësore. Ai na ka rifituar prej Rënies së Adamit. Deri në thellësitë e vetë shpirtit tim, i jam mirënjohës Atij. Ai na mësoi si të jetojmë. Ai na mësoi si të vdesim. Ai na siguroi shpëtimin.”

ALBANIAN
4 02096 85101 4